

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ПАНТЕРАТА

Част 6 от „Джон Кори“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2012

chitanka.info

В памет на Джоан Дилингам, която запази своя викингски дух през целия си прекрасен живот

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

За изписването на арабските имена в романа използвах различни източници. Няма стандартна транслитерация от арабски и в някои случаи просто използвам фонетичното звучене, за да е по-лесно на читателя.

ПЪРВА ЧАСТ

МАРИБ, ЙЕМЕН

1.

Облечен в бялата роба на бедуин, Булус ибн ал Дервиш, известен в Ал Кайда с бойното си име ал Нумаир, или Пантерата, стоеше недалеч от групата белгийски туристи.

Белгийците бяха пристигнали с микробус от Сана — четирима мъже и пет жени с техния йеменски шофьор и йеменския им екскурзовод Уасим ал Рахиб. Шофьорът беше предпочел да си спести горещото августовско слънце и бе останал в комфортния микробус, охлаждащ от климатик.

Екскурзоводът Уасим не знаеше френски, но английският му беше добър, а едно шестнайсетинагодишно момиче от туристите, Анет, също знаеше английски и превеждаше на сънародниците си.

— Това е прочутият храм Баран, известен също като Арш Билкис, трона на Савската царица — каза Уасим на групата си.

Анет преведе, туристите закимаха и започнаха да щракат с фотоапаратите.

Ал Нумаир, Пантерата, огледа заемащите повече от акър руини на храмовия комплекс — стени от кафяв пясъчник, издигащи се квадратни колони и открити дворове, опечени от палещото пустинно слънце. Американски и европейски археолози бяха посветили много години и пари на разкриването и реставрацията на тези езически останки, но се бяха изнесли поради подозрителното поведение на племената, а по-късно и заради засилената активност на Ал Кайда в района. Ама че прахосничество на време и пари, помисли си Пантерата. Очакваше с нетърпение деня, когато западните туристи щяха да престанат да идват и храмът с прилежащите му езически руини ще бъде погълнат отново от пясъците на пустинята.

Погледна отвъд храмовия комплекс към пустошта с оскъдна ниска растителност, разнообразявана тук-там от самотна финикова палма. Знаеше, че в стари времена районът е бил много по-зелен и многолюден. Сега пустинята беше пристигнала от изток, от Хадрамаут или Мястото, откъдето идва смъртта.

Уасим ал Рахиб погледна високия брадат бедуин и се запита защо ли се е присламчил към белгийската група. Уасим се беше уговорил с местния племенен шейх Муса и му бе платил сто американски долара за привилегията да посетят националния исторически обект. Разбира се, освен това парите купуваха мир — беше му обещано, че местните по никакъв начин няма да досаждат, спират или тормозят туристите. Тогава какво търсеше този бедуин тук?

Пантерата забеляза, че екскурзоводът го гледа, и отвърна на погледа му, докато онзи не се обърна отново към групата си.

Днес в храма нямаше други туристи — само една-две групи седмично се осмеляваха да дойдат от столицата Сана, която се намиреше на двеста километра на запад. Пантерата помнеше, че прочутите руини привличаха повече западници, но поради съобщенията за засилилата се напоследък активност на Ал Кайда в провинция Мариб повечето туристи се държаха настрана. Усмихна се.

Поради същата ситуация белгийците бяха пристигнали с въоръжен ескорт от двайсет души от Бюрото за национална сигурност — паравоенна полицейска сила, чиято работа бе да защитава туристи по пътища и исторически обекти. Туристите бяха платили за услугата и парите им бяха похарчени разумно, помисли си Пантерата. За съжаление на западниците обаче на полицаите им бе платено и да се махнат, което и щяха да направят в най-скоро време.

Уасим продължаваше обясненията си:

— Храмът е известен също и като Лунния храм и е бил посветен на Алмака, божеството покровител на Савското царство.

Докато белгийското момиче превеждаше, Уасим отново хвърли поглед към брадатия мъж с бедуинска роба, който стоеше прекалено близо до групата му. Искаше му се да го отпрати, но нещо в непознатия го смущаваше и затова той пак се обърна към туристите:

— Това е било хиляда и петстотин години преди пророкът Мохамед да просвети земята и да покори неверниците.

Пантерата, който знаеше английски, кимна одобрително на последните думи на екскурзовода.

Заразглежда белгийските туристи. Имаше две възрастни двойки, които като че ли се познаваха и определено не се чувстваха добре под палещото слънце. Следващите бяха мъж и жена, малко над двайсетте; Пантерата забеляза, че не носят венчални пръстени, макар че

несъмнено бяха заедно — държаха се за ръце. Последните мъж и жена също бяха двойка, а момичето, което превеждаше, по всяка вероятност беше тяхна дъщеря или роднина. Жените бяха покрили косите си с хиджаби, което бе знак за уважение към исляма, но никоя не бе покрила лицето си, както изискваше законът. Екскурзоводът би трябвало, да настоява да го направят, но пък той бе слуга на неверници.

Пътешественици авантюристи, помисли си Пантерата. Любопитни хора, вероятно заможни, тръгнали на екскурзия от Сана, където бяха гости в хотел „Шератон“. Макар че тази разходка сигурно им се струваше по-трудна и авантюристична, отколкото им бе казала туристическата компания. Пантерата предполагаше, че сега си мечтаят за хотелския комфорт, бара и ресторанта. Запита се дали някои от тях не мислят и за безопасността си. Виж, това би било уместно безпокойство.

Уасим отново погледна бедуина, който се беше присламчил още повече към малката му група. Непознатият явно още нямаше четирийсет, макар че брадата и потъмнялата от слънцето кожа го правеха да изглежда по-стар. На кръста му бе закачена церемониална джамбия — извитата йеменска кама, носена от всички мъже в северната част на страната. Шивалът, който покриваше главата му, беше съвсем прост и не бе бродиран със скъпи златни нишки, така че мъжът явно не беше някой важен човек, племенен шейх или главатар на клан. Може би бе дошъл да проси от западняците. Макар че бе платил на шейх Муса да държи хората си настрана, ако този поискаше милостиня, Уасим щеше да му даде няколкостотин риала и да му каже да си върви с мир.

Отново се обърна към групата.

— Според някои, които изповядват американската мормонска вяра, този храм бил мястото, на което пророкът Мормон призовал Лехи след бягството му от Йерусалим през шести век преди нашата ера. Именно тук според мормоните Лехи погребал пророка Измаил. И след като го направил, построил огромен кораб за себе си и семейството си и отплавал за Америка.

Анет преведе, един от мъжете зададе въпрос и младото момиче го преведе на английски за Уасим, който се усмихна.

— Да, както виждате, тук няма океан. Но се смята, че в древността тук е имало много вода и може би дори реки, останали от Библейския потоп.

Момичето преведе и всички белгийци закимаха разбиращо.

— Последвайте ме, моля. — Уасим се спусна по четиринайсетте стъпала и застана пред шест квадратни колони, пет от които се издигаха на двайсет метра нагоре, а шестата беше пречупена наполовина. Изчака туристите да се съберат около него и продължи: — Ако погледнете на запад, ще видите планините, където според местните племена е спрял Ноевият ковчег.

Туристите започнаха да снимат далечните планини и не забелязаха, че брадатият мъж слиза по стълбите към тях.

Уасим обаче го забеляза и се обърна към бедуина на арабски:

— Моля ви, господине, това е частна туристическа група.

Ал Нумаир, Пантерата, отвърна също на арабски:

— Но аз искам да се уча, господине.

— Вие не говорите нито английски, нито френски, господине — почтително каза Уасим. — Какво можете да научите?

— Аз съм беден човек, господине — отвърна Пантерата на английски. — Дойдох тук да забавлявам туристите, облечен в най-хубавата си племенна роба.

Уасим страшно се изненада от перфектния английски на непознатия и отвърна на арабски:

— Благодаря ви, но шейх Муса ме увери...

— Моля ви, господине — каза бедуинът на английски, — позволете ми да позирам за снимки с вашите западни приятели. Сто риала на снимка.

Анет чу думите му и ги преведе на френски за сънародниците си, които следяха с безпокойство разговора между двамата араби. Щом разбраха за какво става дума, всички се заусмихваха: решиха, че предложението е чудесно — щяха да се хвалят със снимките у дома.

Уасим се подчини на желанието на клиентите си и кимна на бедуина.

Белгийците започнаха да позират до високия брадат арабин — отначало един по един, после по двама и всички заедно. Бедуинът се усмихваше за всяка снимка и с готовност изпълни молбата на

туристите да се разходи из храма, за да го снимат на фона на различни развалини.

Единият от по-възрастните мъже го помоли да извади камата си, но бедуинът почти извинително обясни, че ако извадиш джамбия, трябва да я използваш. Щом чу превода на Анет, белгиецът се обърна към сънародниците си.

— В такъв случай няма да го молим да вади камата, нали?

Всички се разсмяха. С изключение на Уасим, който си погледна часовника. Бяха тръгнали от Сана в осем сутринта, но микробусът пристигна в намиращия се недалеч Мариб малко след пладне. Туристите бяха обядвали (мъчително бавно за него) в ресторанта на хотел „Билкис“, след което Уасим трябваше да чака дълго шейх Муса, който поиска двеста американски долара.

— Другите племена създават проблеми — каза му — и трябва да им платя, за да ви осигурия безопасен обратен път към Сана.

Уасим беше чувал това неведнъж и отговори по същия начин, по който отговаряше винаги:

— Туристите вече платиха на пътната компания в Сана и за полицейския ескорт. Не мога да искам повече от тях. А и за мен няма да има печалба, ако ви дам още пари. — И както винаги обеща: — Следващия път.

Спазариха се за сто долара, но Уасим вече беше решил, че следващ път няма да има. Пътят от Сана до Мариб започваше да става опасен — не само заради буйните племена, но и заради хората от Ал Кайда, които се бяха появили в района миналата година. Бяха предимно чужденци — саудитци, кувейтци, хора от съседния Оман, както и иракчани, избягали от американците в родината им. Уасим се опасяваше, че тези пришълци ще донесат смърт и нещастие в Йемен.

Шейх Муса също му го каза:

— Онези от Ал Кайда започват да се превръщат в проблем. Привлечени са от американските петролни кладенци и тръбопроводите и се събират като вълци, дебнещи удобен момент да нападнат. Не можеш да купиш тези хора, приятелю — добави шейхът, — и полицията не може да те защити от тях, но аз мога. Триста долара.

Уасим отново отказа да плати допълнително, на което шейх Муса сви рамене и рече:

— Може би следващия път.

— Да, следващия път.

Но екскурзоводът вече беше сигурен, че няма да има следващ път.

Въпреки че беше завършил университет със специалност антична история, Уасим ал Рахиб не беше успял да си намери работа като учител или другаде, освен в туристическата компания. Заплащането беше достатъчно добро, западняците оставяха щедри бакшиши, но работата му започваше да става опасна. За туристите също беше опасно, макар че компанията никога не би потвърдила подобно нещо. Всички пътеводители (написани преди години) заявяваха: „Не можете да напуснете Йемен, без да сте разгледали руините на Мариб“. „Е — помисли си Уасим, — ще им се наложи да ги разглеждат без мен“.

Туристите разговаряха с бедуина с посредничеството на младото момиче, което знаеше английски. Мъжът изглеждаше достатъчно приятен, но в него имаше нещо необичайно. Не приличаше на бедуин. Изобщо не се смущаваше от чужденците, а и знаеше английски. Доста необичайно, освен ако не работеше за американците при нефтените кладенци.

Вече минаваше три следобед, а още не бяха посетили храма на Слънцето. Ако останеха още тук, трябваше да пътуват към Сана по тъмно, а не беше добра идея да оставаш на пътя след залез-слънце дори ако те охраняват полицаи — те също нямаха никакво желание да замръкват навън.

Уасим се обърна на английски към младото момиче и бедуина:

— Вече трябва да тръгваме. Благодаря ви за любезността, господине.

Белгийците обаче помолиха екскурзовода да им направи още една групова снимка с бедуина. И Уасим, който мислеше за възнаграждението си, се съгласи и ги фотографира с четири различни апарата.

— Мисля, че ако дадете на господина хиляда риала, ще го зарадвате много — каза на белгийското момиче и за всеки случай поясни: — Това прави около пет евро. Много добра надница за човек като него.

Анет събра парите, подаде ги на бедуина и каза:

— Благодаря.

Бедуинът взе банкнотите и отвърна:

— За мен беше удоволствие. Моля, предайте на сънародниците си, че Булус ибн ал Дервиш им желае приятно и безопасно прекарване в Йемен.

Уасим погледна на север, към микробуса, който беше спрял на пътя зад военния камион с охраната им. Микробусът още беше там, но камиона го нямаше. Нямаше ги и полицаите от Национална сигурност със сините им униформи.

Той извади телефона си и звънна на командира на полицаите, но никой не му отговори. Обади се на шофьора Иса, който беше братовчед на жена му. Но Иса също не вдигна.

Уасим погледна бедуина, който също го гледаше, и веднага разбра какво става. Пое дълбоко дъх, за да овладее гласа си, и заговори на арабски:

— Моля ви, господине... — Поклати глава. — Това е много лошо.

— Ти си лошият, Уасим ал Рахиб — отвърна високият бедуин. — Ти си слуга на неверниците, а би трябвало да си слуга на Аллах.

— Аз съм негов слуга...

— Млъкни. — Бедуинът вдигна дясната си ръка явно за да даде някакъв сигнал, после я свали, погледна Уасим и белгийците и не каза нищо повече.

Четиримата мъже и петте жени гледаха екскурзовода и очакваха да им обясни какво се случва. Явно нещо не беше наред, макар че само преди минути всички се бяха усмихвали и позирали за снимки.

Уасим се извърна от разтревожените погледи на групата.

— Какво има? — попита Анет на английски. — Не му дадохме достатъчно ли?

Уасим не отговори и Анет се обърна към бедуина.

— Нещо не е наред ли?

Ал Нумаир, Пантерата, отвърна:

— Вие не сте наред.

Белгийците започнаха да питат Анет какво е казал, но тя не отговори.

А после един от мъжете в групата извика:

— Regardez! — И посочи.

Долу, в двора на храма, където бяха стояли допреди малко, от тъмните сенки на руините внезапно се появи петнайсетина мъже с бедуински роби и с калашници в ръце.

Отначало туристите мълчаха, но когато новодошлите се затичаха нагоре по каменните стъпала, една жена изпищя.

Всичко се случи много бързо. Двама бедуини насочиха автоматите си към белгийците, а останалите вързаха ръцете им отзад с тиксо.

— Какво става? — извика Анет на Уасим.

Уасим, чиито китки също бяха вързани, отначало беше прекалено уплашен, за да говори, но после си възвърна дар слово.

— Отвличат ни. Не се плашете. Те отвличат за пари. Няма да ни направят нищо лошо.

Говореше и се надяваше думите му да са верни. Племя отвлича западници. Често се случваше, наричаха го отвличане на гости. Щяха да прекарат седмица, най-много две с племето, докато не бъдат доставени парите, след което щяха да ги освободят. Знаеше, че подобни неща обикновено приключваха добре — западниците рядко биваха наранявани и никога убивани, освен ако не се намесеха военните, за да освободят заложниците.

Макар да бе изпаднала в ужас, Анет се обърна към сънародниците си.

— Това е отвличане — каза тя. — За откуп. Уасим казва да не се...

— Млъкни — прекъсна я високият бедуин на английски. — Не е отвличане — каза на арабски на Уасим.

Уасим затвори очи и започна да се моли на глас.

Булус ибн ал Дервиш, Пантерата, извади извитата си кама и застана зад екскурзовода. С една ръка сграбчи косата му и дръпна главата му назад, а с другата му преряза гърлото, след което го бутна напред.

Уасим падна по очи върху горещите камъни на Храма на Луната, подритна и застина; кръвта му бързо изтичаше и образуваше локва около него.

Белгийците гледаха с ужас, после някои запищяха, а други избухнаха в сълзи.

Въоръжените мъже ги блъснаха да коленичат. Пантерата отиде първо при Анет и застана зад нея.

— За да не ти се налага да гледаш как другите умират — каза ѝ, дръпна дългата ѝ коса и ѝ преряза гърлото, след което продължи с останалите.

Някои плачеха или молеха за милост, други се съпротивляваха, макар това да беше напразно, тъй като джихадистите ги държаха здраво, докато Пантерата им прерязваше гърлата. Само една възрастна жена се молеше. Пантерата я остави последна, за да може да довърши молитвата си. „Интересно е да гледаш как умират хората“, помисли си.

След по-малко от две минути всичко беше приключило. Деветимата неверници и слугата им Уасим лежаха на камъните на храма и кръвта им течеше по древните блокове.

Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата, гледаше как един по един неверниците потръпват за последен път и остават да лежат неподвижни.

Един обаче, бащата на младото момиче, внезапно се изправи и побягна със завързани ръце надолу към двора. Още на първите крачки се спъна, изтъркаля се по високите стъпала и остана да лежи долу.

— Дано не се е ударил лошо — каза Пантерата на джихадистите. Мъжете се разсмяха.

Пантерата погледна окървавената си джамбия, после я прибра в ножницата.

Взе фотоапарата на един от туристите, прегледа дигиталните изображения на малкия екран и на лицето му заигра усмивка.

— Набеел — извика на един от хората си и му подаде фотоапарата да направи снимки на клането.

После се обърна към мъртвите европейци.

— Е, дойдохте в Йемен за приключения и знания. И открихте и двете. Страхотно последно приключение и много знания за тази страна. Научихте, че в Йемен дебне смъртта.

ВТОРА ЧАСТ НЮ ЙОРК

2.

Ако Земята има гъз, той сто на сто ще е в Йемен.

И като стана дума за гъзове, шефът ми, главен специален агент на ФБР Том Уолш, искаше да се види с мен, Джон Кори, в 17:15 ч., а детектив Кори вече закъсняваше с пет минути. Нямаше повод за безпокойство — жена ми, Кейт Мейфийлд, която също работи за Уолш, беше отишла на срещата навреме и несъмнено бе намерила някакъв начин да ме извини. Например: „Днес Джон е в пасивно-агресивно настроение. Ще дойде, когато почувства, че е постигнал равновесие“.

Именно. Още пет минути. Излязох от системата и огледах опустялата ферма с кабинки. Работя на 26-и етаж на Федерал Плаза 26 в Долен Манхатън, в сянката на кулите близнаци. Е... вече не. Искам да кажа, че кулите вече ги няма. Аз още съм си тук.

Беше петък — наричаме го Федерален петък, което означава, че към 16:30 колегите ми във войната срещу тероризма, предимно агенти на ФБР и детективи от НЙПУ, се бяха изнесли, за да изпреварят задръстванията по мостовете и тунелите, или бяха заминали на специални мисии в околните барове и ресторанти. С малко късмет скоро щях да се присъединя към тях. Първо обаче трябваше да се видя с Том Уолш, който е началник на нюйоркската Антитерористична спецчаст. И каква беше причината г-н Уолш да поиска среща с мен?

Имейлът му гласеше: ДЖОН, КЕЙТ, В 17:15 В КАБИНЕТА МИ.
ТЕМА: ЙЕМЕН.

Йемен? Май беше някаква печатна грешка. Да не е йомен? Едва ли. Йомените са живели преди сума ти векове? Йесмен^[1]? Е, такива в организацията имаше предостатъчно.

Обикновено Уолш не съобщава темата за подобни закрити срещи. Обича изненадите. А когато темата фигурира, това означава, че иска да си мислиш за нея — да ти гризе червата.

Всъщност човек можеше да стигне до заключението, че Том Уолш иска да прехвърли двама ни с Кейт в йеменския отдел. Имаме ли си йеменски отдел? Може пък просто да искаше да му помогнем да намери Йемен на картата.

Друга възможност... не, *нямаше* да ни каже да *идем* в Йемен. В никакъв случай. Вече цял месец разследвах бомбения атентат срещу кораба „Коул“. Именно така установих, че Йемен е на гъза на географията.

Станах, облякох си сакото, оправих си връзката, изтупах космите от раменете си (един добре уравновесен детектив има косми по *двете* рамене) и тръгнах към кабинета на Уолш.

Кратка история на елитната ни организация. Федералната антитерористична спецчаст е основана през 1980 г., когато думата „терорист“ не беше синоним на ислямски терорист. В онези дни ФАТС се занимаваше най-вече с типове от Ирландската републиканска армия, Черните пантери, пуерториканските сепаратисти и други посредствени смешници, които, ако позволите да перифразирам Уилям Шекспир, си мислеха, че целият Ню Йорк е сцена и всеки лош актьор иска да играе на Бродуей.

Затова първата федерално финансирана антитерористична спецчаст беше основана именно в Ню Йорк и се състоеше от десетима агенти на ФБР и още толкова детективи от нюйоркската полиция. Сега тук е много по-многолюдно. Добавихме също и неколцина служители на ЦРУ, както и хора от други федерални и щатски правозащитни и разузнавателни служби. Точният им брой е засекретен и ако някой ме пита колко народ работи тук, отговарям: „Към половината“.

Нюйоркският експеримент се оказа успешен и преди 11 септември 2001 г. имаше около трийсет и пет други антитерористични спецчасти из цялата страна. Сега, в епохата след 11/9, те са над сто. Белег на времената, в които живеем.

Теорията зад тези спецчасти е, че ако смесиш хора от различни правозащитни и разузнавателни служби в една организация, получаваш различни умения и нагласи, които ще образуват синергия и това ще доведе до по-добри резултати. Донякъде се получава. Така де, жена ми е от ФБР, аз съм от НЙПУ, двамата се спогаждаме и си общуваме доста прилично. Всъщност всички тук щяха да се спогаждат повече, ако спяха едни с други.

Другата причина за включване на местни полицаи във Федералната спецчаст е, че повечето агенти на ФБР, в това число и жена ми, не са градски чеда, а идват от предградията или от дълбоката провинция. А в голям град като Ню Йорк именно местните ченгета са

онези, които познават територията. Показвал съм на нови агенти на ФБР как да разчитат картата на метрото и съм им отбелязал местата на всяка ирландска кръчма по Второ и Трето авеню.

Между другото, аз съм нещатен агент, което означава, че съм цивилен. Преди пет години бях от НЙПУ, но съм пенсионер по инвалидност, тъй като бях прострелян три пъти по време на служба, при това в един и същи ден. Физически съм добре (за умственото си състояние се колебая), но имаше други причини да приема предложението за пенсия. Сега, подобно на много бивши ченгета, си намерих нова кариера при федералните, които имат безброй антитерористични долари за харчене. Дали си харесвам работата? Скоро щях да разбера.

Взех асансьора до небето на шефовете два етажа по-нагоре.

[1] От „yes-men“ (англ.). Тук в смисъл „послушковци; подлизурковци“. — Б.ред. ↑

3.

Шефът ми и жена ми седяха на кръглата маса до големия южен прозорец с добър изглед към Долен Манхатън и Статуята на свободата в пристанището; гледката вече не се закриваше от Близнаците, макар че на прозореца имаше черна ваденка на липсващите сгради с думите: НЕ ЗАБРАВЯЙ.

Никой, в това число и моя милост, не коментира закъснението ми и се настаних на масата.

Не съм особен почитател на г-н Уолш, но уважавам труда му и разбирам под какъв стрес се намира. Искане ми се да мисля, че улеснявам работата му, но... ами, не е точно така. Случвало ми се е обаче да прикрия задника му и да го представя в добра светлина. Той прави същото за мен от време на време. За Том това е трепка. Защо тогава иска да ме прати в Йемен?

— Двамата с Кейт не сме обсъждали темата на съобщението ми — уведоми ме Том.

— Добре. — Дрън-дрън.

Кейт е агент от кариерата, което означава, че харесва шефа си. Или може би просто го харесва, което вероятно е причината аз да не съм луд по него.

Бърза справка за главен специален агент Том Уолш. Млад е за поста си (някъде към четирийсет и пет), изглежда добре, ако си падате по манекени от витрините, никога не се е женил, но поддържа дългогодишна връзка с жена, която е толкова погълната от себе си и нарцистична, колкото и самият той. Това добре ли прозвуча?

Колкото до управленския му стил, Том е малко сдържан към агентите от собствената си служба и е почти снизходителен към подчинените му детективи от НЙПУ. Изисква непрекословна лоялност, но е забравил, че в същността си лоялността е реципрочна неща. Том е верен на началниците си във Вашингтон; всички други според него могат да се заменят. Никога не забравям това, когато си имам работа лично с него. Като сега.

Човешките същества обаче са много сложни и ми се е случвало да видя и по-добрата страна на Том Уолш. Например в последния ни голям случай, свързан с либийския терорист Асад Халил, известен също като Лъва, Том Уолш прояви физическа храброст, която по нищо не отстъпваше на онова, което съм виждал през двайсетте си години в полицията и през четирите ми години в спецчастта. Ако не беше онази невероятно смела постъпка, когато рискува живота си, за да спаси живота на хиляди невинни, сега сигурно щях да се оглеждам за друга работа — договорът ми изтича другия месец.

Том започна по същество с думите:

— Ще започна по същество. — Погледна някакъв разпечатан имейл и ни съобщи: — От Вашингтон дойдоха две назначения извън страната.

— В Париж и Рим ли? — поинтересувах се.

— Не. Две задачи в Сана — отвърна той и ми напомни: — Това е столицата на Йемен.

— Няма да се получи — уверих го.

— Изслушай ме.

— Ако съпругът ми не проявява интерес, същото се отнася и за мен — заяви Кейт.

Всъщност не го каза точно така. Думите ѝ бяха насочени към мен.

— Да чуем за какво става въпрос.

Благодаря, партньоре. Кейт винаги поставя кариерата и родината пред съпруга си. Е, невинаги. Но често. Водя си бележки.

— Едното място е за легат, а другото за човек от ЕСД — продължи Уолш. — И двете са в Сана, но с някои задачи в Аден. Посолството ни в Сана в момента няма юридически отдел, така че постът е нов и започва от следващия месец.

След това зачете длъжностната характеристика. Аз се изключих.

ЗВИ^[1], легат е юридически аташе към американското посолство в столицата на страната или към консулствата в по-големите градове. В този случай ставаше въпрос за Сана и може би Аден — единствените два града в Йемен, доколкото ми е известно.

Подобно на много агенти на ФБР, Кейт е юрист, така че аз, детективът, заключих, че работата е за нея. ЕСД е „екип за събиране на

доказателства“, еквивалент на криминалистите във ФБР, така че мястото най-вероятно беше за мен.

Сигурен бях, че самото престъпление е атаката срещу „Коул“ — кораб от ВМС, спрял за зареждане в пристанището на Аден. Това се случи на 12 октомври 2000 г., поради което ми се наложи да отида в Йемен през август следващата година. Разследването на терористичния акт продължава и ще продължава, докато всички свързани с него не си получат заслуженото.

Колкото до йеменската столица Сана, на арабски тя май наистина означава анус. И между другото, пристанищният град Аден също не е цвете за мирисане. Повярвайте ми.

Г-н Уолш продължи:

— Както Джон знае от предишното си посещение в страната, йеменското правителство ще издаде визи само за четирийсет и пет дни на ЕСД хората ни, които разследват атаката срещу „Коул“. Но с известен натиск обикновено успяваме да ги продължим до една година.

Година? Майтапиш ли се?

— Йеменците сътрудничат, но не *напълно* — изрази сериозното си мнение Уолш и обясни: — Вървят по тънката линия между натиска от Вашингтон и натиска от вътрешни и външни кръгове, които искат да изгонят американците от страната. Правителството в Сана в момента минава през антиамериканска фаза.

— Не мисля, че става дума за фаза, Том — уведомих го. — Май ще е по-добре да си останем у дома и да им пуснем няколко атомни бомби.

Том игнорира предложението ми.

— Работата на Кейт в посолството е свързана с дипломатическите правила, така че тя може да остане там достатъчно дълго.

Какво ще кажеш за пет минути? Става ли?

— С две думи, и двамата ще можете да изкарате една година — каза Том. — Заедно — добави той и се усмихна. — Не е чак толкова зле.

— Чудесно е — съгласих се аз, но реших да му напомня: — Няма да отидем.

— Нека приключа.

На това място шефът те уведомява какво ще се случи, ако откажеш.

— Времето на Кейт в Ню Йорк приближава естествения си край по отношение на служебното ѝ израстване — каза Том. — От централата във Вашингтон ще поискат да се прехвърли там. Това би се отразило добре на кариерата ѝ.

Кейт, която е от някакво място на име Минесота, първоначално не обичаше Ню Йорк, но постепенно започна да харесва да е тук с мен. Защо не го казваше?

— Ако Кейт приеме тежкото назначение зад граница, от отдел „Предпочитания“ ще я преместят в началото на списъка си — продължи Том и обясни ненужно: — Което означава, че след Йемен ще може да се върне в Ню Йорк или навсякъде, където реши.

Кейт кимна.

Том се обърна към мен.

— Ако приемеш назначението, договорът ти, който скоро ще изтече, доколкото разбрах, ще бъде подновен за времето, докато си в Йемен, а след това ще добавим още две години.

Това май трябваше да е морковът. Помислих си, че бих предпочел пръчката — да не подновят договора ми.

Том явно също беше мислил за това.

— Или — след връщането от Йемен — можеш да получиш пост в отдел „Разузнаване“ в нюйоркската полиция с федерална заплата. Ще се погрижим за това. — Каза го много убедително.

Хвърлих поглед към прозореца. Навън бе скапан февруарски ден. А в Йемен грееше слънце. Погледнах към близката тухлена сграда на Полис Плаза едно. Хубаво би било да се върна там, дори като федерален служител, макар че щях да работя в разузнаването, а не в отдел „Убийства“. Пак щях да се махна от Федерал Плаза 26, което щеше да направи и двама ни с Том еднакво щастливи. С Кейт дори можехме да си пускаме един на друг хартиени самолетчета през прозорците на кабинетите си.

Том като че ли беше приключил с моркова и пръчката, така че зададох очевидния въпрос.

— Защо точно ние?

Той разполагаше с готов отговор.

— Защото сте най-подготвени за задачата. — И ми напомни: — Вече си бил там, а екипът в Йемен ще оцени по достойнство човек с опит.

Не отговорих.

— Вие двамата работите добре като екип — продължи той. — И има мнение, че съпруг и съпруга могат да се впишат по-добре.

— Май изгубих нишката на мисълта ти, Том.

— Ами... както знаеш, жените не се приемат напълно в някои ислямски страни. И една неомъжена професионалистка обикновено се натъква на много препятствия. Кейт обаче, като омъжена жена, пътуваща със съпруга си, ще може да се движи по-свободно. — И добави: — И по-безопасно.

Нито аз, нито Кейт отговорихме на това, но вече започваше да ми се струва, че Том няма предвид работата на Кейт като юридически аташе в посолството.

Всъщност самата Кейт попита:

— Какво искаш да кажеш, Том?

Той отговори заобиколно:

— И на двама ви може да ви се наложи да прекратите рамките на длъжностите си характеристики.

— Ще се налага ли да убиваме някого? — поинтересувах се.

Том не отговори със смях: „Разбира се, че не, глупак такъв“.

Всъщност не каза нищо, а това казваше много.

Вместо това стана и отиде до бюфета. Върна се с три чаши и бутилка бренди за медицински цели. Наля, чукнахме се, казахме си на здраве и пихме.

Той се обърна и се загледа за момент през прозореца, след което каза сякаш на себе си:

— Седемнайсет американци изгубиха живота си... бяха убити, когато някаква лодка приближи „Коул“ в пристанището на Аден и атентаторите камикадзе на борда задействаха мощно взривно устройство, което проби дупка в борда на кораба. Трийсет и девет моряци бяха ранени, някои от тях много лошо. — И добави: — Военен кораб за милиони беше изваден от строя за почти две години.

Именно. Това се бе случило преди почти три и половина години и продължаващото разследване даваше противоречиви резултати.

Между другото, екипът за събиране на доказателства в Йемен отдавна беше открил всички съществуващи улики, местопрестъплението — пристанището на Аден — беше буквално изгребано, а „Коул“ вече беше ремонтиран и отново в строя. Така че това беше екип за събиране на доказателства само на думи — име, което нашите неохотни йеменски съюзници можеха да преживеят. Всъщност ЕСД в Йемен разпитваше заподозрени, свидетели и информатори и активно участваше в преследването на извършителите. Именно с това се занимавах, когато бях там. Така че може би Том имаше предвид това, когато каза за прекращването на рамките на длъжностните характеристики. Или... нещо друго.

— Идентифицирахме един от главните организатори на атаката и имаме сигурни сведения, че въпросният индивид в момента отново е в Йемен — каза Уолш. — Основната цел на екипа ни там е да открие този човек и да го пипне. — Погледна ни и обясни: — Вие ще сте част от това начинание.

И двамата не отговорихме, така че Уолш продължи:

— Покрай това назначение може да ви се наложи да излизате извън Сана — в Аден и племенните земи.

Замислих се. В племенните земи, известни на американците в Йемен като Лошите земи или Индианските територии, законите в общи линии не важаха. И освен това тези земи бяха опасни.

— Както Джон знае, това може да е рисковано — обясни ни Уолш по-подробно.

Ясно. Вече знаех отговора на „Защо ние?“ Уолш искаше да се отърве от мен. Но пък харесваше Кейт. Така че... може би аз щях да съм единственият, препуснал с камила из Лошите земи в търсене на онзи тип.

— Не се опитваш да представиш работата като особено привлекателна — отбелязах.

— Нямам намерение да подслаждам картината — отвърна той.

— Ясно. Оценявам го, Том. Но просто не виждам каква е нашата изгода от всичко това.

— Защо винаги се поставяш в центъра на нещата?

Е, това вече ме накара да се почувствам кофти. Том знае как да го прави. Затова отговорих:

— Виж, Том, аз съм патриот, войник във войната срещу тероризма, винаги съм изпълнявал дълга си и никога не съм отстъпвал пред опасности...

— Зная. И двамата сте храбри, всеотдайни...

— Именно. Но лично аз предпочитам опасността в градска обстановка. Като тук. Бил съм там — напомних му. — Спяхме обути и с оръжие в ръце. Не мисля за собствената си безопасност — уверих го. — А за Кейт.

Естествено, Кейт отговори:

— Мога да се погрижа за себе си, Джон.

— Да де. — „Тогава *ти* отивай“.

— Ще трябва да се явите в американското посолство в Сана най-късно следващата седмица — каза Уолш. — Така че ще трябва да ми кажете решението си до понеделник в девет. Ако кажете да, ще мога да ви дам секретните детайли по назначението. Получите ли ги, това означава, че сте приели мисията.

— С други думи, не знаем на какво казваме да, докато не кажем да.

— Точно така. Ако кажете не, тази среща не се е състояла и в досиетата ви няма да има черни точки — увери ни той. — Кариерите ви ще продължат по нормалния си път.

Да бе. Аз ще съм безработен в Ню Йорк, а Кейт ще е във Вашингтон.

— Това назначение — продължи Уолш, — стига да го приемете, ще осигури бъдещето ви...

— Ще съкрати бъдещето ни ли каза?

Той се направи, че не ме е чул.

— ... дори мисията да е неуспешна. Ако е успешна, вие и другите членове на екипа, които вече са в Йемен, ще бъдете подобаващо почетени от благодарното правителство. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Къде ще бъдем почетени? В Националното гробище Арлингтън ли?

Том имаше и добри новини.

— Мисията ви в Йемен всъщност ще приключи веднага щом пипнете въпросния човек.

Добър стимул да свършиш работата за една седмица. Другата страна на монетата беше, че мисията ни може да приключи и ако онзи тип ни открие пръв.

Том ме погледна.

— Назначението ще ти даде много възможности да демонстрираш неортодоксалните си понякога методи, които невинаги се оценяват тук, но ще бъдат безценни там.

Как да разбирам това? Че неуправляема стихия е нещо добро в Пясъчландия ли?

— Ще си помислим — каза Кейт. — Може ли само един от нас да каже да?

Том кимна.

Е, май виждах стария почерк. Какво направих с моите пустинни пичове при последното ми пътуване до Пясъчна Арабия?

Том стана и ние последвахме примера му.

— Ще се видим отново в кабинета ми — каза той. — В понеделник, девет сутринта. Приятен уикенд.

Ръкувахме се и двамата с Кейт излязохме.

— Да идем да пийнем нещо — предложих, докато се връщахме към фермата с кабинки.

Кейт не отговори веднага. След малко обаче каза:

— Джон, трябва да го направим.

— Абсолютно. А също и да вечеряме. Къде да те заведа?

— Трябва да идем в Йемен.

— Защо не в „При Еко“?

— Аз отивам.

— Добре. Да се обадя ли да резервирам маса?

— И бих искала да дойдеш с мен.

— Никога не бих позволил да пиеш сама.

— Слушаш ли ме изобщо?

— Не.

Грабнахме си палтата, взехме асансьора, слязохме и излязохме.

Беше ветровито и студено, но аз обичам студа. Чудесно време за пиене. В Йемен е горещо, а алкохолът е забранен.

Ако се погледне откъм положителната страна, бих могъл — както каза Том и както бях открил лично в Йемен — да бъда свободен от бюрократичните глупости тук, както и от политкоректността,

завладяла напълно Федерал Плаза 26. Можех да съм себе си. Тоест абсолютен сбърканяк.

Освен това... имах чувството, че някой в Пясъчландия плаче да бъде фраснат яката. А това можеше да е интересно. Така де, никога не съм имал, нито съм искал да имам разрешително за убиване, но мога да си представя ситуация, в която подобно нещо може да се окаже необходимо и правилно. Особено след 11/9.

Всичко това изискваше сериозно обмисляне, а аз мисля по-добре на бара.

Отидохме в „При Еко“ на Чеймбърс Стрийт и докато си пробивахме път към претъпкания бар, Кейт каза:

— Тук затъваме в рутина. Готова съм за промяна. За приключение.

— Тогава да потърсим друг бар.

— Ще ценим повече живота и работата си, когато се върнем.

— Аха.

Само че не всички, които отиваха в Йемен, се връщаха.

[1] За ваша информация. — Б.пр. ↑

4.

„При Еко“ е италиански ресторант, но барът е в стила на стария Ню Йорк, макар че цените са като в новия.

В тази студена петъчна вечер беше претъпкано и повечето клиенти бяха адвокати, съдии, полицейски служители и политици, чиито портфейли не бяха виждали дневна светлина от години.

С Кейт си намерихме място на бара, поздравихме неколцина познати и си поръчахме обичайното — „Дюърс“ и сода за мен и „Пино Гриджо“ за дамата.

— В Сана или Аден има ли места, където можеш да пийнеш? — попита Кейт.

— Само за това ли мислиш?

Бившата ми жена, Робин, е скъпо платен адвокат по наказателно право. Тя ми показва това заведение преди години и все още продължава да го посещава. Не ми пука и не храня никакви лоши чувства към нея, но не харесвам работата, с която си вади хляба — защитава боклуците, които в продължение на двайсет години се опитвах да вкарам в пандиза. Това създаде известно напрежение в краткотрайния ни брак. Сега съм женен за друг адвокат. Както често казвам, обичам да го начуквам на адвокати.

С Кейт се чукнахме и вдигнахме тост.

— Слава богу, че е петък.

В ъгъла имаше пиано и пианистът тъкмо загреваше.

— Помоли го да изсвири „Полунощ в оазиса“ — казах на Кейт.

Тя завъртя големите си светлосини очи.

Няколко думи за г-ца Кейт Мейфийлд, известна и като г-жа Кейт Кори. Запознахме се, докато работехме заедно по първия случай с Асад Халил. ФБР и НЙПУ са различни видове, но въпреки това се влюбихме, оженихме се (преди около четири години) и все още живеем в рая.

Кейт е малко по-млада от мен — всъщност с четиринайсет години — и разликата във възрастта не е проблем: тя е много зряла за годините си, а пък аз като че ли все не пораствам.

Както вече споменах, тя е от Минесота, баща ѝ е пенсиониран агент от ФБР, а майка ѝ е безделница. И двамата ме мразят, разбира се, но като се има предвид, че са от Минесота, са наистина готини хора.

Също от добрата страна, двамата с Кейт сме попадали под обстрел заедно, което се отразява добре на всяка връзка, и тя запазва хладнокръвие в подобни ситуации. Ако има някакъв недостатък, като изключим разделената ѝ вяност, то е най-вече в това, че не оценява напълно моите полицейски навици и методи. Освен това федералните са почти оперирани от чувство за хумор, докато ченгетата са забавни. Аз се старая да стана по-сериозен, а Кейт се опитва да вижда терористите и откъм веселата им страна.

Извън работа се спогаждаме добре. Все пак се запитах как ли ще бъде в Йемен, където ще сме заедно на работа денонощно и без почивни дни. Може би ще оцени каубойския ми стил по-добре на място, където единственият закон е мъж с пистолет. Е, по-добре щеше да е изобщо да не научаваме.

Попитах за маса и с радост научих, че ще се наложи да чакаме половин час.

— Още по едно — казах на бармана. Не можеш да ходиш на един крак, нали?

— Ако не приемем назначението, сигурно няма да ти подновят договора, а аз мога да се окажа във Вашингтон — каза Кейт.

— Той блъфира.

— Не блъфира.

— Не реагирам добре на заплахи — уверих я.

— Това не е заплаха. А преместване.

— Все тая.

— Би ли живял във Вашингтон?

— По-скоро бих живял в Йемен.

— Добре. Ще сме заедно. След година ще се върнем в Ню Йорк.

— Аха. Именно тази година в Йемен може да се окаже убиец на кариери.

Тя не отговори.

При предишното ми посещение в Йемен през август 2001 г. през същия месец Кейт беше в Дар ес Салаам, Танзания, като легат, разследващ бомбения атентат срещу посолството от 1998 г. — атака на Ал Кайда, планирана от Осама бен Ладен, чието име по онова време

беше непознато за по-голямата част от американската публика. Малко след като двамата се върнахме от назначенията си в чужбина, Осама бен Ладен и Ал Кайда се прочуха с убийството на три хиляди души.

Между другото, мисиите ни в чужбина бяха един вид наказание — или предупреждение — заради това, че с Кейт душихме без разрешение около мистериозната експлозия във въздуха на Полет 800 на ТУЕ. И ни духнаха под опашките. Кейт замина за Дар ес Салаам, което не е чак толкова лошо място, а аз се озовах в Йемен, което е като заточение в Сибир за АТС, макар наистина да имах чувството, че върша нещо полезно. Върнахме се в Ню Йорк с няколко дни разлика — точно за 11 септември, както вече споменах. По онова време Том Уолш не беше шефът, така че не мога да кажа, че сега полага поредното усилие да ме превъзпита. Тогава какво беше намислил? Кейт приемаше всичко за чиста монета. Аз не. Том не прави неща за хората, а *на* хората. Освен това нареждането беше дошло някъде отгоре. Джон Кори трябва да замине в Йемен. Но защо?

Всичко това минаваше през главата ми, докато стоях на бара, наблюдавах най-доброто и най-лошото на западната цивилизация, мислех за кариерата си, за брака си, за страната си, за живота си и за бъдещето си.

Обикновено не се замислям върху тези неща и се гордея, че имам ниско ниво на интроспекция и нулево самосъзнание. Само че току-що най-неочаквано ми бе натресен променящ живота избор и трябваше да реша как да реагирам.

— За какво си се замислил? — попита Кейт.

— В „Метрополитън“ има нова изложба на Моне.

Тя ме изгледа със съмнение.

— Джон... ако не искаш да идеш, ще те разбере.

— Повярвай на думата ми, това не е място, където би искала да прекараш цяла година.

— Много от нашите са или са били там — напомни ми тя. — Освен това имаме войски в Ирак и Афганистан и всеки техен ден там е саможертва. Не можеш да избираш къде да водиш войната. Трябва да идеш там, където са враговете.

— Враговете са *тук*, Кейт — напомних ѝ. — Ние държим бастионите на Крепост Америка.

Тя се позамисли.

— Свършихме добра работа тук. Но сега трябва да отидем в леговището на звяра.

— В задника му — поправих я.

Масата ни беше готова и докато вървахме през ресторанта, кого да видя — бившата, седнала с поредния хубавец. Честно, тази дама има повече жребци, отколкото някой куриер на „Пони Експрес“.

Тя ме забеляза и ми махна, така че отидох при масата ѝ, казах ѝ здрасти и бях запознат с г-н Сегашния, който изглеждаше така, сякаш се намира по средата на процедури по промяна на пола.

Кейт, на която не ѝ пука в подобни ситуации, поздрави Робин и партньора ѝ.

— Как върви войната с тероризма? — поинтересува се Робин.

— Нивото на тревога все още е жълто — осведомих я мило.

— Господи, понякога си мисля, че ще ни вдигнат във въздуха — каза Робин.

Кейт се включи чудесно в разговора:

— Че защо му е на някой да убива адвокати, съдии и политици?

Робин не беше сигурна как да разбира това и се обърна към мен.

— Още ли сте в апартамента?

Въпросният апартамент е бившето семейно гнездо, адски скъпо място на Източна 72-ра, където живееше Робин, когато се запознахме. При раздялата ни тя ми го отстъпи на дългосрочен наем — много приятен жест, който се грижеше за по-голямата част от месечните ми доходи.

— Още — отвърнах.

— Добре. Исках да ви изпратя покани за благотворителен банкет. За Градската художествена асоциация. Искаме да съберем пари и да поръчаме стенописи и скулптура в Долен Манхатън.

Поредните тъпотии.

— Банкетът ще е в „Риц Карлтън“. Черната вратовръзка е задължителна. На дваайсет и шести март. Ще бъдете мои гости.

— Благодаря, но ще сме извън страната — чух се да казвам.

— Къде отивате?

— Поверителна информация.

— О... ами... успех тогава.

— Благодаря.

Последвахме домакинята до масата ни.

— Това означава ли, че предпочиташ да идеш в Йемен с мен, вместо на благотворителен банкет с бившата си жена? — попита Кейт.

— Знаеш, че бих те последвал и в ада.

— Добре тогава. Следващата седмица заминаваме.

5.

Беше събота и с Кейт се разбрахме да не говорим за Йемен до неделя вечерта. Кейт отиде до службата в събота сутринта, за да приключи някои бумажини и да отдели случаите, които ще се наложи да прехвърли на някого, ако наистина реши да замине за Йемен.

Аз имах среща с някакъв тип на име Набеел, който по една случайност беше йеменец. Не го познавах, но той се беше обадил във ФАТС, беше се представил само с малкото си име, бе попитал за мен, като бе използвал пълното ми име, и ми беше казал, че имаме общ приятел. Усъмних се, но пък точно по този начин съм си осигурил половината от контактите си в мюсюлманската общност: визитката ми циркулира из целия град. Добре де, в мюсюлманските квартали. Рекламата си заслужава.

От краткия ми телефонен разговор с Набеел стана ясно, че правният му статут в страната е малко несигурен и че се нуждае от известна помощ в замяна на информация, с която той разполагал. Набеел работеше в магазин за деликатеси в Бруклин, така че не бях сигурен за каква точно информация става дума. Фалшиви пушени наденици? Гърмящ боб?

Малко известен факт е, че много имигранти от Йемен работят в деликатесни магазини в Бруклин и Куинс. Защо? Казва ли ти някой? Защо турците държат толкова много бензиностанции? Защо индийците притежават всички „Севън-Илевън“? На кого му пука, щом ирландците все още въртят кръчмите?

Както и да е, казах на Набеел да ме чака при „Бенс Кашер Дели“ на Западна 38-а. Мястото едва ли се посещаваше от мнозина изповядващи исляма — макар че иронията в случая е, че храната кашер е халал, тоест добре за мюсюлмани, така че върши работа.

И ето ме в заведението, седнал в сепарето срещу Набеел. Той трябваше да се върне в магазина си в Бей Ридж, Бруклин, така че за щастие срещата се очертаваше кратка.

Набеел изглеждаше на около трийсет и пет, макар че сигурно бе по-млад, с мърлява коса, тъмна кожа и зъби, позеленели от кат — вид

наркотик, който държи деветдесет процента от мъжкото население на Йемен постоянно друсани и щастливи. Прииска ми се да имах и аз малко.

Набеел си поръча чай и кравайче с крема, а аз предпочетох кафе.

— Откъде научи името ми? — попитах;

— Казва ви по телефон. От приятел. Не може каже ваш приятел.

— От Абдул ли?

— Кой Абдул?

— Кой е първият?

— Сър?

— Добре. Говори.

И Набеел заговори.

— Има голям заговор от хора на Ал Кайда. Саудитци. Не йеменци. Всички саудитци. Заговор направи бомба гръмне Ню Йорк.

— Можеш ли да си малко по-конкретен? — И може би малко по-разбираем?

— Да? Какво точно?

— Гръмне къде? Кога? Кой?

— Аз има цяла информация. Аз дава. Трябва работна виза.

Май трябваше да му издам виза за Йемен.

— Имаш ли документи? Носиш ли ги? Паспорт?

— Не.

Никога нямат. Определено не исках да говоря с този тип, без да съм *видял* паспорта му.

— Ще трябва да дойдеш в службата ми — казах му. Извадих визитка от джоба си. — Какво е второто ти име?

Той ми подаде някакво листче, на което с разкривени латински букви беше изписано името му — Набеел ал Самад.

— Преписал това от паспорт — с гордост заяви той. — Може подписва.

— Чудесно. — Написах на гърба на визитката „Набеел ал Самад, среща с дет. Кори“. Подписах се, сложих датата и му я подадох. — Ще намеря преводач от арабски и някой от имиграционните служби, с когото да разговаряш. Капиш?

— Да. Вие арестува мен в служба?

— Не. Мога да те арестувам тук.

И да си прееба деня. Да не говорим за неговия.

— Първо разговаря тук.

— Добре. Говори.

Набеел сподели, че поддържал връзки с хора, които знаели повече за бомбения заговор, но му трябвало повече време — във вид на шестмесечна виза, — за да научи подробностите. Май ме баламосваше. Но човек никога не може да е сигурен.

Накрая се съгласи да дойде в службата в понеделник, ако успее да си освободи сутринта. Тези типове работят по дванайсет часа на ден, шест, че и седем дни седмично, и изпращат еквивалента на цели състояния у дома на жените си и десетте си чавета. Деликатесен магазин в Бруклин е като златна мина в Йемен.

— От коя част на Йемен си? — попитах го.

Той каза някакво име, което ми прозвуча като „Али Баба“.

— Харесва ли ти там?

— Да: Прекрасна страна. Добри хора.

— Тогава защо искаш да останеш тук?

— Няма работа в Йемен. Отива къщи, два месеца. Три месеца. Вижда семейство. Идва пак тук. Пак отива Йемен.

Йеменска прелетна птичка. Откъснах лист от бележника си и му го подадох заедно с химикалка.

— Напиши си данните.

За съжаление Набеел можеше да пише на английски само името си.

— На арабски тогава — казах аз.

Пак ударих на камък. Неграмотен на два езика.

— На испански?

— Сър?

На три езика. Попитах го за името на магазина в Бруклин, домашния му адрес и номера на мобилния му телефон.

Той ми ги каза (по-бавно, ако обичаш) и аз си ги записах в бележника.

— Искам в понеделник сутринта да те видя на Федерал Плаза двайсет и шест, или ще изпратя да те вземе полицейска кола. Носи си паспорта. И визата, без значение дали е изтекла, или не. Охраната ще знае името ти. Носи и визитката ми. Ясно?

Той кимна.

Набрах номера, който ми беше дал, и телефонът в джоба му иззвъня. Проверката е висша форма на доверие. Хвърлих двайсетачка на масата и излязох.

Трябваше да се срещнем с Кейт при „Метрополитън“, за да разгледаме тъпата изложба на Моне. Крайно време беше да се науча да си държа устата затворена.

Имах малко време за убиване, така че реших да извървя четирийсетте преки. Човек винаги има нужда от физически упражнения.

Замислих се за Набеел. Повечето информатори имат или могат да ти намерят някаква информация, иначе няма да дойдат при теб. Всички искат нещо в замяна. Никога не съм виждал информатор от Близкия изток, който просто желае да изпълни гражданския си дълг в новата си родина. В случая на Набеел, както и при повечето останали, той искаше постоянно гражданство или зелена карта заради това, че е наклепал някого. Понякога искат просто пари. Парите за информаторите са лесна работа — но не и зелените карти. Междувременно още не мога да проумея защо искат да живеят тук. Да не би прекрасните им страни да смърдят?

Имам си теория за имиграцията. Стой си там, където си роден.

С Кейт се чухме по телефона и се срещнахме при „Метрополитън“. Обядвахме в ресторанта на музея, след което отидохме на изложбата на Моне. Този тип сляп ли е бил? Или на мен ми е време да сложа очила?

Вечерта отидохме с две други двойки в „Майкъл Джорданс Стейк Хаус“. Чудно място. Само холестерол и тестостерон.

Ресторантът се намира на терасата над голямата зала на „Гранд Сентръл“, с изглед към прочутия часовник, под който се срещат любовници и други. Наблюдавах как човешкото множество пристига и заминава с влакове. Гледката не се е променила особено през последните сто години — с тази разлика, че сега войници и полицаи следят всичко. Вече сякаш никой не ги забелязва — станали са част от живота. Гадост.

Ченгетата имат навика да се събират с ченгета, но след постъпването ми в АТС разширих социалния си кръг и тази вечер

бяхме с федерални. За щастие двамата мъже, Ед Бърк и Тони Савино, бяха бивши ченгета като мен и работеха за федералните като всички други напоследък. Една от съпругите, Ан Бърк, беше ЧНС — член на Службата — и още работеше в 103-ти квартал. Другата дама, Мари Савино, беше домакиня и мама с двама сополанковци под петгодишна възраст и трети във фурната.

Което ми даде идея. Ако Кейт забременееше — например след около четири часа, — то историята с Йемен отпаднаше. Посегнах под масата и прокарах ръка по бедрото ѝ. Тя се усмихна.

По принцип не разговаряме по работа на подобни събирания, но тази вечер направих изключение.

— С Кейт ни помолиха да кандидатстваме за постове в Йемен.

— Откажете — посъветва ни Ед Бърк, бивш детектив от отдел „Разузнаване“ на НЙПУ.

— Познавам двама, които отидоха там — каза Тони Савино.

— И какво казват? — поинтересувах се.

— Не знам. Нито пишат, нито се обаждат...

Всички избухнахме в смях. Ченгетата имат гадно чувство за хумор.

— Прекарах там един месец, през август две и първа — уведомих ги. — Ходят по плажовете голи от кръста нагоре. Направо ти отвъртат главата.

Още смях.

— Джон.

— В Йемен мъжете са мъже, а камилите са нервни.

— Спри, ако обичаш — каза Кейт.

Така че заряхах темата. Но не и Тони.

— Сериозно, двамата, които познавах, твърдяха, че никъде извън посолството не е безопасно — каза той. — Научават кой си още щом слезеш от самолета и те държат на мушка на всяка крачка.

Това вече ми беше известно. А сега Кейт го чуваше от друг човек — но въпреки това дори не трепна. Голям инат е, ако питате мен.

— Ако не отидем ние, ще трябва да го направи някой друг — каза тя.

Силен довод. Но проблемът, както го видях при пребиваването ми там, беше в това, че имахме крайно ограничено американско

присъствие в безкрайно враждебна среда. Класическа рецепта за катастрофа. Питайте генерал Къстър, ако не вярвате.

Напълно заряхахме темата — или поне си мислех така, докато Ед Бърк не каза на келнера:

— За мен камилски хуй на клечка.

Големи комедианти сме всички.

В неделя сутринта станахме късно и предложих да направя закуска.

— Искаш ли туршия и сладолед? — попитах Кейт.

— Какво?

— Трябва да си сигурна, че не си забременяла, преди да се срещнем с Уолш утре.

— Джон. На хапчета съм.

— Вярно бе. Тогава какво ще кажеш за бъркани яйца?

Закусихме, прочетохме „Ню Йорк Таймс“ и изгледахме няколко сутрешни новинарски емисии. Би Би Си наистина е най-добрият източник на новини от места, за които американците не дават и пет пари. Включихме канала точно навреме, за да научим, че в Йемен е пламнала поредната гражданска война.

Някакъв племенен главатар от Севера, Хюсеин ал Хути, искал да катурне правителството в Сана, да върне имамите на власт и да създаде ислямска фундаменталистка държава. Според репортера с британски акцент Хюсеин искал да изрита всички чужденци и неверници от Йемен и да възстанови шериата. Идеята хич не беше лоша. Имам предвид изритването на чужденците. Мен на първо място. Хюсеин искал също да резне тиквата на дългогодишния президент и диктатор на Йемен, някой си Али Абдула Салех. Изобщо Хюсеин изглеждаше като човек, успял да махне всичко забавно от един фундаменталист.

Кейт изключи звука и ме погледна.

— Нямах представа, че там има война.

— Там винаги има война. Знаеш ли, че Йемен е на първо място по количество оръжия на глава от населението? Те просто *трябва* да направят нещо с толкова желязо.

Кейт не отговори, но усещах, че започва да се замисля дали наистина иска да прекара цяла година в Йемен.

Членуваме в един фитнес клуб на Източна 39-а и прекарахме няколко часа там, за да изгорим телешката мазнина от снощи и да изкараме червеното вино с потта си.

С Кейт се поддържахме в доста добра форма, освен това изкарваме доста време на стрелбището. Ако бяхме счетоводители към ФБР, сигурно нямаше да си правим целия този труд.

След фитнеса се нуждаех от питие, така че отидохме в кварталната кръчма „При Дреснър“, където ме познават много добре.

Настанихме се на маса до прозореца и си поръчахме две бири срещу дехидратацията.

— Искаш ли да поговорим за Йемен? — попита Кейт.

— Мислех си, че работата е решена — отвърнах.

— Ами... още съм склонна да приема, но искам да дойдеш с мен.

В действителност искаше да я убедя да се откаже. Моята роля, ако избира да я приема, е на лошия. Само дето сега не исках да играя нито ролята, нито играта.

— Ако отидеш ти, отивам и аз.

— Не искам да правиш нещо, което не желаш.

— Аз пък искам да правиш всичко, което пожелаеш, скъпа.

— Ами... може би няма да е зле да претеглим всички за и против.

Не можех да се сетя за нито едно „за“, но в духа на претеглянето казах:

— Може родителите ти да дойдат на дълго посещение.

Тя като че ли се подразни малко.

— Ако смяташ да се бързикаш с това, тогава казвам да идем.

— Нищо против.

Край на дискусията. Нали? Да, ама не. Нещата не стават по този начин.

— Не мисля, че го казваш сериозно — каза тя.

Явно г-ца Мейфийлд се колебаеше и аз бях избраникът, който да я побутне в едната или в другата посока. Можех да реша нещата още тук и сега, но изпитвам известно извратено удоволствие от подобни ситуации. Така де, в петък беше готова да се втурне веднага към Йемен, а ето че сега започваше да осъзнава как стоят реално нещата.

Колкото и да е странно, започнах да търся причини защо *трябва* да идем. Не добри, но все пак причини — най-голямата от които бе, че подобно на повечето съпрузи, понякога оставям жена си да направи нещо, което съм я предупреждавал да не прави, само за да мога после да изтъкна със задоволство: „Нали ти *казах!*“ Ако трябва да съм честен, очаквах с нетърпение този момент. Представих си ни насред пустинята с прегрял джип (може би с дупки от куршуми в радиатора и спукани гуми), заобиколени от диви бедуини с калашници. И докато пъхам пълнителя в глока си, се обръщам към нея и казвам: „Нали ти *казах!*“

— На какво се усмихваш?

— О... просто си мислех... колко е красива пустинята нощем. Небето е обсипано със звезди.

Сервитьорката дойде и си поръчах чийзбургер с бекон и още една бира. Кейт последва примера ми. А бе, животът е кратък.

— В Йемен няма много бира и свинско — казах, докато дъвчех.

— Ако идем, не искам да ти слушам цяла година мърморенето.

— Никога не мърморя.

— Това беше шега, нали?

— Мърморенето е нюйоркски специалитет. Изкуство.

— Дразнещо изкуство.

— Добре. Няма да мърморя в Йемен. И без това на никого не му пука. Или направо ти теглят куршума. И край на мърморенето.

Тя се опита да скрие усмивката си.

— Между другото, в Сана има филиал на Бродуей и от много време поставят един мюзикъл, „Момчета и кози“. — Заговорих с тона на шоумен: — Козата е тук при мен, казва се ал Амир...

— Ти си пълен идиот — напомни ми тя.

Върнахме се в скъпия си апартамент, направихме си кафе и погледахме телевизия. По „Хистъри Ченъл“ даваха поредния филм за края на света — този път за Края на дните според календара на майте. 21 декември 2012, ако трябва да съм точен. Само че не казаха по кое време ще настъпи. Така де, едва ли някой иска да проспие подобно събитие.

Припуши ми се пура. Излязох на балкона, запалих и се загледах към града. Беше ясна студена вечер, пред мен се откриваше страхотна гледка на юг и от 34-ти етаж можех да видя сградата, в която работя. Навремето можехме да видим и Близнаците, а след като те се срутиха, виждахме как седмици наред от мястото им се издига пушек, а няколко седмици по-късно оттам към небето се издигнаха два лъча, символизиращи кулите. Сега нямаше нищо.

Кейт излезе, с палто. Носеше и за мен.

— Облечи се.

Истинските мъже не носят палта, докато пушат пури на балконите си — но аз се подчиних.

Известно време мълчахме и гледахме как луната се издига над вълшебните светлини на остров Манхатън.

Накрая Кейт каза:

— Знаеш ли, Ню Йорк ще ми липсва.

— Ще го оцениш още повече, когато се върнем.

— Това явно не е рутинно назначение зад граница — рече тя. — Има нещо важно. И Том показва увереността си в нас, като ни предлага работата.

— Много ласкателно — съгласих се аз.

— Именно затова е трудно да кажеш не.

— Мислех си, че се разбрахме да приемем. Но ако искаш да кажеш не, лесно е. Виж, постъпих на работа срещу тероризма у дома — напомних й. — Така че не съм задължен нито по закон, нито по убеждения да отивам в Йемен или където и да било извън Щатите. Ти си в по-различно положение. Така че ако имаш чувството, че трябва да заминеш, ще дойда с теб.

Кейт се замисли за момент, после каза:

— Благодаря ти. Това може да е шанс да променим нещата. Наистина да спипаме организатора на атаката срещу „Коул“.

— Да.

Погледнах натам, където някога се издигаха Близнаците. И двамата изгубихме добри приятели през онзи ден. Десетки хиляди изгубиха приятели, роднини и съседи. Тогава всички бяхме съкрушени. А сега сме бесни.

Кейт помълча известно време, после каза:

— Наистина не бих отишла без теб.

— Би отишла. Но няма да стане.

Прибрахме се вътре и аз се настаних на мекия си кожен фотьойл. Този стол наистина щеше да ми липсва.

Кейт се беше свила на канапето с лаптопа си.

— Прав си. Йемен наистина е на първо място по брой оръжие на глава от населението.

— Това е традиционен подарък при първото къпане на новороденото.

— Освен това била най-бедната, изостанала и изолирана страна в Близкия изток.

— И имай предвид, че това е информация от Министерството на туризма. Прочети какво имат да кажат критиците.

— През последните десет години над сто западници, предимно туристи, учени и бизнесмени, са били отвлечени за откуп. Някои били убити.

Не отговорих.

— Знаеш ли, че Йемен е родина на предците на Осама бен Ладен? — продължи тя.

— Знам. Освен това е родина на Набеел ал Самад.

— На кого?

— На онзи, с когото се срещнах на закуска.

— Йеменец ли беше? Разговаряхте ли за Йемен?

— Да. Каза да не пием водата.

Кейт отново се загледа в компютъра.

— Йемен бил известен като Забравената от времето страна.

— Колко романтично.

— В древността там се намирало Савското царство, откъдето дошла Савската царица.

— Тя сега къде живее?

— Тя е библейски персонаж. Любовница на цар Соломон.

— Вярно бе. Така и така си станала, ще ми донесеш ли една бира?

— Не съм станала. — Тя продължи да чете мълчаливо още минута-две. Накрая каза: — Тази страна е абсолютна дупка.

— Кой беше първият признак, по който разбра?

— Не разказа почти нищо за Йемен, когато се прибра.

— Не обичам да мърморя.

Изстрелях се от фотъойла и извадих две бири от хладилника. Подадох едната на Кейт.

— Нали разбираш, че ако кажем на Том, че отиваме, и той ни разкаже подробностите, няма връщане?

— Том мисли, че това е подходящо за нас, и аз му вярвам.

— А аз не. Том знае само част от нещата. Ще разберем истината едва след като кацнем. Като подвижни пясъци е — добавих.

— Въпреки това участвам. Стига да ми обещаеш, че след като стигнем там, няма да ми натякваш „Нали ти казах“.

— Това е единствената добра причина, поради която бих се съгласил да отида.

— Не, ще отидеш, за да спипаш човека, който е организирал убийството на седемнайсет американски военнослужещи.

— Точно така.

Чукнахме се и пихме.

6.

Понеделник сутрин.

Двамата с Кейт цъфнахме във Федерал Плаза 26 точно в осем часа.

В лобито асансьорите са оградени от дебели плексигласови стени и плексигласова врата с електронна система за достъп. Вкарах кода и поздравих тримата въоръжени и униформени охранители, които всъщност са от полицията на ФБР. Дадох на старшия, Лари, визитката си, на чийто гръб бях написал данните на Набеел.

— Един арабски господин ще дойде да се срещне с мен. Би трябвало да се появи сутринта. Ако закъснее или не носи паспорта си, бийте го до посиране, докато слеза за него.

Лари реши, че това е смешно. Кейт, която е момичето от постерите на ФБР, се престори, че не е чула, но докато пътувахме в асансьора, отбеляза:

— Том е прав. Ще се представиш по-добре в чужбина.

— Тук се представям чудесно.

— Всяка ислямска група за граждански права в града има плакат с твоята физиономия и надпис „Търси се“ в централата си.

— Просто се бъзикам — уверих я.

— Като оня път, когато удари иранския дипломат от ООН в слабините ли?

— Той сам стовари топките си върху юмрука ми.

Както и да е, стигнахме до офиса на 26-и етаж и се разделихме. Кейт е във фермата с клетки на ФБР, аз — на НЙПУ. Феберейците имат повече слънчева светлина, но пък ченгетата са по-близо до асансьорите.

Обадих се в ДИМ. Дирекция имиграция и митници е в същата сграда и работи в тясно сътрудничество с нас. Обясних на една позната от службата, Бети Алварес, че разполагам с потенциален информатор, който има проблем с работната виза. Прочетох ѝ данните от бележника си и тя обеща да опита да го провери в базата данни.

— Имаш ли паспортните му данни?

- Не. Но ако се появи, ще ги имам.
- Добре. Обади ми се по-късно.
- Ясно. Ти тук законно ли си? — поинтересувах се.
- Джон, я си го начукай.
- Добре. Благодаря.

Тази сутрин се чувствах малко смахнато — несъмнено резултат от освобождаващия ефект от предстоящото ми заминаване за Сибир.

Използвах стационарния телефон да се обадя на Алим Расул. Алим е от НЙПУ и работи за АТС. Роден е в Ирак, но живее в Бруклин и се е прекръстил на Ал.

Той вдигна и аз го попитах:

— Тази сутрин наблизо ли си?

Последва секунда-две мълчание.

— Кори ли се обажда?

— Да. Наблизо ли си?

— Джон. Седя до теб.

— Добре. Знаеш ли арабски?

— Защо ми се обаждаш по телефона?

— Връзката е сигурна.

— Ти си шибан идиот!

— Аз? Ти си онзи, който продължава да говори по телефона.

Той затвори и дойде в кабинката ми.

— Какво има?

Обясних му за Набеел и казах:

— Искам да дойдеш в стаята за разпити.

— За да превеждам ли?

— Не, Ал. Просто искам да го държиш, докато му разказвам играта.

Ал се усмихна любезно.

— Имам среща с Уолш в девет — казах аз. — Ако Набеел се появи, докато съм с Ел Киселяк, нали ще слезеш да го вземеш?

— Разбира се.

— Очертава се да отсъствам известно време — уведомих го. — Май няма да е зле ти да поемеш този тип.

— Добре — каза той. — Къде отиваш?

— В Пясъчландия.

— Това е оскърбително название.

— Извинявай. Отивам в дупката Йемен.

— Преебал ли си нещо?

— Не напоследък. Повишават ме — изфуках се аз.

Ал реши, че това е смешно.

— А Кейт?

— И тя идва.

— Добре. Няма да си на сухо в Йемен.

— Така ли? Знаех си аз, че мацките там са стиснати.

— Мацките са си наред. Пичовете ще ти резнат оная работа.

И тъй, след всички разменени културни шеги и майтапи благодарих на Ал, че ще присъства на разговора (формално известен като разпит), и обещах да му донеса разпятие от Йемен.

Прекарах следващия половин час зад компютъра си, като преглеждах и допълвах случаите за онези, които щяха да ги поемат.

Кейт се появи в кабинката ми и каза, че е време да идем при Том.

— Още ли си съгласен с това? — попита ме, докато бяхме в асансьора.

— Винаги съм искал да ида в Швеция.

— Става въпрос за Йемен, Джон.

— О... Е, това е по-различно.

Слязохме на 28-и етаж (домашни потреби, надзиратели, неприятности и глупости) и тръгнахме към вратата на Том.

Вдигнах ръка да почукам и да отворя, но Кейт ме спря.

— Последна възможност.

Почуках и се обърнах към нея.

— Ти решаваеш. Изненадай ме. — И добавих: — Спомни си за „Коул“.

Отворих и влязохме.

7.

Том стана да ни посрещне и се поинтересува:

— Как прекарахте уикенда?

— Разгледахме изложбата на Моне в „Метрополитън“ — Осведомих го. — Освен това се уредих с мацка в събота вечер. А ти?

След като размяната на любезности приключи, той попита:

— Е, стигнахте ли до някакво решение?

— Приемаме назначението — каза Кейт, без дори да погледне към мен.

Том се усмихна.

— Добре. Сядайте.

В кабинета на Том има фотьойли и канапе около масичка за кафе и домакинът ги използва за важни хора или за онези, които трябва да бъдат прецакани с финес. Двамата с Кейт се настанихме с лице към прозореца. Том седна на канапето и започна:

— Първо бих искал да споделя, че оценявам готовността ви да приемете задграничното назначение.

И така нататък. Изслушахме кратка реч, която сигурно изнасяше на всеки, който заминава за една или друга помийна яма.

Прекъснах излиянията и пожеланията за късмет и попитах:

— Няма ли да ни кажеш за какво всъщност става дума?

Той се престори на изненадан от въпроса ми.

— В общи линии онова, което ви казах в петък. — И обясни: — Един от тримата главни умове зад атаката срещу „Коул“ в момента е в Йемен. Задочно е подведен под отговорност. Вие ще сте част от екипа, който го издирва.

— Какво ще правим с него, след като го намерим? — попитах.

— Ще го арестувате.

— И?

— И ще го екстрадирате в САЩ. Или може би в Гуантанамо.

— Ясно. Но както ми беше казано, когато бях там, и както най-вероятно знаеш, Том, конституцията на Йемен изрично забранява

екстрадиране на йеменски граждани по каквито и да било причини, в това число тероризъм и убийство.

— Да... така е. Но правят изключения. И Кейт ще работи именно върху това в качеството си на юридически аташе.

— Досега не са направили нито едно изключение, но добре. Сигурен ли си, че от нас не се иска да очистим онзи тип? — попитах просто за протокола.

— Ние не убиваме хора — уведоми ме той.

— Така е, не убиваме хора — съгласих се аз. — Но сме използвали безпилотни „Предатор“ и ракети „Хелфайър“ в Йемен и другаде, за да... да кажем... изпарим между петдесетина и стотина души.

— Това е различно.

— Сигурен съм, че изпарените го разбират.

Том като че ли започна да губи търпение.

— Ще ви дам информация, която ще занесете в Йемен. Заподозреният притежава американски паспорт. Твърди, че има двойно гражданство — йеменско и американско. Така че да, имаме достатъчно доводи пред йеменските власти за екстрадирането му. И не забравяйте, че не убиваме американски граждани.

— Всъщност го правим, ако се сражават на страната на врага. Освен това, както знаеш, ако успеем да го задържим и го предадем на йеменците, може никога повече да не го видим. Някои от организаторите на атаката срещу „Коул“ бяха заловени и вкарани в йеменски затвори, след което мистериозно избягаха — напомних му аз.

— Предлагам да не избързваме. Всяко нещо по реда си. Първо трябва да пипнем този човек.

— Да. И тъй, да обобщим — намираме йеменеца с американско гражданство, предаваме го на йеменското правителство и се надяваме, че те ще ни го върнат.

— Точно така.

— Не може ли поне да го поизмъчваме? Мъничко?

— Някакви други въпроси? — поинтересува се Том.

— Как се казва въпросното лице? — попита Кейт.

— Ще научите името му, когато стигнете там. Ще ви кажа само, че е известен с бойното си прозвище ал Нумаир. В превод — Пантерата.

Май ми е писано да се забърквам с араби, избиращи си имена на големи котки. Предишният такъв беше Асад — Лъва. Сега пък трябва да имам вземане-даване с пантера. Надявам се, че следващият ще се нарече Писанчо.

Както и да е, имах впечатлението, че Том иска да ни каже колкото се може по-малко. Или че не знае много.

Всъщност самият той го призна.

— Ако трябва да съм честен, нямам пълен достъп до информацията и зная само онова, което вече знаете и вие. Ще получите пълен инструктаж, когато стигнете на място.

Тъй като с Кейт ни предстоеше да заминем на опасна мисия във враждебна страна, имах чувството, че мога да проявя известно неуважение към Том без особени последици, така че му напомних:

— В петък спомена, че ще ни кажеш нещо секретно и щом го чуем, вече сме приели назначението. Прав ли съм?

Той кимна.

— Това, което чухме досега, е нищо — продължих аз. — Можем да станем, да се върнем на работните си места и да забравим за Йемен.

— Предполагам, че можете. Но това няма да ме направи щастлив. Вас също.

— Добре, да опитаме друг подход. Колко опасна е тази мисия по десетобалната система?

Той се замисли как да отговори и накрая каза:

— Залавянето на високопоставен лидер на Ал Кайда е опасна работа.

— От едно до десет.

— Десет.

— Защото?

— Би трябвало да е очевидно. — И обясни очевидното: — Той има охрана, намира се на неприятелска територия, знае, че е мишена, а нашите ресурси и възможности в Йемен са оскъдни.

— Ясно. И няма да го изпарим с ракета „Хелфайър“, защото...?

— Предполагам, че защото го искаме жив. За да го разпитаме.

— Значи всъщност няма да го предаваме на йеменското правителство. Работата ни е да убием телохранителите му, да го пипнем жив и да го измъкнем тайно от страната, за да го подложим на разпит.

— Ще бъдете инструктирани на място. Както казах, ще сте част от екип.

— Кои са в екипа ни? — попита Кейт.

— Нямам представа.

Кейт имаше важен въпрос.

— Ако бъдем задържани от йеменското правителство, кой ще ни се притече на помощ?

— Посолството. Разбира се, и двамата ще имате дипломатически имунитет.

Обичам дипломатическия имунитет. Върши работа горе-долу в половината случаи, когато те спипат да нарушаваш местните закони. В другата половина от посолството изпадат в амнезия и изобщо не си спомнят кой си.

Помислих си, че май разбирам една от причините двамата с Кейт да бъдем избрани да участваме в една на практика секретна операция. Беше свързано с прикритието ни. Официално САЩ бяха там само да помагат на йеменските сили за сигурност в разследването на атаката срещу „Коул“ и служителите на ФБР, хора като мен, се въртяха периодично. Стига да сме малко на брой и да не се задържаме твърде дълго, йеменското правителство нямаше нищо против американци да действат на тяхна територия.

Повечето работещи срещу тероризма американци биваха прикрепвани към посолството за прикритие (както щеше да бъде прикрепена Кейт), така че йеменските власти можеха публично да твърдят, че страната им не се е превърнала в американски съюзник или аванпост. Всъщност, ако „Коул“ не беше атакуван в пристанището на Аден, нямаше да имаме никакви хора в Йемен, ако не броим малобройния персонал на посолството. Сега обаче бяхме запънали вратата с крак — или, иначе казано, йеменците бяха позволили на камилата да си пъхне муцуната в шатрата. Това обаче не означаваше, че искат цялата камила да нощува вътре.

И поради всички тези причини ЦРУ не беше добре дошло там, но неколцина служители на Управлението можеха да се понесат.

— ЦРУ участва ли в операцията? — попитах.

— Сигурен съм, че ще разберете, когато стигнете там — отвърна Том.

— Не се и съмнявам. Каза, че този тип е от Ал Кайда — напомних му.

— Нима? Той всъщност е лидерът на йеменския клон на новосформирана група, наречена Ал Кайда на Арабския полуостров или АКАП — призна Том.

— Благодаря, че сподели.

— Засега не е нужно да знаете това и не сте го чули от мен — напомни ми той. — Когато отидете на място, ще научите повече и от мен. Ще ви кажа обаче, че този тип е търсен и за други престъпления, не само за атаката срещу „Коул“.

— Какви по-точно?

— Обичайните. Убийства, отвличания, заговори и така нататък. Убил е много хора преди и след „Коул“, йеменци, европейци и саудитци. Повечето терористични акции в Йемен могат да се проследят до Пантерата.

— Гаден тип — отбелязах.

— От най-гадните — съгласи се Том. — И предател на страната си.

— Да, истински задник. Има ли награда за главата му?

— Министерството на правосъдието предлага пет милиона.

— Не е зле. Жив или мъртъв?

— Както падне.

— Колко ще можем да задържим?

— Николко. Получавате чек на всеки две седмици — напомни ми той.

— Министерството на правосъдието ще използва ли парите от наградата, за да ни измъкне, ако ни отвлекат, или ни тикнат в йеменски пандиз?

— Ще се погрижа да го направят за Кейт — отвърна Том и се усмихна. — Ти ще трябва да се оправяш сам.

Аз също му се усмихнах. Том *може* да бъде забавен. Особено когато майтапът е за моя сметка.

— Ще ти липсвам ли? — попитах го сладко.

— Не — призна Том.

Той стана, ние също.

— Погрижете се днес да минете през медицинския отдел и се обадете в отдел „Пътуване“. Помолих от правния отдел да ви помогнат

за всичко, което може да ви потрябва. Освен това ще уредя среща с отдел „Външни работи“ за инструктаж по въпросите на културните особености.

Боже мой. Само това не. Преди предишното ми пътуване до Йемен бях успял да се измъкна от четиричасовата лекция от Държавния департамент, но научих за нея от други момчета, които не бяха извадили такъв късмет.

— Това е жестоко от твоя страна, Том — казах.

— За Кейт е задължително — уведоми ме той, — но съм сигурен, че ще е от полза и за двама ви. До четвъртък трябва да сте напълно готови. Ще се срещнем отново в петък, в десет сутринта, за последен инструктаж и координати на хората за контакт в Сана. Заминавате в петък вечерта. Някакви въпроси?

Нямахме повече въпроси, така че се ръкувахме и излязохме.

— Не мога да повярвам, че отиваме в Йемен да заловим един от главните организатори на атаката срещу „Коул“ и лидер на Ал Кайда в Йемен — каза Кейт, докато вървахме към асансьора.

Беше въодушевена, но и мъничко неспокойна. И наистина, това беше сериозна работа от огромно значение за нас в професионално отношение, както и голяма победа за нашите, ако успеехме да спипаме целта си. Обратната страна също беше сериозна — можеха да ни убият или заловят. Лично аз отдавна съм свикнал с мисълта, че могат да ме убият. Но да те заловят терористи в чужда страна е, както казват, лошо и от смъртта.

— Джон? Още ли нямаш нищо против?

Не си спомнях изобщо да съм имал нещо против. Но пък обичам предизвикателствата. Освен това се вбесих, като си спомних как агентите на ФБР, моя милост включително, бяхме разигравани от йеменската полиция и силите им за сигурност при предишното ми посещение там. Играеха от двете страни в разследването на „Коул“, пречеха ни да си вършим работата и снасяха информация на противника. Страхотни съюзници. Абсолютни задници, честно. Сега обаче ми се отваряше шанс да ги наричам.

— Джон?

— Има една стара арабска поговорка: „По-лесно е да сригаш камила в топките, отколкото да уловиш черна пантера, захапала гъза ти“.

- Знаеш ли и други такива?
- Боя се, че да.
- Можеш ли да ги задържиш за себе си?
- Може би звучат по-добре на арабски.
- Май се очертава дълга година.
- Бъди оптимистка. Ще сме мъртви, преди да изтече.

8.

Върнах се на работното си място и Ал Расул ме уведоми, че се е обаждал долу. Набеел не се бил появявал.

Още беше рано, така че нямаше причина да му изпращам полицейска лимузина. Звъннах на мобилния на Набеел, но бях прехвърлен на гласова поща — на арабски и английски. Оставих съобщение на английски и дадох телефона на Ал, който повтори съобщението на арабски — с тази разлика, че неговият тон беше много остър.

— По този начин полицаите разговарят с гражданите в Пясъчландия — обясни той.

— Ясно.

Както и да е, Набеел ал Самад не фигурираше сред приоритетите ми за деня, но пък човек трябва да следи всичко, защото е адски сигурно, че ако пропуснеш нещо, то ще се върне да те захапе за задника. Хората, които изпуснаха топката със сигналите преди 11/9, могат да го потвърдят. Дадох на Ал молив и казах:

— Напиши ми арабската дума за „пантера“ с истински букви.

— Пантера ли?

— Да. Черна. Нали се сещаш, голяма черна котка.

Той взе един лист от бюрото ми.

— Има няколко начина да го транслитерираш... — Написа *Нимр*, *Нимар*, *Нумаир* и каза: — Последният вариант е може би най-стандартният. — После произнесе думата на арабски и почти ме наплю.

— Искаш ли салфетка? — попитах.

А той попита:

— Каква е тази пантера?

— Ако ти кажа, ще се наложи да те убия.

— Мога ли да ти помогна с още нещо?

— Да. Ако Набеел се появи. — И добавих: — Благодаря.

Ал е свестен тип и държи на всякакви гадости. Но също знае и как да се отърве от тях. Ако си арабин и работиш тук, просто трябва да

имаш чувство за хумор — и много дебела кожа. Зачудих се защо Ал Расул не иска да си иде в Йемен. Нали така?

Проверих имейла си и намерих бележка от Том до мен и Кейт. Трябвало да се явим в правния и медицинския отдел преди обед. Досега не бях виждал правителствени служители да действат толкова бързо. Том явно изгаряше от нетърпение да се отърве от нас, което ме наведе на някои параноични мисловни процеси. Кой знае защо, в главата ми все изникваше думичката „заменяеми“.

Имах и имейл от Бети Алварес. Не разполагала с информация за йеменец на име Набеел ал Самад. Питаше за паспортните му данни и визата, ако има такава. Отговорих: „Все още чакам появата на обекта“.

Използвах ФАТС паролата си, за да вляза в САД, Системата за автоматизирани досиета. Не знаех името на досието, но написах „ВМС КОУЛ“ в полето за търсене и получих стотици резултати, в които едва ли имаше нещо, което да не знам. Написах „Пантера“, което не ми даде нищо, после „Нумаир“ (благодаря, Ал) и попаднах на файл, в чието начало се мъдреше „Ограничен достъп“, последвано от редици хиксове. Обикновено попадаш на нещо дори във файловете с ограничен достъп — дата на създаване на досието, ниво на секретност и към кого да се обърнеш, за да получиш достъп. Но явно подобна информация беше за хора с много по-висока заплата от моята, така че получих само „Нумаир“ и хиксове. Е, поне Уолш не беше скалпил това.

Пратих имейл на Уолш с молба да получи достъп до файла на Нумаир въз основа на новото ми назначение.

След няколко минути той отговори: „Информацията във връзка с назначението ще ти бъде съобщена в Йемен. П.П. Престани да душиш“. Не се беше изразил точно по този начин, но схванах намека му.

Кейт дойде при бюрото ми и попита:

— Къде отиваме първо? В правния или в медицинския отдел?

— В медицинския. Трябва да ни прегледат главите.

— Това може да отнеме цял ден. Така че първо в правния.

Правният отдел на ФБР обикновено се занимава с досиета, подслушвания, документи и т.н., а не с проблеми на служители или назначения. Нашият случай обаче беше специален и трябваше да се поеме експедитивно.

Наложи се да подпишем някои документи, сред които и нова декларация за конфиденциалност, както и изявление във връзка с „принудителен разпит“.

— Като семеен мъж аз съм експерт в принудителните разпити — отбелязах, докато се подписвах.

Никой не се разсмя.

Завещанията ни бяха записани и ние ги проверихме и потвърдихме, после ни дадоха да попълним и подпишем пълномощни.

— В случай че бъдете отвлечени или изчезнете — обясни младата юристка Дженифър, с която се бях срещал при първото ми пътуване до Йемен.

— Значи трябва просто да ги покажем на похитителите, така ли? — попитах.

— Не. Вие...

Кейт я прекъсна и ми обясни:

— Ако умрем, изпълнителите на завещанията ще поемат нещата ни. Но ако изчезнем или бъдем задържани незаконно, някой трябва да действа от наше име — някой, който да пише чекове, да плаща сметките ни и така нататък. Не е нужно да е адвокат. Не го ли направи и миналия път?

— Направих го. Посочих теб като пълномощник.

— Добре. Ще се посочим взаимно. Но... ако ни сполети една и съща участ, ще ни е нужна алтернатива.

Тази работа започна малко да се сговнява.

— Трябва да е някой роднина. Какво ще кажеш за баща ми? — предложи тя.

Аз роднина ли му бях? Какво щеше да стане, ако ни отвлечат или изчезнем, а после се освободим и открием, че баща ѝ е пражосал всичките ни пари за своята колекция, свързана с Дж. Едгар Хувър?

— Джон?

— Да. Става. — Така или иначе нямаше да им позволя да ме заловят жив.

Попълнихме формулярите, подписахме ги, Дженифър ги завери и накрая извади черните ни дипломатически паспорти, които се пазеха в сейф след последните ни уж дипломатически назначения в Танзания и Йемен.

Дженифър също така ни уведоми, че Държавният департамент се е свързал с йеменското консулство и че визите ни би трябвало да са готови в един следобед, така че сме можели да си ги вземем още днес.

Малко американци пътуват за Йемен, така че йеменските ни съюзници вече несъмнено знаеха, че Джон Кори и Кейт Мейфийлд ще посетят страната им. Може би дори бяха определили кой да ни посрещне на летището.

В главата ми се появи друга мисъл — за скоростта на цялата тази бумацина, — така че попитах:

— Кога от Държавния департамент са се обадили на йеменското консулство за визите ни?

— В четвъртък — отвърна Дженифър.

С Кейт се спогледахме. *Четвъртък?*

Както и да е, приключихме с Дженифър.

— Явно ви очаква вълнуваща работа — каза Дженифър. — Искате ли да бях на ваше място.

И на мен, Дженифър.

— *Четвъртък?* — каза Кейт, докато вървахме по коридора.

— Петъчната среща е била само формалност. Явно Йемен е съдбата ни. Изписана върху пясъците на времето.

Отговор не последва. Явно по-добрата ми половинка не беше щастлива от приятеля си Том. Чудесно.

— Между другото — казах й, — влязох в САД и открих там файл на име Нумаир, което означава „пантера“ на арабски. Достъпът е ограничен.

— Към кого трябва да се обърнем за достъп?

— Не пишеше.

— Странно. — Тя сви рамене. — Ще питаме Том.

— Вече го питах. Каза ми да ида в Йемен.

Слязохме с асансьора до медицинския отдел, където ни очакваше млада дама на име Ани.

Тъй като трябваше да заминем след пет дни, нямаше как да ни бият инжекциите през препоръчителните седем дни и сладката Ани ни надупчи като вуду кукли.

Биха ни шест ваксини — срещу дифтерия, дизентерия, тиф, антракс, скарлатина и още три заболявания, за които никога не бях

чувал. Особено ми харесаха инжекциите в задника. Ани ни даде по едно шишенце хапчета против малария и каза:

— Започнете да ги пиете още днес. Елате пак в петък сутринта за останалите инжекции.

— Колко болести има там?

— Много. Включително проказа.

Господи.

— Натъпкани сте с ваксини, така че може и да ви прилошее малко — предупреди ни тя.

— Мога ли да употребявам алкохол?

— Разбира се. Само гледайте да имате тоалетна наблизко.

Отидохме на работното място на Кейт и тя включи спикърфона и се обади в пътния отдел в централата на ФБР във Вашингтон.

— Отдел „Пътуване“, госпожа Барет — каза женски глас. — С какво мога да ви помогна?

Кейт обясни, че се обаждаме от филиала в Ню Йорк, и каза имената и идентификационните ни номера.

— Момент... — каза г-жа Барет. — Да, има ви. Сана.

— Санта Ана — поправих я аз. — Калифорния.

— Не... Сана. Йемен.

Кейт вдигна слушалката и изключи говорителя.

— Готова съм да записвам.

Изслуша г-жа Барет, записа си нещо, благодари и затвори.

— Пътуваме с „Америкън Еърлайнс“ до Лондон, с „Бритиш Еър“ до Кайро и с „Иджипт Еър“ до Сана. Първа класа.

— Направо не мога да повярвам, че няма преки полети до Сана.

— Има. От Кайро.

— Как ли се оправят онези от деликатесните магазини в Бруклин?

— Нямам представа. Ако наистина искаш да кацнеш направо там, има военен полет два пъти седмично от военновъздушната база Доувър в Мериленд. Един до Сана и един до Аден.

Интересно. Май си пъхахме носовете малко по-навътре в шатрата.

— Ако решим да пътуваме така, госпожа Барет ще провери как стоят нещата — каза Кейт. — Часовете и дните на полетите се менят.

— Аха. Нека да провери. Интересно ще е да видим кой и какво пътува за Йемен. — Пък и вероятно това беше начинът, по който щяхме да измъкнем Пантерата от страната. С директен полет на американските ВВС от Йемен до Гуантанамо. Експрес от помийната яма до ада.

Върнах се на бюрото си и Ал ми съобщи, че Набеел не се обаждал никакъв. Беше 12:15.

Ал звънна на мобилния на Набеел, но отново се включи гласова поща и той остави гръмогласно съобщение. Обадох се в деликатесния магазин „При Джордж“ в Бей Ридж и ми вдигна някакъв тип с неразбираем акцент. Ал взе телефона заговори остро на арабски, но после откри, че човекът бил мексиканец. Шантава работа. Ама че страхотна страна.

Ал предложи да прескочим до „При Джордж“, но имах много неща за вършене, а Бруклин не фигурираше в списъка.

— По-добре намери някое от нашите момчета там и го помоли да провери магазина и домашния адрес на Набеел — посъветвах го.

— Не, сам ще ида. И без това ми трябва малко почивка. Как изглежда онзи тип?

— Със зелени зъби. — Описах другите черти на Набеел и преразказах краткия си разговор с него в „Бенс Кашер Дели“.

— Виж дали случайно магазинът не е под наблюдение. Може да имаме снимки.

— Вече го направих. Нищо.

— Добре. Благодаря, Ал. Задължен съм ти.

Следващата ми задача беше да отида до един самостоятелен компютър, от който да ползвам интернет. Не можем да го правим от работните си машини — иначе по цял ден щяхме да играем игрички. Потърсих в Гугъл информация за Ал Кайда в Йемен, получих няколко резултата за Нумаир Пантерата и дори научих истинското му име от Уикипедия — Булус ибн ал Дервиш. Нищо чудно, че го беше сменил.

Явно част от тази информация не беше толкова секретна, колкото си мислеше Том. Всъщност доста неща са налични онлайн, стига да знаещ какво търсиш.

Прегледах статията в Уикипедия. Булус Ибн ал Дервиш, известен също като Пантерата, бил роден в Пърт Амбой, Ню Джърси, на 8 май

1965 г., което означаваше, че през този май щеше да стане на трийсет и девет, ако доживееше до рождения си ден.

Значи не ставаше дума за натурализиран гражданин, а за роден тук. Интересно.

И двамата му родители били имигранти от Йемен, но за тях нямаше никаква допълнителна информация. Мъртви ли бяха? Или живи? И къде живееха?

Малкият Булус посещавал държавни училища в Ню Джърси, а през 1987 г. се дипломирал в Колумбийския университет, специалност икономика, което го правеше терорист от Бръшлянената лига. Да беше продължил на Уолстрийт — същата работа, но по-добре платена.

Според статията в един момент г-н ал Дервиш станал радикален и в началото на 90-те заминал за Йемен.

Следваше смесица от факти и предположения за дейността му в Йемен, Саудитска Арабия и може би Ирак. Беше посочен като един от организаторите на атаката срещу кораба „Коул“ на ВМС, както и срещу френския петролен танкер „Лимбург“ в пристанището на Аден през 2002 г.

В добавка към това въпросният задник бил замесен в две или три въоръжени нападения срещу западници в Сана, Аден и околните райони, довели до множество смъртни случаи и отвлечения. И докато се занимавал с това, планирал две ракетни атаки — срещу американското посолство в столицата и срещу „Шератон“ в Аден. И двете покушения били осуетени. Атаката срещу „Шератон“ ме заинтересува, защото бях отседнал именно там с останалия американски персонал в града. Наричахме мястото Форт Апачи.

И накрая, но не на последно място, г-н ал Дервиш и приятели миналата година участвали в престрелка на саудитската граница, в която били убити шестима саудитски войници.

С две думи, лош тип. Може би безстрашен, може би побъркан и определено ядосан заради нещо. Може би са му се подигравали в училище.

Освен това никога не бях чувал за него. А знам имената на много терористи. Което означаваше, че този тип е бил държан потулен. Защо? Може би защото ставаше дума за чисто ЦРУ дело, а от ЦРУ не споделят информация с ФБР. Все още. Управлението ти казва само онова, което ти е нужно да знаеш.

След това отворих сайта на американското посолство в Сана и прегледах „Граждански услуги“ и така наречените Съобщения на надзирателя. Открих, че Държавният департамент бил загрижен заради Ал Кайда в Арабския полуостров и излязъл с предупреждение към пътуващите в Йемен за „възможни нападения от отделни екстремисти или групировки срещу американски граждани, съоръжения, офиси и интереси“.

Предполагам, че това включваше и самото посолство, както и всички, които работят или посещават страната.

Сайтът на посолството ме уведоми също, че „пътуването по пътищата между отделните градове може да е опасно“. Сериозно? „Пътуването извън Сана е ограничено“. Аха. Пътищата бяха точно там. „Пътуването в племенните райони на север и изток от Сана е особено опасно и отвличанията са честа практика“. Значи най-добре да избягваш цялата страна.

Споменавахе се също и за продължаващата гражданска война, за която бяхме научили от Би Би Си. Лидерът на бунтовниците ал Хути успял да установи контрол върху по-голямата част от Северен Йемен. Това ме накара да се зачудя защо му е на някой да иска да управлява онова зачукано място.

И тъй, да обобщим — Йемен се управляваше от корумпиран диктатор, страната беше наполовина завладяна от бунтовник, а останалата територия се владееше от племенни главатари, с изключение на районите, контролирани от Ал Кайда. Освен това Червено море и Аденският залив гъмжаха от пирати. Добрата новина бе, че всички се друсаха с кат и не им пукаше.

Прочетох последния текст в сайта на посолството. Гласеше: „Понякога посолството на САЩ в Сана може да бъде временно затворено или да не изпълнява обществени услуги, за да направи преглед на мерките за сигурност“.

Ако имах късмет, щеше да е затворено, когато стигнех там.

Както и да е, можех да прекарам цяла седмица в сърфиране в интернет и събиране на данни за Йемен, Ал Кайда в Арабския полуостров и Пантерата, но защо да си правя труда? В събота или неделя така и така щях да съм в търбуха на звяра.

Излязох от системата и се върнах на бюрото си.

9.

С Кейт решихме да обядваме във „Франсис Тавърн“, мястото, където Вашингтон направил прощалното си обръщение към офицерите си и където сега аз щях да направя прощалното си обръщение към Вашингтон.

Излязохме от Федерал Плаза 26 на Дуейн Стрийт, която от 11/9 е затворена за автомобили между Бродуей и Лафайет заради опасения, че някой може да взриви кола бомба под прозореца ми.

Всъщност целият Долен Манхатън се превърна в строго охранявана зона от онзи ден и макар да не се натрапват, мерките за сигурност са дразнещи. Нещо повече, те са постоянно напомняне, че онези кучи синове са превърнали Америка във фронтова линия. Така че може би прехвърлянето на войната на тяхна територия е добро *quid pro quo*.

Стигнахме до „Франсис Тавърн“, която е в бизнеса от 1762 г., а това означава страшно много грог.

Домакинята ни отведе до една маса в пълния основен салон. Клиентелата беше предимно от селяндури, които искаха да разкажат на хората в Прованса, че са обядвали на същата онази маса, на която Джордж Вашингтон е забивал дървената си вилица в парче овнешко.

Като взех предвид предупреждението на сестра Ани за смесването на алкохол и ваксина, реших да си поръчам сода и скоч отделно. Дали щеше да свърши работа? Кейт си поръча кола и се заехме да изучаваме менюто. Предимно традиционна американска кухня.

— Мисля, че ще се спра на янки юфка — казах аз.

— Сноб.

Поръчахме — бифтек за мен и детска салата за Кейт.

С това място е свързана и друга история, която няма да намерите в повечето туристически пътеписи, но ще я откриете в Системата за автоматизирани досиета. През януари 1975 г. група пуерторикански сепаратисти взривиха бомба по обед, убиха четирима души и раниха над петдесет. Не съм сигурен какво изявление са искали да направят с

това, но атаката разтърси града и страната, която по онова време не беше свикнала с тероризъм на американска почва.

Именно тази атака, наред с някои други пуерторикански сепаратистки изяви, както и дейността на Ирландската републиканска армия и Черните пантери, доведоха до създаването на Антитерористичната спецчаст в Ню Йорк през 1980 г.

Сега фокусът се беше изместил и Пантерата, която търсех, беше арабин. Той обаче не беше тук — а в Йемен, през Ню Джърси и Колумбийския университет. Трудно ми е да го проумея. Така де, мога да разбера родените другаде терористи, но не и все повечето родени в Америка мюсюлмани, бягащи в ислямски страни, които никога не са виждали, та да вдигнат оръжие срещу Америка. Това пък за какво им е?

— За какво си мислиш? — попита Кейт.

— За времето, когато това място беше атакувано от ФАЛН^[1]. А също и за Пантерата. Знаещ ли, че е роден и образован в Щатите?

— Да. Влязох в интернет след теб.

— Защо му е на човек, израснал в относителен комфорт, в свободно общество, завършил един от най-добрите университети в страната, да реши да замине в една затънтена и опасна страна, от която са избягали собствените му родители, и да се захване с терористична дейност срещу родината си?

— Когато научиш, кажи ми.

— Но ние трябва да разберем защо прословутата топилка не работи. Има нещо сбъркано в нашето мислене. Или в тяхното.

— Може да е и в двете — предположи Кейт. — Свързано е с джихада, но той не го обяснява напълно. Още по-плашещо е, че Джон Кори мисли за това — отбеляза тя. — Какво се е случило с онзи, който все казваше: „Да им пуснем бомбата“?

— Ами... тъй като отиваме в Йемен да намерим този роден в Америка ислямски терорист, бих искал да вляза поне мъничко в главата му. Може да ни е от полза.

— Би ни било от полза, стига да можехме да го направим.

Замислих се за момент.

— Навремето в отдел „Убийства“ правехме много психологически профили, особено на серийните убийци. И имаше полза. Това обаче е различно. Обикновените престъпници като цяло са

тъпаци, макар че схващат достатъчно, че да не искат да бъдат убити или заловени. А на тези типове не им пука дали ще умрат. Взривяват се. Забиват самолети в сгради. После отиват в рая, при виното и девиците. А при нас е обратното. Имаме вино и девици тук, а после отиваме в ада и получаваме още повече.

Май теологията не е от най-силните ти страни.

Храната ни тъкмо пристигна, когато телефонът ми иззвъня. Беше Ал.

— Нашият Набеел не се е явил на работа днес, а двайсетте йеменци на неговия адрес не са го виждали от събота. Не отговаря на мобилния си. Проверявам местните хука барове, джамии, другите деликатесни магазини и така нататък.

— Провери и бардаците.

— Това заповед ли е? — Ал се направи, че не се майтапи, и продължи: — Набеел е започнал работа в онзи магазин преди седмица и никой не знае нищо за него, за семейството му и за приятелите му. Може просто да е дошъл тук, да се е уплашил от разговора с теб и да е духнал.

— Каза, че бил редовен гастарбайтер.

— Е, може да е работил другаде. Никой в „При Джордж“ не го познава.

— Може и да те лъжат, Ал.

— Не могат да излъжат *мен*, Джон. Направят ли го, умират.

— Ясно. — Трябват ни повече типове като Ал Расул. Аз съм твърде снизходителен към обикновено недружелюбната блискоизточна общност. Е... може би „снизходителен“ не е съвсем точната дума.

— Поисках да поставят под наблюдение квартирата и работното му място, както и да проследят мобилния му телефон — каза Ал. — Междувременно ще продължа да проверявам квартала.

— Добре.

— Има нещо гнило в това.

— Възможно е.

— Ще се видим във форта.

Затворих.

— Какво става? — попита Кейт.

— Моят йеменец е изчезнал.

— Споко. Знам къде можеш да намериш предостатъчно йеменци.

Наобядвахме се и взехме такси до йеменското консулство на Източна 51-ва недалеч от ООН.

Сградата на йеменската мисия към Обединените нации нямаше шанс да спечели награда за дизайн и архитектура, макар че стените на консулството бяха украсени с живописен пейзаж и щастливи хора, нито един от които не носеше калашник.

Като че ли бяхме единствените посетители днес, макар да съм сигурен, че мястото обикновено е обсадено от хора, желаещи да пътуват за Йемен.

На рецепцията ни посрещна мъж на средна възраст, което ми напомни, че жените в Йемен рядко излизат от домовете си. Казах защо сме тук, мъжът взе паспортите ни и изчезна за няколко минути (достатъчно дълго, за да им направи фототипно копие), след което се върна с друг мъж на средна възраст, който се представи като Хабиб и ме попита:

— Кога и как планирате да пристигнете в Йемен?

Това не му влизаше в работата и той знаеше, че не бива да пита подобни неща американци с дипломатически паспорти.

— Очакваме пътни инструкции — отвърнах аз.

— Да? Но поискахте визите да ви бъдат издадени преди сряда.

— Тук сме да си вземем визите, а не да отговаряме на въпроси — уведомих го мило.

Отговорът ми не му се понрави, но мъжът го подмина и прелисти паспортите ни, за да свери дали снимките отговарят на лицата ни.

— Виждам, че сте посещавали Йемен — каза ми.

Не отговорих.

Мъжът погледна Кейт, но не я заговори. После отново се обърна към мен.

— В Сана или в Аден смятате да пристигнете?

— Смятам да се махна оттук след две минути с визите ни.

Той не отговори, но каза нещо на рецепциониста, който постави на бюрото два попълнени визови формуляра. Погледнах ги. Моята беше за четирийсет и пет дни, а на Кейт — безсрочна. И двамата бяхме писани като членове на персонала на американското посолство с дипломатически статут. Целта на посещението ни бе по държавна работа. За лов на пантери не се споменаваеше нито дума.

Забелязах, че от съображения за сигурност от Държавния департамент бяха фалшифицирали домашния ни адрес, заменен с Федерал Плаза 26. Освен това като лице за контакт в Щатите беше посочен Дипломатическият отдел на Държавния департамент във Вашингтон. Чудесно, с това изключение, че фалшифицирането на задължителна информация в документи за виза може да анулира дипломатическия ти имунитет или най-малко да те компрометира, ако си навлечеш неприятности в страната. Е, щях да се тревожа за това, ако и когато възникне проблем в Йемен. Или да оставя приятелите ни от Държавния департамент да се тревожат. В края на краищата отивах на дипломатическа мисия, нали така?

Всичко останало изглеждаше наред и двамата с Кейт подписахме визите и двете им копия. Рецепционистът подпечата формулярите, а после и паспортите ни.

— Няма такса — каза ми Хабиб. — Дипломатически жест.

Би трябвало да плащат на *мен*, задето отивам в Йемен.

Излязохме от консулството, хванахме такси и се върнахме на Федерал Плаза 26, моя дом далеч от дома.

В пет следобед вече бяхме допълнили всички досиета в компютрите си и бяхме изпратили имейли до приятели и колеги, за да обявим предстоящото ни заминаване за Йемен.

В отговорите си повечето ни пожелаваха късмет; някои изказваха предположението, че сме откачили.

Ал се върна и докладва, че не е успял да открие Набеел ал Самад и че според ОАК (отдел „Анализ на комуникациите“) мобилният му телефон не изпращал сигнал. Каза, че щял да напише доклад и да се обърне за напътствия към шефовете. Аз обещах да направя същото.

С две думи, Набеел ал Самад не фигурираше в челните места на ниии списъци издирвани хора. Информаторите, били те близоизточни или други, са прочути с непостоянството си и обикновено са изпечени лъжци. Понякога играят и двойна игра, така че ми хрумна интересната мисъл, че г-н ал Самад си има и допълнителна работа извън деликатесния магазин и просто е искал да ме разгледа. Може пък и да ме е снимал, кой знае.

Както беше предсказала Ани, двамата с Кейт не се чувствахме особено добре, така че Кейт Тифозната и Джон Антракса се прибраха у дома.

След като се прибрахме в апартамента, Кейт си облече пижамата и влезе в интернет. Аз сърфирах с дистанционното на телевизора. По „Хистъри Ченъл“ имаше премиера на филм за кучето на Адолф Хитлер.

— Според сайта на тяхната Комисия за поощряване на туризма Йемен бил, цитирам, „неоткритата перла на Арабия. За истинския Йемен се знае много малко и когато посетителите дойдат в страната, пътешествието им почти винаги е свързано с прекрасни приключения“ — уведоми ме Кейт.

— Отбележи си онова „почти“.

Тя продължи да чете:

— „Надбягването с камили е един от любимите древни спортове на арабите и, разбира се, на йеменците, тъй като те по произход са араби“.

— Аз пък си мислех, че са от Бруклин.

— „Парапланеризмът — продължи тя, — подобно на легендата за Сюлейман, който пресякъл Йемен с птицата си, за да се види със Савската царица, е изключително забавен начин да откриете страната ни, докато летите над планини и морета“.

— А също и с безпилотни самолети.

— Тук не пише нищо за тях.

— А за засади на Ал Кайда?

— Може да е в раздела за туризъм и планинарство.

— Аха. Какво има за вечеря?

— Хапче против малария.

Изпихме си хапчетата и гледахме повторението на „Аз обичам Люси“. Наистина ли светът е бил толкова простичък?

[1] Въоръжени сили за национално освобождение (исп. Fuerzas Armadas de Liberacion Nacional), пуерториканска сепаратистка организация. — Б.пр. ↑

10.

Както беше обещал, Том Уолш ни уреди среща с отдел „Външни работи“ на Държавния департамент за запознаване с културните особености. ОВР се намира тук, на Федерал Плаза 26, което е удобно, но това не пречи заниманието да си остава все същата гадост.

Във вторник, осем сутринта, се срещнахме с г-н Бъкминстър Харис (откъде белите аристократи измислят тези имена?) в малка заседателна стая без прозорци. Г-н Харис ни помоли да го наричаме Бък и ни покани да седнем.

Бъкминстър Харис беше добре облечен джентълмен около шейсетте и предположих, че е видял известна част от света по време на дългата си и несъмнено бляскава кариера в Държавния департамент. Това вероятно бе последната му задача, преди да се оттегли в някой аристократичен анклав на североизток, където да пише мемоари за „Йейл Юнивърсити Прес“. Дотогава обаче ни беше писано да прекараме сутринта заедно.

Явно тази седмица за Йемен щяха да пътуват само двама души, Кейт и моя милост, така че групата беше малка и сплотена. Кейт, естествено, имаше бележник, така че не ми се наложи да се притеснявам, че съм забравил моя.

На стената бе окачена цветна карта на Йемен, а на масата имаше диплянки на Държавния департамент. Обещах си да не забравям за тях.

Г-н Харис се настани по-удобно и започна:

— Е, значи отивате в Йемен?

Че защо иначе щях да съм тук?

— Бях там по време на гражданските войни — уведоми ни той.

— Колко бяха те? — поинтересувах се.

— Доста.

— Ясно. И кой победи?

— Северът — отвърна той.

— Добре. Нали?

— Южняците бяха последователи на Маркс.

— Карл или Гручо?

Той се изкиска и продължи:

— А северните племена са диви, изостанали и фундаменталисти.

— Радвам се, че добрите са спечелили.

Реших, че Бък ще ме изкара в коридора да ми чете конско, но той се усмихна и рече:

— Разказаха ми за вас.

Сериозно?

— Доколкото разбирам, вече сте били в Йемен.

— Точно така. За кратко. През две и първа.

— Е, там нищо никога не се променя, освен към по-лошо.

— С нетърпение очаквам да видя това развитие.

Той отново се усмихна.

— Това е страна, която можеш да обичаш и мразиш едновременно.

Всъщност това е страна, която обичаш да мразиш. Но това беше час на Бък и нямах намерение да се изявявам като онези тъпи ученици, които прекарват един месец някъде и се опитват да впечатлят учителите си с малоумните си наблюдения.

Бък продължи с типичния за учителите акцент:

— Столицата на Йемен се нарича Сана. Южен Йемен, известен също като Адан, с А, също имаше столица — град Аден, с Е.

Известен също като Лайнарника, с главно Л.

— Страната беше обединена през хиляда деветстотин и деветдесета след поредната война, спечелена от Севера — осведоми ни той. — Все още обаче на юг има много сепаратисти, както и движение за възстановяването на имама като владетел в Сана.

Кейт спря да си води бележки и каза:

— Водено от главатаря Хюсеин ал Хути.

Бък се зарадва, че има поне един умен ученик в класа си, и се усмихна.

— Да, много добре. Виждам, че сте се подготвили.

На кого изобщо му пука? Не отивах в Йемен, за да създавам приятелства и да обсъждам политика. А за да се опитам да наричам един задник, който се нуждаеше от наричане. Пардон — да заловя главния заподозрян в атаката срещу „Коул“ и да го предам на

американското правосъдие. Е, все пак тук можех да науча нещо, което би могло да ми е от полза. Всъщност едва ли.

Бък каза няколко думи за въстаниците на ал Хути и племенните главатарии. Слушах го с половин ухо. Главатарите са интересно нещо. Бих искал да съм главатар.

— Има десетки бедуински племена, всяко от които контролира своя район — каза Бък. — А сега към цялото това политическо и обществено разделение трябва да добавим и Ал Кайда, която спечели влияние в някои градчета и села. Йемен е провалена държава — заключи той.

Аха. Значи не си заслужава дори бомбата.

Бък разказа накратко историята на Йемен, която бе предимно история на граждански войни, революции и нашествия. Имаше също и период на британско колониално владичество в Адан до 60-те години на миналия век, когато британците се изнесли след поредната война.

— На юг ще видите следи от британското управление — каза Бък. — Например статуята на кралица Виктория в Аден, запазена по някаква причина от йеменците. — И добави: — Фундаменталистите често я забуват.

Наистина я видях, когато бях там. Но я бях взел за статуя на Елтън Джон в женски дрехи.

— След изтеглянето на британците Южен Йемен стана марксистки, единствената арабска комунистическа страна в света — продължи Бък. — Ще видите също и някои следи от съветското присъствие в Аден от онзи период, като грозна архитектура, водка на черно и руски нощен клуб с руски стриптийзьорки и проститутки.

Няма ли да кажеш и адреса?

— През този период имаше серия войни между Севера и Юга, редуващи се с преговори за обединение. След рухването на Съветския съюз руснаците се изтеглиха и се стигна до обединяване, но след това Югът размисли и започна нова война за разделяне, която се оказа неуспешна и доведе до сегашното обединяване.

Кое поред?

— Бях в Сана през този период — уведоми ни Бък. — Беше голяма касапница и белезите все още са налице. Местните жители са свикнали с войните, което доведе до нещо като национална психоза, и именно затова Йемен представлява военен лагер.

Хвърлих поглед към Кейт. Май започваше да схваща, че Йемен не е точно Швейцария на Близкия изток.

Бък продължи:

— По време на Войната в Залива Йемен застана на страната на Саддам Хюсеин, което раздразни техния голям и силен съсед Саудитска Арабия. Саудитците отговориха с прогонването на няколкостотин йеменски гастарбайтери от страната си.

Които сега бяха в Бруклин.

— В момента между Саудитска Арабия и Йемен има гранични спорове. Двете страни имат дълга граница, включваща областта на Ар Руб ал Хали, известна като Пустия район, обширна площ от нажежена пустиня и подвижни пясъци. Районът включва граничната провинция Хадрамаут, което означава „Мястото, откъдето идва смъртта“.

Йеменската комисия по туризма определено трябва да помисли за преименуването на онова място. Така де, Пустия район само по себе си звучи достатъчно зле, та какво остава за Идващата смърт.

— И изгубилият граничния спор трябва да задържи въпросното място, така ли? — поинтересувах се.

— Там има нефт — обясни Бък и продължи: — Границата в района е зле защитавана и се предполага, че именно оттам минават членовете на АКАП, Ал Кайда в Арабския полуостров.

Ясно. Може би именно там Пантерата е водил онази престрелка със саудитските войници. Зарадвах се, че няма да ми се наложи да ходя на това място. Нали така?

— Тази кратка история ни довежда до атаката срещу „Коул“ през октомври двехилядната година — завърши Бък. — Както знаете, оттогава САЩ установиха присъствие в Йемен, но то е доста несигурно и мисията ни може да приключи внезапно, ако йеменците размислят или се стигне до смяна на правителството.

Хубаво би било.

Бък измъкна от куфарчето си украсен извит нож и го извади от ножницата с думите:

— Мога да ви прережа гърлата с това.

Не и ако се докопам пръв до пистолета си, Бък.

Бък се усмихна.

— Но само ако сте заспали. Това се нарича джамбия и се носи от повечето мъже в Йемен — обясни той. — Можете да си купите

джамбия от някоя сергия за сувенири срещу три долара, но направените от истински майстори могат да струват хиляди долари. Тази е много стара, с полускъпоценни камъни и дръжка от рог на носорог. Цената ѝ е около пет хиляди долара и според предишния ѝ собственик е убила най-малко шестима души. Никога не искайте от някого да ви покаже джамбията си — посъветва ни Бък. — Извади ли се от ножницата, тя трябва да се използва.

— Има една стара арабска бойна песен — продължи той. Не я изпя, а се задоволи с рецитиране: — „Препуска сам ужасен конник, със сабя йеменска, другар единствен; по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана“.

Аха. Бях чувал тези думи и преди, от един пич на име Гейб Хейтам, арабоамериканец от АТС, когато работех по случая Асад, Лъва.

Бък вече говореше за религия. Деветдесет и осем процента от населението били мюсюлмани, останалите — християни, юдеи и индуисти.

— Преди създаването на Израел през четирийсет и осма властите в Сана били толерантни към евреите си, които са част от наследството им от времето на цар Соломон и Савската царица. Мнозина йеменци са били юдаисти преди появата на исляма.

Сериозно? Може би това обясняваше йеменските деликатесни магазини в Бруклин.

— Повечето евреи избягали в Израел след четирийсет и осма — уведоми ни Бък. — На думи йеменската конституция гарантира религиозната свобода на малцинствата, но в страната не са останали църкви и синагоги, в които да се провеждат служби. Подобно на повечето ислямски страни, приемането на друга религия от мюсюлманин е забранено и наказуемо, обикновено със смърт. Не проповядвайте вярата си — предупреди ни той. — Това е углавно престъпление. Можете обаче да цитирате Стария и Новия завет, тъй като мюсюлманите ги смятат за свещени текстове. Опитайте се обаче да научите и малко цитати от Корана.

— От какъв корен?

— От *Корана*, господин Кори.

— Аха.

— Йеменците говорят арабски, срещат се и древни диалекти — продължи Бък. — Йеменският арабски се смята за най-чистата форма на езика, непроменена в продължение на хиляди години поради изолираността на страната. Мнозина арабисти, в това число и западни, посещават Йемен, за да изучават езика. Мислете за йеменския арабски като за английския на Шекспир, само че много по-стар.

— Вие говорите ли арабски? — попитах.

Той ми отговори на арабски.

— Лесно ви е да го кажете — отбелязах.

Кейт случайно ме срита под масата.

— Секс — каза Бък.

Понадигнах се в стола.

— Секс — повтори той. — Всички знаем или си мислим, че знаем за отношението на мюсюлманите към секса, така че няма да повтарям всичко, което сте чували, а само ще обобща. Сексът извън брака е забранен, а прелюбодейството се наказва със смърт.

— Ясно. Майната им на бракоразводните адвокати. Я да си наточа джамбията.

Бък се усмихна.

— Това не би трябвало да е проблем за щастливо женена двойка.

Така си беше, но все пак трябваше да попитам:

— Мъжете наказват ли се със смърт, ако чукнат нещо странично?

— Обикновено не, но...

— При мен се наказват — прекъсна го Кейт.

— Просто питах.

— Хомосексуализмът често се наказва със смърт, но изнасилването обикновено се урежда с плащане на обезщетение на семейството на жертвата — съобщи ни освен това Бък. — Но ако изнасилвачът твърди — а те винаги го твърдят, — че сексът е бил по взаимно съгласие, жертвата, ако не може да представи четирима свидетели на обратното, понякога бива убивана от семейството си. Наричат го убийство на честта.

Добре, знаехме всичко това, но все пак беше разтърсващо да го чуеш.

След това Бък премина към брака и семейството.

— Полигамията е законна според ислямския закон и един мъж може да има до четири съпруги. Полигамията в Йемен обаче не се

среща често.

— Защо? — попита Кейт.

Защото кой мъж ще иска четири жени да му казват да изхвърли боклука?

— Защото — отвърна Бък — повечето мъже не могат да си позволят повече от една съпруга.

Повечето мъже, Бък, не могат да си позволят и една съпруга.

— Браковете най-често са уредени — продължи Бък.

— Имат ли сайтове за запознанства? — поинтересувах се.

— Да, но жените на снимките са забулени и нямат хобита, интереси, професии и образование.

Забавно. Бък ми харесваше. Дори Кейт се разсмя.

— Според традицията идеалният брак е този между братовчеди — уведоми ни Бък.

Също като в Кентъки.

— На жените се гледа като на подчинени и те трябва да се подчиняват на своите бащи, съпрузи, братя и дори на синовете си.

Май се очертаваше добра година.

— Йеменската конституция заявява, че жените са равни на мъжете, но след това включва много аспекти от шериата, които обезсилват това равенство. Например в съда показанията на един мъж се равняват на показанията на две жени.

— Как може това да се нарече равенство? — попита моята съпруга юрист.

— Бък току-що ти каза — обясних. — Едно е равно на две. Проста математика.

Получих второ сритване. Тази моята жена да не страдаше от синдрома на неспокойния крак?

Бък ни каза също, че йеменците имали най-висока раждаемост в арабските страни — често семействата били с по шест до десет деца, — така че явно се случваше нещо, след като онези воали се сваляха.

— Населението им продължава да расте бурно и в момента йеменците са над двайсет милиона, предимно млади, в малка бедна страна с оскъдни природни ресурси — каза Бък. — Това е демографска бомба със закъснител, която предстои да избухне, и повечето анализатори предсказват социални катаклизми в близките десет години. Вече ги виждаме — добави той.

— Като увеличаването на йеменски деликатесни магазини в Бруклин — казах аз, припомняйки си Набеел.

— Всъщност има голяма емиграция към Америка, Западна Европа и богатите на петрол страни на Арабския полуостров, което служи като предпазен клапан за Йемен и е източник на пари отвън. В страната обаче остават милиони безработни младежи.

Аха. Спомнях си ордите младежи, мотаещи се безцелно по улиците и сокаците на Аден. Сигурна рецепта за неприятности и великолепа почва за вербовчиците на Ал Кайда.

Бък приключваше с любовта и брака. За мъжете разводът е лесна работа — просто казваш три пъти: „Развеждам се с теб“, — но за жените е почти невъзможен. Предбрачните договори съществуват и са в сила, освен ако не ти се падне съдия боклук, както се случи с мен.

Бък премина на темата за облеклото!

— Деветдесет процента от населението носят традиционно арабско облекло, което едва ли се е променило особено от библейски времена. Купете си традиционни дрехи — посъветва ни той.

— Защо? — попитах.

— Просто за забавление — отвърна Бък. — Можете също да ги носите, когато обикаляте из улиците и сокаците. Самият аз често се обличах като местен, когато излизах от посолството.

— Можете ли да ни покажете снимка? — поинтересувах се аз.

Той се усмихна и ни описа типичното йеменско облекло. Мъжете покриват главата си с тоб или шивал, обикновено бял; на север се обличат в бял футех или роба, а на юг носят бял саронг. Бельото е опция.

Спомних си, че понякога носят върху робите и опърпани западни якета, чиито джобове са натъпкани с кат и пълнители. Освен това всички носят сандали и цялата страна остро се нуждае от педикюр.

Двете неща, без които един мъж никога не излиза от къщата си, са камата и пушката. Правото да носиш оръжие в Йемен прилича по-скоро на задължение и деветдесет процента от мъжете на възраст от четиринайсет нагоре мъкнат автомат, обикновено АК-47, и всеки може да види сметката на всичките си приятели и съседи само за няколко секунди, ако включи на автоматична. Странно, но случаите на безразборна стрелба са малко, а престъпността — ниска. Така де, всеки е въоръжен до зъби, така че не е зле да си помислиш хубаво,

преди да влезеш в някой магазин и да кажеш: „Това е обир“. Всеки присъстващ може да ти отнесе главата. Нали така?

Небезразборната стрелба е друга тема. Повечето надупчени имат някаква причина да са надупчени. Обикновено нещо свързано с политика, чест или делови спор, който не може да се уреди с една почерпка с кат. Освен това западняците рядко стават жертви на въоръжен грабеж. Ако някой опре дуло в гърба ти, малко вероятно е да чуеш: „Парите или живота“. Вместо това чуваш: „Ела с мен“. Западняците се отвличат не само заради пари, но и като начин бедуините да излагат централното правителство и или да го изнудват — едно от любимите занимания на племената. Тези отвличания се наричат „принудително гостуване“ и жертвите често казват, че не са им отнемали нищо, освен може би някой часовник или накит, предложени като подарък, докато чакаш пристигането на откупа. Храната и квартирата не са безплатни, нали се сецате. Да, не говорим, че получавате и едно изключително изживяване.

Признавам, че при първото ми посещение в Йемен бях малко шокиран, когато видях, че почти всеки мъж носи автомат. След около седмица обаче изобщо не забелязвах — всъщност вниманието ми привличаха мъжете без автомати. Кой бяха тези смотаняци?

Както и да е, Бък приключи с мъжкото облекло и продължи с дамското. Почти всички жени носеха балто, тоест нещо като бурка — скриващо цялото тяло покривало, което, подобно на първия „Форд Модел Т“, се предлага във всеки цвят, стига да е черен.

След това Бък премина към воалите:

— Много малко жени показват лицата си на публични места и онези, които го правят, често биват тормозени от фундаменталистите.

— Защото са грозни ли?

— Не, господин Кори, защото *е неприлично*.

— Аха. — Започнах да се чудя дали ще получа в досието си сертификат, че съм минал курса по запознаване с културните особености.

— Колкото до западните жени — Бък погледна Кейт, която е от Минесота, а Минесота си е доста на запад, — за тях не е задължително да се забулват, но ще се чувствате по-удобно на улицата, ако покривате косата си с хиджаб — забрадка, с която може да се скрие и лицето.

— Нямам намерение да си покривам лицето — заяви Кейт.

Бък кимна в знак на солидарност със сънародницата си, но все пак я посъветва:

— Най-добре е да носите костюм с панталон и дълги ръкави, но трябва да е широк. В селските райони има случаи със западни жени, които били подигравани и дори замеряни с камъни заради неприличното си облекло.

Хм, какво можеш да кажеш за подобно отношение? Нищо.

Бък си погледна часовника и обяви:

— Петнайсет минути почивка.

11.

— Много съм впечатлена от задълбочените ти въпроси и проникателните ти наблюдения — каза ми Кейт, когато излязохме в коридора. — И съм сигурна, че господин Харис също е във възторг от интелигентността ти и инстинктивното ти разбиране на материала.

— Благодаря.

— Ще ми направиш ли услуга да си затваряш плювалника, когато се върнем в стаята?

— Просто се опитвам да се пошегувам.

— Това е сериозна работа. Внимавай.

— Развеждам се с теб.

— Обърни се към адвокатата ми. — Тя си погледна часовника. — Трябва да се освежа. — Обърна се и тръгна към дамската тоалетна.

Май поведението ми я беше подразнило. Искам да кажа, не съм много добър по време на уроци, но обикновено слушам. Може би причината бе в предмета — Йемен, ислям и културни особености, което означава културна чувствителност. Колко хора от Близкия изток минават през подобни курсове, преди да дойдат в Америка? Защо винаги ние сме длъжни да се съобразяваме с другите култури? Това трябва да действа и в двете посоки. Но все пак можеше и да науча нещо полезно. Например как да дръпна нечий шивал така, че да завъртя собственика му като пумпал.

Върнах се в класната стая, където Бък правеше справка с някакви бележки, и казах:

— Извинете, ако съм бил малко... невнимателен.

Той вдигна очи, усмихна се любезно и отвърна:

— Много ми е приятно, че вземате активно участие.

Виждате ли? *Той* не мисли, че съм дразнец. Правя сутринта му по-светла.

Кейт се върна и седна на мястото си. Бък продължи оттам, докъдето бяхме стигнали:

— Единственото абсолютно изискване към облеклото в Йемен е то да е скромно. Така че за мъжете късите панталони и ризите с къси

ръкави са неприемливи. Жените могат да показват единствено очите си, ръцете и стъпалата. Всичко друго — с усмивка каза Бък — се оставя на въображението. — Хвърли поглед към мен, сякаш очакваше добра шега, но аз само кимнах сериозно.

Бък имаше добри новини за голата кожа.

— Както господин Кори вероятно знае, около Аден има няколко курорта, в които част от плажа е отделена за западници, така че да могат да носят скромни бански костюми. — И лоши новини: — Но тези плажове понякога се посещават от фундаменталисти, които устройват сцени.

Така си е. Спомних си как играех волейбол с морските пехотинци на плажа зад „Шератон“ в Аден. Бяхме по шорти и тениски. На плажа нямаше жени, освен няколко колежки от ФБР, които носеха подобно облекло. Това като че ли не представляваше проблем, но най-вече защото имахме и неколцина напълно облечени и тежковъоръжени морски пехотинци в двата края на плажа. Спомних си и че се чувствах гол и уязвим без пистолет на кръста, макар че оръжията ни винаги бяха подръка. Освен това не биваше да плуваме, защото това ни правеше идеални мишени. Иначе казано, между терористи и фундаменталисти човек не може да се забавлява особено на плажа.

Бък мина от външния вид към вътрешната същност:

— Йеменците са войнствен народ и най-много ценят храбростта — повече от другите добродетели като гостоприемство и честност.

Всъщност личният ми опит показваше, че честността е много назад в списъка с добродетели, а лъжата е издигната ако не в добродетел, то поне до нивото на изкуство. Йеменците обаче наистина са храбри и мога да приема това и да го уважавам. Всъщност трябваше да го имам предвид при срещата ми с Пантерата.

— И обратно, на страхливостта се гледа с изключително презрение — продължи Бък. — Например видът на въоръжени непознати на ъгъла ви обезпокоява — но не бива да показвате страх. Ако го направите, това ще е покана за агресивна реакция от тяхна страна.

— Иначе казано, не обичат женчовците — казах аз.

— Точно така. Погледнете човека в очите и кажете: „Ас-салаам алейкум!“, което ще рече „Мир вам“. Той ще отговори: „Уа алейкум ас-салаам“, или „И на вас“.

— Ясно. А как се казва: „Да го духаш, скапаняк“?

— Жените могат да изглеждат боязливи, без да предизвикат презрение — продължи Бък. — Освен това жените никога не бива да поглеждат мъж в очите и да говорят. Трябва да свеждат глави и да минават бързо покрай мъжете.

— Чатна ли? — попитах Кейт.

Тя нямаше отговор. Явно г-ца Мейфийлд имаше известни проблеми с проумяването на това. Не се притесних. Щеше да се справи чудесно, когато се озове на място. Лесно се адаптира.

— Гостоприемството — каза Бък — е изключително важно за йеменците и трябва да бъде прието, когато се предлага. Дори ако почукате на нечия врата, за да ви упътят, домакинът трябва да ви предложи нещо за пиене или ядене и вие сте длъжни да приемете. Внимавайте да не оскърбите човек, който ви предлага нещо.

Ясно. Особено ако носи калашник и ти предлага да ти отнесе главата.

— Жените като цяло са освободени от правилата на гостоприемството — уведоми ни Бък. — Прочетете диплянките по тези въпроси. Освен това йеменците по принцип са доста изобретателни в казването на истината, което е дипломатичен начин да се каже, че лъжат.

Правилно. Спомних си как ми се налагаше да се разправам с управата на централния затвор, където държаха заподозрените в атаката срещу „Коул“. Нямам нищо против да ме лъжат затворници, но когато го правят ченгетата, надзирателите и преводачите, е съвсем естествено да се запиташ дали цялата страна не се състои от патологични лъжци. Спомних си също как водех двубои по надвикване с гореспоменатите задници и как на няколко пъти ми се беше сторило, че ще се стигне до стрелба.

— Лъжат се и помежду си, така че не се чувствайте жертви, защото сте западнци — каза Бък. — Истината трудно се казва на човек, който се опитва да свърши работа там, така че в общи линии не бива да се доверявате на никого. Все пак *ще* получите истината, ако тя *ще* послужи на онзи, с когото говорите. Например, ако някой иска да предаде някого, *ще* ви каже къде можете да го намерите. Проблемът е, че няма начин да разберете дали получавате добра информация, или ви готвят отвлечение или нещо по-лошо.

Това беше вярно и дори не беше нужно да се казва, но не е зле да ти го напомнят. Бък явно знаеше, че имаме и други задачи в Йемен, освен събирането на доказателства и правни услуги.

— Йемен е страна на недоверието, което в известен смисъл премахва всички съмнения — продължи Бък. — Не се доверявайте на никого и няма да бъдете предадени или подведени. Ако ви назначат за помощник на представител на властите, той няма да е с вас, за да ви помага. Всички информатори лъжат, дори платените. Ако някой обикновен човек започне да ви умолява да му уредите работна виза за Щатите в замяна на информация, значи работи за правителството или за Ал Кайда и просто иска да се сближи с вас, за да спечели доверието ви. Защо? Ще го разберете по трудния начин. Някакви въпроси?

Помислих си за Набеел и казах:

— Същото се отнася и за имигрантите, с които си имам вземане-даване тук.

— Значи ме разбирате — каза Бък и продължи: — Племената. Те съставляват около деветдесет процента от населението и живеят предимно по възвишенията на север, макар че ги има и на юг. Някои са бедуини номади, но повечето живеят в малки селища. Някои са се преселили в градовете, но всеки човек остава верен на племето си.

Все едно слушах за семейството на Кейт.

— Начело на племената стоят шейхове или вождове, които обикновено се избират, но се случва и да наследят титлата. Понякога ги наричаме главатари. Ако ви се случи да се срещнете с такъв, обръщайте се към него с шейх.

Имах чувството, че Бък ни прави инструктаж преди мисия и че в бъдещето ми фигурира някакъв шейх.

— Племената не се доверяват на централното правителство, нито едно на друго, макар че ако им е изгодно, сключват съюзи помежду си и дори с правителството. Те обаче са несигурни и е трудно да следиш кой на кого е приятел в момента.

Все едно говореше за Федерал Плаза 26.

— Племената имат примитивен код на честта отпреди исляма и в много отношения поведението им е рицарско. Ако сте техни гости, било по покана, случайно или като заложници, ще се отнасят изключително гостоприемно с вас. Не хранят особена враждебност към Запада, но и не се радват особено на американските представители

в Йемен и смятат, че те подкрепят правителството, а то им е омразно. Приятелят на моя враг е мой враг — напомни ни Бък. — Затова, ако се окажете гости на някое племе, това не означава, че автоматично сте мъртви. Не се опитвайте обаче да се представяте за невинни туристи. Бъдете открити. И гледайте да ругаете правителството в Сана.

— Това поне е лесно.

— И може да ви спаси живота.

— Това е добре. Ние обаче ще работим в Сана и Аден — напомних му. — В дневния ни ред не са включени племенните територии.

Той все едно не ме чу и продължи:

— Ще бъдете инструктирани по-подробно по тези въпроси на място.

— Какво е отношението на племената към Ал Кайда? — попита Кейт.

— Предимно отрицателно — отвърна Бък. — Ал Кайда не се вписва в социалната или политическата матрица на едно племенно общество. Нито марксизмът, както стана ясно. Племената са подозрителни към всякакви чужди идеологии, градски жители, интелектуалци, политици и дори към мюсюлмани, които не са йеменци. Обичат нещата такива, каквито са били и преди две хиляди години.

— Но по онова време са били юдаисти — посочих аз.

Той се усмихна.

— По-добре не им го напомняйте. Освен това не бива да забравяте, че племената имат монархически уклони. Те наистина са верни и се подчиняват на прокудените си принцове, шейхове и султани, които живеят най-вече в Саудитска Арабия. Ние, имам предвид от Външно, поддържахме контакт с много от тези саудитски принцове и султани и чрез тях можем да си осигурим съдействието на някои племенни вождове. Ако ви се наложи да отидете в племенните територии, могат да ви осигурят писма от тези принцове, султани и шейхове в изгнание с молба да ви бъде осигурено свободно преминаване или помощ.

Май се върнахме на темата за отиване в Индианската територия.

— Тези писма наистина ли вършат работа? — попита Кейт.

— Понякога.

А понякога явно не. Хей, шефе, имам тука едно писъмце от султан Салам с молба да ми помогнеш. О... това за следващото племе ли е? Значи не харесваш султан Салам? *Какво* е направил на брат ти? Съжалявам. Накъде е следващото племе?

Все пак това беше само теория, защото нямаше да се мъкнем в племенни райони. Или Том беше споменал, че може да ни се наложи?

— Ситуацията в Йемен — обществена, и политическа е изключително сложна и неразбираема — каза Бък. — Има отчасти феодална, отчасти ислямска и отчасти модерна диктатура и самите йеменци се объркват от постоянно сменящите се съюзи и централното правителство, което праща противоречиви послания както на приятели, така и на врагове. Президентът им Али Абдула Салех казва, че да управляваш Йемен е като да танцуваш със змии, и се съмнявам, че бих могъл да се изразя по-добре. Така че ви очакват известни предизвикателства.

— Обичаме предизвикателствата — уверих го аз.

— Добре — рече той. — Значи отивате на подходящото място.

Помислих си, че урокът е приключил, но Бък продължи:

— Кат. Евтин и в изобилие. Около деветдесет процента от мъжете го дъвчат. И почти осемдесет процента от обработваемата земя се използва за отглеждането му, което причинява недостиг на храна и вода и води до масово недохранване — да не говорим за населението, което е под влиянието му от пладне до вечер. Отчасти недохранването се дължи и на това, че наркотикът потиска апетита, а това е добре дошло в страна с недостиг на хранителни продукти.

Естествено. За разлика от катмите, от които могат да ти потекат лигите.

— Катът е подобен на амфетамините стимулант, предизвикващ възбуда и еуфория. Хората под въздействието му стават много приказливи и изглеждат емоционално нестабилни — продължи Бък.

Последната ми приятелка явно е дъвчела кат. Освен това се надявах, че деветдесетте процента от мъжете, дъвчещи кат, не са онези деветдесет процента с автоматите. Но пък погледнато от положителната страна, сигурно не могат да стрелят точно, нали така?

— Катът също така предизвиква маниакално поведение и хиперактивност — добави Бък.

Може би Том Уолш също дъвчеше. Аз обаче си мислех за кат като за потисник на апетита. Виждах възможност да направя цяло състояние в дебелогъза Америка. Кехлибарени вълни от кат.

— Жените дъвчат ли кат? — поинтересува се Кейт.

— Приблизително половината — отвърна Бък. — Другата половина върши работата.

Вече започвах наистина да се вълнувам. Да изгубиш петнайсет кила за трийсет дни. Помага и при алкохолизъм. Карай на сухо, остани друсан.

— Някои казват, че катът действа и като слаб афродизиак или най-малкото сваля задръжките, което може да обясни високата раждаемост — добави Бък.

Три пъти уау. Отслабване, надрусване, чукане. Нима може да има нещо по-добро от това?

— Господин Кори? Май се отнесохте някъде. — Бък размаха игриво камата си.

— О... извинете. Просто си мислех... катът има ли някакви недостатъци?

— Току-що ви казах. Загуба на апетит и отклонения в поведението, а освен това боядисва зъбите в зелено.

— Колко зелено?

— Продължителното му използване може да доведе до импотентност у мъжете.

— За това има виагра.

— И симптомите на абстиненцията са много неприятни.

Че защо изобщо да спираш? Всяко лекарство си има странични ефекти, но това никога не е спирало големите фармацевтични компании. Да се съсредоточим върху потискането на апетита. Трийсет дни, петнайсет кила. Америка отново може да стане стройна.

Бък ме изтръгна от унеса.

— Не зная дали сте опитвали кат при пребиваването ви там, но предупреждавам и двама ви, че наркотикът е довел до пропадането на много западници в Йемен.

— Но пък като си по-кльощав, си по-трудна мишена — отбелязах.

Бък се усмихна, после отново стана сериозен.

— С кат ще избутате един лош ден в Йемен, но той няма да ви помогне да издържите цяла година.

— Просто трябва да се кара ден за ден.

Останах с впечатлението, че Бък трябва да е добър американски дипломат — говори арабски, менка си дрехите, дъвче кат, запознат е с културните особености.

— Каква беше работата ви в посолството? — попитах го.

— Бях културен аташе — отвърна той.

Да бе. Аз пък отивам там да събирам доказателства за атаката срещу „Коул“, а Кейт — да издава визи. Всички лъжем като йеменци.

Изчерпахме ката и Бък премина на климата — пълна гадост. География и топография — пусти плажове, смъртоносни пустини, опасни племенни възвишения. Здравни проблеми — всяка известна на човечеството болест, плюс още някои. Медицински заведения — евакуирани някъде другаде. Отношения със съседните Оман и Саудитска Арабия — доста лоши. Плаване в Аденския залив или Червено море — пирати. Храна — вкусна, но може да те разболее. Вода — отвратителна на вкус и те разболява. Сигурност — няма много дребна престъпност, само отвличания и убийства. Туристически атракции — много и интересни, но именно там те отвличат или ти виждат сметката. Земеделие — осемдесет процента кат, дваисет процента пропилены за храна. Промисленост — тамян, парфюми и евтини имитации на АК-47. Развлечения — кат и отвличания. Спорт — английски футбол и стрелба. Туризм — почти нулев. Разпускане — кат. Изкуство и занаяти — ками. Управление — неефективно и потисническо, освен в районите, където не съществува.

Бък се спря и върху някои други теми и в общи линии останах с впечатлението за страна с много проблеми без решение.

Всъщност картината на Бък за страната и хората доста се различаваше от онази, която представя туристическият уебсайт. И въпреки това останах с впечатлението, че исторически Йемен някога е бил част от света, важен център на търговията между Изтока и Запада, средище на култура и далеч по-щастлива страна от онази, съществуваща през дваисети и дваисет и първи век. За съжаление тази страна се бе превърнала в ад на земята. Случва се нещата да се осерат, но в Йемен се бяха осрали здравата.

Бък — явно беше приключил със задължителната си лекция — каза:

— Давам си сметка, че мисията ви в Йемен не е чисто дипломатическа. И се надявам, че тази сутрин сте научили нещо, което може да ви бъде полезно, макар все още да не го осъзнавате.

Ние с Кейт не отговорихме на това, така че Бък завърши с вероятно стандартното си заключение.

— Йемен е древна страна, в която времето е замръзнало и където можете да зърнете картини от една почти библейска цивилизация. Смята се, че именно там са възникнали арабите. Местните хора практикуват обичаи и ритуали, вкоренени в едно забравено, по-старо от исляма минало. Онова, което знаете или си мислите, че знаете за Близкия изток, не е задължително в сила и за Йемен. Затова бъдете непредубедени и мислете за престоя си там като за уникално и несравнимо изживяване. Желая ви успех.

Единайсет сутринта. Никак не беше зле.

Станахме и се ръкувахме с Бък и той даде визитката си на Кейт.

— Ако имате въпроси, спокойно можете да ми се обадите или да ми пишете дори и след като пристигнете в страната. — После се обърна към мен. — Детектив, настоятелно ви съветвам да не подценявате йеменците. Може и да са изостанали, но не са глупави и ще използват западнияската ви арогантност и презрение, за да ви въртят на пръста си.

— Вече се досетих.

— Добре. Интелигентни сте. — Каза го на двама ни, но всъщност май говореше на Кейт. — И не тръгвайте по пътя, по който тръгват някои западници. Не се отнасяйте снизходително с йеменците и не се опитвайте да намерите извинения за техните понякога неприемливи за нас обичаи и поведение. Не забравяйте кои сте, защо сте там и в какво вярвате, и те ще уважат това.

— Добър съвет — съгласи се Кейт.

— Там няма да имате естествени съюзници, но същото се отнася и за естествените врагове, с изключение на Ал Кайда. С всички други отношенията ви ще са според ситуацията. Научете се да разчитате ситуацията. И най-вече се научете как да сключвате добра сделка. Всичко се свежда до сделки. Само че не обещавайте нещо, което не можете да осигурите. И не забравяйте, че йеменците невинаги могат да

бъдат купени с пари. Подобно на италианската мафия, нещата често се свеждат до услуги. Ако можете да помогнете на една група или човек във вендета срещу друга група или човек, те ще ви помогнат във вашата мисия. — Погледна ни в очите един по един. — Например правителството в Сана ни помага да откриваме цели на Ал Кайда за безпилотните ни самолети и ракетите им. В замяна ни казват кой племенен вожд или лидер на политическа опозиция биха искали да бъде елиминиран по подобен начин. Всичко е услуга за услуга.

С Кейт си мълчахме.

— Не сте чули това от мен — каза Бък.

Разговорът след урока май свърши, така че му благодарихме и се сбогувахме. Кейт не забрави да вземе диплянките.

12.

— Интересен човек — отбеляза Кейт, когато излязохме в коридора.

— Особено накрая.

— ЦРУ?

— Не. Беше твърде приятен. Може би от разузнаването на Държавния департамент.

Тя кимна.

— Връзва се.

— Аха. А бе ние получихме ли сертификат за този курс?

— Само бележка в досиетата, че не е нужно да го караме отново, когато пак пътуваме за Йемен.

Много смешно. Взехме асансьора и се качихме на 26-и етаж.

— Мисля, че току-що минахме през инструктаж — казах аз. — Намек как да открием и да елиминираме Пантерата.

Тя кимна.

Имах ли проблем с това? Под „това“ разбирам обещание пред корумпираното и гадно йеменско правителство да затрием някакъв племенен вожд или политически противник, ако правителството ни даде местоположението на цели на Ал Кайда, сред които, да се надяваме, и Пантерата.

И как се вписвахме в това ние с Кейт? Може би бяхме част от екип, който ще координира операцията с йеменското правителство, и/или ще почистваме, т.е. ще се мотаем из хълмове или пустини, където ракетата „Хелфайър“ току-що е превърнала някакви типове в хамбургери, и ще събираме пръсти за отпечатащи или ДНК анализ, за да сме сигурни, че сме пипнали Пантерата.

Е, нямаше смисъл от предположения. Щяхме да разберем, когато стигнем там.

Стигнахме 26-и етаж и Кейт се обърна към мен.

— Чувствам се малко по-добре подготвена за страната, но все още не съм сигурна за тази мисия.

— Съобразяването с културните особености е деветдесет процента от работата.

Върнахме се на бюрата си и отметнахме малко работа. Обичам да чета паметни бележки и да отбелязвам електронно, че съм ги прегледал. Както и да отговарям на имейли. Хрумна ми, че вече нямам нищо общо с тези неща. Отивах на фронта. Бях свободен.

Преди да се усетя стана дванайсет и започна свещената обедна почивка. Трябва да се изнесеш от сградата на секундата, все едно е обявена национална тревога. Да обядваш на работното си място е непатриотично или подозрително и могат да те привикат за разпит от отдел „Професионална отговорност“.

Грабнах палтото си, взех Кейт и излязохме навън без други планове, освен да глътнем малко въздух и да си избистрим главите.

Преди да заминем на предишните си задгранични назначения, с Кейт бяхме ходили на коктейли в Прозорците на света в Северната кула на Световния търговски център. Това вече не беше възможно, така че отидохме до наблюдателната платформа на мястото на СТС.

Денят беше студен, но на платформата се бяха събрали десетки хора, предимно туристи. Тук-там се виждаха и служители, строители и хлапета от разни начални училища.

Не идваме често тук — не е необходимо, — но днес изглеждаше добър ден да се свържем отново с това място и да си спомним, както каза Бък, кои сме, защо сме тук и в какво вярваме.

Отидохме в Батъри Парк, взехме си кафе и хотдог от една сергия и седнахме на една пейка с изглед към пристанището.

Навремето всички са идвали в Ню Йорк по море — туристи, имигранти и завръщащи се у дома американци е трябвало да плават покрай Статуята на свободата. Сега деветдесет процента от задграничните пътешественици пристигат на летищата и определено пропускат нещо. Въпреки това почти всички идващи тук — имигранти, туристи, хора с работни или учебни визи и бизнесмени — пристигат в Ню Йорк напълно легално. Онези, които не го правят легално, тоест типове като копелетата, които унищожиха Близнаците, се бяха превърнали в мой проблем.

А ето че сега заминавах в една от люпилните на болестта, за да открия и унищожа един заразен кучи син. Човек, който бе помогнал в убиването на седемнайсет американски войници, както и на други

невинни хора. Том Уолш непрекъснато ми казва, че не ставало дума за отмъщение, а за справедливост. Аз пък непрекъснато го съветвам да престане да витае в облаците.

— Някакви съображения за онова, което ни каза Бък? — попита Кейт.

— Не, не за онова, което каза. А за онова, което не каза.

— Тоест?

— Защо точно ние?

— Сигурна съм, че няма представа за това. Можеш да си задаваш този въпрос още цяла седмица, но няма да получиш отговор. Отговорът е в Йемен.

— Да.

Мислех си обаче, че вече знам отговора.

13.

Във вторник вечерта някои наши цивилни приятели ни устройоха прощална вечеря в мазето на „Клуб 21“, където навремето се сервирал контрабанден алкохол. Отпразнувахме края на сухия режим в Америка и пихме достатъчно, за да избутаме цялата година на въздържание в Йемен.

Поканих всички да дойдат в Йемен и им обещах вълнуващо посещение, включващо възстановка на гражданска война, но признах, че в случая участниците не са актьори любители.

Използвахме сряда и четвъртък да уредим личните си дела, в това число и препращането на пощата — до адрес на Държавния департамент във Вашингтон, откъдето щеше да бъде пращана до американското посолство в Сана с дипломатическа поща. С нетърпение очаквам лъскавите каталози на „Виктория Сикрет“^[1].

Според пътния инструктаж трябваше да вземем дрехи и принадлежности само за седмица-две и да си извадим разрешително от отдел „Пътуване и преместване“ на Държавния департамент за петдесет допълнителни килограма лични вещи, които да бъдат изпратени за държавна сметка в Йемен на адрес, който все още не беше известен. Запитах се дали не мога да вмъкна в контейнера и любимия си фотьойл.

Уговорихме се с чудесния ни портиер Алфред да пусне доставчиците и да намери някой да наглежда апартамента. Дадох му добър бакшиш и му обещах да му донеса от Йемен джамбия.

Срещнахме се и с адвоката ни и му дадохме пълномощно да урежда някои правни въпроси, в това число транспортирането на тленните ни останки — но само ако сме мъртви. Той попита за някой местен погребален агент, така че му казах: „Погребално бюро Уолш“ и му дадох домашния адрес на Том.

Кейт искаше да си купи скромни дрехи, които да са подходящи както в посолството, така и по улиците на Сана и Аден.

— Черното балто е подходящо за дневно и вечерно облекло, както и за плажа — посъветвах я аз. — Пък и можеш да го съчетаващ с

разноцветни воали.

Кейт беше успяла да ни уреди пряк военен полет от военновъздушната база Доувър до Сана, но по-късно получихме имейл от Министерството на отбраната, че всички места са заети. Предполагам, че все някак можеш да напълниш един голям С-17, но въпросът е с какво? Военно оборудване? Войници? Ракети „Хелфайър“? Или може би с хора, с които не би трябвало да се срещаме и разговаряме. Имейлът ни уведомяваше, че можем да използваме пътнически авиолинии, което ни беше известно.

В четвъртък вечерта се събрахме с колеги полицаи и агенти от АТС в „При Уолкър“, квартална кръчма на няколко пресечки от работата. Началниците, в това число и приятелчето ни Том Уолш, се появиха преди събирането да излезе от контрол и преди на собственика да му се наложи да извика полиция, по-голямата част от която вече беше на място.

ФБР и НЙПУ обикновено не се социализират, но това бе прощално парти за двама изключително популярни колеги, един от ФБР, а другият — от НЙПУ.

Имаше няколко момчета от НЙПУ, които бяха ходили в Йемен с Екипа за събиране на доказателства, както и една жена от ФБР, която бе прекарала половин година там. Всички ни дадоха полезни съвети — спи с оръжието си, никога не пътувай сам, не дъвчи кат. Дамата от ФБР обаче, казваше се Джейн Мълър, каза на Кейт:

— При липсата на алкохол единственият начин бракът ти с този тип да оцелее, е дъвченето на кат.

Разбира се, Ал Расул също бе тук. Застана зад бара и направи смешна имитация на йеменски барман: казваше на клиентите, че тази вечер е посветена на дамите и жените могат да пият на половин цена, но в заведението не се допускат както жени, така и алкохол. Освен това обвини християните, че превръщат водата във вино.

— Все още няма вест от Набеел — каза ми по-късно.

В десет сутринта в петък, след като ни бяха последните инжекции в медицинския отдел, седяхме в кабинета на г-н Уолш.

Том ни попита как е минал остатъкът от вечерта и се извини, че не е могъл да остане по-дълго.

— Купонът направо умря, след като ти си отиде — уверих го.

Отново седяхме в специалния кът и Том предвидливо беше поръчал кафе, от което определено имах нужда.

Том Уолш всъщност не е гаден тип — е, гаден е, но не се различава особено от всеки началник от НЙПУ, с който съм си имал вземане-даване. Това просто си върви с работата. Или с амбицията.

Том обаче беше малко коварен в миналото, лъжеше предимно като пропускаше разни неща и след като откриех истината ми заявяваше, че не е било нужно да знам онова, което не ми е казал. Когато бях ченге, шефовете ти казваха всичко, което знаят, защото и ти трябва да знаеш всичко за даден криминален случай. Тази игра обаче беше различна. Имаше много класифицирана информация, разделяне по категории, защитни стени и откровени лъжи. Част от цялата тази потайност беше необходима, но чак пък толкова! Нещата се пооправиха, след като изгубихме три хиляди души на 11/9, но навиците — и стари, и нови — умират трудно.

Като имах предвид всичко това, слушах последния инструктаж на Том Уолш. В общи линии той нямаше да добави нещо ново, но все пак каза:

— Ще сте част от петчленен екип. Двама вече са на място, а петият ще се присъедини по-късно.

Сложи на масичката един жълт плик.

— Това са пътните ви документи заедно със самолетните билети. Вътре е информацията за контакт, когато пристигнете на летището в Сана. Пътният отдел направи всичко по силите си, но ще пристигнете в Сана някъде около два и половина след полунощ в неделя. Разбира се, ще ви посрещнат, но ако не ви посрещнат, разполагате с инструкции, от които ще разберете какво да правите.

— Да вземем следващия полет обратно ли? — попитах с надежда.

— Не.

— Защо може да не ни посрещнат? — поинтересува се Кейт.

— Нещата може да се объркат — отвърна Уолш.

— Значи ако четирима типове с бели нощници ни поканят да влезем в черен микробус, трябва да откажем, така ли? — попитах аз.

— Определено. Никога не сме губили човек на летището — окуражително добави Том.

— А някой да се е забавял на летището? — поинтересувах се аз.

— От време на време. Вие обаче пътувате с дипломатически паспорти — напомни ни той. — Не сте длъжни да отговаряте на никакви въпроси, освен за целта на пътуването си, която е американското посолство. Настоявайте да се обадите в посолството. Дежурният офицер там е предупреден за пристигането ви.

— Ако не ми отговори, мога ли да звънна на теб?

— Не. — Том продължи: — Ще ви посрещнат, преди да минете през паспортна проверка. Няма да е нужно да минавате през митницата, но ако някой настоява да отворите багажа си, направете го. И се погрижете в него да няма нищо оскърбително, компрометиращо или контрабандно.

— Като сапун ли?

— Като оръжия, алкохол и някои списания. Или нещо произведено в Израел.

— Значи никакви узита?

— В плика има списък — уведоми ни той. — Ако на летището всичко мине добре, ще ви чака конвой от три коли, който ще ви откара до посолството.

— Оръжието ни с дипломатическата поща ли пътува? — попитах аз.

— Не. Ще оставите личното си оръжие тук. Когато влезете в колата в Сана, ще ви дадат пистолети, които ще имате право да носите през цялото време.

— Кой е човекът за свръзка на летището? — попита Кейт.

— Казва се Пол Бренър — отвърна Том. — В плика има негова снимка. Доколкото разбрах, преди е бил от армейското ПКР — поделение за криминални разследвания. Сега работи в Дипломатическа сигурност.

— Той знае ли защо отиваме в Йемен? — продължи с въпросите си Кейт.

— Нямам представа. — Том стана. — Искам отново да ви благодаря, че приехте това назначение. И да ви пожелаая и на двама ви късмет. — Погледна ме и добави: — Джон, знам, че имаше известни резерви, но знам също, че ще станеш по-ентусиазиран, когато научиш колко важна е тази мисия за страната ни.

— Вече го усещам, Том.

— Добре. — Той се обърна към Кейт. — На теб ще ти е трудно като жена и като член на екипа, който трябва да държи Джон на линия.

Двамата се изкискаха. Адски смешно, няма що.

С Том се здрависахме мъжки, а Кейт получи прегръдка, което във всяка федерална сграда се смята за сексуално посегателство.

Обещахме си да поддържаме връзка по имейла и да си пращаме картички за празниците.

— Не мога да повярвам, че довечера се качваме на самолет, за да прекараме цяла година в Йемен — каза Кейт, когато излязохме в коридора.

— Изключи ли тостера?

— Е... може пък и да не е цяла година.

— Най-вероятно не.

— Развълнуван ли си?

— Все се щипя, за да съм сигурен, че не сънувам.

Повървахме мълчаливо към асансьорите, след което тя каза:

— Чувствам се по-добре, че сме заедно и ще можем да се пазим един друг.

— Да. — Спомних си една стара арабска поговорка: „Когато минаваш през минно поле, накарай една от жените ти да върви на петдесет крачки пред теб и камила ти“. Разбира се, не казах точно това. „Ако имах още три жени, щях да разполагам с цял петчленен екип и щяхме да се пазим един друг“. Всъщност не казах и това, а: — Винаги се пазим един друг.

Тя ме целуна. Асансьорът дойде и слязохме, хванати за ръце.

[1] Голяма американска верига за дамско бельо и козметика. — Б.пр. ↑

14.

Ал Расул каза, че искал да ме види, преди да замина, така че отидох до бюрото му и му предложих да пием по кафе в стаята за почивка.

Седнахме на една маса с чашките.

— Том се съгласи да те прати в Йемен с нас — казах му.

Той се усмихна.

— Знаеш ли, всъщност никога не съм стъпвал в мюсюлманска страна.

— Освен в Бруклин.

Той отново се усмихна.

— Не мисля, че ще ми хареса. Сигурен съм, че на жена ми няма да ѝ хареса.

— Тя мюсюлманка ли е?

— Да. Но е родена тук. Новите имигрантки с техните шалове и забрадки я побъркват.

Което ми напомни за един въпрос, който ме глождеше от известно време.

— Можеш ли да ми кажеш защо някои родени в Америка мюсюлмани заминават за Пясъчландия да се бият за лошите?

— Краткият отговор е джихад — отвърна Ал Расул. — Дългият е Бог, историята, шериатът и много омраза. Има и една тайна — те мразят Запада съвсем мъничко повече от собствените си корумпирани правителства и малко повече, отколкото самите себе си.

Замислих се над отговора му и май разбрах какво има предвид. Думите му обаче не отговаряха на въпроса как всичко това се беше превърнало в един набиращ сила джихад.

Ал разполагаше с част от отговора.

— Ислямът е започнал със завоевания, насилствено налагане на вярата, религиозен фундаментализъм и като нетолерантна теократична държава. След това е имало период на просвещение. Но това, което виждаме днес, е завръщане към доброто старо време. Към Тъмните векове.

— Да. Но не забравяй и онези седемдесет и две девици в рая.

Той се усмихна, но само за миг.

— Фундаменталистите приемат това буквално. Ако убиеш невинни неверници, не отиваш в ада, където ти е мястото, а в рая. Целта им на тази земя е налагане на шериата и световно господство. Духовната им цел е да отидат в рая. Не се опитвай да намериш смисъл в това. И не си мисли, че на израсналите тук радикали им е нужна добра доза западна цивилизация и няколко бири. Те разполагат с това тук и в Европа и го отхвърлят.

— Ти обаче не го отхвърляш.

— Аз съм лош мюсюлманин. Поне според техните стандарти. Аз също съм белязан.

— Аха. Стой настрана от мен тогава.

Погледнах афишите на Министерството на правосъдието за издирвани лица на стената. Предимно брадати типове с тъмни, мъртви очи. На повечето пишеше „Търсен за убийство“, някои гласяха „Заподозрян в убийство“, а други — „Заговорничил за извършване на убийство“. Убийството навремето беше моята специалност, но това тук не беше точно убийство. Беше нещо различно, при това не война. Нещо противно и зло.

За щастие на много от афишите имаше големи червени хиксове и добавки: „Убит“, „Заловен“ и „Осъден“.

Нямаше афиш за Булус ибн ал Дервиш, известен също като Пантерата. Запитах се защо ли е така. Предполагам, поради същата причина, поради която ал Нумаир беше така потулен в Системата за автоматизирани досиета; Пантерата беше прехвърлен от смъртните списъци на Министерството на правосъдието в тези на ЦРУ.

Както и да е, приех, че Ал Расул не е от Ал Кайда, и реших да споделя някои неща с него.

— Заминавам в Йемен да търся някакъв тип от Ал Кайда, който е роден тук.

— Знам. Пантерата. Ал Нумаир.

— Откъде знаеш?

— Ако ти кажа, ще трябва да те убия.

— Ясно. Някакъв съвет?

— Да. Пази си гъза.

— Само толкова? Това ли е цялата мъдрост на Изтока?

— Това е цялата мъдрост на Източен Флатбъш, където израснах, както и на Долен Ийст Сайд, където си израснал ти. Ето ти обаче и друг съвет — този тип не е никакъв прост пустинен дивак като предишната ти голяма котка, Лъва. Може да успееш, може и да не успееш да влезеш в главата на Пантерата, но той е от мултикултурна среда и вече е влязъл в *твоята* глава.

— Да. Известно ми е.

— Добре. Така че не се опитвай да познаеш как ще постъпи като арабин. Опитай се да разбереш какви са конфликтите му. Силата му като арабин от Запада е и негова слабост. Едни дни е на Канал едно, други на Канал две, а в трети и на двата, и точно тогава се появява шум. Ще ти каже, че не изпитва симпатии и възхищение към Запада и че Западът не е в сърцето или душата му. Но Западът е в главата му и ако е честен със себе си, Пантерата би разбрал, че омразата му всъщност е форма на уважение. Човек не си прави труда да мрази нещо, което смята за достойно за презрение.

— Ясно. — И Ал Расул знаеше всичко това, защото...? — Как всъщност мога да намеря този тип?

— Ще разбереш, когато той намери теб.

Опасявах се, че ще каже точно това.

— Погрижи се да казваш на *всички*, че го търсиш. Мълвата ще стигне до него, ако вече не е стигнала. Нали разбираш, че след Лъва вече имаш известна репутация — напомни ми той. — Асад Халил не беше от Ал Кайда, но както много добре знаеш, работеше с Ал Кайда по време на последната си мисия тук. Освен това беше уважаван воин на джихада и тъй като ти го изпрати в рая, Ал Кайда знае за теб. — Последва и последният удар: — Всъщност Ал Кайда ще се радва да те види в Йемен, за да си върне жеста.

Тази мисъл вече ми беше хрумнала. Всъщност хрумваше ми непрекъснато, но я бях пхнал в папката на отрицанието. Сега милият Ал си беше направил труда да я извади. Освен това подозирах, че Том Уолш бе забравил да спомене, че ролята ми в Йемен всъщност ще е на парче кърваво месо за Пантерата. Виждате ли какво имам предвид, когато говоря за Том?

— Някой да не ти е казал да ме инструктираш? — попитах.

— Не официално — отвърна той след кратко колебание. — И не Том Уолш. Аз работя от този край на случая. Върху мама Пантера и

татко Пантера в Ню Джърси. Те са чисти. Добри граждани. Много разстроени. Само че не издават сина си... Все пак може и да открием някакви следи, водещи към него.

— Дръж ме в течение.

— Разбира се. Булус ибн ал Дервиш е в черния списък на ЦРУ и мама и татко дори са подали искане във Федералния съд синът им да бъде изваден от него. Доводът им е, че синът им е американски гражданин и като такъв не може да бъде убит от американското правителство.

— Добре. Но някой обяснил ли им е, че синът им е убил американски граждани? Като онези седемнайсет моряци?

— Всъщност именно затова искат синът им да бъде изваден от черния списък на ЦРУ. Изтъкнаха, че извършеното от сина им не е терористичен, а военен акт — обясни той. — Тази правна теория се подкрепя от някои по-ранни решения на американски съдилища и на Международния съд. Така че щом нападението срещу американска военна цел, за разлика от нападение срещу цивилни, се смята за военно действие, то Пантерата не е извършил престъпление и няма да бъде изправен пред съда. Ще бъде задържан като военнопленник и по силата на Женевската конвенция не е длъжен да даде никаква информация, освен името си, военния си чин и служебния си номер.

Гадост. Така де, това означаваше, че не само не мога да го убия, а че нямам право дори да го измъчвам.

— Мама и тате май играят в двете посоки — казах. — Първо, синът им е американски гражданин с конституционни права. Освен това е войник от чужда армия и се намира под защитата на Женевската конвенция.

— Именно. Кое от двете свърши работа.

— А всъщност той е държавен изменник, а за такова нещо се увисва на въжето.

Ал се съгласи, но ми напомни:

— Ние не убиваме предателите. А ги изправяме пред съда. С две думи, мама и татко искат синчето да бъде извадено от черния списък с терористи на ЦРУ.

Не отговорих, а се запитах каква всъщност е целта на мисията. Много по-лесно е да светнеш някого, вместо да го залавяш и да го мъкнеш в Щатите. Следователно някой — ЦРУ, кой друг — вероятно е

решил, че Булус ибн ал Дервиш трябва да бъде убит бързо, преди някой федерален съдия да го извади от черния списък. След като Пантерата е мъртъв, съдебното искане става безсмислено. Странна война. Имам предвид съдиите, делата и така нататък.

— Не си чувал нищо такова от мен — каза Ал, стана, станах и аз и си стиснахме ръцете. — Успех.

— Благодаря. Ще се видим догодина.

— Може и по-рано.

Открих Кейт да обикаля и да се сбогува с колеги, но аз самият мразя дългите и многословни сбогувания, така че успях да я измъкна навън след някакви си пет до петнайсет минути.

Започнахме десеткилометровия преход до апартамента (нейна идея, да не си помислите нещо) и се потопихме в звуците и гледките на Ню Йорк Сити, моя роден град. Може и да го правехме за последен път, но с известен късмет можеше и да се върнем.

Помислих дали да не разкажа на Кейт за разговора ми с Ал Расул и как току-що бях открил истинската причина, поради която ме пращат в Йемен. Като *примамка*. Но... е, беше ли нужно да знае? Всъщност да. Тя обаче искаше да мисли, че приятелчето й Том ни е избрал за тази мисия, защото сме най-добрите от най-добрите. Което си беше самата истина. Така че Том ни беше излъгал само наполовина.

Освен това Том знаеше, че няма да замина самичък, и затова бе казал на големите клечки във Вашингтон, че трябва да включат и Кейт — а му е било ясно, че тя ще поиска да замине. Освен това Кейт беше работила с мен по случая с Асад Халил, така че доколкото знаех аз, а и във Вашингтон, тя също фигурираше в менюто на Пантерата.

Разумен човек би сложил точка на всичко това. Но... имаше ли всъщност някакъв смисъл? Ако Том ни беше казал, че сме примамка, щяхме ли да откажем? А ако се изправех срещу Том с това, той щеше да отговори както винаги: „Не знаех. Никой не ми е казвал. Откъде го научи?“

Както и да е, сега вече знаех какво става зад кулисите. Всъщност винаги знам.

Запитах се дали в Йемен ще ни кажат за важната ни роля като стръв за Пантерата. Е, скоро щяхме да научим.

Прекарахме последния си следобед в апартамента, като се погрижихме за някои последни подробности и се обадохме на

родителите си. Както казах, нейните са в Минесота, а моите отдавна се бяха оттеглили във Флорида. Слава богу, никой от тях нямаше да ни идва на гости в Йемен. Там и без това е достатъчно гадно.

Вече бях убедил родителите си, че Йемен е Швейцария на Близкия изток, така че те не бяха прекалено загрижени. Майка ми все пак ме предупреди да не прекалявам със слънцето. „Знаеш колко лошо изгаряш, Джон“.

Родителите на Кейт бяха малко повече в час със ситуацията и изразиха смес от гордост и загриженост за момиченцето си. Естествено, имаха съвет и за мен. „Да се грижиш за дъщеря ни“.

Ами аз? Може би се бяха наговорили с Том.

Странно, че когато всичко е казано и свършено, последното, което правиш, е да се обадиш на мама и тате. Зачудих се дали Пантерата някога се обажда на неговите.

В пет следобед звъннахме на портиера Алфред и му казахме, че ни трябва носач с количка за багаж и такси до летище „Кенеди“.

Докато носачът товареше багажа в таксито, Алфред, който знаеше с какво си изкарваме хляба и че отиваме някъде в Пясъчландия, ни каза:

— Благодаря, че служите на страната ни.

Двамата с Кейт му стиснахме десницата и се качихме в таксито. Видях, че Кейт избърсва сълза от окото си. Хванах ръката ѝ и я стиснах леко.

Помислих си, че поне отивам в пастта на звяра въоръжен най-сетне с истината, каквато ми я бе разкрил Ал Расул. Истината е добро нещо, освен когато е лошо.

Хрумна ми и една друга истина — друга причина да ни пратят в Йемен. Тя също беше свързана с миналото, но не с Лъва. А с нещо, което се беше случило преди години и бе свързано с Кейт и ЦРУ.

Натиках тази мисъл в дъното на ума си, но не прекалено дълбоко. Отговорите на „защо аз“, „защо Кейт“ и „защо Йемен“ бяха в Йемен.

ТРЕТА ЧАСТ

МАРИБ, ЙЕМЕН

15.

Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата, облечен в бялата роба и шивал на бедуин, стоеше пред събралите се бойци — четирийсет и двама джихадисти, въоръжени с автомати АК-47 и гранатомети.

Минаваше полунощ, но на ярката светлина на изтъняващия полумесец той виждаше хората си, седнали с кръстосани крака на земята; виждаше също и равния пустинен пейзаж от скали и прашна земя, простиращ се до обсипания със звезди хоризонт.

Пантерата заговори на хората си с висок ясен глас:

— Тази нощ ще постигнете велика победа за исляма!

Мъжете завикаха одобрително и вдигнаха оръжия във въздуха.

— Ще убиете неверниците и ще очистите свещената пръст на исляма с кръвта им!

Отново радостни викове.

Пантерата огледа войниците си. Бяха предимно новобранци, обучени набързо в лагера в планините. Сред тях обаче имаше четирима калени бойци от Афганистан, както и двама офицери от разбитата иракска армия.

Въпросните двама се бяха сблъскали с американци в битка, бяха избягали от родината си след поражението и бяха дошли в Йемен, за да отмъстят за унижението. Липсваше им духът на свещената война, но напълно компенсираха това с омразата си.

Бехадин Зухаир, единият от офицерите, бивш капитан от елитната Иракска гвардия, щеше да поведе атаката срещу петролната инсталация на американската „Хънт Ойл“. Другият иракчанин, Саид ал Рашид, щеше да е негов помощник-командир.

Пантерата имаше голяма вяра в тези доказани в боя войници и знаеше, че те ще вдъхнат кураж у младите новобранци. С тези двама иракски офицери и с четиримата калени ветерани от Афганистан не виждаше причина самият той да води атаката срещу американския обект.

— Охраната на чуждоземците е от платени наемници, които не са верни на американците, а само на американския долар. Те ще се предадат и ще молят за милост или ще побегнат. Или ще умрат от ръцете ви!

Мъжете завикаха още по-силно.

Подобно на офицерите и войниците си, Пантерата знаеше, че американците са наели и сто души от Бюрото за национална сигурност на Йемен, които трябваше да осигурят допълнителна защита на петролната инсталация — жилищния комплекс, офисите, камионите, машините, тръбите и помпите. Тези сто паравоенни полицаи бяха добре платени от американците, но зле обучени от правителството в Сана, лошо екипирани и с лоша мотивация. А и от опита си с тези хора при руините на Билкис Пантерата знаеше, че лесно могат да бъдат сплашени и още по-лесно купени.

— Полицейският лагер е извън периметъра на петролната компания, на северната страна — напомни той на бойците си. — А вие ще атакувате от юг. Полицаяте няма да завържат сражение с вас. И вие няма да ги провокирате. — Усмихна се. — Ще спят като агънца и няма да чуят нищо.

Мъжете се разсмяха, но Булус ибн ал Дервиш усещаше, че това е пресилен, нервен смях.

Знаеше, че в навечерието на сражение хората са изпълнени със страх. Това бе разбираемо. Вярата обаче побеждаваше страха. Лидерството побеждаваше неопитността. И това беше неговата работа — да насърчи вярата и да покаже лидерство.

— Видяхте планове на отбранителните системи на тази американска колония на ислямска земя — каза той на бойците си. — Знаете, че това място е слабо, знаете тайните на отбраната. Знаете също, че наемниците, които пазят това място за американците, са неверници без сърце и душа. А йеменските работници, които са с тях, са се продали на американците и са недостойни за Бог. Те всички са овце, които ще бъдат заклани тази нощ!

Мъжете скочиха на крака и закрепяха ликуващо.

Капитан Бехадин Зухаир стоеше отстрани и гледаше хората си и началника си Булус ибн ал Дервиш, който наричаше себе си Пантерата, макар някои да го наричаха ал Амрики, Американеца, което го дразнеше.

Бехадин Зухаир си помисли, че ал Дервиш има страхотно присъствие и говори добре. Пантерата се беше превърнал в легенда, след като бе планирал успешната атака срещу американския боен кораб в пристанището на Аден, и затова хората го слушаха, вярваха му и го почитаха. Ал Дервиш, помисли си Зухаир, е невероятен вдъхновител, проникателен стратег и може би голям мислител. Във военното дело обаче не го биваше. Всъщност не знаеше нищо за войната. Честно казано, тази атака срещу укрепения обект, предприета с лошо обучени войници, имаше всички изгледи да се превърне в катастрофа. Никой обаче не би казал подобно нещо на Булус ибн ал Дервиш.

Мъжете още викаха и Пантерата им направи знак да седнат.

Остави тишината да се спусне върху пустинята и погледна към изпълнената със звезди нощ. Лек горещ ветрец идваше от север, от Ар Руб ал Хали, Пустия район, пустинята с изпепеляващото слънце и огромните подвижни дюни от нажежен пясък — мястото, където измираха дори скорпионите.

Именно тук Бог бе сложил петрола и американците бяха дошли да го изсмучат от земята на исляма. И Пантерата каза:

— Именно тук ще умрат американците и техните платени слуги. И дюните ще поемат на юг и ще засипят костите им и всяка следа от тях, и всички свидетелства, че са били тук и са замърсявали свещената земя на Йемен и исляма.

Мъжете надигнаха гласове в знак на съгласие.

— Вие ще победите! — извика Пантерата.

Мъжете отново скочиха на крака и изкрещяха:

— Победа!

— Ще действате без никаква милост!

— Без милост!

— Ще убиете неверниците и слугите им! Никой няма да се измъкне жив!

Мъжете закрещяха и продължиха да крещят.

Капитан Зухаир също крещя, както правеше и лейтенантът му Саид ал Рашид. Дватамата обаче се спогледаха. Бяха виждали сражения с американци, с кюрди и иранци, както и срещу иракски бунтовници, тръгнали срещу великия им лидер Саддам Хюсеин. Бяха виждали

победи и поражения, а също страх, малодушие, храброст и смърт. Пантерата си нямаше представа за тези неща.

Зухаир пак погледна хората си. Бяха твърде млади — не на години, а в сърцата и в умовете си. Твърде много идеалисти и религиозно начетени младежи, свикнали с удобствата. Твърде много саудитци, виждали сражения единствено по телевизията.

Е, онова, което им липсваше като твърдост, може би щеше да бъде компенсирано от вярата и устрема.

Погледна отново Булус ибн ал Дервиш. Амрики май също имаше подобни съмнения. Може би тъкмо това бе причината ал Дервиш да не води тази атака.

Пантерата се обърна към хората си.

— Събрали сте се тук от много държави на исляма, за да участвате в джихад. Тази нощ ще бъде първата победа, последвана от много други, докато американците не бъдат прогонени от Йемен. И тогава ще се насочим към Сана и ще унищожим поквареното правителство, което покани американците в тази свещена страна. — Пантерата повиши глас. — Ще обесим министрите и генералите на уличните лампи на Сана и ще празнуваме победата си в двореца на президента марионетка Али Абдула Салех!

Мъжете изреваха:

— Смърт на Салех!

Пантерата се усмихна и вдигна ръце, но мислите му бяха другаде. Самият той нямаше да води тази атака, макар че някои от бойците му можеха и да се запитат защо не е сред тях. Всъщност капитан Зухаир вече беше повдигнал въпроса.

Булус ибн ал Дервиш не се боеше от смъртта, но се страхуваше да не бъде заловен, особено от американците, неговите бивши сънародници. Страхуваше се от затвора, от мъченията, от унижението, че близките му в Америка — баща му, майка му и сестра му — могат да го видят държан като някакво животно в американски затвор.

Смъртта беше за предпочитане, а да умреш в джихад означаваше сигурно място в рая. Но в едно сражение смъртта не беше гарантирана.

Ако го заловяха, цялото джихадистко движение в Йемен щеше да пострада или дори да рухне. Поради тази причина, и защото Бог искаше той да остане жив и свободен, за да се бори срещу кръстоносците, той не можеше да участва в атаката.

Възнамеряваше обаче да е там, да се включи в победата и да ръководи екзекуцията на оцелелите.

Направи знак на хората си да замълчат и отново заговори:

— Аз ще съм с вас в момента на победата. — Извади джамбията си от ножницата, все още изцапана с кръвта на белгийците, и я вдигна високо. — Заедно с вас ще прережа гърлата на всички, които попаднат в ръцете ни. Никаква милост! Никакви пленници!

Мъжете зареваха въодушевено.

Капитан Зухаир наклони глава към лейтенант ал Рашид и прошепна:

— Той *знае* как се режат гърла.

Ал Рашид кимна.

Булус ибн ал Дервиш се обърна към Кааба в Мека, вдигна лице и извика:

— Бог е велик!

— Бог е велик!

— А сега да се помолим.

Не беше време за сутрешния салат, но пък дуа, смирената молитва в момент на криза или опасност, можеше да се казва по всяко време, така че Булус ибн ал Дервиш седна с кръстосани крака и обърнат към Мека. Мъжете последваха примера му. Пантерата изрецитира от Корана:

— Когато небето се разкъса и когато планетите се разпръснат, и когато моретата бъдат отприщени, и когато гробовете бъдат преобърнати, ще узнае всяка душа какво е направила преди и какво е оставила^[1].

След това продължи:

— Нека всеки се помоли мълчаливо на Бог за сила, храброст и победа в битката.

Пустинята отново се смълча, ако не се броеше шепотът на вятъра от Пустия район.

Булус ибн ал Дервиш се молеше наум, обръщаше се към Бог да вдъхне кураж на хората му. Молеше се също и за себе си.

„Нека прережа много американски гърла тази нощ“.

Но както често се случваше, когато се молеше за смъртта на американци (като преди атаката срещу „Коул“), в ума му се натрапваха

и други мисли: мисли за детството му и училищните години в Америка. Мисли за семейството и за някогашния му дом.

Смущаващи мисли, объркани спомени, които тежаха на душата му.

Не беше щастлив в Америка, а тук, в страната на предците си. Йемен бе древен и чист в миналото — и той щеше да го пречисти отново.

Погледна великолепно пусстинно небе, което не се бе променило от дните на предците му, от дните на Сътворението, и се закле на глас:

— Земята на Йемен ще бъде чиста и неопетнена като небето над нея.

И Бог му проговори:

— Ти, Булус ибн ал Дервиш, ще бъдеш спасителят на Йемен и исляма.

Усети леко докосване по рамото, вдигна поглед и видя капитан Зухаир.

— Ако имате минутка, господине, преди да поведе хората в битка — тихо каза капитанът.

Пантерата се изправи и го последва в една кирпичена колиба.

В малкото помещение, осветено от свещ, беше и лейтенант ал Рашид.

— Уверен съм, господине, в пълната ни победа тази нощ — започна Зухаир. Замълча за момент и продължи: — Но трябва да ви докладвам, че току-що получих по мобилния телефон информация от нашия приятел, който е в американския лагер. Той съобщава, че американците и силите им за сигурност, около трийсет души, се въоръжават и че работниците, в това число и приятелят ни, се подготвят за атака.

Пантерата мълчеше. Възможно ли бе да е истина? Или капитан Зухаир губеше кураж?

— Може би няма да е зле да отложим нападението за друг път — предложи Зухаир. — Може би след седмица. Така хората ще могат да тренират допълнително. Освен това, господине, трябва да помислим за още бойци.

Пантерата помълча още малко, но накрая каза:

— Ще атакуваме тази нощ. И не можем да добавяме повече хора към отряда. В момента четирийсет души пътуват към Аден, за да атакуват хотел „Шератон“ и да убият американските войници и шпиони, които живеят там. Други четирийсет скоро ще поемат към Сана, за да нападнат американското посолство. А това, капитане, са всички бойци, с които разполагаме в лагера.

— Така е, господине. Но може би не биваше да разделяме силите си. Може би е по-добре да ги съсредоточим върху петролната инсталация, за да си осигурим пълна и бърза победа.

Пантерата вече беше обсъждал това с капитан Зухаир, а ето че сега той го повтаряше отново — в самото навечерие на битката.

— Взех решение да се атакува на три фронта — каза Пантерата малко раздразнено, но и авторитетно. — Това ще накара правителството да реагира със страх и смущение. Властите няма да знаят къде и кога да очакват следващата атака, нерешителността ще ги парализира и те ще обтегнат отношенията си с американците, които винаги искат действие и решения.

Капитан Зухаир нямаше какво да му отговори.

— Вече ти казах това — напомни му Пантерата. — Американците са арогантни, а правителството е съставено от страхливци. Ще се убедиш, когато нападенията постигнат успех.

— Да, господине.

— Ако беше тук след атаката срещу „Коул“, щеше да разбереш какво говоря и върша.

„Подобно на всички лоши генерали, този лелее победите си и забравя пораженията си“, помисли си Зухаир. Но каза само:

— Да, господине.

Пантерата се обърна към лейтенант ал Рашид.

— Говори. Какво е мнението ти?

Саид ал Рашид си пое дъх.

— Определено разбирам тревогите на капитан Зухаир, но... — Хвърли поглед към Зухаир, после се обърна към Пантерата. — Но виждам също, че думите ви са истина, господине.

Пантерата кимна.

Ал Рашид продължи предпазливо:

— Ние... ние двамата с капитан Зухаир сме прости войници, господине, и мислим за тактиката. А вие, господине, разбирате от

стратегия. А това е отлична стратегия. Да всееш страх в правителството и да причиниш вътрешни раздори...

— Както и между властите и американците.

— Да, господине. И, разбира се, победата ни тази нощ ще бъде още по-славна благодарение на вашето ръководство и планиране.

Пантерата кимна отсечено.

— Ако няма друго, съветвам ви да поговорите с всеки човек, за да е сигурно, че са разбрали плана на атаката. Няма да казвате нищо от това, което казахте току-що на мен.

— Да, господине.

— До петролната инсталация има шест километра и ако тръгнете сега, ще стигнете до нея за по-малко от два часа — напомни им той и нареди: — Атаката трябва да приключи най-малко два часа преди зазоряване, за да можем да се оттеглим в лагера под прикритието на нощта.

— Да, господине — отговориха двамата в един глас.

— Набеел иска да говори с вас — каза капитан Зухаир.

— Сега ли?

— Каза, че било важно.

— Добре. Да дойде. Вие останете.

Лейтенант ал Рашид излезе и след секунди се върна с Набеел ал Самад, младшият адютант на Пантерата.

Пантерата го погледна на слабата светлина на свещта. Също като него, Набеел беше живял в Америка, макар че ходеше там само по бизнес — бизнес на Ал Кайда. Както и от време на време да предаде устно съобщение на семейството на Булус ибн ал Дервиш и да получи отговора на баща му, майка му и сестра му. Беше направил това само преди три дни, така че какво искаше сега?

— Какво има, Набеел? — попита Пантерата.

Набеел ал Самад поздрави подobaващо и каза:

— Господине, току-що се чух с нашия приятел в Ел Рахаба.

— Така ли? И какво казва приятелят ни от летището?

— Тази нощ в два и четирийсет и пет в Сана ще кацне египетски самолет. В списъка на пътниците фигурират двама американци от Ню Йорк, пътуващи с дипломатически паспорти. Научихме за тях преди две седмици, когато американският Държавен департамент подаде искане за визи на тяхно име.

— Да? И какво?

— Американците са Джон Кори и съпругата му Катрин Мейфийлд.

— И са дипломати, така ли?

— Не, господине. И двамата са агенти от Федералното бюро за разследване.

Пантерата кимна.

— Продължавай.

— Нашият приятел в консулството в Ню Йорк ми събщи, когато бях там, че тези агенти дошли да си вземат визите, и ми даде копия на визите, както и копия на паспортите им. И двамата са записали като домашен адрес правителствената сграда, в която работят. Поразучих и установих, че и двамата работят в така наречената Антитерористична спецчаст.

Пантерата отново кимна и даде знак на Набеел да продължи.

— Както несъмнено знаете, господине, това е американска служба за вътрешна сигурност, но понякога агентите ѝ пътуват до различни места по света...

— Да, това ми е известно. Те са *тук*.

— Да, господине. Мъжът, Кори, всъщност е идвал в Аден преди три години. Сега се връща.

Пантерата помълча известно време, после попита:

— И с какво този мъж и жената са по-различни от другите американски агенти, които идват тук?

— Тези двамата са специално отбелязани в списъка за убиване на Върховния съвет.

— Нима? И защо?

— Мъжът, господине, е американският агент, убил Асад Халил, Лъва, в Ню Йорк.

Пантерата кимна. Помнеше това. Преди година ли беше? Може би по-малко.

— Асад Халил беше отишъл в Ню Йорк, за да убие мъжа, Кори, и жена му, Мейфийлд — напомни му Набеел.

— Да, спомням си.

Нещата обаче не се бяха развили добре. Халил беше либиец и бе посещавал Америка в по-ранна мисия, за да отмъсти за бомбардирането на родината му от американците. Беше успял

донякъде, но не бе постигнал всичко, което желаше. Затова се бе върнал. И го бяха убили.

Халил не беше от Ал Кайда, но беше *работил* с организацията. И затова Върховният съвет искаше да отмъсти за смъртта му и бе призовавал за смъртта на Кори, който бе убил великия воин на джихада Асад Халил, Лъва.

— Защо според теб е дошъл пак в Йемен? — попита Пантерата.

— Може би, за да убие *вас*, господине — отвърна Набеел.

Отговорът не изненада Булус ибн ал Дервиш. Американците изпитваха особена омраза към мюсюлмани, родени или получили гражданство в Америка и след това включили се в джихада.

От прекараните над двайсет години в страната им той знаеше, че американците са толкова арогантни, че вярват, че всеки, който живее сред тях, ще ги заобича заедно с покварената им безнравствена страна. И когато не ги обичаш, те мразят заради това, че не оценяваш прекрасната им нация. Истинска арогантност и истинска суетност. „Пред погибел гордост върви“, както е писано в еврейската книга Притчи^[2].

И разбира се, американците бяха тук да отмъстят за убиването на седемнайсетте моряци от американския военен кораб. И Булус ибн ал Дервиш знаеше от родителите си и от други източници, че името му е включено в така наречения черен списък на ЦРУ. Според обичая, или може би според закона, този списък трябваше да бъде одобрен от президента на Съединените щати. Това беше интересно. Интересно бе също, че този мъж, Кори, който вероятно идваше тук да го убие, фигурираше заедно с жена си в подобен списък, одобрен от Върховния съвет на Ал Кайда. Така ловецът и преследваният бяха белязани от смъртта. Въпросът бе кой беше единият и кой другият. Засега отговорът бе — и двамата са и двете. Окончателният отговор щеше да е „онзи, който остане жив, след като другият умре“. Пантерата се усмихна.

Знаеше също, че майка му и баща му са наели американски адвокат, за да махнат името му от списъка на ЦРУ. Името на Кори щеше да бъде заличено от списъка на Върховния съвет едва след като той, Булус ибн ал Дервиш, го убиеше.

Замисли се. За него беше чест името му да фигурира в американския списък. Но майка му и баща му, а вероятно и сестра му,

която бе американка, предпочитаха да го видят да гние през остатъка от живота си в някой американски затвор. Те не го разбираха, защото бяха живели в Америка твърде дълго. Не разбираха мъченичеството и може би дори бяха престанали да вярват, че мъченичеството в джихад осигурява на човек моментално отиване в рая. Някой ден родителите му щяха да попаднат в ада.

— Господине?

Пантерата се върна в реалността.

— Щом този мъж и жена му са дошли в Йемен да ме убият, значи само ме улесняват аз да убия тях.

Набеел кимна, но не каза нищо.

Възможно бе, помисли си Пантерата, двамата американци да не са дошли със специалната цел да го убият, но така или иначе Кори беше убил Лъва и поради тази причина Върховният съвет го беше осъдил на смърт. Така че ако той, Булус ибн ал Дервиш, успееше да убие американския агент, щеше да се радва на огромна почит пред Съвета.

— Убий и двамата — каза той на Набеел.

Адютантът му кимна, после попита:

— Кога? И къде?

— Когато можеш и където можеш. В Сана. Или в Аден, ако отидат там. — Пантерата се замисли за момент. — Или в Мариб, ако решат да дойдат тук и да ме търсят. Вземи колкото хора са ти необходими и ги убий при първа възможност.

— Ще се погрижа за това, господине.

Пантерата се канеше, да го отпрати, но Набеел не беше свършил.

— Всъщност аз се срещнах с този човек.

— Така ли? Къде? Как?

— В Ню Йорк, господине. Само преди седмица. — Набеел очакваше този момент да впечатли шефа му с познаването на врага и да покаже, че е полезен в Америка. Посещенията му в Ню Йорк му харесваха и той искаше да продължат. — След като получих името и служебния му адрес от консулството в Ню Йорк, звъннах на номера от визата и поисках да говоря с Джон Кори с твърдението, че имам важна информация за него относно терористична заплаха.

Пантерата се усмихна.

— Е, не си го излъгал.

Набеел и двамата иракчани видяха усмивката му и се разсмяха.

— Кори се обади и аз обясних, че съм научил телефона му от човек, който не желае да бъде разкриван — продължи Набеел. — Разменихме няколко думи и се уговорихме да се срещнем.

— В правителствената сграда ли? — попита Пантерата.

— Не, господине. Процедурата за първа среща не е такава. — Набеел си помисли, че може да е смешно, и заговори на английски. — С агент Кори се срещнахме в един, еврейски деликатесен магазин.

Пантерата отново се усмихна, но иракчаните не знаеха английски и не разбраха.

Окуражен от усмивката на началника, Набеел продължи на същия език:

— „Бенс Кашер Дели“ на Запад на три осем. Знаете ли го, господине?

— Западна трийсет и осма — каза Пантерата на английски. Веселието му изведнъж се стопи и той продължи рязко на арабски:

— Разкажи ми за този човек.

Набеел не искаше да казва, че срещата е била кратка и че лошият му английски е попречил на разговора.

— Беше арогантен — каза той.

— Всички са арогантни.

— Той е по-арогантен от другите. — Набеел си помисли за кратката си среща с американския агент. — Беше груб, държеше се като човек, който не уважава мен и онези от нашата вяра, които живеят в Америка.

Не беше сигурен дали това е вярно, но шефът му искаше да чуе точно такива думи.

Пантерата кимна.

— Арогантен.

— Изглеждаше така, сякаш искаше час по-скоро да си тръгне — беше миналата събота, а агентите не искат да работят в събота и неделя. Затова се разбрахме да отида в службата му за нова среща, в понеделник сутринта.

Не спомена за нуждата от арабски преводач.

— И ти отиде ли? — попита Пантерата.

— Не, господине. Би било опасно.

Пантерата се усмихна и се пошегува:

— В такъв случай може да е дошъл в Йемен, за да търси *теб* и ти да си човекът, когото иска да убие.

— Не, господине, вас търси. Но аз ще го убия преди това.

— Ще го направиш. Ще убиеш и жена му. Това ли е всичко?

— Това е всичко, господине — отвърна Набеел. — Искam обаче да ви дам това.

Бръкна във футеха си и иракските офицери застанаха нащрек.

Набеел извади малко бяло картонче и го подаде почтително на Пантерата.

— Това е визитната картичка на агент Джон Кори, Даде ми я, за да я покажа на охраната, когато отида в сградата.

Пантерата взе визитката и я поднесе към светлината на свещта:

ДЖОН КОРИ, ДЕТЕКТИВ

НЙПУ/ФБР

АНТИТЕРОРИСТИЧНА СПЕЦЧАСТ

ФЕДЕРАЛ ПЛАЗА 26

НЮ ЙОРК, Н. Й. 10278

Имаше служебен номер за контакт, но не и мобилен.

На визитката имаше и два печата — на Федералното бюро за разследване и на Нюйоркското полицейско управление.

Булус ибн ал Дервиш остана загледан в картичката по-дълго, отколкото му бе нужно да я прочете, после я обърна и видя допълнителния надпис: *Набеел ал Самад, среща с дет. Кори.*

Набеел знаеше, че някои от хората, които работят с и за Ал Кайда в Америка, понякога преувеличават делата и постиженията си, така че визитката беше добро доказателство, че си е свършил работата — и че говори истината.

Пантерата му върна картичката.

— За вас е, господине — каза Набеел. — На мен не ми е нужна.

— На мен също. Няма да му потрѣбва и на Кори, след като го убиеш, така че я задрѣж, за да ти напомня за задачата ти.

Набеел взе картичката.

— Да, господине.

Понечи да излезе, но Пантерата го спря.

— Чакай. — Замисли се за момент. — Ще бъдеш добре награден, Набеел, ако успееш да заловиш този човек, вместо да го убиеш. Залови го и ми го доведи. Жена му също.

— Да, господине.

— Но не позволявай наградата да попречи на задачата ти. Убий ги, ако няма друг начин.

— Този мъж и жена му ще бъдат заловени и доведени при вас, или ще бъдат убити — закле се Набеел. — Няма да се върнат в Америка.

— Ти също, ако избягат.

— Да, господине.

Набеел отново понечи да излезе, но Пантерата отново го спря.

— Чакай. — Обърна се към капитан Зухаир и лейтенант ал Рашид. — Започнете подготовката за марша.

Двамата офицери отдадоха чест и бързо излязоха.

Булус ибн ал Дервиш се обърна към Набеел ал Самад и попита:

— Според теб добре ли са?

Набеел знаеше кого има предвид Пантерата.

— Да, господине, добре са и ви пращат поздрав и благословия.

— И добави, защото шефът му искаше да чуе още: — Бизнесът на баща ви процъфтява, а майка ви се е приближила повече до вярата.

Пантерата кимна.

— А Хана?

— Тя също е станала по-набожна и както казах, е много доволна от работата си в офиса на баща ви.

Разбира се, нищо от това не бе вярно — поне за сестрата и майката. Бащата *наистина* просперираше, но се бе състарил много през трите години, откакто Набеел бе започнал да ги посещава след атаката срещу „Коул“. Майката също изглеждаше изпита и тъжна. Хана обаче бе повече гневна, отколкото натъжена, и му бе казала, че няма брат. Набеел обаче никога не би казал това на шефа си.

Родителите на Пантерата бяха дали на Набеел снимки и писма за сина им, но той не можеше да държи тези неща в себе си и бе изгорил всичко при първа възможност след края на срещите, които винаги се уреждаха на някое публично място в Манхатън или Бруклин — парк, музей, някой супермаркет. Сигурен бе, че властите не знаят за него, макар несъмнено да бяха наясно кои са роднините на ал Дервиш. Властите понякога следяха дома им, джамията и работното място на бащата. Семейството обаче не беше под постоянно наблюдение и тримата често пътуваха до града, за да пазаруват и да се забавляват. Освен това Набеел знаеше, че след всички тези години са се научили да усещат кога ги следят.

Въпреки това срещите с тях бяха опасни и Набеел се радваше, че му се налага да ги провежда само веднъж или два пъти в годината. В същото време беше добре, че го прави, защото така се издигаше в очите на шефа си.

— Не каза дали сестра ми все още е сгодена — каза Булус ибн ал Дервиш.

— Сгодена е, господине.

— Има ли определена дата за сватбата?

— Още не, господине. Но ще е скоро.

Или може би не. Набеел всъщност изобщо не беше питал за тези неща и Хана също не беше споменавала нищо по темата.

Набеел винаги изпадаше в трудна ситуация в подобни случаи — както в Ню Йорк, така и в Йемен. Трябваше да внимава. Лъжата не е добро нещо, но понякога е необходима. Истината също не винаги е добра.

Пантерата мълчеше замислено. Не искаше да задава въпроса, на който Набеел бе отговорил преди три дни, и не искаше да изглежда прекалено загрижен за това.

Знаеше, че един ден отново ще види майка си, баща си и сестра си и че това ще се случи тук, в Йемен. И този ден щеше да настъпи скоро след пълната победа. Щеше да ги види в Сана, в двореца на президента. В деня, когато стане върховен водач на Йемен. В онзи ден най-близките му щяха да са с него, за да споделят триумфа му. И никога повече нямаше да се върнат в Америка.

Погледна Набеел и отсече:

— Това е всичко.

Набеел се поклони и се оттегли.

Пантерата остана в трептящата светлина на свещта, после я духна и излезе в нощта.

Зухаир и Рашид подготвиха бойците за път и Пантерата им даде знак да приближат.

— Е, чухте Набеел — каза на двамата си командири. — Американците изпращат тук още агенти и скоро ще ги последват войници, освен ако не избием малцината, които вече са тук. Още една причина да атакуваме посолството и хотел „Шератон“ в Аден.

Капитан Зухаир си помисли, че може да е вярно обратното — че всяко нападение срещу американци в Йемен увеличава броя на враговете в страната; Джихадистите, помисли си той, би трябвало да нападат йеменската армия и силите за сигурност, но Булус ибн ал Дервиш, Амрики, изпитваше силна омраза към бившите си сънародници. Въпреки това капитан Зухаир отговори:

— Да, господине.

— Да започваме — каза Пантерата.

Отидоха при войниците и капитан Зухаир им извика:

— Време е!

Мъжете нададоха радостен рев.

Пантерата се обърна за последен път към бойците си.

— Ще се срещнем отново сред огнения пъкъл на петролния лагер и сред трупите на американците. Или ще се видим в рая!

Мъжете изкрещяха в един глас:

— Победа!

Капитан Зухаир и лейтенант ал Рашид отдадоха чест на водача си и той благослови тях и бойците. След това офицерите поведоха хората си.

Пантерата ги наблюдаваше как изчезват в мрака, после се обърна и тръгна към петте чакащи коли, пълни с личните му телохранители. Щеше да се махне от това място и да чака резултата от атаката в един бедуински лагер. Знаеше, че трябва да е в движение, да не се задържа дълго на едно място и да потърси убежище в някоя пещера, далеч от дебнещите очи на американските безпилотни апарати. И именно затова беше облечен в роба на бедуин и си бе пуснал дълга брада.

Погледна пустинното небе. *Изглеждаше* същото, каквото е било в началото на времето, но там горе имаше и нещо ново, нещо, което

вече бе убило твърде много от другарите му джихадисти. Очи. И тези очи го търсеха. А сега американците бяха изпратили мъж (и може би и жена), които също да го търсят. Е, безпилотните самолети нямаше да го открият, онзи Кори също нямаше да го намери. Не можеше да убие машините, но можеше да убие Кори. А също и жена му. И всички американци, дошли на свещената йеменска земя, за да го търсят.

Американците може да владееха небето, но той, Булус ибн ал Дервиш, Пантерата, владееше земята.

[1] Коран, 82:1-5. Превод д-р Цветан Теофанов. — Б.пр. ↑

[2] Притчи 18:16. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ САНА, ЙЕМЕН

16.

Беше 2:35 след полунощ и египетският самолет от Кайро приближаваше международното летище на Сана. Летището си имаше име, „Ел Рахаба“, което според арабския ми разговорник означаваше „Бих искал една плодова салата“. Не. Не можеше да е вярно.

Както и да е, бяха минали почти три часа, откакто излетяхме от Кайро, и самолетът се оказа неочаквано пълен — предимно млади мъже, вероятно йеменски гастарбайтери, носещи у дома малко пари, за да имат какво да ядат семействата им. Тъжна страна.

С Кейт бяхме в първа класа. Господата в салона бяха облечени по западната мода, но на външен вид бяха от Близкия изток — може би йеменски и египетски бизнесмени или правителствени служители. Неколцина водеха жените си, които бяха облечени в традиционното облекло. Повечето дами бяха разкрили лицата си по време на полета, но сега самолетът се приземяваше и всички шалове и воали се връщаха по местата си.

За ваше сведение Кейт носеше широк син панталон и синя блуза с висока яка и дълги ръкави. Бък би одобрил избора ѝ — с изключение на това, че не си беше покрила главата и средно дългата ѝ руса коса беше напълно оголена за очите на всеки мъж; същото се отнасяше и за красивото ѝ лице. Също за ваше сведение, си бе сложила лек грим.

Колкото до мен, бях с обичайните си жълто-кафяви панталони, тъмносиньо спортно сако и синя риза на Кристиан Диор. Кристиан, нали чаткате?

Самолетът продължаваше да се спуска. Наведох се към прозореца и надникнах навън. Нощта беше ясна и виждах възвишенията в далечината; под нас се простираше сух пейзаж, окъпан в синя лунна светлина. Недалеч забелязах някакви пръснати светлини, по всяка вероятност на Сана.

Докато прелитахме над границата на летището, забелязах военната му част — два реактивни изстребителя с йеменска маркировка, няколко хеликоптера, чиито знаци така и не видях, както и

огромен товарен самолет C-17 на американските ВВС. Аванпостът на Империята.

Кацнахме и самолетът забави, после пое към една площадка на стотина метра от терминала. Двигателят замлъкна.

— Не стигна до портала — отбеляза Кейт.

— Ще продължим пеша.

— Предполагам, че е някаква шега. Доста безвкусна.

Личеше си, че е малко неспокойна, а също така уморена и раздразнителна след продължилото близо трийсет и пет часа пътуване.

— Цялата страна е една тъпа шега — казах й. — Научи се да се смееш, иначе има опасност да се побъркаш.

Не получих отговор.

Всички ставаха. Аз също станах и тръгнах към изхода. Погледнах през люка към терминала, който помнех от предишното ми идване — ниска сграда, не по-голяма от супермаркет, зле осветена от три високо поставени лампи. Видях фаровете на подвижната стълба, следвана от автобус, който се беше насочил към първа класа. Това ме увери, че няма да ми се налага да пътувам със селяците от задните салони.

Върнах се на мястото си, с Кейт си взехме нещата и тръгнахме по пътеката.

Стълбата приближи, без да смачка самолета, вратата се отвори и усетих как свежият нощен въздух нахлува в салона. Йемен.

Слязохме и тръгнахме към очакващия ни автобус. Другите пътници от първа класа вече се бяха настанили на седалките — ние с Кейт вървахме последни. Кейт беше единствената незабулена жена на борда и мъжете, които не й бяха обърнали особено внимание в самолета, сега я зяпаха. Жените също я зяпаха. Сякаш сме били на нудистки плаж, после сме се облекли и сме се качили на автобус, но една от жените си е останала гола.

Летището на Сана има два портала. Спряхме при втория. Оставихме всички да слязат преди нас и ги последвахме. Дотук добре.

В терминала пътниците от първа класа се насочиха към будките за паспортна проверка. В този час работеха само две, а двете, отбелязани за важни клечки, дипломати и екипаж бяха затворени. Освен това не се виждаше никой, който да се оглежда за нас.

— Може би ще трябва да минем през паспортна проверка — каза Кейт.

— Би трябвало да ни посрещнат тук.

Зачакахме. Автобусите с пътниците от другите салони също пристигнаха и опашките станаха по-дълги. Двама йеменски войници с калашници непрекъснато хвърляха погледи към нас.

— Да се обадим на телефона в посолството — предложи Кейт.

— Телефоните са от другата страна на паспортния контрол, а аз няма да се редя на опашка с простолудиято.

— Не можем просто да висим тук.

— Добре, да се прередим тогава.

Отидох в началото на едната опашка и Кейт ме последва. Никой не възрази и си спомних, че въпреки всичките си недостатъци йеменците са изключително учтиви и толерантни към западняците, от които очакват да са арогантни задници.

Отидохме при проверяващия и представихме дипломатическите си паспорти. Онзи провери визите ни, сравни снимките с лицата ни и зяпна Кейт. Така де, всяка жена от опашката беше забулена, така че човекът би трябвало да е с набито око. Нали така?

Подпечатата визите ни и ни даде знак да минаваме. Поради някаква причина — инстинкт може би — хвърлих поглед назад и видях, че е вдигнал телефона си.

Преди да стигнем до двойната врата с надпис ИЗХОД, ни приближи някакъв висок тип с двудневна брада и смачкан костюм, но без вратовръзка.

— Елате насам — каза той, без да се идентифицира, и посочи един страничен коридор.

— Имаме среща с човек от американското посолство — казах аз.

Той като че ли разбра и отвърна нетърпеливо:

— Да, Да. Човекът от посолство е натам. Трябва да обсъдим визите ви.

Звучеше ми като партенка и не исках да напускам публичния район — не че има особено значение къде се намиращ, когато те арестуват. Но ако останехме тук, можеше и да видим нашия човек от посолството.

— Както знаете, ние пътуваме с американски дипломатически паспорти, инструктирани сме да чакаме тук и няма да мръднем от това

място. Идете да доведете човека от посолството.

Той изглеждаше много раздразнен и в този момент би трябвало да се идентифицира и да поиска паспортите ни, но вместо това ни каза да чакаме и тръгна към коридора.

Двамата войници с калашниците приближиха да ни правят компания. Междувременно йеменците от самолета ни поглеждаха крадешком и бързаха към митницата.

— Виждаш ли какво ти се случва, когато се пререждаш? — казах на Кейт.

— Джон, какво става?

— Не знам.

И нямах намерение да чакам, за да разбера. Хвърлих поглед към изхода, водещ към мястото за получаване на багаж и митницата, и реших, че нашият човек може да ни чака там.

— Да вървим — казах на Кейт.

— Той каза да чакаме...

Хванах я за ръка и я поведох към двойната врата.

— Помъчи се да вървиш като египтянка.

На три метра от вратата чух вик и двамата войници внезапно се втурнаха пред нас и се озовахме пред дулата на два автомата.

Нашият йеменски приятел се появи отново и извика:

— Казах ви да чакате тук!

— Да, но казахте също, че човекът от посолството е с вас.

— Да. Ето го.

— Господин и госпожа Кори, предполагам.

Обърнах се. Към нас вървеше някакъв тип с джинси и дълго яке. Разпознах човека от фотографията, Пол Бренър.

— Съжалявам, че не успях да ви посрещна — каза той. — Разговарях с този господин за визите ви.

— Йеменското консулство в Ню Йорк ни увери, че не трябва да плащаме такса — казах аз.

Той се усмихна, протегна ръка на Кейт и се представи.

— Пол Бренър. Приятно ми е да се запознаем, госпожо Кори. Добре дошли в рая. Надявам се, че сте пътували добре.

— Да... благодаря.

Бренър протегна ръка и на мен.

— Репутацията ви ви изпреварва.

— Личи си — казах. И попитах: — А кой е палячото?

Бренър представи палячото като полковник Хаким от Службата за политическа сигурност, както наричат йеменската тайна полиция. Полковник Хаким не се здрависа с нас, а се обърна към Бренър.

— Искам да говоря с колегите ви насаме.

— Казах ви, че това няма да стане, полковник — отвърна Бренер.

— Отказвате ли ми?

— Казвам, че трябва или да арестувате всички ни, или да ни пуснете.

Полковник Хаким като че ли обмисли двете възможности и накрая каза:

— Може да присъствате.

— Това не фигурира във възможностите.

Беше мой ред да се покажа като алфа-мъжкар и се обърнах към полковник Хаким.

— Кажете на онези момчета да свалят автоматите — казах и посочих войниците.

Той се поколеба, после излая нещо на арабски и войниците свалиха оръжията.

— Има проблем с визата ви, както и с визата на жена ви — каза Хаким. — Несъответствие с адреса. Така че мога да ви помоля да напуснете Йемен.

Кой казва, че нямало Бог?

— Не сте вие онзи, който ще вземе подобно решение, полковник — каза му Бренър.

Разбира се, че е той. Млъквай.

Полковник Хаким нямаше какво да отговори.

— Утре посолството ще се обърне с официален протест към външното ви министерство. Приятна вечер, полковник.

Полковник Хаким отново нямаше какво да отговори, но тогава Бренър най-неочаквано му протегна ръка и Хаким се поколеба, обаче я пое.

— Трябва да останем съюзници във войната срещу Ал Кайда — каза Бренър. — Така че престанете с тези глупости. Ас-салаам алейкум.

Полковник Хаким се възползва от шанса да запази достойнството си пред войниците и отговори:

— Уа алейкум ас-салам.

— Обадете ми се, ако минавате през Ню Йорк — казах на полковника.

И поехме към втория кръг на ада — багажа и митницата.

— Какво беше всичко това? — попитах Бренър, докато вървахме.

— Просто йеменското правителство се опитва да демонстрира властта си — отвърна той. — Мислят си, че те командват тук.

— Нима не командват те? — поинтересува се Кейт.

— Никой не командва — отговори Бренър. — Това е причината да сме тук.

Именно. Природата не търпи празно място. Или, ако искаме да сме по-позитивни, ние сме тук, за да помогнем.

— Всъщност във визите ни като домашен адрес е отбелязано Федерал Плаза дваисет и шест — казах аз.

— На тези клоуни не им е нужен домашният ви адрес.

— Аха. Пък и ние на практика живеем на работните си места.

Бренър си проби път през гъмжилото колички и хора, като дрънкаше нещо на арабски — може би: „Извинете, но ние сме американци и трябва да излезем от този кенеф. Благодаря“.

После посрещачът ни каза нещо на един носач, който кимна.

Въртящият се конвейер не показваше признаци на живот.

— Май ще почакаме — каза Бренър. — Понякога конвейерът не работи. Докарват багажа и настъпва пълна лудница. Голям майтап е да гледаш.

— Откога сте тук? — попитах.

— От твърде дълго.

— И аз така.

Той се усмихна.

Г-н Пол Бренър изглеждаше към петдесетте, висок (но поне един пръст по-нисък от мен), доста добре изглеждащ, с добро телосложение, гъста черна коса и много загорял от слънцето. Под синьото си яке носеше сива тениска, на която видях надпис „Федерален затворник“. Яко. Не толкова смешна бе яката на бронежилетката, която се подаваше над тениската. А и дългото му яке беше издуто от дясната му страна.

— Имаме конвой от три коли, с който ще стигнем до посолството — каза Бренър.

— Оръжие? — попитах го.

— Оръжие? И вие ли искате оръжие?

Май имаше чувство за хумор. Познавам един човек с подобен саркастичен език. Това нямаше да ни направи приятелчета — в шоуто винаги има място само за един готин пич. Не мислех, че г-н Бренър е част от екипа ни, но все пак реших да проверя, така че попитах:

— Заедно ли ще работим?

— Аз съм от ДСС, Дипломатическа служба за сигурност — отвърна той. — Работя за Държавния департамент и осигурявам безопасността на персонала на американското посолство и официалните посетители.

Това не отговаряше на въпроса ми, но реших да не задълбавам.

— Звучи интересно.

— Бях армейски детектив — продължи той. — Специалност убийства. Подобно на вас, господин Кори. Бях подофицер. Вие сте били детектив втора степен от нюйоркската полиция. Сега и двамата сме цивилни и гоним втора кариера.

— Аха. Само дето трудно може да се каже, че гоня втората си кариера.

— Браво на вас.

— Това е единствената кариера, която имам — отбеляза Кейт.

Бренър се усмихна и я погледна.

— Доста сте смела, за да дойдете тук.

Тя не отговори, но за да бъде всичко ясно за протокола, аз казах:

— Идеята беше нейна.

— Назначението е трудно, но ще се справите — уведоми ни Бренър. — И ще можете да решавате сами как да продължите, когато се върнете.

— Таим надежди за Афганистан — споделих.

Той се разсмя.

— Значи сте били тук през август две и първа?

— Да. Цели четирийсет дни. Предимно в Аден.

— Да. Е, оттогава нещата малко се сгорещиха. Ал Кайда е тук.

— Бяха тук и тогава — уведомих го. — Именно те взривиха „Коул“.

— Така е. Сега обаче са навсякъде. Ако изобщо е възможно, това място стана още по-опасно.

Типичен врял и кипял ветеран, опитващ се да сплаши новобранците.

— По мое време, когато вървахме по улиците на Аден, трябваше да мятате гранати, за да си вземем вестник — казах аз.

Той отново се разсмя.

— Е, в Сана стреляме от посолството толкова много, че газим до колене в гилзи.

— Моля ви — обади се Кейт.

Това е мъжки разговор, скъпа.

Както и да е, побъбрихме, докато чакахме багажа. Бренър се обърна към Кейт.

— Приемете думите ми като професионално наблюдение. Изглеждате много добре и веднъж видяно, лицето ви не може да се забрави. Кое то може да се окаже спънка.

Кейт се усмихна сладко.

— Досега никога не е било спънка.

— Позволете да Ви посъветвам нещо — каза г-н Бренър. — Винаги трябва да носите дълъг шал, с който да можете да скриете лицето си. Западните дами тук намират шала за добър заместител на покривалото.

— Благодаря — отвърна Кейт малко хладно.

Най-неочаквано конвейерът тръгна и багажът започна да пада от някаква дупка в стената.

Никога не бях виждал толкова много неща на конвейер в багажното — кутии, щайги, шантави вързопи, увити в найлон, както и най-лошия багаж, на който бях свидетел от времето, когато леля ми Агнес ми беше дошла на гости от Бъфало.

— Надявам се билетата ни да са оцелели — подметнах.

Йеменците се нахвърлиха върху конвейера като пирани върху труп.

Нашите първокласни куфари бяха сред последните.

— Това ли е целият ви багаж? — попита Бренър.

— От Ню Йорк потегли и един голям товарен кораб с багажа на жена ми — уведомих го.

Кейт се усмихна. Тя обожава сексистките шеги.

Носачът натовари куфарите и саковете ни на количка и понечихме да тръгнем към митническата проверка, но Бренър ни

поведе направо към вратата. Някакъв митничар в униформа забърза към него и Бренър извади паспорта си, от който се подаваше официален документ на име банкнота от хиляда риала, което прави около пет долара. Онзи я грабна и ни махна да продължим.

— Това е едно от най-лошите летища на света по отношение на сигурността — отбеляза Бренър. — Няма списък на лица за следене, така че онези от Ал Кайда и други лоши актьори могат да влизат и излизат, както им хрумне. Освен това оттук можеш да пратиш и бомба на някой адрес в Америка.

— Трябва да им дадем домашния адрес на Том Уолш — казах на Кейт.

Излязохме в лошо осветената и почти пуста чакалня, която беше точно толкова занемарена, колкото я помнех. Малкото магазинчета бяха затворени, както и единственото бюро за коли под наем и офисът на „Йемения Еър“. Видях голям знак, на който на английски и арабски пишеше **ДЪВЧЕНЕТО НА КАТ ЗАБРАНЕНО**. Не си го измислям. Пушенето обаче явно беше разрешено, защото един войник беше захапал фас.

Излязохме навън. Отпред ни чакаха три черни „Тойота Ланд Крузър“ със затъмнени стъкла. До всеки джип стояха по двама души с карабини М-4: явно също бяха от ДСС и държаха под око всичко наоколо, особено шестимата йеменски войници с калашници. Как така всички бяха въоръжени, а само ние не?

— Ние сме в средната — каза Бренър.

С Кейт пристъпихме към средната кола, двамата от ДСС отвориха задната врата и се настанихме. Бренър седна отпред, а другите от ДСС взеха багажа ни и го натовариха на предната и задната кола.

— Яла нимше — каза Бренър на шофьора, който бе йеменец.

Спомних си, че това означава „Тръгвай“. Потеглихме.

— Това са напълно бронирани коли, с бронирани стъкла — уведоми ни Бренър. — Издръжливи са като патици. Отзад има две бронежилетки. Съветвам ви да си ги сложите.

Обърнах се и взех двете тежки военни бронежилетки, които можеха да спрат всичко, от куршум до снаряд на противовъздушна отбрана. Помогнах на Кейт да облече едната и си сложих другата.

Всичко това ми се струваше малко прекалено, но си спомних, че и миналия път ме посрещнаха по този начин и че това е стандартната процедура: така посолството си връзваше гащите, ако се случи нещо непредвидено.

Излязохме от Международното летище на Сана за по-кратко време, отколкото бе нужно да кажеш „Международно летище на Сана“. И предишния път бях дошъл в Йемен по същия начин и изпитвах нещо като дежа вю, като се изключи срещата с полковник Хаким. По-важното бе, че това бе добра първа среща с Йемен за Кейт, която вече сигурно си мислеше, че е трябвало да послуша съпруга си.

Бренър ме изтръгна от мислите ми с думите:

— Половината от забавата е да стигнем дотам.

Не, половината от забавата е аз да пускам лафове, а не ти.

Както и да е, най-малкият ми проблем беше един съперник по остроумие.

— Колко още ви остава тук? — попитах го.

— Колкото и на вас — отвърна той. — Всички си заминаваме заедно.

Е, може би това отговаряше донякъде на въпроса кой още е в екипа, чиято грижа е Пантерата.

— Да го сведем до трийсет дни — предложих аз.

— След като и двамата сте тук, това е възможно — отвърна той.

Още не бях съобщил на Кейт добрата новина, че сме в Йемен в ролята на стръв за Пантерата, и тя изпускаше част от нюансите, така че каза:

— Много ни ласкаете, господин Бренър.

— Моля ви, наричайте ме Пол — отвърна той.

А мен — мръвката за примамка.

17.

В този час (вече беше 3:55) нямаше много трафик и се придвижвахме със 120 км/ч. Йеменският шофьор се прозина гръмко. Действието на ката явно беше отшумяло.

— Това е Мохамед — представи ни го Бренър. — Плащаме му по един долар на час, за да ни кара. И по два, за да стои буден.

Мохамед се разсмя, което означаваше, че разбира английски или е чувал шегата толкова много пъти, че знае, че се очаква да се разсмее.

— Защо шофьорът е йеменец? — попитах аз.

— Йеменското правителство настоява да имаме най-малко един йеменски шофьор в конвоите нощем, за по-добра сигурност — обясни Бренър. — Отчасти защото имаме говорещ арабски човек, който да се разправя с идиотите на пропускателните пунктове или да извика полицията или армията за подкрепление, ако попаднем в интересна ситуация.

— Звучи почти убедително — отбелязах.

— Аха. Само че са пълни глупости. Всъщност не знаем за кого работи Мохамед. Нали, Мохамед?

— Аз съм просто шофьор, сър — отвърна Мохамед.

— Да бе. А аз съм културният аташе.

— Точно така, сър.

След като въпросът се изясни, Бренър се обърна към нас.

— Единственият инцидент, който сме имали, се е случил точно в този час.

— Благодаря за споделянето — рече Кейт.

— Оръжие? — попитах аз.

— О, да бе. Оръжие. — Подаде ни черна платнена торба. — Колт четирийсет и пети калибър, модел хиляда деветстотин и единайсета, армейски вариант.

Отворих торбата и видях два автоматични пистолета, пълнители, две кутии с патрони, два кобура за кръста и комплекти за почистване.

— Запознати ли сте с модела?

— Аз да — отвърна Кейт.

Точно така. Много добре запозната. Всъщност навремето дори уби човек с колт 45-и калибър.

— Прострелвали са ме с такъв пистолет — уверих г-н Бренър.

— Добре. Кейт може да ви покаже набързо как да отвърнете на стрелбата.

Многознайник.

Уверих се, че пистолетите са с поставен пълнител, и проверих дали има патрон в цевта и дали предпазителите са спуснати. Оставих ги в торбата, но я сложих отворена между нас. После попитах:

— Ще получим ли автомати?

— Ако ви се наложи да напуснете Сана или Аден.

— Ясно. А как върви гражданската война?

— Не знам. — Бренър се обърна към Мохамед. — Как върви гражданската война?

— О, нямам представа, сър. Знам само онова, което пише във вестника.

— Правителството омаловажава положението и изглежда, че сблъсъците са ограничени на север оттук — уведоми ни Бренър. — Но нищо чудно някоя сутрин да се събудим и да открием бунтовници пред посолството.

— Може вече да са там — предположих аз.

— Мисля, че в такъв случай щяха да ми звъннат от посолството.

Заради Мохамед не разговаряхме много по пътя към града. За известно време Бренър се съсредоточи върху мобилния си телефон, после обясни:

— Пиша доклад.

— Гледайте да не ми объркате името.

Той погледна текстовото съобщение.

— Ще спрем в посолството, преди да продължим към апартамента ви.

Не го попитах за подробности. Нямаше за какво толкова да говорим, докато Мохамед слуша, а казаното от Бренър като нищо можеше да е дезинформация, предназначена за шофьора ни.

Дотук бях наброил пет военни пропускателни пункта и макар че не ни спряха на нито един, не бих се изненадал, ако докладваха за местоположението ни.

Водещата и задната коли се държаха на петнайсет метра от нашата и от време на време Бренър разговаряше с американските шофьори по радиостанцията.

Мохамед каза, че трябвало да се обади по телефона — „така изисква процедурата“, както обясни на Бренър. Не знаех колко добре е Бренър с арабския, но явно не владееше достатъчно езика, за да позволи на Мохамед да се обади на приятелчетата си и да каже нещо от рода на: „Хей, Абдул, къде трябваше да е проклетата засада? Да не съм я изпуснал?“

— Ла — каза Бренър на Мохамед, което явно означаваше „не“.

Мохамед сви рамене.

Хубавият път беше свършил и се намирахме в някакъв гаден квартал. Нямаше много коли и хора, а улиците бяха тъмни и повечето неасфалтирани, тоест неравни, прашни и отлични места за заравяне на взривни устройства.

Бренър изпитваше нуждата да се представи като добър домакин.

— Намираме се недалеч от центъра на Сана, стария укрепен град, който е част от световното наследство. Някои от сградите тук са на повече от хиляда години. Градът обаче се е разпрострял с увеличаването на населението, което сега е почти два милиона души. Повечето от тях живеят в коптори като тези наоколо, без водопровод и канализация.

Вече бях доловил аромати, които бяха достатъчно силни, за да проникнат в брониран джип — явно колите ни не бяха обезопасени срещу газови атаки. Добрата новина бе, че можехме да си пърдим на воля и никой нямаше да забележи.

— Ще ви разведа из старата Сана утре, ако ни остане време — обеща Бренър.

— О, чудесно — отвърна Кейт.

Бях пропуснал обикалянето на стария град при предишното ми идване тук и няхах нищо против да го пропусна отново, така че не споделих ентусиазма й. Сигурен бях обаче, че Мохамед си го е отбелязал, и може би именно това бе причината Бренър да го каже — малко лъжливи следи за другия отбор.

Направихме няколко завоя, които със сигурност имаха за цел само да разнообразят маршрута до посолството.

— Никога не пътуваме два пъти по един и същи маршрут — потвърди подозренията ми Бренър. — Ако ни нападнат, първият ми изстрел попада в главата на Мохамед. Нали така, Мохамед?

Мохамед не отговори.

Погледнах Кейт и видях, че се справя добре. Май не беше време да казвам: „Нали ти казах“. Щях да улуча подходящия момент, когато се появи.

Вече бяхме в източните предградия, които се намираха по възвишенията и бяха по-добрата част от града.

— Още пет минути до посолството, освен ако не попаднем в засада — каза Бренър. — В такъв случай ще трябва да добавим още десет.

Мохамед реши, че това е смешно. Помислих си, че тук всички са побъркани. Май все пак бях попаднал на подходящото място.

Приблжихме осветените стени на американското посолство и видях йеменски войници — седяха на бетонните барикади или на бели пластмасови столове.

— Тези типове са от елитната част, известна като Спящата рота, част от Бригадата на скатавките — отбеляза Бренър.

— Кой е почивният им ден? — поинтересувах се.

— Всеки.

Водещата кола спря, един войник стана и се помъкна към страната на шофьора.

Стените на посолството бяха високи към пет метра, с изключение на портала, където украсената част се издигаше на около девет. Над входа беше гравирен Държавният печат на Съединените щати. Приятна гледка.

— Убеден съм, че ако посолството бъде нападнато, тези чудесни йеменски войници ще жертват живота си, за да го защитят — уведоми ни Бренър.

— Те вече изглеждат полумъртви.

Бренър се разсмя.

Електрическата порта се плъзна настрани и двама американски морски пехотинци с карабини М-16, бронижилетки и бойни униформи излязоха навън, докато водещата кола влезе на територията на посолството в така наречения отбраняван входен коридор — оградено

тясно място с друга стоманена порта, която се отваря, след като първата врата се затвори.

Дойде и нашият ред и докато минавахме през портала, други двама морски пехотинци застанаха мирно и отдадоха чест. Помислих си, че Кейт изглежда малко облекчена. Двамата дори свалихме бронезилетките си и ги метнахме отзад.

Минахме през втория пропускателен пункт и вече можех да видя сградата на посолството — канцеларията — на петдесетина метра напред.

Сградата на канцеларията бе построена неотдавна и в духа на съобразяването с културните особености приличаше на султански дворец от някой тематичен парк, с големи арки, белокаменна фасада и много ажурна резба.

Помнех, че посолството заема площ от два — два и половина хектара, заобиколени от високи стени. На територията му имаше няколко допълнителни сгради, сред които резиденцията на посланика, казармата на морските пехотинци, квартири за служителите, които живееха тук, и други постройки, съдържащи всичко, което би могло да ти потрябва, ако изведнъж те откъснат от света, в това число генератор на електричество и цистерна за вода. За забавления имаше и малък киносалон, плувен басейн и два тенискорта, играещи ролята и на вертолетни площадки. Освен това сервираха и алкохол.

Първия път, когато видях това място, си бях помислил, че не е зле да живееш и работиш тук. Спомням си обаче, че имаше няколко терористични заговора за ракетни атаки срещу посолството; неотдавна научих, че били планирани не от друг, а от Пантерата. Никое назначение в Близкия изток не е идеално.

— Не виждам сандъци със снаряди — отбелязах.

— Ракетите ги направиха на пух и прах — отвърна Бренър.

Кейт се изкиска. Май намираше този тип за смешен. Ако аз бях казал това, щеше да завърти очи от досада. Какво им става на съпругите?

Спряхме пред парадния вход на подобната на палат сграда, Бренър отвори вратата си и каза:

— Можете да оставите багажа си в колата.

И аз си отворих вратата и се обърнах към Кейт.

— Вземи пистолетите и остави сладките.

Кейт слезе с торбата, връчи ми я да я нося и тръгнахме след Бренър по стъпалата на засводения портик. Трите джипа потеглиха и видях, че багажът ни е оставен до алеята.

— Ще пренощувате тук — каза Бренър. — В случай че полковник Хаким е решил да ни проследи. По-късно през деня ще продължите към, хотел „Шератон“.

— Защо не към апартамента ни? — попита Кейт.

— Защото няма апартамент. Може да не се задържите за дълго.

— Защо не? — поинтересува се Кейт.

— По-късно ще трябва да обсъдим някои неща.

Ясно. Например искаме ли да играем ролята на стръв за Пантерата? Или да се приберем у дома?

Последвахме Бренър покрай един морски пехотинец, който ни отдаде чест. Бившият старши подофицер Бренър отвърна на поздрава.

Голямото фоайе изглеждаше толкова впечатляващо, колкото и преди две и половина години, с което отново ме увери, че парите ни от данъци работят здравата за нас.

На стената имаше огромно американско знаме, както и портрети на командната верига, от президента до сегашния посланик Едмънд Джеймс Хъл, който се хилеше така, сякаш току-що е научил, че напуска тази адска дупка. Всъщност според сайта на посолството мандатът му изтичаше. Еди Късметлията. Искаше ми се да съм на негово място.

— Между другото, Мохамед вероятно работи за Службата за политическа сигурност на полковник Хаким — каза Бренър, докато прекосявахме празното помещение. — Или може би за така нареченото Бюро за национална сигурност, което беше основано през две и втора. Задачата му е да патрулира основните пътища, да пази туристите на историческите обекти и да защитава нефтените находища и чуждестранните работници в Йемен. Всичко това звучи добре, но те са само клон на СПС.

— Значи истинското му име може и да не е Мохамед — предположих аз.

— В СПС и БНС има инфилтрирани агенти на Ал Кайда от други арабски страни — уведоми ни г-н Бренър. — Йеменското правителство знае това, но като че ли не му пука. С подобни съюзници не ни трябва врагове — заключи той.

Да стоварят бомбата върху всички.

Бренър спря.

— Знам, че сте уморени, но преди да ви покажа стаята ви, предлагам да пием по едно питие за сън и да се срещнем с един човек.

— Нищо против пиетието — съгласих се. Което означаваше, че може би имам нещо против срещата.

Бренър извади мобилния си и написа есемес.

— Мога да използвам мобилния си в Сана, защото имаме защитена клетка и антена на покрива на посолството — обясни той. — Но извън територията му трябва да използваме сателитни телефони, които ще ви дам по-късно.

— Също като миналия път — казах аз.

— Да. Все забравям, че сте идвали.

— Аз не забравям.

Докато чакахме въпросния човек във фоайето, Кейт се обърна към Бренър.

— Кабинетът ми в сградата на канцеларията ли се намира?

— Да — отвърна той. — Повечето кабинети са на втория и третия етаж. Кабинетът на юридическия аташе в Йемен току-що бе оторизиран от стратегическо рамково споразумение, но ще заработи официално едва след седмица-две.

— Няма да си първият държавен служител без работа — успокоих Кейт.

— Началникът ви се казва Хауард Фенстърман, пристигна преди няколко дни — каза й Бренър. — Той е главен юридически аташе, а вие сте негова заместничка. Подобно на вас, господин Фенстърман е от ФБР.

Естествено. Всеки тук си има две шапки, но държи едната в гардероба.

— Както може би сте чули или прочели, посланикът, Едмънд Джеймс Хъл, току-що напусна Йемен и няма да се връща — продължи Бренър.

— Да. — Официално заминаването му се обясняваше с лични причини, което можеше да означава всичко, от диария до това, че жена му си е събрала партакешите и се е разкарала от този кенеф.

Когато си назначен в малка дипломатическа мисия в малка затънтена страна, ти се налага да се срещаш с по-високопоставените

клечки, които изгарят от желание да говорят с човек от Щатите. Дори с такива като мен. При предишното ми посещение се бях срещал с бившия посланик, нейно превъзходителство Барбара Бодин, която беше в Йемен по време на атентата срещу „Коул“. Разговарях на два пъти с нея в посолството и веднъж в Аден, когато тя посети разследващите атаката в хотел „Шератон“ и игра с нас волейбол на плажа, облечена в шорти до коленете и тениска. Хващаше окото и не беше лош човек, но трябваше да споделя мнението на ФБР и другите тук, че тя... да кажем, не се справи добре с кризата с „Коул“. Явно тя също беше стигнала до подобно заключение и се махна през август две и първа, горе-долу по същото време, когато си тръгнах и аз. Това място може с еднакъв успех да те издигне или да те пречупи.

— Не зная кога да очакваме новия посланик и ако трябва да съм честен, нещата вървят по-добре за нас, когато посланикът е в отпуската или подава оставка — сподели Бренър. — Дневният ни ред е доста различен.

И още как. Дипломатите са тук, за да се правят на приятни. Не и ние.

Освен това оставах с впечатление, че работата на Пол Бренър съвсем не е само да посреща хора на летището. Може и да беше от ДСС, но както казах, тук всеки си има и втора работа. Втората работа на Бренър, за която бях сигурен, че се е писал доброволец, беше лов на пантери. Хей, човек е готов на всичко, за да се махне от посолството. Истинският въпрос бе дали мога да работя с този тип? И имам ли изобщо избор?

Бренър получи есемес, стана и ни подкани:

— Насам.

Последвахме го до двойна стъклена врата, която според спомените ми водеше към малка покрита тераса с изглед към парк.

Бренър отвори едната врата и каза:

— Можем да поседим тук. Вечерта е приятна.

Всъщност беше около пет сутринта и дотук нямаше нищо приятно, но заради питието бях готов да седна навсякъде.

На терасата имаше тръстикова мебел. Някакъв мъж се беше настанил с гръб към нас. Докато приближавахме, той стана, обърна се и каза:

— Добре дошли.

Беше тъмно, но разпознах преподавателския глас. Човекът пред нас беше г-н Бъкминстър Харис.

18.

— Бъки! — Двамата с Кейт се хвърлихме в обятията му и заговорихме развълнувано.

Всъщност аз казах:

— *Вие* пък какво правите тук?

Той се усмихна и отговори:

— Реших да продължим уроците на място.

— Аз пък си помислих, че сме приключили с ученето.

— Човек се учи, докато е жив, господин Кори. — Той пое ръката на Кейт. — Радвам се да се видим. Надявам се, че пътуването е било приятно.

— Беше, докато не се срещнахме с полковник Хаким — отвърна Кейт.

— А, да — рече Бък. — Полковник Хаким е като кози барабонки. Навсякъде е.

Доста остроумно. Както и да е, Бък носеше едно от онези бели ленени сака, които можеш да видиш във филмите за британските колонии от 30-те, и незнайно защо изпитах остра нужда да посетя „Кентъки Фрайт Чикън“.

— С директния полет на военните ли пристигнахте? — попитах го.

— Да. Ужасно пътуване. Неудобно, сервират ти храната в кутия. И никакъв алкохол. Да не сме станали мюсюлмани? — риторично попита той и ни увери: — Вие двамата постъпихте умно, че предпочетохте по-бавния маршрут.

— Е — казах аз, — смятам да използваме бързия маршрут, когато му дойде времето.

— Точно така ще направите.

И тогава си представих сандък човешки останки в трюма на С-17. Човек трябва да внимава какво си пожелава.

Бък се върна на темата за полковник Хаким.

— Пол ми съобщи за забавянето на летището, но няма нищо обезпокоително. Ще подадем официално оплакване.

— Добре — отвърнах аз, макар че не давах и пет пари. — За мен скоч и сода, ако обичате.

Така и така май нямаше да ни предложи.

Бък ни покани да седнем, влезе в ролята на домакин и отиде при подвижния бар.

— А какво ще желае госпожа Кори?

— Само вода, моля.

Бренър също беше на вода. Женчо.

Бък като че ли пиеше нещо като джин с тоник и лайм, но без малко хартиено чадърче.

Седнахме на масата за коктейли, осветена с няколко големи свещи, и Бък вдигна чашата си.

— За успеха на мисията.

Всички се чукнахме.

— Ще участвам в назначението, както и Пол — уведоми ни Бък.

Г-н Бъкминстър Харис не изглеждаше като убиец, но и преди ми се е случвало да ме изненадват. Както бях очаквал, г-н Бренър също беше в екипа.

— Говоря свободно арабски, а това ще ви е нужно — напомни ни Бък. — Пол владее донякъде езика, но не и разговорно. По-скоро може да дава заповеди от сорта на „Разкарай се от пътя ми, кози син такъв“.

Бренър и Харис се изкискаха, сякаш бяха споделяли тази шега и преди. Явно се познаваха и явно Бък работеше тук или пътуваше непрекъснато между Йемен и Вашингтон и/или Ню Йорк. Беше ме баламосал на Федерал Плаза 26 и бях сигурен, че няма да ми е за последен път. За последен път обаче щях да го приема толкова добре.

— Има и пети от екипа, но тази вечер той не е тук.

— А къде е, кой е и кога да го очакваме? — попита Кейт.

Бък я погледна.

— Сега не мога да отговоря на този въпрос.

— В такъв случай може би ще ни кажете кой е шефът — обадох се аз.

— Аз — рече Бък.

— И мога ли да попитам за кого работите?

— За правителството на Съединените щати, господин Кори. Също като вас.

Когато трябва да очистиш или прибереш някого зад граница, винаги има човек от ЦРУ, но както бях заключил в Ню Йорк, Бък не ми приличаше на онези от Управлението, с които бях имал удоволствието да се познавам или да работя, в това число покойния г-н Тед Наш. По-късно ще се спра по-подробно върху г-н Наш. Въпреки всичко попитах за протокола:

— Фирмен човек?

— Не.

Погледнах към Бренър, който поклати глава. Е, аз не бях от ЦРУ и не мисля, че Кейт е от тях, така че ако всички казваха истината, значи човекът им беше петият.

Обичам да зная на кого поверявам живота си и затова отново се обърнах към Бък.

— РДД?

Той кимна. Разузнавателната служба на Държавния департамент е нещо като клуб за джентълмени, така че това му подходеше.

Погледнах Бренър.

— ДСС, както вече казах — рече той. — Но тази задача ми се стори интересна, така че реших да се включа.

Бък се наведе напред и заговори тихо:

— Прохладната утрин е много приятна, но ще трябва да влезем вътре, за да говорим по-свободно.

Да бе. Стените на посолството може да имаха електронни уши, макар това да бе малко вероятно в Йемен. Така де, Студената война приключи, арабите не са руснаци, а СПС не са КГБ. Въпреки това трябва да следваш процедурите за сигурност и да не допускаш честата грешка да подценяваш тези хора.

Бък се обърна към нас, но всъщност говореше на всеки, който слушаше.

— Разполагаме с много добри следи за местоположението на шестима от организаторите на атаката срещу „Коул“. — Намигна и продължи: — Имаме добри източници от Службата за политическа сигурност. — И добави за по-весело: — Онзи полковник Хаким, с когото се срещнахте на летището, всъщност е на заплата при нас.

Всички се усмихнахме. И ако от СПС ни подслушваха, след около час горкият полковник Хаким щеше да има електроди в топките. Гадно нещо е отмъщението, полковник.

Бък вече беше набрал инерция.

— Освен това успяхме да поставим подслушвателни устройства в щабквартирата на СПС.

Добре, Бък, само гледай да не прекаляваш.

Той явно се наслаждаваше на играта. Не бях очаквал Бък Харис да е толкова възхитително подличък или такъв изпечен измамник. Възрастта му и инстинктът ми ми подшушваха, че г-н Бръшлянена лига от разузнаването на Държавния департамент е стар ветеран от Студената война и че може би тази нова война срещу тероризма е просто начин да запълва времето и ума си в края на кариерата си. Или подобно на мен, Бренър и хиляди други мъже и жени след 11/9, е бил пенсионер, призован отново като нещатен сътрудник, за да попълни редиците в новата война.

— За какво си мислите, господин Кори? — поинтересува се той.

— За вас — отвърнах. — А руски знаете ли?

Той ми отговори на руски.

Не разбрах какво ми каза, но въпреки това казах:

— Впечатлен съм.

— И би трябвало. Когато руснаците бяха чуждоземната сила в Южен Йемен, прекарах много години тук и ги държах под око.

— Значи сте прекарвали много време в пиене на водка в онзи руски бардак.

— Нощен клуб — поправи ме той и се усмихна. — Не сте така простоват, за какъвто се представяте. Тъкмо обратното, вие сте много умен и прозорлив.

— Много умно и прозорливо от ваша страна.

— А тъпаците си мислят, че сте като тях, свалят гарда и казват неща, които не бива да казват.

— Може би все още има стотина души в затвора заради тази грешка — отвърнах и добавих за г-н Бренър: — Както и неколцина мъртъвци.

— Не се и съмнявам — рече Бък. — Когато изникна идеята да ви поканим да дойдете в Йемен, се появиха известни съмнения, че не сте подходящ за работата. Натовариха ме да направя преценка на годността ви за това назначение и затова срещата ни в Ню Йорк имаше двойна цел.

— Не знаех, че е било интервю за работа — признах си.

Бък отново се усмихна и продължи:

— Уверих хората във Вашингтон, които ръководят мисията, че не само сте годен за задачата, но и че съм сигурен, че ще се окажете незаменим член на екипа и че с нетърпение очаквам да работя с вас.

— Благодаря, сър. Ще ви бъда вечно благодарен за тази възможност.

Мисля, че на Бък му писна да се усмихва на остроумията ми, защото каза:

— Докажете, че не съм сгрешил. Сега животът на всеки от екипа зависи от другарите му.

— Определено. — Между другото, кога смятаха да ми кажат *истинската* причина да съм тук? От рода на това, че най-силната ми квалификация за тази работа е, че Пантерата иска да ме захапе за задника?

Бък се обърна към Кейт.

— Вие сте агент от кариерата на ФБР и щяхте да дойдете, ако ви беше наредено, но разбрах, че сте пожелали това назначение, а ентусиазмът и силният дух са незаменими.

Това е вярно, ако си мажоретка, но в този случай нещата бяха малко по-сложни и опасни от викането „Хайде, наш’те!“

Бък разбираше това.

— Досието ви говори само за себе си — продължи той. — В това число и отзивите за отличната ви работа в разследването на атентата срещу посолството в Дар ес Салаам. Знам също, че сте показали голям кураж и самообладание в престрелка и в моменти, когато изгледите за успех са били минимални.

За нейна чест, Кейт не каза нищо, дори не спомена типа, когото беше очистила със своя колт 45-и калибър. Бях сигурен обаче, че Бък вече знае това.

Бък отново насочи вниманието си към мен.

— Вие сте голям късметлия.

Значи това е причината да съм тук?

Усмивката отново се появи на лицето му.

— Между другото, накарайте ме да се замисля за някои възможни медицински приложения на ката. Може би когато приключим с тази работа, ще изследваме въпроса по-подробно? — предложи заговорнически.

Бренър се разсмя и предположих, че Бък е споделил с него някои мои остроумия от класната стая.

— Вие оживихте урока ми, господин Кори — призна Бък.

— Вашият урок, Бък, беше като каране на сърф без водата — отвърнах.

Всички се посмяха добре на това.

Бък погледна Кейт и каза:

— Избрали сте добре облеклото си, но ще ви трябва шал за главата.

И даже ѝ беше донесъл. Подаде ѝ хартиен пакет. Тя го отвори и извади дълъг черен шал.

— О, прекрасен е — възкликна Кейт. — Благодаря ви.

— Нарича се хиджаб — каза Бък. — Изработен е от много фин мохер и е от един магазин в Сана, казва се „Надежда в техните ръце“. Това е кооперация с идеална цел, продава ръчни изделия, изработени от жени от цялата страна. Всички постъпления отиват директно у производителите като помощ за тях и за децата им.

— Много мило — каза Кейт.

— Повечето посолства, работещи тук чужденци и туристи пазаруват оттам колкото се може по-често — уведоми ни Бък. — Качеството е добро, цените също. Както и делото.

Наистина.

— А на мен какво ми купихте? — попитах.

— Нищо. Ще ви дам обаче името на най-добрия магазин за джамбии в Сана.

— Благодаря. Забравих моята у дома.

Кейт омота шала около главата си. Бък се наведе към нея и ѝ показва как да го увие така, че да остане дълга опашка, и я посъветва:

— Използвайте лявата си ръка, за да го държите пред лицето си.

— Обичаят ли е такъв? — попита тя.

— Не, така дясната ви ръка ще е свободна, за да използвате оръжието си.

Майтап? Не.

— Сана всъщност е доста безопасно място в сравнение с по-голямата част от страната — увери ни той. — Престъпността в града е много ниска и политическите или религиозни атаки срещу западници са рядкост. Все пак се случват. Имаше няколко заговора срещу

американското и британското посолство, така че трябва да сте нащрек, докато сте тук.

— Колко време ще останем в Сана? — попитах.

— Не съм сигурен.

— Знам, че сте уморени, но бихме желали да довършим разговора си вътре — каза Бренър.

Още беше мой ред да нося торбата с пистолетите. Върнахме се във фойето и се качихме с асансьора до етажа, на който се намираше ОССИ — Отделът за съхраняване на секретна информация.

Сигурен бях, че именно в тази стая Бък ще спомене малкия и явно забравен факт, че двамата с Кейт не сме тук, за да открием Пантерата, а за да може Пантерата да открие нас.

19.

ОССИ се намираше на третия и последен етаж и представляваше звуконепроницаемо помещение без прозорци, общито с олово и криптонит или нещо подобно и недостъпно за насочени подслушвателни устройства и други видове електронни буболечки.

Половината от голямата слабо осветена зала беше заета от комуникационно и криптиращо оборудване, а другата половина, отделена с дебело стъкло — от работни станции и кръгла заседателна маса.

Някаква млада жена се занимаваше с електрониката и когато влязохме, стана и поздрави Бренър и Бък, каза здрасти на нас с Кейт, след което излезе и затвори стъклената врата.

Имахме подобно помещение в хотел „Шератон“ в Аден, но то представляваше опразнена спалня, в която бе издигната общита с олово шатра. Шпионският свят бе изминал дълъг път от времето, когато джентълмените не четяха имейлите на колегите си и когато беше проява на лош вкус да подслушваш на ключалката или да стоиш пред сградата и да пускаш ухо. Днес дори мърляшки страни като Йемен имат достъп до свободно продавани електронни подслушвателни устройства и дешифриращо оборудване и светът на защитените комуникации се е превърнал в игра. Американците разполагат с най-доброто, но човек никога не знае дали някой не е разработил нещо още по-добро.

Бък Харис прекъсна мислите ми с думите:

— Тук можем да говорим свободно.

Аха. Разбира се, с това изключение, че всяка дума се записваше.

Бренър включи интеркома, свърза се с йеменците в кухнята и поръча на арабски.

Бък пристъпи направо по същество.

— Около мисията има още нещо, което може би не ви е било съобщено.

Не отговорих.

— Или може би ви е било съобщено.

Отново не отговорих. Бък се мъчеше да разбере какво знаем, а аз чаках да видя дали наистина ще ни каже защо сме в Йемен.

Бък хвърли поглед към Бренър, после се обърна към нас с Кейт.

— Е, добре тогава, ще ви кажа. — Поколеба се за момент. — Една от причините да бъдете избрани за назначението е, че ЦРУ има сведения или смята, че Булус ибн ал Дервиш, Пантерата, най-вероятно ще ви набележи за свои мишени, ако знае, че сте в Йемен.

— Всъщност — отвърнах аз — това е единствената причина да ни изберат. — Обърнах се към Кейт. — Пантерата иска да си отмъсти за Лъва. — И за да съм сигурен, че е разбрала, добавих: — Ние сме примамка за Пантерата.

Кейт ме погледна, после погледна Бък и накрая Бренър.

— Разбирам.

— Добре — казах аз. — И това ни прави най-подходящите хора за работата. Точно както ни каза Том.

Тя се замисли над думите ми, но вместо да каже: „Копеле такова“, попита:

— Мислиш ли, че Том го е знаел?

Господи! Скъпа, твоето приятелче е гадно измамно копеленце.

— Ами... не че съм сигурен, но...

Бък прекъсна сарказма ми.

— Никой от нас няма представа дали е знаел, или не, пък и това всъщност е несъществено.

Не и за мен, така че се обърнах към Бък и Бренър.

— Би било хубаво, ако Том Уолш или някой друг ни беше съобщил това в Ню Йорк, за да можем да вземем информирано решение дали искаме да играем ролята на стръв за един терорист. Не сте ли съгласни?

— Съгласен — призна Бък. — Но вече сте тук, знаете *защо* сте тук и сега ви остава само да решите дали искате да останете, или да се качите в самолета на ВВС и да се приберете у дома.

Бренър реши да ни помогне в решението с въпроса:

— Има ли всъщност значение кой е преследвачът и кой преследваният? Това не променя особено тактическия подход.

Всъщност го променя, ако се случи да си преследваният. Все пак разбрах довода.

— Ясно. Но все пак става дума за истината в обявата за работа. От самото начало тръгнахме накриво.

— Никога не съм ви лъгал — отвърна Бренър. — И никога няма да го направя.

Погледите ни се срещнаха и инстинктът ми подсказа да му повярвам.

Погледнах Кейт, която несъмнено бе раздразнена, че е разбрала последна. Колкото до мен, аз съм си свикнал федералните да ме лъжат, но Кейт все още бе способна да се разстрои от всички глупости и идеята, че трябва да ти казват само онова, което ти е нужно да знаеш.

— Явно си знаел и въпреки това не ми каза — сопна ми се тя.

Знаех какво предстои и отвърнах:

— Искан да го чуеш тук. И не от мен.

Тя кимна и този път не каза нищо.

— Можем да ви оставим сами, за да го обсъдите — предложи Бък.

— Всяка дума тук се записва — напомних му. — Нищо не пречи да го чуете на живо и да си спестите пускането на записа.

— Просто ни съобщете решението си, ако обичате — нетърпеливо рече Бренър. — Вече знаете какво искате да направите. Така че ни кажете.

Е, това не би трябвало да е от сложните решения. Оставаме ли в този опасен кенеф, за да увиснем на куката за месо и да привлечем Пантерата? Или се връщаме у дома и вечеряме в някой приятен ресторант?

Естествено, *остава*ше и въпросът с кариерата, но това не беше прекалено важно за мен, макар че подобно нещо не можеше да се каже за Кейт.

В основата бяха всъщност жертвите от „Коул“, войната срещу тероризма, задникът, който се наричаше Пантерата, както и може би малко отмъщение за 11/9. Когато нещата се свеждат само до теб, правиш онова, което е най-добро за теб. Но когато става въпрос за нещо по-голямо, правиш необходимото, а не най-доброто.

Знаех защо съм тук, така че казах:

— Участвам.

— Аз също — без колебание рече Кейт.

— Добре — каза Бък. — Няма да съжалявате... Е, може и да съжалявате, но с малко късмет и добра екипна работа Пантерата ще съжалява за решението ви, както и за собствените си погрешни стъпки.

— Както казах, щом вече сте тук, имаме добри изгледи да приключим бързо и успешно — добави Бренър и се усмихна. — И аз ще мога да се разкарам от това място.

Бък се съгласи с думите му, после погледна към нас.

— Учих в Йейл, випуск шейсет и пета. В онези дни, преди във Виетнам да стане грозно и преди да изгубим вяра в себе си и да изгубим невинността си, вярвахме в училищното мото — „За Бог, за Страната, за Йейл“. — Усмихна се. — Е, на Йейл изобщо не му пука, не ми се вярва и на Бог да му пука, но правим това за страната си. Не за правителството, а за хората и за невинните жертви на тероризма. Няма друга причина да сме тук.

Не можех да споря с това. Искам да кажа, парите си ги бива, но те не са достатъчни, за да те накарат да рискуваш живота си на предната линия. Егото се нуждае от подхранване от време на време, но моето отдавна е преяло. Приключенията и опасностите са интересно нещо, но се сблъсквам с тях всеки ден. Така че какво остава, за да мотивира хора като мен? Може би Бък имаше този прост, но рядко казан на глас отговор — патриотизмът. А също и нещо друго, което обикновено не се споменава в любезното американско общество.

— Не забравяйте отмъщението — казах му.

Бък кимна.

— Когато си имахме работа със Съветите, изобщо не помислях за отмъщение. Сега обаче често си мисля за него.

— Отмъщението е хубаво нещо — съгласи се Бренър.

— Предпочитам да се придържам към Бог и страната — рече Кейт.

Интеркомът избръмча.

— Закуската — каза Бренър. — След това можем да обсъдим плана.

Хубаво е да разбереш, че има план. Сигурен бях, че няма да ми хареса, но това се отнася за всяка примамка.

20.

ОССИ беше забранена зона за йеменци, така че Бренър излезе да посрещне човека от кухнята в коридора. Възползвах се от възможността и се обърнах към Бък.

— Каква е *неговата* квалификация за тази работа?

— Пол е ветеран от Виетнам — отвърна Бък. — Два тура, един като пехотинец и един като военен полицаи. Награден е за храброст и има бакалавърска степен по наказателно право. Освен това след войната е участвал в тайна мисия във Виетнам.

— И как всичко това го прави подходящ за *тази* мисия?

Бък като че ли поизгуби търпение.

— Той разбира полицейската работа също като вас, а това, което ще правим тук, е в общи линии да търсим човек, който бяга от закона. Освен това по Пол са стреляли, така че ако нещо подобно се случи тук, знае как да се прикрие. И по-важното, знае как да отвърне на огъня.

— Добре. — В общи линии Пол Бренър не беше по-пригоден за секретна операция от мен самия, но квалификацията му все пак не бяха лоши. Аз обаче имах едно предимство — бях с мишена на гърба.

— Мисля, че дотук сме добър екип — рече Кейт.

— Така е — потвърди Бък. — И когато спипаме заподозрения, вие, като агент от ФБР с правото да арестува, както и в качеството си на юридически аташе, ще извършите официалния арест в името на народа и правителството на Съединените щати.

— Очаквам с нетърпение този момент — каза Кейт.

Аз също го очаквах. Моментата, в който ще пусна куршум в главата на оня тип и ще спестя куп неприятности на всички.

Бренър се върна с количка, на която имаше чай, кафе и кифлички.

Взехме си.

— Йемен е мястото, откъдето произлиза кафето мока — уведоми ни Бък и ме попита: — Това как е?

— Сигурно е било добро миналата седмица — отвърнах.

Продължихме по същество.

— Ще очертая някои от нещата, които си мислим, но петият член на екипа има по-подробен план — каза Бък.

Е, ако бе план на ЦРУ — в което нямаше съмнение, — вероятно бяха прекалили с планирането, мисленето и сложността. Все пак беше по-добре да остана непредубеден. Тревогата ми бе, че планът може да разчита твърде много на г-н и г-жа Кори в ролята на стръв.

— Първо, знаем със сигурност, че Булус ибн ал Дервиш се намира някъде в Йемен — започна Бък. — Именно затова сме тук. Не знаем дали той знае, че прочулите се с Лъва Джон Кори и Кейт Мейфийлд са тук. И трето, не можем да сме сигурни, че Пантерата ще се опита да посегне на живота ви, ако знае. Това ще се доуточни въз основа на информацията от ЦРУ.

— Колкото до това дали Пантерата знае, че сте в Йемен, информацията за имената на всички пристигащи в страната американци се смята за стока — каза Бренър. — Кое то важи особено за американците с дипломатически паспорти. Разбира се, имената им се съобщават на правителството, на местната полиция и на СПС. А както ви казах, в СПС има внедрени членове и симпатизанти на Ал Кайда, така че не е никакъв проблем терористите да научат, че сте тук.

На мен пък ми звучеше като проблем. Но предполагам, че идеята беше тъкмо в това.

Бък пое топката и продължи:

— Надяваме се и предполагаме, че АКАП, Ал Кайда в Арабския полуостров, е достатъчно компетентна, за да идентифицира пристигналите Джон Кори и Катрин Мейфийлд като хора, които биха искали да убият.

— Господи. Надявам се да е така.

Дори Кейт се разсмя. Така де, както вече казах, налага се да се смееш.

Кейт имаше добър въпрос.

— Не мислите ли, че Ал Кайда ще заподозре, че това е опит Пантерата да бъде примамен в капан?

— И двамата имате добро прикритие и основателни причини да сте тук — напомни ни Бък. — Джон се е върнал да продължи разследването около „Коул“. Вие сте назначена към новия ни Правен отдел. Не е необичайно съпруг и съпруга да се назначават заедно,

когато това е възможно. Да се надяваме, че Ал Кайда няма да си помисли, че има нещо повече.

Кейт не беше особено убедена.

— Изглежда доста нагласено.

Бък мина на философска или може би метафорична вълна.

— Пантерата или лъвът знаят ли, че месото е примамка? — И отговори на собствения си риторичен въпрос: — Мисля, че знаят на някакво инстинктивно ниво. Нали сте гледали онези научнопопулярни филми, в които голямата котка приближава живата примамка, завързаната коза или агне? И как не се нахвърля върху жертвата. А дебне и приближава предпазливо. Важното обаче е, че го прави. Всеки път. Защо ли? Защото е гладна, защото е на върха на хранителната верига и защото е силна и уверена. — Замълча за момент. — И после попада в капана. Или умира.

— А какво става с козата? — поинтересувах се между другото.

— На кого му пука? — отвърна Бък. — Козите са заменяеми. Хората обаче не са. Винаги ще имате покритие — увери ни той. — И по-важното е, че и двамата можете да мислите за себе си и да се защитавате. За разлика от козите и агнетата.

Погледнах си часовника.

— Можем ли все още да хванем онзи самолет?

Бък прие думите ми като шега, усмихна се и не отговори.

— И двамата имате свобода да промените окончателния план, ако смятате, че е прекалено рискован — каза ни Бренър.

Това се подразбираше. Освен това ми се струваше, че ЦРУ всъщност няма да има нищо против Пантерата да изяде козата, ако това означаваше, че ще попадне в ръцете им. Параноя? Може би. Но ние вече бяхме излъгани, а лъжите са като хлебарките — видиш ли една, значи има и други.

Бък продължи:

— Също като нас, хората на Ал Кайда в Йемен все още са малко. Имат около четиристотин-петстотин твърди членове. Разполагат обаче и с хиляди симпатизанти и активни поддръжници, в това число и в СПС, както вече казах, както и в армията, полицията, а може би и в правителството.

— А колко симпатизанти и поддръжници имаме ние? — поинтересувах се просто за информация.

— Двама — отвърна Бък. — Дамата, която върти магазина с ръчните изделия, и човекът, който ме подстригва. Макар че не съм съвсем сигурен за него.

Това беше добро, Бък.

— Но както ви казах в Ню Йорк, като цяло населението не е враждебно настроено към Запада или американците — продължи Бък. — Не можем обаче и да очакваме някаква помощ от обикновения гражданин, освен може би от някой евреин или християнин. Освен това някои племена могат да бъдат наети краткосрочно, с неизвестна крайна дата.

— Шейховете начело на племената са предимно клиенти на саудитските власти и уговорките с тях и плащането минават през саудитското кралско семейство — каза Бренър. — Саудитците са наши съюзници и ни помагат — освен в случаите, когато не го правят.

— Както казах в Ню Йорк в отговор на въпрос на Кейт, племената недолюбват Ал Кайда и чувството е взаимно — напомни ни Бък. — Някои от тях обаче от време на време приемат парите или услугите на Ал Кайда, така че не можем да им се доверяваме напълно.

— Имам чувството, че племената са част от плана — отбелязах.

— Няма как иначе — отвърна Бък. — Те контролират по-голямата част от страната.

— Това означава ли, че ще ходим в племенните територии? — попита Кейт.

— Такъв е планът — отвърна Бренър и обясни: — Силите за сигурност на правителството са най-силни в градовете, а ние не искаме да ни се пречат, нито пък да започваме престрелки с Ал Кайда в сложна градска обстановка. Извън големите населени места можем да се възползваме от помощта на племената или поне от неутралитета им. Имаме също и голямото предимство на безпилотните самолети с техните ракети.

Ясно. Вече знаех, че играта ще се играе в Индианската територия, но все пак попитах:

— А откъде можем да сме сигурни, че Пантерата ще пожелае да се срещне с нас на наш терен?

— Не можем да сме сигурни — отвърна Бренър. — Но ако той иска да ви пипне, ще отиде там, където се намирате.

— Намираме се в Сана — напомних му.

— Както вече посочих, няма да останем тук — отвърна Бренър.
— До двайсет и четири часа ще тръгнем по суша за Аден и с малко късмет ще си навлечем неприятности.

Идеята на Пол Бренър за късмет май се различаваше от моята.

— Не съм сигурен, че Пантерата лично ще поведе фронтална атака срещу конвоя ни — уведоми ни Бък. — Възможно е обаче да го направи. Възможно е също да заловим някой, който знае местоположението му.

Аха. Ти осигуряваш водата, аз — дъската.

— Освен това не знаем дали Пантерата ще иска да ви убие или да ви залови живи — продължи Бък и ненужно добави: — Убиването е по-лесно, но залавянето и на двама ви ще е истински удар за Ал Кайда и Пантерата. Голямо унижение за Съединените щати.

— Да не споменаваме, че ще бъде и голямо неудобство за мен и Кейт — отбелязах. — Разбирам, че сте премислили всичко, но не виждам никакъв оперативен план, основан на конкретна информация.

— Както казах, петият член на екипа ще осигури това — отвърна Бък.

— Добре.

— Доколкото разбирам, господин Кори, вие не сте много по плановите — каза Бък. — Стреляте напосоки и импровизирате в движение. Затова не би трябвало да сте толкова загрижен за подробен план. Всъщност това е една от причините да бъдете поканен тук.

— Ясно. — Другата причина беше същата, поради която пуйката се кани на вечеря в Деня на благодарността. — Е, аз съм от гъвките.

Кейт беше в един от редките моменти, в които споделяше мнението на съпруга си.

— Джон е много добър в преценяването на ситуацията и промяната на тактиката в последния момент — каза тя. — Но понякога променя правилата.

Ето това е моето момиче.

Бренър и Бък мислено си отбелязаха това, след което Бренър продължи:

— Не искаме да движим мисията от посолството, тъй като това може да създаде проблеми. Затова оперативната ни база ще е Аден. Оттам ще продължим в посоката, която сметнем за нужна. Освен това Ал Кайда има много очи и уши в Аден. — Той ме погледна. — Вие

помните това и положението не се е променило особено. Важното е, че ще сме в тамошния „Шератон“. Пантерата ще знае това. Пък и Аден е мястото, където би трябвало да се намирате покрай разследването на атентата срещу „Коул“.

— Схванах.

Прекарахме следващите десет минути в уточняване и въпреки липсата на сън бях бодър. Може би заради кафето мока. Или заради темата. Войната и разговорите за война фокусират ума и тялото ти като нищо друго, освен може би секса.

Помислих си, че покрай ЦРУ Бък и Бренър знаят нещо, което аз не знам — като засечена информация от радиостанции или сателитни телефони, платен информатор или някой по-енергично разпитван задържан — че Ал Кайда наистина вече знае, че с Кейт сме тук, и че Пантерата задължително ще нанесе удара си.

Помислих си също, че заявката за визите ни от страна на Държавния департамент, преди изобщо да разберем, че ще пътуваме за Йемен, е била сигналът, който е задействал Ал Кайда много преди да кацнем на летището в Сана. Във всеки случай, с каквато и информация да разполагаше, ЦРУ надали щеше да я сподели точно сега с г-н и г-жа Кори. А Пантерата щеше да сподели своята информация във време и на място, избрани от самия него.

Бък и Бренър приключиха.

— Сигурно сте много уморени — каза Бък. — Така че ви благодаря за вниманието. — Усмихна се. — Надявам се, че това беше по-интересно от лекцията ми в Ню Йорк.

Уверих го, че е точно така, с изключение на информацията за ката.

— Едно нещо не ми дава мира и това е Булус ибн ал Дервиш — казах, преди да се оттеглим в стаите си. — Така и не се спряхме върху него, а аз още се опитвам да проумея защо един роден в Америка мюсюлманин ще *избяга* от родината си. Така де, повечето изменници бягат в Америка, нали така? Какво мотивира този тип? Какъв е проблемът му?

— Не знам, а и не ми пука — отвърна Бренър. — Когато го натикаме в стаята за разпити, ще можете да го попитате.

— В този момент и на мен не ми пука. Но ако знаехме *сега* защо се е обърнал срещу страната си и ако можехме да влезем поне мъничко

в главата му, това би могло да ни помогне да предвидим какво ще направи и кои са силните и слабите му страни.

— Всъщност ЦРУ разполага с негов психологически профил — каза Бък. — Скоро ще се запознаем с него и нищо чудно да се окаже полезен.

— Добре. — Трябва да си луд, за да познаваш лудостта. Не че искам да кажа, че в ЦРУ са побъркани. Или имах предвид точно това?

— Знаете ли, че родителите на заподозрения са подали иск пред Федералния съд синът им да бъде изваден от черния списък на ЦРУ? — попита ме Бък.

— Знам.

— Това е една от причините да положим всички усилия, за да го заловим жив — каза г-н Бренър.

Всъщност това бе основателна причина да го очистим бързо, преди някой федерален съдия да е успял да се намеси.

Погледнах Бренър, който посочи към тавана, за да ми напомни, че всичко се записва. После прокара пръст пред гърлото си.

Великите улове мислят сходно. Този тип започваше да ми харесва.

21.

На територията на посолството имаше къща за гости. Бренър каза, че била пълна, но сме могли да поспим няколко часа в основната сграда, преди да отидем в „Шератон“, и ни заведе в една спалня на втория етаж, където вече бяха занесли багажа ни.

— Наложил се да преустроим няколко кабинета в спални — обясни той. — Ако степента на опасност се повиши, персоналът на посолството, който живее извън територията му, трябва да се премести тук, така че става малко пренаселено, докато бурята отmine.

— Затова ли къщата за гости е пълна? — попитах аз.

— Да.

Е, радвах се, че се махаме от Сана. За съжаление обаче отивахме в Аден.

Както и да е, стаята изглеждаше достатъчно удобна за всеки служител в посолството, бягащ от побъркан джихадист. Две звезди.

— Банята и тоалетната са в дъното на коридора — уведоми ни Бренър.

Една звезда.

— Ще се регистрирате в „Шератон“ днес следобед — каза Бренър. — Хотелът е добре охраняван и има доста повече удобства, отколкото тук.

— Освен това — добавих аз, — ще искате да излезем, за да видите дали няма да привлечем вниманието на лицето, което търсим.

— Точно така. По-нататък ще ви осигуря сателитни телефони, но засега спокойно можете да използвате телефона в стаята, макар че винаги напомням, че записваме всичко от съобщения за сигурност. СПС също записва от свои съобщения. И да отговоря на следващия ви въпрос: в стаята ви няма електронни буболечки, само истински. — И се усмихна.

Повярвах му, защото всички знаехме, че ако с Кейт намерим подслушвателно устройство в стаята си, визитата ни в Йемен ще приключи.

— Вие в посолството ли живеете? — попита го Кейт.

— Не. Имам апартамент недалеч оттук.

— И оставате там дори когато степента на опасност е повишена? Той се усмихна.

— Предпочитам да рискувам с терористи, отколкото да живея с хора от Държавния департамент.

Аз също.

— Сам ли сте там? — попита го Кейт.

Той я погледна и отвърна:

— Да.

— Извинете... не исках да задавам лични въпроси.

— През следващите няколко седмици или месеци ще се опознаем доста добре — увери я той и добави: — Имам близък човек в Щатите.

Добре. И тъй като така или иначе тук не можеш да изчукаш нещо странично, значи си добро момче. Всъщност между служителите на посолството и емигрантите има доста връзки, но Пол Бренър имаше вид на верен мъж. Значи това също беше наша обща черта, наред с хапливия език. Но най-вече общото бе в това, че и двамата бяхме ченгета. А веднъж ченге — винаги ченге.

Бренър смени темата.

— Бих искал да се срещнем във фойето в, да речем, единайсет часа. Става ли?

С Кейт се съгласихме.

— В единайсет в приемната ще бъде отслужена църковна служба без значение на вероизповеданието. Ако искате, може да присъствате — уведоми ни той.

Кейт реши, че ще е хубаво да присъстваме, а аз се помъчих да измисля някакъв довод против.

— Можете да решите, когато слезете долу — каза Бренър. — Вземете си и багажа и ще идем в „Шератон“, след което може да се разходим из града, ако искате. — Усмихна се. — Надявам се, че някой ще се опита да ни убие или да ни отвлече.

Особено ако Мохамед е подшушнал за нас. Може би щеше да е по-добре да идем на църква.

— Сана е относително безопасно място — напомни ни той. — Но все пак си носете оръжията.

Това се подразбираше.

— Чуете ли сирена, незабавно слезте в подземието — приключи той.

— За дегустация на вино ли? — попитах.

Той реши, че това е смешно. Май бях по-добър от него.

— Долу има обезопасено помещение. Бомбоубежище. Използвайте стълбите, не асансьора. И не губете време да се обличате. Вземете само оръжията.

Инструктира ни как да намерим бомбоубежището (като следваме всички останали), пожела ни приятни сънища и ни остави.

— Не знаех какво да очаквам тук, но определено не очаквах това — каза Кейт.

— В смисъл?

— Не знам... Май не отчетох ситуацията със сигурността.

— Разбира се, че си я отчела.

— Може би... Освен това си мислех, че ще получим апартамент, а после ще се настаня в кабинета си...

— Ти всъщност не си юридически аташе — напомних ѝ.

Тя кимна.

— Изненадах се да видя Бък тук и още повече се изненадах, че сме примамка за Пантерата.

— Нима?

— Всъщност не. Ти как разбра?

Бях почти сигурен, че в стаята няма бръмбари, но не исках да споменавам Ал Расул.

— Досетих се — казах, което отчасти бе истина. — Също като теб.

Тя отново кимна и попита:

— Какво мислиш за Пол?

— Усещам началото на едно чудесно приятелство.

— Харесва ми и му имам доверие — каза тя.

— Да видим как двамата с Бък ще се оправят с човека от ЦРУ. Това може да промени играта.

— Не се поддавай на предразсъдъци от миналия ти опит с Управлението.

— Разбира се, че няма да се поддам. Умът ми е открит за чудеса.

Извадих двата пистолета от торбата.

— Кой си избираш?

— Те са еднакви, Джон.

— Серийните номера са различни.

Тя не отговори, така че хвърлих пистолетите на леглото.

Кейт огледа стаята и надникна през прозореца. Небето започваше да изсветлява.

— Градът се вижда чудесно — каза тя. — Посолството е на хълм.

— Аха. — А на околните хълмове имаше типове с минохвъргачки и гранатомети, които можеха да ни улучат и със затворени очи.

Кейт сякаш прочете мислите ми.

— Ако чуя сирена, да те събудя ли, или да те оставя да спиш?

Нужен ли ни е трети умник?

— Експлозиите ще ме събудят — отговорих.

Отидох до телефона на нощното шкафче и вдигнах слушалката.

— На кого се обаждаш? — попита Кейт.

— На Том.

— Но... — Тя си погледна часовника. — Сега там минава единайсет.

— ФБР никога не спи. — Набрах нула, свързах се с телефониста на посолството и му дадох мобилния номер на Уолш.

— Това не е сигурна... — започна той.

— Знам.

Той ме свърза и бях прехвърлен на гласовата поща на Том Уолш.

— Том, Джон се обажда. Реших, че очакваш да ти се обадя. Е, както вероятно вече си чул, пристигнахме. И знаеш ли какво научихме току-що? Не мога да кажа, защото линията не е сигурна, но се сецаш какво имам предвид. Котешка храна, Том. Много е вълнуващо и исках да ти благодаря за предоставената възможност. — За да го пообъркам, добавих: — Може да се върнем със следващия полет и да ти благодарим лично. Не давай бюрата ни на други.

Затворих.

— Това беше ли необходимо? — риторично попита Кейт.

— Том искаше да чуе новини от нас.

— Вече нямаме работа с Том, нито той с нас — напомни ми тя.

— Това беше лично обаждане.

Тя нямаше други мисли по темата и започна да се съблича. Последвах примера ѝ. В стаята нямаше гардероб, така че метнахме

дрехите си на един стол. Сложих пистолетите на двете нощни шкафчета.

Кейт се просна гола на леглото и каза:

— Трябва да изгорим тези дрехи. И искам да се изкъпя.

— В дъното на коридора — напомних ѝ. — Ако завие сирената, отиваш в скривалището, без да губиш време да се обличаш.

Тя се усмихна.

— Ще е забавно.

— Леглото кораво ли е? — попитах.

— Не.

— Е, аз съм.

— О... Господи. Как можеш да си мислиш за секс точно сега?

— Глупав въпрос от една гола дама.

Тя отново се усмихна и ми направи знак да скачам на борда.

22.

Слязохме във фоайето с багажа си, облечени в най-доброто си неделно облекло — Кейт в жълто-кафяв костюм с панталони, аз в чисти панталони цвят каки, леко черно сако и друга риза на Диор. Кристиан Диор.

За краката си и двамата бяхме избрали маратонки — белег на градските бойци. Като аксесоари носехме колтовете — Кейт под широкото горнище, а моят кобур беше дискретно завързан за колана на панталона. Кейт носеше и новия си шал, наметнат през раменете; моята премяна щеше да е пълна, след като си купех джамбия.

Пол Бренър, облечен все така със синьото си яке, черни панталони и спортна риза, ни чакаше. С него имаше друг мъж — тип на трийсет и нещо с мустак и тъмен костюм. Помислих си, че може да е нашият човек от ЦРУ.

— Това е Хауард Фенстърман, новият юридически аташе — представи ни го Бренър.

Ръкувахме се с г-н Фенстърман.

— С нетърпение очаквам да работим заедно — каза той на Кейт.

— И аз с огромно вълнение очаквам отварянето на новия отдел — отвърна Кейт.

Значи може би тя наистина беше помощник легат, а аз щях да отпътувам за Аден, за да участвам в разследването на атентата срещу „Коул“. Страхотно. По-добре, отколкото да съм стръв за Пантерата.

Г-н Фенстърман обаче изясни нещата.

— Ще ви осигурявам всякаква юридическа помощ, която може да ви е необходима за мисията ви в Йемен. Спокойно можете да ми се обаждате, когато напуснете Сана, ако имате някакви въпроси или колебания относно процедурите.

— Благодаря — каза Кейт.

Чудно ми е дали Джордж Патън е имал адвокат в щаба си? Хей, съветник, Трета армия може ли вече да прекоси Рейн? Или още чакаме мнението на юристите?

Г-н Фенстърман ни помоли да го наричаме Хауард и продължи:

— Работя в тесни връзки с Държавния департамент и Министерството на правосъдието относно процедурите по екстрадиране и от министерството ме държат в течение относно иска, подаден от родителите на заподозрения.

— Надявам се, че работите и върху покриването на задниците ни, ако заподозреният случайно бъде застигнат от ненавременен край по време на задържането — обадох се аз.

— Ще се заема с този казус ако и когато се случи — отвърна Хауард. — Всичко е малко сложно, защото, както знаете, заподозреният е американски гражданин. И има конституционни права.

— Разбира се. — Аз пък имах отговор на всички тези досадни права. В кобура на кръста ми.

— Ще отида на службата в приемната — каза Хауард. — Вие ще дойдете ли?

— Не — отвърнах аз. — Въоръжени сме и освен това сме езичници.

— Това не е проблем — увери ни Хауард. — Аз пък съм евреин. Ъ?

— В петък вечер ходя в една от джамиите, в които пускат неверници. В събота отивам на служба в дома на един йеменски евреин. А днес посещавам християнската служба тук, в посолството.

— Значи сте много набожен? — попитах го. Или объркан? Или може би си връзваш гащите по всички възможни начини?

— Трите религии имат много общо — отвърна той. — Не, всъщност съм отегчен.

Пробвай кат.

Хауард наистина искаше компания, а също така и след службата да покаже на Кейт кабинета ѝ. Кейт пък не искаше да разочарова новия си шеф, Бренър не бързаше за хотела, така че тримата съпроводихме Хауард до приемната.

В голямото слънчево помещение имаше петдесетина души — служители от посолството и десетина униформени морски пехотинци. Всички седяха на тапицирани или сгъваеми столове и бяха облечени прилично. Американските данъкоплатци, които бяха тук духом, бяха осигурили вази с цветя.

Проповедникът — или както там се нарича — стоеше зад катедрата, облечен в небесносин костюм. Поздрави ни и се представи като Ед Питърс, след което добави:

— Винаги е хубаво да видим нови лица и съм радостен, че господин Бренър отново е сред нас.

Докато търсехме свободни места, видях Бък настанен удобно в едно кресло, все така с бялото си сако. Седнах най-отзад на един съгваем стол, на който имаше ксерокопие на някаква програма, заемаща само четири страници. Слава богу.

Г-н Питърс започна:

— Добре дошли на всички, които са се успали и са пропуснали службата в британското посолство.

Някои от паството се разсмяха.

Помислих си, че може би половината от тези хора никога не са ходили на църква у дома, но когато се намираш в шантава страна, религията става част от теб или може би просто искаш да подчертаеш разликата между себе си и хората от другата страна на стените на посолството. Това може ли да се нарече проникновен анализ?

Г-н Питърс ни помоли да станем и да изпеем „Твърдина на вековете“, чийто текст беше записан в програмата. В приемната имаше малък роял и една приятна дама с рокля на цветя докосваше нежно клавишите.

Кейт стоеше до прозореца. Изглеждаше като ангел, докато пееше в слънчевата светлина, озарена от посткоитално сияние.

Бък пееше, без да гледа програмата си, а Хауард се стараяше така, сякаш кандидатстваше за място в църковния хор. Бренър беше на две места от мен и движеше устни все едно говори на глухонеми. Колкото до мен, аз мънках с останалите.

Както и да е, преминахме изпитанието, седнахме и г-н Питърс зачете от Стария завет, Трета книга Царства: „Савската царица, като чу за славата Соломонова в името на Господа, дойде да го изпита с гатанки“. И любимата ми част: „Цар Соломон залюби и много жени чужденки“. Последва и пасаж от Новия завет, Матей: „Ще чувате боеве и вести за войни“.

Изпяхме още два химна и казахме две молитви, след което г-н Питърс изнесе беседа или проповед за жертвите, които всички правим

тук в служба на американския народ, и за трудните времена, в които живеем.

Призова ни също да гледаме на това време като на период на растеж и учение и предсказа, че когато погледнем назад към службата ни в Йемен, ще оценим по достойнство дните, прекарани в този кенеф. Само дето използва друга дума.

После заговори за това как трябва да подадем ръка на йеменския народ, как сме гости тук, както и за толерантността на страната домакин, макар тя да е преобана до неузнаваемост. Или нещо в този смисъл.

Според програмата ми нямаше причастие, така че щяхме в общи линии да приключим веднага щом речта свърши. Сирена ли чух?

После обаче г-н Питърс призова за минута мълчалива молитва за нашите военни и цивилни, служещи в Ирак, Афганистан и по целия свят, в това число и в тази дупка. Амин.

След минутата мълчание г-н Питърс ни покани във фоайето да се освежим и да поговорим дружески.

— Вървете в мир — завърши той.

Не бях дошъл тук за това, но жадувах за чаша кафе, така че с Кейт, Бренър и Хауард Фенстърман излязохме във фоайето и се смесихме с другите.

Имаше кафене за служители, което предлагаше добри подобия на американски курабийки и кейкове. Предлагаха дори кравайчета, което ме изпълни с носталгия по родината.

Паството на Първата и единствена църква на Иисус Христос в Сана, изглежда, бе съставено от приятни хора. Сред тях бяха не само служители на посолството и малкото им половинки, но също и работещи в страната, както и други, търсещи компания, Бог или мъничка част от Америка. А може би и трите.

Забелязах, че няма деца — сигурен знак, че това място е опасно.

Животът в Дипломатическия отдел се различаваше от всяко друго задгранично изживяване, може би с изключение на военните или мисионерите. Как правеха това тези хора? После обаче се замислих за Пол Бренър и Дипломатическата служба за сигурност. Може би трябваше да поискам такава работа, ако спипаме нашия човек. Няколко години в Париж, Лондон или Рим. Кейт пък щеше да е легат. Струваше си да си помислим за това.

Побъбрих с неколцина морски пехотинци. Всички се показаха като истински професионалисти, обръщаха се към мен със „сър“ и изглеждаха готови за действие. Увериха ме, че ако посолството бъде нападнато, двайсетимата морски пехотинци и десетте момчета от ДСС могат да удържат до пристигането на йеменската армия.

— После ще имаме нови мишени — йеменските войници — обясни един. Всички се разсмяха. Всичките бяха смахнати.

Отидох при Бък, който беше в стихията си и се смесваше с братята и сестрите от Дипломатическия отдел, повечето от които несъмнено имаха подобно на неговото минало. Неколцина имаха и шантави малки имена като Ливингстън, Келвин и Уинтроп — за по-кратко Ливи, Кел и Уини. Такива неща не се измислят.

— Рано тази сутрин е имало атака на Ал Кайда недалеч от Мариб — тихо ми каза Бък. — Охраната убила шестима от нападателите и заловила един ранен, който казал, че е от Ал Кайда. Компанията разпитва пленника за нашия човек.

Петролната компания ли? Не, ЦРУ.

— Къде е Мариб? — попитах.

— На двеста километра източно оттук. Възможно е това да е знак, че Ал Кайда започва атаки срещу американските и западните интереси в Йемен — предположи Бък. — А нападенията на Ал Кайда рядко са изолирани.

— Аха.

— Бунтовниците на ал Хути са устроили засада на военен конвой северно от града — добави той.

— Тази сутрин няма ли добри новини?

— Има. Долетях с нова пратка „Будълс“ и сух вермут. Довечера ще се сервира мартини.

Моето двойно, ако обичате. Без вермут.

Както и да е, най-сетне си получих кафето и кравайчето с крема и докато дъвчех, при мен дойде г-н Питърс и ме поздрави:

— Добре дошли в Сана.

— Благодаря. Добра служба, падре.

От кратките.

— Аз съм дилетант проповедник — уведоми ме той. — Не се интересувам от верските различия.

— Аз също.

Той реши, че това е смешно, и продължи:

— В делниците работя като шеф на ДСС.

— Сериозно? Как мога да си уредя работа в ДСС?

— Кандидатствайте. Имаме недостиг на хора из целия Близък изток. Никой не иска тази работа. Всички се натискат за Париж, Лондон и Рим.

— Женчовци.

— Пол е заместникът ми — каза той. — Добър човек.

— Аха.

— Никак не ми се иска да го изгубя.

— Къде отива?

— С вас. После у дома.

Не знаех какво точно знае Питърс, така че не отговорих.

Г-н Питърс каза, че искал да ме запознае с някого, и ме поведе към някакъв едър тип, който изглеждаше като щангист, облечен в костюма си за първото причастие.

— Джон Замойски от ДСС — представи го Питърс. — Може би го помните от летището.

— Да. — Беше един от онези във водещата кола.

Здрависахме се и Замойски стисна ръката ми така, сякаш бе последната студена бира в ада.

— Наричайте ме Замо — каза Джон Замойски.

— Бива. Аз пък съм Джон.

По-нататък ще се сменим — ти ще си Джон, а аз — Кори.

— Замо ще е с вас, когато тръгнете за Аден — каза г-н Питърс.

— Добре.

— Ще е с вас и ако се наложи да пътувате в Лошите земи.

— Още по-добре.

— Замо е бил снайперист в Афганистан — продължи г-н Питърс.

Погледнах Замо. Все още имаше военна прическа (никой не иска косата да му пада пред оптичния мерник) и лице, което не се движеше много. Не беше на повече от трийсет и забелязах, че черните му очи не мигат. Явно не беше ням, но остави г-н Питърс да говори вместо него.

— Освен това Замо е експерт по бойни изкуства — каза Питърс.

— С изкуствени войници ли?

Устните на Замо се извиха в усмивка. Харесваше ме. Добро момче, Замо. *Седни!*

Бренър се присъедини към нас и предложи да тръгваме.

— Ще дойдеш с нас до „Шератон“ — каза на Замо.

Замо дояде чашата си за кафе и кимна.

Реших, че Замо ще е снайперистът на екипа. Добре е да имаш обучен убиец в групата. При това от онези, които ходят на църква.

Замислих се за преживяното, откакто се приземихме, и изпитах същото чувство като при миналото ми идване тук: бях се озовал в Огледалния свят и всички от другата страна бяха луди, при това от толкова отдавна, че се разбираха един друг, но не разбираха никой от новопристигналите.

Както и да е, с Бренър намерихме Кейт, която беше в една група с Хауард.

— Време е да тръгваме — казах ѝ аз.

— Искях да покажа на Кейт кабинета ѝ — напомни ни Хауард.

— Това може да стане утре — предложи Бренър.

Не бях сигурен каква е йерархията тук, но на подобни места хората от сигурността имат известна тежест, така че Хауард отстъпи.

— Добре. Ще се видим в девет. Трябва да ви дам копие от разрешителното за арест на заподозрения.

— А аз може ли да получа копие от заповедта за убийство на ЦРУ? — попитах.

Хауард не отговори.

С Кейт си взехме багажа и излязохме. Бренър ни чакаше с един „Ланд Крузър“. Беше ярък слънчев ден, но вече започваше да става горещо.

— Какъв прекрасен ден — рече Кейт. — Няма ли да се съгласиш, че е по-добре от Ню Йорк през февруари?

— Няма.

Замо натовари багажа ни и се настани зад волана. Бренър седна отпред, а ние с Кейт заехме задната седалка.

— Къде е Мохамед? — попитах аз.

— Вземат му мярка за колан на самоубиец — отвърна Бренър.

Смешно. Това място наистина започваше да ми пасва.

Потеглихме и отбелязах, че този път няма водеща и следваща кола.

— До „Шератон“ са не повече от шестстотин метра, а и не е разумно да привличаме внимание на улицата или в хотела — каза

Бренър.

Ясно. Значи беше достатъчен само един брониран джип, двама въоръжени мъже от охраната и двама въоръжени пътници. Никой нямаше да ни забележи.

Стигнахме до портала, който се отвори, и излязохме на улицата. Йеменските войници още се мотаеха наоколо.

Бренър и Замо държаха оръжията си в скута, така че ние с Кейт последвахме примера им.

Срещу посолството видях друг ограден и охраняван район. От миналия път помнех, че по някаква причина го наричат Града на туристите, макар че всъщност представляваше комплекс от жилищни сгради и магазини за постоянно и временно пребиваващи западници, някои от които работеха в различни посолства. В Града на туристите живееха също работещи в помощния персонал и неколцина нещастници, прехвърлени тук за бизнес, най-вече петрол. Може би с Кейт щяхме да живеем там, ако останехме в Сана.

Спомних си, че в Града на туристите не се допускат йеменци, с изключение на доверени прислужници, макар да се носеха слухове, че някои от тях са от Ал Кайда, което не би трябвало да учудва никого. По мое мнение това бе най-опасното място в Сана — направо плачеше за терористична атака.

Най-хубавото нещо в Града на туристите е руският клуб, притежаван и въртян от двама предприемчиви джентълмени от Москва, чиято лична мисия бе да доставят алкохол, дрога и проститутки в Йемен и по този начин да разпространяват богатата на западната цивилизация в тази тънеща в невежество страна. Руският клуб имаше филиал и в Аден, както бе споменал Бък в лекцията си. При предишното ми идване в Йемен бях канен и на двете места, но бях отказал. Честна дума.

Завихме надясно по тясна улица, от двете страни на която растяха дървета.

— Ако сваля прозореца, някой ще метне ли граната в купето? — поинтересувах се.

— Възможно е — отвърна Бренър. — Само гледай да я метнеш обратно.

Всички се разсмяхме.

Това назначение се очертаваше да бъде голяма веселба.

23.

Бренър ни даде найлонова торба.

— Два сателитни телефона със зарядни и две радиостанции. Телефоните са програмирани с номера за бързо набиране, които ще ви потрѣбват. Радиостанциите са настроени да работят на два̀йсет честоти, но ние използваме само две — зона едно и зона две. Има също списък на радио позивни. Радиостанциите са за къси разстояния, защото нямаме антени и ретранслатори.

— Нашият отсъстващ член на екипа програмиран ли е? — попитах аз.

— Още не. Ако смъртта или залавянето ви изглеждат неизбежни, унищожете телефоните и радиостанциите. Един куршум ще е достатъчен.

Ако ми оставаше един патрон, нямаше да стрелям по телефона си.

— Радиопозивната ни е „Чистка“ — информира ни Бренър. — Заради „Коул“. Бойните кораби, които се връщали в базите си след сражение, често връзвали на мачтата си метла, което означава „Чистка“. С други думи, „Отвяхме ги кучите синове“. Името на тази операция също е „Чистка“.

Всяка операция се нуждае от кодово име, което да не дава никаква информация на врага. „Чистка“ беше добра находка. Отмъщение за „Коул“.

Пол Бренър, който явно си падаше по многото торби, ни подаде следваща, този път голяма и синя.

— Две бронежилетки. Добре е да ги носите.

— В торбата ли? — попитах.

— Смятах да ви дам и торба курабийки, но засега няма да го направя.

Кейт се разсмя.

Бренър продължи:

— Тук живеят хората от посолствата на Щатите и Великобритания, които не се намират постоянно в посолствата и не са

отседнали в Града на туристите.

— И вие ли живеете тук? — поинтересува се Кейт.

— Не, аз живея при централния кат сук. Наблизо е.

— Кат сук? — попита Кейт.

— Най-големият открит пазар на дрога на света. Продават и други неща — кокошки, крави, дърва и оръжия.

— Значи можеш да се надрусаш, да си купиш крава, да я застреляш и да я сготвиш, и всичко това на едно място — замислено отбелязах аз.

— Точно с това се занимавам през повечето съботни вечери.

Излязохме на кръгово и се насочихме към портала на „Шератон“, чиято фасада бе имитация на блискоизточен стил, подобно на посолството.

Бях прекарал две нощи в този „Шератон“ при предишната ми визита в Сана, която по онова време смятах за първа и последна.

Замо остана в колата, а ние слязохме и тръгнахме към входа, където стояха двама мъже със сини камуфлажни униформи и калашници.

— Това са момчета от БНС, Бюрото за национална сигурност — каза Бренър. — Тази вечер нищо чудно да са и от Ал Кайда.

— Да им бутнем бакшиш?

Благодарение на климатиците във фоайето беше прохладно. Ние с Кейт отидохме на рецепцията, а Бренър се забави при входа.

— Добре дошли, сър и лейди — каза рецепционистът.

Дадохме му паспортите си, той ни потърси в компютъра и ни увери:

— Стаята ви има прекрасен изглед към планините. Не пропускайте изгрева.

— Страхотно. — А през нощта можем да гледаме проблясъците на минохвъргачките, преди снарядите да улучат сградата.

— Ще останете при нас четири нощи — добави рецепционистът. Виж, това беше новина.

Сметките бяха предплатени, макар рецепционистът да не знаеше от кого. Аз също не знаех. В нашия бизнес има стара поговорка — „Не е важно да знаеш кой стреля, а кой е платил мунициите“.

Ако трябваше да отгатвам плащащия, щях да заложа на Управлението, известно също като Компанията или Фирмата, а не на

посолството или ФБР. Което ме доведе до Златното правило — който държи златото, определя правилата.

Докато правеше ксерокопия на паспортите и визите ни, рецепционистът ни запозна с удобствата на хотела — фитнес център, сейф за оръжията ни, медицински услуги, ако ни ранят, тенискортове, коктейлбар и т.н.

— Мога ли да дъвча кат при басейна?

— Да. Само ще ви помоля да не плюете.

Звучеше приемливо.

Бренър дойде при нас и каза:

— Можете да останете тук или, както споменах снощи, можем да се разходим из Стария град.

— Благодаря, но...

— С удоволствие бих разгледала Стария град — изчурулика Кейт.

— Добре. Ще се срещнем тук. След половин час?

Или никога? Така става ли?

— Добре — каза Кейт.

— Пистолети и бронежилетки — посъветва ни Бренър и се обърна към Кейт. — А също шал и фотоапарат, ако имате.

Последвахме пиколото до асансьорите, където някакъв тип от БНС с калашник седеше на бял пластмасов стол и съзерцаваше пъпа си. Качихме се на петия етаж на шестетажната сграда. Имаше един етаж между нас и падащите снаряди.

Стаята ни беше приятна и наистина предлагаше изглед към планината и минибар. Имаше си дори баня. Три звезди. Четири, ако прозорецът е с бронирано стъкло.

Дадох два долара бакшиш на пиколото.

— Може да се случи да се сблъскаме с Ал Кайда, но не и с Пантерата — казах на Кейт, докато разопаковахме багажа си. — Положението не е като с Лъва, който искаше да ни убие лично.

— Предполагам, както споменаха Бък и Пол, че ЦРУ знае нещо, което ние не знаем.

— Винаги е така — съгласих се аз.

Е, вече се бях установил и очаквах с нетърпение работата. Нещо обаче ме тормозеше. Нещо, за което не бях помислил в Ню Йорк и

което бе свързано с ЦРУ. Те са коварни, не стават за работа в екип, имат си свой дневен ред и приоритети. И това са добрите им страни.

По-важното е, че имат дълга памет и обичат да си го връщат. Официалното мото на компанията им е „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“. Неофициалното мото също е библейско: „Око за око, зъб за зъб“. Напълно го споделям, стига да не искат моето око или зъб.

Ще попитате, и защо му е на ЦРУ да иска да се разплаща с мен или Кейт? Е, едно време двамата с Кейт неволно издънихме мащабен план на ЦРУ — операция „Горски пожар“, която, ако беше успяла, вече щеше да е превърнала Сана и други ислямски градове в радиоактивна пепел. Планът беше хитър, сатанински, незаконен и много опасен за човешкия живот на Земята. Като се изключи това, беше доста добър. Всъщност не беше.

Нямаше значение какво си мисля — както казах, двамата с Кейт бяхме хванати наред с осъществяването му и без да се впускам в подробности, ще кажа, че се озовахме срещу дулото на един глок, държан от преждespoменатия г-н Тед Наш, офицер от ЦРУ и ако не се лъжа, бивш любовник на Кейт, което може да имаше, а може и да нямаше отношение към случилото се по-нататък. С две думи, Кейт се оказа с половин секунда по-бърза от Тед и Тед умря. Самозащита. Като не се броят следващите седем изстрела. Полицията и ФБР замазаха енергичните й упражнения по стрелба. ЦРУ обаче не го направи и от Управлението изобщо не бяха щастливи.

Не се безпокоях особено, че Кейт или моя милост фигурираме в някой черен списък на ЦРУ — тоест *мислех си* за това, но от онзи инцидент беше минала година и половина, официално всичко беше приключило и ЦРУ бяха посъветвани да забравят за случая. Има обаче само един начин да излезеш от черните списъци на ЦРУ.

В Щатите беше малко вероятно аз или Кейт да станем жертви на нещастен случай. Зад граница обаче, особено на място като това, където ЦРУ действа по свои закони, имаше всички изгледи Джон Кори и Кейт Мейфийлд да бъдат сполетени от нещастен случай. Разбира се, стига Пантерата да не се добереше пръв до нас. Двоен успех за Управлението щеше да е мъртва Пантера, мъртъв Джон и мъртва Кейт — като смъртта и на тримата бъде забулена от пушилката на войната.

Пълна лудост, знам. Дори не биваше да *помислям* подобни неща. Така де, да, това е операция на ЦРУ и да, Управлението искаше двамата с Кейт да дойдем в Йемен, но не за да си урежда стари сметки. Не, искаха ни тук, за да примамим Пантерата в капан, а не ние да попаднем в него. Нали така?

Както и да е, реших, че не е разумно точно сега да споделям тези мисли с Кейт. Може би трябваше да изчакам, докато не се срещнем с човека от ЦРУ и не видя дали няма да попадна на нещо, което намирисва.

— За какво си мислиш? — попита Кейт.

— За това, че ЦРУ иска да ни убие.

Не, не казах това. А:

— ЦРУ е виновно, че не е успяло да предвиди, заподозре или предупреди за атаката срещу „Коул“. Пълен провал на разузнаването.

— Вината може да се хвърли върху всички — отвърна Кейт. — Военноморското разузнаване, Военното разузнаване и самите Военноморски сили заради това, че не са въвели по-добри процедури по сигурността при влизане във враждебно пристанище.

— Така е. Но ЦРУ винаги опира пешкира. Затова мисля, че може би са мотивирани и изгарят от желание да си го върнат. Никога не забравят провал, особено ако той доведе до смърт на американци.

Това дали щеше да посее мисъл в главата й?

Кейт помълча за момент, после каза:

— При ФБР нещата не са много по-различни. Какво се опитваш да кажеш?

— Не съм сигурен. Просто си мисля.

Облякохме бронезилетките, оставихме някои неща в сейфа и през следващите петнайсет минути се запознавахме със сателитните телефони и радиостанциите.

Проблемът със сателитните телефони е, че ти трябва небе над главата и не бива да има препятствия за антената, така че устройствата не работят добре в гора и изобщо не работят в помещения. Това, както и ограниченият обхват на радиостанциите, можеше да доведе до някои интересни ситуации, ако се разхвърчат лайна.

Както беше казал Бренър, сателитните телефони имаха по десетина номера за бързо набиране, всички идентифицирани с инициали, в случай че устройствата попаднат в неподходящи ръце.

Прелистих списъка: Б. Х. — Бък Харис; Д. К. — Джизъс Крайст или Джон Кори; К. К. — Кейт Кори; П. Б. — Пол Бренър и М. Д., което можеше да е най-близкият „Макдоналдс“ или медик. При предишното ми идване обикновено имахме медик, когато пътувахме някъде. Идеята не беше лоша.

Номерът на посолството също беше на бързо избиране, както и пет-шест други съкращения, сред които Х. Ф., най-вероятно Хауард Фенстърман. Винаги е добре да имаш адвокат в бързия списък, когато си на работа и се опитваш да очистиш някого.

Престорих се, че се обаждам.

— Здравсти, Хауард? Виж, тези типове стрелят по нас с картечници. Можем ли да отвърнем на огъня? Какво? Ще се обадиш във Вашингтон и после ще ни звънеш? Добре, ще изчакам.

Кейт се разсмя.

— Бъди добър с Хауард.

Не успях да разпозная другите съкращения, но предположих, че са на нашите шофьори от БНС и на стрелците. Според Бренър никой от тях не беше нашият човек от ЦРУ, който искаше да остане неизвестен, докато не ни се разкрие. Управлението обожава секретността и драмите.

След това погледнах списъка на радиопозивните. На първа честота бяха повечето от хората, които фигурираха в списъка на сателитния телефон. Бък беше Първа чистка, Бренър — Втора чистка, а аз Трета. Кейт беше Четвърта и така нататък.

Втората честота трябваше да се използва от и за Командния център — американското посолство в Сана и хотел „Шератон“ в Аден, иначе казано — базите. Но както ни беше предупредил Бренър, обхватът беше малък, така че веднага щом излезехме от Сана, щяхме да изгубим връзка с посолството; същото се отнасяше и за хотела в Аден. Това можеше да е добре, тъй като началниците нямаше да ни седят на главите. Но можеше и да е зле, ако ни потърбява помощ.

След това Кейт ми показа как да препасвам колта, както и няколко трика с прицелването и стрелбата.

Сигурен съм, че оръжието събуди лоши спомени за момента, когато видях сметката на Тед. Всъщност, докато слизахме с асансьора, тя каза:

— Не сме работили с ЦРУ от онзи път.

— Аха. И какво се получи тогава?
Кейт не отговори, но след миг каза:
— Просто неприятна мисъл.
— Не я забравяй.
Тя кимна.

24.

Срещнахме се с Бренър във фоайето и отидохме до джипа. Замо още чакаше зад волана. Казах, че искам да съм с пушката, така че Кейт и Бренър седнаха отзад и потеглихме.

— Няма да останем дълго в Сана — каза Бренър. — Няма да е зле обаче да получите обща представа за града, ако случайно стане нещо и се наложи да се задържим повечко време.

— Освен това искаме да видим дали някой няма да се опита да ни убие — напомних му.

— Да. Това също. Трябва да обявим гръмко присъствието ви в Сана.

— Може би с билборд?

Замо се разсмя.

— Значи затова спомена пред Мохамед, че днес ще посетим Стария град.

— Правилно.

Е, посмей само да ми кажеш, че не съм проникателен. Той обаче не го направи, така че продължих:

— Регистрирани сме в хотела за четири дни.

— Това обикновено означава един или два дни — уведоми ме Бренър и обясни: — Не бива да издаваме информация на йеменците.

— Ясно. — Както и на мен.

Докато се спускахме към Стария град, Бренър обяви:

— Сана е била основана от Сим, сина на Ной, след като водите на потопа се оттеглили.

Сигурно тогава градът е бил на първа линия на плажа.

— Местните твърдят, че Сана е най-древният обитаван град на света — продължи Бренър.

— Изумително — каза седящата до екскурзовода ни Кейт.

— Няма ли да обядваме? — поинтересувах се аз.

— Ще обядваме в Стария град — отвърна Бренър и посочи един ограден район отляво. — Това е новото британско посолство. Ако

попаднете в сложна ситуация и не можете да стигнете до нашето посолство или то се намира под обстрел, британците ще ви пуснат.

— Ами ако те също са атакувани?

— Продължавате с план Б.

— Ясно. — План Б е да си целунеш задника за сбогом.

— Отдясно е хотел „Мьовенпик“, където също имате резервация.

За объркване на врага — поясни Бренър.

Не толкова на врага, колкото на мен.

Освен това Бренър ни обясни:

— Хълмовете на изток, които можете да видите от стаята си, са добри места за атаки с ракети и миномети срещу американското и английското посолство, както и срещу Града на туристите и хотелите.

— Това го пишеше в брошурата на хотела.

Замо се разсмя отново. Този тип ми харесваше.

— През миналата година бяха осуетени шест заговора на Ал Кайда, сред които и един за засада на британския посланик, когато конвоят му излезе от посолството — продължи Бренър. — Друг предвиждаше вкарване на камион бомба през портала на американското посолство.

— Аз пък останах с впечатление, че районът е безопасен.

— Май казах, че е силно охраняван.

— Схванах. — Навремето имах подобен брокер на недвижими имоти.

— Колкото по на изток към Мариб отивате, толкова по-навътре навлизате в териториите на племената и Ал Кайда — осведоми ни г-н Бренър. Посочи един знак и продължи: — Пътят към град Мариб е станал много опасен и едноименната провинция като че ли е центърът на активността на Ал Кайда в Йемен.

— Чу ли за атаката на Ал Кайда в Мариб срещу инсталацията на „Хънт Ойл“? — попитах го.

— Чух.

— Бък спомена сутринта — казах на Кейт.

Бренър нямаше какво да каже по темата и продължихме мълчаливо. Запитах се дали няма да заминем за Мариб. Нищо чудно.

Бренър продължи запознаването ни със страната:

— Докато пътувате на юг към Аден, което ще стане скоро, за известно време ще бъдете в племенни територии. Когато приближите

Аденския залив, отново попадате на територия на Ал Кайда, а също и на сепаратистите от Южен Йемен, които още се опитват да се отделят от Севера. — Инструктажът завърши с: — На запад, към брега на Червено море, пак има агенти на Ал Кайда, които действат заедно със сомалийските пирати.

Казано накратко, бунтовници на ал Хути на север, Ал Кайда на юг и изток, Ал Кайда и пирати на запад, сепаратисти на юг и племенни главатари наред всичко това. Не остава много място за къмпинг, планинарство и ветроходство.

— А правителството какво контролира? — попита Кейт.

— Предимно основните пътища и градовете — отвърна Бренър. — Но това се променя и трябва да правиш справки с военните, а те лъжат.

— В такъв случай защо изобщо да си правиш труда да проверяваш?

— Заради протокола.

Замо спря на един широк завой и Бренър предложи да слезем и да погледаме града.

Слязохме и застанахме край пътя: Замо остана до джипа.

Използвахме възможността да проверим сателитните телефони и радиостанциите. Винаги е добре да проверяваш осигурената от правителството екипировка.

Старият ограден град на Сана се намираше на по-малко от километър на запад, а по-новите части се бяха пръснали из високото плато, достигайки чак до околните възвишения и планини.

— Старата Сана е прочута с жилищните си кули, някои от които се издигат на десет етажа над градските стени — каза Бренър. — Хиляди са, някои са построени още през единайсети век и се твърди, че били първите небостъргачи на света.

Кейт направи няколко снимки и настоя двамата с Бренър да позират. Направихме го, без да се прегръщаме през раменете. После Кейт ми даде фотоапарата и я снимах с Бренър, който този път я прегърна.

Фотографската операция приключи и Бренър продължи с разказа си:

— До началото на шейсетте цялата Сана се е ограничавала в рамките на Стария град и населението е било само около шейсет

хиляди души. Сега тук живеят около два милиона. Питейната вода намалява бързо и храната се превръща в проблем. Сана стана политически и социално нестабилна и градът е пълен с войници и хора от службите за сигурност, които да държат нещата под контрол.

— Могат да опитат с повече кат.

— Катът не е решението — отвърна г-н Бренър. — А част от него.

Всъщност беше и двете, но не исках да влизам в спорове с екскурзовода ни.

— Ал Кайда употребяват ли кат? — попитах вместо това.

— Добър въпрос. Отговорът е не. Повечето членове на Ал Кайда в Йемен не са йеменци, а на онези, които са, им е забранено да го употребяват. Така че Ал Кайда са с акъла си по цял ден, а всички други са надрусани още в ранния следобед. Това е една от причините да смятам, че Ал Кайда ще победи тук. Освен ако не успеем да ги спрем.

Да бе. Също като във Виетнам, Пол. Как свършиха нещата там според теб?

Г-н Бренър отново влезе в ролята си на екскурзовод:

— Ако погледнете на запад, зад жилищните кули ще видите някогашните еврейски и турски квартали. Турците отдавна са си отишли, евреите почти ги няма, а малцината останали християни живеят тук горе, където е по-безопасно.

— Май каза, че било силно охранявано.

— Точно така. — Бренър продължи: — През четирийсет и осма, по време на някаква гражданска война, северните племена обсадили града и нахлули в него, грабели, опустошавали и опожарявали дни наред и голяма част от Стария град още носи следите от разрухата. Точно тогава новообразуваният Израел организира така наречената операция „Вълшебно килимче“ и евакуира по въздуха около петдесет хиляди йеменски евреи.

— Изумително — рече Кейт.

Обяд?

— Сана многократно е била завладявана от чужденци — продължи Бренър. — Основната заплаха обаче винаги са били племената, за които градът е като прасенце касичка, пълно със злато, подправки, произведения на изкуството и други неща, с които те не разполагат. Населението на Сана още се бои от племената, които са

обсаждали за последен път града през шейсет и осма. А сега се появиха племената на ал Хути, който стигна на шейсет километра от столицата.

— Звучи така, сякаш сме попаднали в Средновековието — отбеляза Кейт.

Всъщност звучеше забавно. Искам да стана главатар.

Бренър смени темата.

— Тук долу можете да видите болницата „Ат-Таура“, или „Революционната болница“, а в другия край на града се намира кувейтската болница. Ако не можете да се доберете до посолството, не е зле да знаете къде са болниците, ако сте болни или ранени.

— Приемат ли Син кръст? — попитах.

— Не, но ще ти вземат часовника.

Това беше добро.

— Има също и традиционни лечители и местни церове — продължи Бренър и се усмихна. — Например, ако пипнете малария, можете да продадете болестта си на мравките.

— Моля?

— Лягаш върху мравуняк и обявяваш намерението си да продадеш маларията.

Не бях сигурен, че съм го чул правилно, но все пак попитах:

— Че защо им е на мравките да купуват малария?

— Не съм сигурен — призна Бренър. — Има обаче съобщения за мнозина излекували се по този начин. Може би е свързано по някакъв начин с мравчената киселина.

— А на кого да продам хемороидите си? — поинтересувах се аз.

— На някой друг задник.

Не го каза, но знаей, че си го *мислеше*.

Както и да е, Бренър ни показва някои други гледки и характерни особености, в това число и кат сука, до който живееше, а също и едно място на име крепостта Гумдан, построена в източната стена на града.

— Това е мястото на прочутия дворец Гумдан, построен преди почти две хиляди години — съобщи ни той. — Твърди се, че бил висок двайсет етажа и покривът му бил от алабастър, толкова тънък и прозрачен, че можело да се видят прелитащите птици.

— Как ли са почиствали курешките от алабастъра? — попита Кейт.

Всъщност аз зададох въпроса, а Кейт каза:

— Джон, моля те.

Винаги го казва. Междувременно бяхме останали тук достатъчно дълго, на пет-шест метра от бронирания джип, и поне десетина коли минаха покрай нас, като забавяха ход. Замо стоеше между джипа и пътя със своята вярна М4.

Бренър, който изобщо не забелязваше тревогите ми, продължи:

— Дворецът Гумдан бил разрушен през седми век от ислямските армии, помели Арабския полуостров. Камъните били използвани за изграждането на Голямата джамия, която можете да видите ето там. Катедралата Калис също била разрушена, както и синагогите. — Замълча за момент и поясни: — Настъпило времето на исляма.

Аха. И както каза Ал Расул, онова, което виждахме сега, бе връщане към тъмното и кърваво минало.

— Крепостта била построена на мястото на двореца от турците по времето на Османската империя и сега там има казарма и затвор за политически затворници — продължи Бренър. — По-късно имаме среща с един затворник.

— Имаш предвид онзи от Ал Кайда, дето бил заловен при атаката срещу „Хънт Ойл“ ли?

— Точно така.

— Добре.

Обичам да разпитвам умиращи от глад затворници, след като съм обядвал обилно.

Качихме се в джипа и продължихме по виещия се път към града.

— Благодаря за интересния урок по история — каза седящата до Бренър Кейт.

— Това е много интересно място — отвърна Бренър. — Просто враства в теб.

Не и в мен, Пол. Не и ако мога да окажа съпротива.

Беше неделя и като си мислех за Ной, Сим, Сана и всичко останало, попитах:

— След като Бог пратил потопа, за да изчисти земята от грешните и покварените, дали не е бил бесен, че хората, които са населили земята след потопа, отново са тръгнали по лошия път?

Никой не отговори на задълбочения ми въпрос и никой не си направи труда да защити земните жители. Амин.

25.

Спуснахме се на платото и се озовахме в сив квартал с модерни бетонни сгради, натикани между хълмовете и източната стена на Стария град.

Бренър посочи през улицата.

— Аз живея ето там. — Сочеше триетажна бетонна постройка, която определено бе виждала и по-добри дни. — Построена е в края на шейсетте, когато градът е започнал да се разпростира извън стените. Има топла вода, а количеството гадина може да се контролира. Наемът е десет долара месечно за йеменци и четирийсет за мен.

— Това включва ли паркинг? — попитах аз.

— Включва. Държа мотоциклета си във фойето.

Значи г-н Точен си има мотоциклет. Виж ти.

— Това е най-добрият начин да се придвижваш из града и така мога да отида на места, където убийци с коли не могат — обясни той. — Ако се наложи, мога да стигна до посолството за пет минути.

Помислих си, че г-н Бренър малко преувеличава заради г-жа Кори. Ние момчетата сме си такива.

Както и да е, Замо спря до една бетонна стена.

— Ще минем през кат сука и оттам ще влезем в Стария град — каза Бренър и се обърна към Замо. — Ще се обаждам на всеки половин час, в противен случай ти се обаждай.

И тъй, оставихме Замо в хубавия брониран джип с климатик и тръгнахме към бетонната стена и един портал, до който седеше някакъв тип, гушнал АК-47.

— Сукът е сравнително нов, може би от седемдесетте — каза Бренър. — Намира се извън стената на Стария град, но манталитетът е бил все още здраво свързан със стените, така че сукът е ограден, както виждате.

Аха. Стените са хубаво нещо. Рововете също. Помагат ти да държиш отрепките по-далеч. Особено отрепките с пушки.

— Няма да е зле да увиете лицето си с този шал — обърна се Бренър към Кейт.

Тя се подчини.

— Една цигара? — предложих й.

Тя измънка през шала нещо като „муйнатати“. Да не би да беше проговорила арабски?

Минахме през портала и се озовахме в кат сука, който беше нещо като селски пазар, пълен с паянтови сергии на малък открит площад и заобиколен от постоянни постройки покрай оградната стена.

Мястото беше претъпкано с облечени в бели роби мъже с джамбии, които деляха пространството с магарета, крави и камили. Някои от кравите бяха разфасовани и покритите им с мухи части висяха от мръсни греди. И споменах ли, че земята беше покрита с лайна?

— Тук е сравнително безопасно, но все пак е по-добре да се движим в група.

Ние бяхме единствените западници, ако не се брояха никакви младежи с джинси и тениски, снимащи купчини зелени листа, за които подозирах, че не са спанак. Така де, това все пак бе раят за наркоманите. Изпитах внезапно желание да се кача на черешата.

Не видях никакви жени в сука, с изключение на Кейт. Странно, но като че ли никой не ни обръщаше особено внимание. От време на време обаче, когато се озъртах през рамо, улавях как хората ни гледат.

Бренър спря при една сергия с кат и каза нещо на арабски на собственика, който изглеждаше много щастлив от работата си.

— Има десетки разновидности кат — обясни ни Бренър. — Този господин твърди, че предлага най-добрия кат в цял Йемен, отглеждан в Уади Дахри и доставян свеж всеки ден. Кълне се също, че бил личен доставчик на президента.

— Значи Джордж Буш дъвче кат?

Това предизвика смях.

Както и да е, поразходихме се из сука, като се мъчехме да заобикаляме кравешките пайове и магарешките бомби. Бренър взе фотоапарата на Кейт, за да снима, и даде десетина цента на едно хлапе, което направи страхотна снимка на трима ни, застанали пред висока до рамото купчина смешна трева. С нетърпение очаквах да изпратя снимката на родителите на Кейт с кутийка кат и бележка: „Дегустация на кат с Кейт. С обич, Джон“.

След като се възхитихме на краварниците и купчините дърва, се отбихме в магазина за спортни стоки. Покрай стените бяха наредени маси, отрупани с автомати.

— Повечето от тези калашници са евтини имитации, някои от по-добрите са произведени от кикомите (китайските комунисти), но понякога могат да се открият и истински, от Майка Русия. Те вървят по пет стотака, което е годишният доход на един работещ мъж.

Но пък добра инвестиция в бъдещето.

— Имам един в апартамента си — уведоми ни Бренър. — Добра пушка. — Взе един АК-47 и се загледа дълго в него, после каза, сякаш на себе си: — Много добра пушка.

Аха. И очевидно събуждаше у Пол спомени за друга адска дупка. Той остави автомата на масата.

— За теб петстотин — предложи собственикът на английски. — И дава сто патрона безплатно.

— Добави една крава и си стискаме ръцете — отвърнах аз.

Излязохме от спортния магазин и тръгнахме към портата във високата стена на Стария град.

Бренър избра бърз номер на сателитния си телефон и каза:

— Излизаме от кат сука и влизаме в Стария град. — Заслуша се. — Добре. В четири и трийсет при джамията ал Махди. — Затвори и се обърна към нас. — Срещата ни в затвора Гумдан е за пет следобед. Ще се срещнем със Замо при джамията в другия край на Стария град, след което ще продължим с колата до Гумдан. — И добави: — Кейт трябва да остане в колата.

В тая страна момичетата изпускат целия купон.

Минахме през отвора в градската стена и сякаш буквално се върнахме във времето. Огромни жилищни кули с богато украсени фасади закриваха слънцето на тесните, подобни на алеи улички, а нивото на шума премина от оглушителния грохот на двигатели с вътрешно горене до приглушеното мърморене на хора и теглени от животни каруци.

— Това е най-големият и най-непокътнат град със стени в Близкия изток, с площ от над един квадратен километър. Старите еврейски и турски квартали в западната част заемат още един квадратен километър. Източната и западната половини на града са

разделени от Уади ас Саила. Когато е сухо, както сега, дерето се използва като пътна артерия.

— А когато е мокро, как слагат осевата линия?

Бренър се усмихна любезно и продължи:

— Джамията Махди е недалеч от дерето. Ако се разделим, ще се срещнем там.

— Добре. Махди при уади. — Апетитът ми се беше оправил от лайнияния сук. — Къде е обядът?

— Нататък в една кула, превърната в странноприемница.

Продължихме през лабиринта алеи и тесни криволичещи улички, някои от които водеха до малки площи, пълни с хора, животни и моторни скутери.

Забелязахме сградите, повредени или унищожени от нападението на племената през 1968 г.

— Племената могат да се върнат — каза Бренър. — Или да бъдат заместени от Ал Кайда. И това може да се случи скоро.

Ясно. Но първо да обядваме.

Както и да е, бях сигурен, че нямаме опашка, а и мястото изглеждаше достатъчно безопасно, но нямах нищо против тежестта на ютията и бронежилетката.

Бренър посочи жилищните кули.

— Както виждате, първите няколко етажа са от камък, а горните са от кирпич. Партерът се използвал за животни и събиране на човешки екскременти от горните етажи.

— Също като Федерал Плаза двајсет и шест.

— Всяка кула има шахта за екскременти и друга, по която се качвала питейна вода — продължи Бренър. — Това е представлявало санитарен проблем.

— Мислиш ли? Ресторантът на партера ли е? При животните и лайната?

— Не. На два етажа нагоре. Мястото се нарича диван и там се приемат гости — обясни той.

И никой не би разбрал, ако пръднеш.

— Над дивана са етажите, където живее голямото семейство, което дели само една кухня. Най-горният етаж се нарича мафраж, което буквално означава стая с изглед. Там се събират почетните гости, за да дъвчат кат и да съзерцават залеза.

Искам такава стая. Хей, пичове, я да се качим в мафража, да позяпаме слънцето и да си махнем главите. После ще скачаме с бънджи в лайнияната шахта.

Както и да е, Кейт изглеждаше замаяна от изживяното, направи куп снимки и зададе куп въпроси на Бренър, който с радост споделяше познанията си или просто си измисляше. Ако беше паун, опашката му сигурно щеше да е напълно разперена.

Продължихме да вървим, без да откриваме следи от двацет и първи век. Имаше само неколцина други западници, бродещи по уличките, така че не предизвиквахме задръствания. Имаше обаче досадни хлапета, които непрекъснато ни следваха и искаха „бакшиш, бакшиш“, което според спомените ми от Аден означаваше или милостиня, или пари, за да се разкарат. Бренър ни каза да не им обръщаме внимание, но Кейт искаше да завърже разговор с тях или да ги снима, което струваше пет цента.

— Ако хлапетата внезапно изчезнат, може би имаме проблем — каза също Бренър.

А така. Хей, Абдул, искаш ли да пояздиш свиня?

Както и да е, като детектив незабавно забелязах какво липсва. Жени. Жените по улиците бяха по-малко от мъртвите плъхове.

Попитах Бренър за това.

— Жените излизат по задачи сутрин, обикновено съпровождани от мъже, след което прекарват деня у дома в готвене, чистене и грижи за децата.

— Звучи скучно — отбеляза специален агент на ФБР Кейт Мейфийлд.

Бренър имаше майтап по темата.

— В четвъртък има вечер на мократа бурка в дерето. Носете си прането.

Смешно. Кейт обаче не се разсмя, така че и аз се въздържах. Човек трябва да внимава, дори тук.

Неделя не беше почивен ден, така че всеки, който имаше някаква работа, си я вършеше. Забелязах обаче, също както бях забелязал миналия път в Аден, че по улиците и сокаците има стотици или по-точно хиляди младежи, които явно нямаха работа и просто убиваха времето. Бъдещето им най-вероятно щеше да продължи в една от трите посоки — на дребни престъпници, емигранти или Ал Кайда. Или може

би някой ден просто щяха да се разбунтуват срещу правителството с надеждата, че онова, което последва, ще е по-добро от настоящето. Тези младежи наистина бяха демографска бомба със закъснител, която чакаше да се взриви.

— Ето го и ресторанта — каза Бренър.

— Беше завладяващо — рече Кейт.

— Ако утре не заминем за Аден, мога да ви покажа останалата част от града — предложи той.

Помислих си, че вече изпитваме късмета си повече, отколкото е разумно. Но с нас имаше тип, изкарал две смени във Виетнам. Пък и от друга страна, все някъде трябва да умреш.

26.

Ресторантът носеше подходящото име „Старата Сана“, също като кулата гостилница, в която се намираше.

Предположих, че Бренър е идвал тук и не е умрял от *E. coli* или огнестрелна рана, така че го последвахме през арката в голямото помещение с висок таван, осветено единствено от слънчевата светлина, проникваща през тесни процепи в каменните стени. С облекчение открих, че са разкарали добитъка и екскрементите, макар че във въздуха все още витаеше намек за тях.

Изкачихме се по спирална стълба до нивото на дивана. Някакъв мъж в бяла роба седеше зад маса, на която имаше купчина автомати. Предполагам, че тук трябваше да предадем оръжията си. Мъжът се усмихна, реши, че най-вероятно говорим английски, и каза:

— Добре дошли. Обяд или стая?

— В ресторанта, ако обичате — отвърна Бренър.

Оберкелнерът/метр-д-апартаментите стана, взе три менюта и го последвахме през една от онези арки тип „Казабланка“ с висящи мъниста в голяма осветена от слънцето зала, заемаща целия етаж на кулата. Мъжът ни ескортира до една ниска кръгла маса с големи възглавници вместо столове, разположена до отворен прозорец, и каза:

— Добре изглежда.

Не бях сигурен дали има предвид гледката, мен или Бренър. Кейт беше забулена, така че бе вън от играта.

— Благодаря — отвърнах любезно. — Това е риза на Кристиан Диор.

— Да?

Седнахме с кръстосани крака на ужасно натъпканите възглавници и аз се огледах. Мястото беше сравнително приятно, с вентилатори на тавана, газени лампи на масите и килими по пода — нещо като смесица между „При Рик“ и свърталището на Али Баба и четирийсетте разбойници.

— Често ли идваш тук? — попитах Бренър.

— От време на време. Не е добра идея западняк да е редовен посетител, където и да било в Сана — обясни той.

— Ясно. — Може би с изключение на руския клуб.

Погледнах през прозореца към задните дворове на няколко жилищни кули. Бяха заети от зеленчукови градини, кози и кокошки. Нямаше пързалки или люлки, но няколко босоноги хлапета се забавляваха, като си играеха на гоненица с птиците. Някаква жена с черно балто и забулена глава переше в меден леген. По някакъв шантав начин сцената ми напомни за жилищния блок, в който бях израснал — като не се броят козите. Сцената беше толкова обикновена и мирна, че бе трудно да повярваш, че останалата част от страната затъва в насилие и хаос.

— Това е спасителният ни изход, ако ни потрябва — каза Бренър.

— Аха. — Скок от близо шест метра върху купчина тор. Как ли ще формулирам подобно изживяване в доклада си за инцидента?

Във въздуха се носеше странен аромат на пушек. Коментирах го и Бренър каза:

— Това е ливан.

— Мислех си, че Ливан е на запад.

— Не, става въпрос за вид смола. Използва се като парфюм или благовоние.

— Така ли? А не може ли да се дъвче с кат?

— Престани — намеси се Кейт.

— Йеменците смятат, че именно техни мъдrecи са занесли ливана като дар на новородения Исус — просвети ни Бренър.

По-добре, отколкото кат. Нали?

Както и да е, този неделен следобед заведението беше наполовина пълно. Посетителите бяха предимно млади западнци от двата пола, но имаше и няколко шантаво изглеждащи пичове с ками и бели роби, черни бради и черни очи, които се стрелкаха към нас. Нямаше йеменски дами.

Кейт още беше забулена с шала, което ограничаваше избора ѝ от менюто, но Бренър ѝ каза:

— Тук можеш да свалиш шала от лицето си, но те съветвам да оставиш косата покрита.

Кейт се подчини.

— Забравих колко си красива — казах ѝ аз.

— Може би ще е най-добре Джон или аз да дадем поръчката ти на сервитъора — каза още Бренър и обясни очевидното: — Мъжете не обичат да им нареждат жени.

— Невероятно — каза Кейт.

Бренър беше прав — това място наистина вращава в теб. Но за да покажа съпричастността си към женските проблеми, казах:

— Просто да не повярваш.

Бренър се съгласи.

— Мъжете гастарбайтери, които се връщат от Европа и Америка, са се запознали с двайсет и първи век и донякъде са повлияни от видяното на запад.

Помислих си за Набеел и Пантерата и се зачудих дали наистина е така. И че ако *наистина* са били повлияни от Запада, това не е било по позитивен начин. С две думи, ветровете на промяната в исляма духаха назад. Те бяха щастливи в мизерията и закостенялостта си и би трябвало да ги оставим на мира — само да премахваме ония, които опитват да се ебават с нас. Като Осама бен Ладен. И Пантерата.

Приблужи сервитър в тематичен костюм и Бренър предложи местната плодова напитка или шай, чай с подправки. Кейт му каза: „Шай“ и той повтори думата на сервитъора, като поръча един и за себе си. Менюто беше написано на арабски и развален английски. Видях, че предлагат безалкохолна бира, която вероятно беше ферментирала направо в бутилката, и се обърнах към Кейт.

— Кажете на Пол да каже на сервитъора, че искам бира.

Добре ли се справих?

Както и да е, разбъбрихме се и Кейт попита Бренър:

— Откъде си?

— От Южен Бостън.

— Липсва ли ти?

— Рядко ходя там. Сега живея във Вирджиния. Фолс Чърч. Там се намира щабът на ВКС и там бе последното ми разпределение, преди да напусна армията.

Кейт явно искаше да научи повече за Пол Бренър и с малко ръчкане той й разказа историята си — постъпил в армията на осемнайсет, служил като пехотинец във Виетнам, решил да прави военна кариера, отишъл в школата на военната полиция, заминал за втори път във Виетнам като военен полицаи, бил прехвърлен във

Военното криминално следствие и заемал различни постове из цял свят. Бил част от специален отдел, занимаващ се с важни и/или деликатни случаи и последното му разследване било на убийството на жена капитан, която била и дъщеря на генерал, получил високи отличия в първата война в Залива.

Май си спомнях случая, защото беше станал новина номер едно около година след войната, и останах с впечатлението, че той някак е довел до преждевременното пенсиониране на старши подофицер Пол Бренър.

Бренър не спомена тайната операция в следвоенен Виетнам или от скромност, или защото още му беше забранено да говори за нея. Мисията обаче явно беше изчистила репутацията му или нещо подобно; може би армейският еквивалент на Том Уолш му е предложил да си избере работа и така Бренър се спрял на Дипломатическата служба за сигурност. Забавления и пътешествия. Всъщност Бренър ни каза, че е служил в ДСС в Лондон и Атина. Зачудих се какво ли е сгафил, за да го пратят тук.

Бренър завърши редактираната си история и забелязах, че тя бе изцяло професионална, без никакви лични подробности. Не спомена нищо за брак, развод или деца, нито за настоящата дама, която го очакваше в Щатите.

Кейт не задълба в тази посока, аз още по-малко. Единственото, което ме интересуваше за г-н Пол Бренър, бе дали мога да му имам доверие и дали е достатъчно. Засега трупаше точки в двете отношения. Освен това ми се виждаше умен, което беше добре, но не можех да определя дали има добра или лоша професионална преценка, което бе жизненоважно. Аз самият показвам понякога впечатляващо лоша преценка, но винаги замазвам положението с ирационални рискове. Питайте жена ми. Подозирах, че Бренър донякъде прилича на мен в този аспект, което беше знак за алфа-мъжкар. Разбира се, повечето от нас вече са мъртви, затворени на сигурно място или трайно обезвредени, но някои имаме късмет. Аз съм късметлия. И умен.

Както и да е, реших, че мога да работя с този тип, и не ми се вярваше, че ще ми докара смъртта — в това отношение бих могъл да се оправя и сам, благодаря.

Кейт също изглеждаше впечатлена от Пол Бренър, макар да се съмнявам, че е анализирала защо. Женска интуиция.

Коктейлите ни пристигнаха и сервитьорът се поинтересува дали сме избрали какво ще обядваме. Не бяхме, но бързият преглед на менюто ми показва, че изборът ми е ограничен до животните, които можех да видя през прозореца.

— Защо не поръчаш вместо нас? — обърна се Кейт към Бренър.

Така и така той трябваше да поръчва вместо Кейт, така че и аз се съгласих, но го предупредих:

— Без карантия.

Бренър поръча на арабски и после ни попита:

— Искате ли прибори? Или предпочитате да ядете с пръсти?

Не се познавахме чак толкова добре, така че се спряхме на приборите и когато сервитьорът се оттегли, използвах възможността да говоря с Бренър в отсъствието на Бък.

— Защо ни трябва човек от ЦРУ в екипа?

— Представлението е тяхно. Освен това разполагат с цялата информация, която ни е нужна.

— Предлагам да вземем информацията и да оставим човека на ЦРУ в Аден.

— Защо не искаш човек на ЦРУ в екипа? — поинтересува се Бренър.

Защото ЦРУ иска да убие мен и жена ми. Щеше обаче да прозвучи глупаво, ако го кажех на глас, затова отговорих:

— Защото имат навика да усложняват нещата. И не са отборни играчи.

— Нито ти, доколкото чувам.

— Ако съм в екип, играя с екипа.

— Така е — обади се Кейт и се сети да добави: — Но понякога измисля собствени правила.

Вече разбирате защо обичам жена си.

Бренър помълча за момент, после каза:

— За да отговоря на въпроса ти: доколкото знам, безпилотните самолети с видеокамери играят важна роля в операцията. И както може би знаеш, в Йемен тези самолети се контролират единствено от ЦРУ. Именно затова се нуждаем от техен служител, когато тръгнем за Лошите земи — за да контролираме машините за въздушно разузнаване. Така ще можем да наблюдаваме в реално време всичко, направо от екран на земята.

— И след това безпилотният самолет ще изстреля „Хелфайър“ по целта.

— Предполагам, че това е една от възможностите. Тактиката се показва като много ефективна тук и в Афганистан. По този начин убихме десетки важни лидери на Ал Кайда.

— Ясно.

Излизат от пещерата или кирпичената къща да пуснат една вода и преди да се усетят, държат онай си работа в рая.

— Какво мислиш за залавянето на заподозрения жив? — поинтересувах се аз.

— Не знам. — Бренър сви рамене. — Не съм сигурен каква всъщност е целта.

— Значи ставаме трима.

— Както аз разбирам нещата, от Вашингтон биха искали да го пипнат жив, но е по-лесно да го очистим — продължи той. — Така че може би ако изникне възможност да го заловим, ще трябва да опитаме да го направим. Но ако това изглежда невъзможно или твърде опасно, ще определим местоположението и ще извикаме самолетите с техните ракети.

Кимнах и добавих:

— После ще съберем няколко парчета за идентифициране.

— Да. Имаме пръстови отпечатъци на заподозрения, както и ДНК от семейството му.

— Май няма да ми трябва разрешително за арест — отбеляза Кейт, която досега беше мълчала.

— Ще си ни нужна с разрешителното, ако ни се отвори възможност да го задържим — увери я Бренър.

Кейт кимна неуверено. Всъщност тя и разрешителното ѝ за арест най-вероятно бяха параван за убийството на американски гражданин. Аз лично нямах проблем с това, но бе добре да имам прикритие, ако по-нататък се случи да се изправям очи в очи с г-н и г-жа ал Дервиш в съда или ако изникне някоя друга юридическа глупост. Шибана война.

— Ако успеем да задържим заподозрения — продължи Кейт, — трябва ли да го предадем на йеменските власти и да искаме екстрадирането му, или ще се опитаме да го измъкнем от страната? С други думи, екстрадиране или предаване?

Бренър отново сви рамене.

— Всичко това е извън длъжностната ми характеристика.

— А защо участва разузнаването на Държавния департамент?

— Първо, не забравяйте, че Бък Харис е дипломат към мисията за икономическо съдействие, което му дава възможност да пътува из страната — отвърна Бренър. — Забравете за разузнаването. Второ, за операцията имаме нужда и от дипломат. Трябва ни участието на Държавния департамент.

— Ясно.

С други думи, ако нещата не тръгнат както трябва — а и дори всичко да е наред — Държавният департамент ще може да направи онова, в което го бива най-много — да се извини на местното правителство за нарушаването на суверенитета на страната и да предложи няколко милиона долара, за да забравят случая. Нали затова са дипломатите.

— Бък е безценен помощник — напомни ни Бренър. — Той познава страната, хората и езика.

— Да. Обичаме Бък. Но той знае повече, отколкото споделя.

— Предлагам да караме стъпка по стъпка и да видим какво ще излезе — предложи Бренър. — Ще получим информация и от човека от Управлението.

Пол Бренър явно не беше работил досега с ЦРУ.

Храната пристигна, сервирана в домашен стил в големи купи; всички около нас ядяха с пръсти направо от купите. Ние обаче си имахме чинии, лъжици за сипване и прибори. Храната всъщност се оказа вкусна, каквато и да беше. Взех ли си хапчетата сутринта?

— Разкажи ми за ранения тип от Ал Кайда, с който ще се виждаме в пандиза — обърнах се към Бренър.

— Уредихме срещата, като казахме на СПС, че според нас атаката може да е била планирана от някой ръководител на атентата срещу „Коул“. И затова господин Джон Кори от Екипа за събиране на доказателства на ФБР би искал да разговаря със задържания. Имаме уговорка с йеменските власти, основаваща се на пари в брой и други добри и ценни съображения, че ще ни съдействат за всичко, свързано с „Коул“ — добави той и завърши: — Нямам представа дали пленникът знае нещо за кораба или Пантерата, но определено ще го попитаме.

— Можем ли да го измъчваме?

— Сигурен съм, че това вече е направено — отвърна той. — Но СПС вероятно са съсредоточени повече върху нападението срещу инсталацията, отколкото върху Пантерата.

— Ясно. А когато го попитаме за Пантерата, присъстващите момчета от СПС ще разберат върху какво сме съсредоточени ние.

— Няма проблем — рече Бренър. — Ако приемем, че някой в затвора докладва на Ал Кайда, то това е един от начините да съобщим на Пантерата, че Джон Кори е дошъл да го търси. Нали това е целта.

— Да бе. Защо все забравям, че съм стръв?

— Не стръв — поправи ме Бренър. — Ама че негативна дума. Предпочитам да мисля за теб като за примамка.

Смешно? Май не.

— Полковник Хаким ще бъде ли в затвора? — поинтересува се Кейт.

— Най-вероятно. Изглежда, че той е човекът от СПС, който е назначен да държи под око американското посолство.

— На чия страна е той? — попитах аз.

— ЦРУ мисли, че е верен на йеменското правителство — отвърна Бренър. — Но какво означава това? Не означава, че симпатизира на американците или че е против Ал Кайда. Подобно на повечето хора тук, той е верен най-вече на себе си, после на вярата си — или обратното. По-нататък е верността към племето, клана и семейството, следвана от съмнителното съзнание, че е йеменец. Последна, ако съществува изобщо, е верността му към правителството.

Вече разбихах защо тази страна не работи.

— Въпросът е дали полковник Хаким има връзки с Ал Кайда?

— Може и да има контакти. Това важи за повечето високопоставени хора. Но в тази страна това не го прави предател. А го показва като умен човек. Хората с пари или власт залагат на всичко, докато не видят кой се очертава да стане победител. Американците пък залагат на лошо правителство, но това е единственият начин, по който можем да участваме в играта.

— Тогава да очистим когото трябва, за да си отмъстим за „Коул“, и да се разкараме оттук, преди да сме затънали още повече — предложих аз.

Бренър се замисли.

— Това донякъде ми напомня за Виетнам... корумпирано, играещо двойна игра правителство, подкрепяно по необходимост от Щатите, борба със силен и целеустремен противник, тероризиращ население, на което не му пука кой ще спечели, стига да го остави да живее в мир... Дори племената от хълмовете ми напомнят за племената във Виетнам, които се биеха както срещу правителството, така и срещу Виетконг и ги мразеха. А ние бяхме наред всичко това. Абсолютно тресавище. И продължаваме да правим същото, като очакваме различни резултати.

Нямаше какво да възразя.

— Същото е положението и в Ирак и Афганистан — каза Кейт.

Бренър като че ли се върна от джунглите на Югоизточна Азия в пясъците на Близкия изток.

— Доколкото разбирам, от Аден имаш известен опит в разпитването на заподозрени за атаката срещу „Коул“.

— Да. Но не постигнах особен успех. Всички се забавляваха да лъжат американците — полицията, СПС, затворниците, дори преводачите. И след като излизахме от затвора, сигурно всички се тъпчеха заедно с кат и ни се подиграваха. Задници.

— Сега йеменското правителство е малко по-разтревожено и съдейства повече — увери ме Бренър.

— Имаш предвид като полковник Хаким на летището ли?

Бренър подмина въпроса ми и попита:

— Когато разпитваше заподозрените в Аден, името Булус ибн ал Дервиш или ал Нумаир, Пантерата, изниквало ли е някога?

— Не. Не мисля, че ФБР или ЦРУ са знаели за него по онова време. — Замислих се за момент. — Помня обаче, че имаше известно съмнение или слух, че в атаката е замесен и някакъв роден в Америка мюсюлманин.

Бренър кимна.

— Явно Пантерата е дал идеята да се атакува американски военен кораб, който по график е трябвало да спре за зареждане в пристанището на Аден. Нападението се различава от повечето атаки на Ал Кайда в Европа или Близкия изток — те са насочени срещу слаби цели. В случая става дума за атентат срещу американски военни. Много дръзко начинание, с висока вероятност за неуспех. И въпреки

това успяха да повредят модерен американски боен кораб и да убият седемнайсет моряци.

Така беше. Но в известен смисъл Пантерата си беше направил грешно сметките. Атаката вкара американците в Йемен и сега Ал Кайда на Арабския полуостров беше под натиск.

— Също като с единайсети септември, Ал Кайда получи повече, отколкото е очаквала.

— Съгласен. И сега трябва да им покажем точно това. Че имат да плащат.

— Те го знаят — обади се Кейт. — Но това не им попречи да ескалират атаките си. Всъщност сега са по-силни в Йемен, отколкото по времето на атаката срещу „Коул“.

— Това отчасти се дължи на безсилното правителство — отвърна Бренър.

— Нашето или тяхното? — попитах аз.

Както и да е, поискахме сметката, която ни бе представена върху листче — осем милиона риала или нещо подобно, което се равняваше на около три долара, заедно с напитките. Бренър почерпи. Бих могъл да живея в Йемен като султан.

Щях да поискам кучешка торбичка, но сервитьорът можеше да ме разбере погрешно и по-късно да открия в нея нечий домашен любимец.

— На някой налага ли му се да използва шахтата за екскременти? — попитах.

На излизане спрях при онзи на масата и му казах:

— Всичко беше страхотно. Утре пак ще обядваме тук. В един следобед. Джон Кори. Кажи на Пантерата.

— Добре. Утре.

— Моят автомат тук ли е?

— Не, вие не носи автомат.

— А, да. Май го оставих при магарето си...

— Джон...

— Чао.

Кейт прикри лицето си с шала и Бренър се обади на Замо. Слязохме на обяната от слънце улица. Беше станало по-горещо.

Без никакви дискусии огледахме многолюдната улица, пресяхохме я и се загледахме във вратата на ресторанта.

Винаги трябва да минаваш през тези занимания, особено когато всичко изглежда спокойно и безопасно. Всъщност основната ти работа е да не си позволяваш да си завираш главата в задника. И непрекъснато да си напомнящ, че преследващият е и преследван.

Бренър познаваше тесните криволичещи улички на Стария град и каза, че имаме време да спрем при „Надежда в техните ръце“, преди да се срещнем със Замо.

Обикновено съм добър в откриването на опашки, но половината местни изглеждаха като извадени от калъп с техните роби, кърпи за глава и бради. Тримата имахме обратния проблем — в Сана нямаше много западници и се набивахме на очи като прасета в джамия.

Стигнахме „Надежда в техните ръце“ и влязохме. Клиентелата беше само западна — мъже и жени стопаджийи, европейска туристическа група и няколко дами, които може би работеха като доброволки или за някое посолство.

— Тук можеш да си свалиш шала — каза Бренър на Кейт.

— Увий го около очите си, докато пазаруваш — посъветвах я аз.

— Май ще е по-добре да го увия около врата ти.

Очаквах подобна реакция.

Кейт се разбули и се показва като най-добре изглеждащата жена в магазина, може би с изключение на една стопаджийка на двайсет и няколко с австралийски акцент и дълга червена коса. Простете, отклоних се.

Докато Кейт оглеждаше магазина, а Бренър следеше вратата, аз завързах разговор с един младеж — американец от Ню Йорк, казваше се Ман Лонгоу. Младият г-н Лонгоу живееше в Сана в странноприемница в някаква кула, но не онази, където обядвахме. Беше завършил Йейл, специалност Близък изток, говореше сносен арабски и беше дошъл да учи по-чистия и стар език на Забравената от времето страна. Пребиваваше в Йемен от един месец и му оставаше още един.

— Още никой ли не се е опитвал да те отвлече? — попитах го.

Той намери въпроса ми за смешен и отговори:

— Не. Местните са наистина приятни хора.

— Аха. Но Държавният департамент все така предупреждава пътуващите, че не били чак толкова приятни.

— Преувеличават — отвърна той. — Обиколил съм целия Близък изток. Никога не съм имал проблеми.

— Браво. Все пак се пази.

— Половин евреин съм — призна той, — така че съм наясно.

— Гледай да не споделяш тази информация.

— Знам. Успяхте ли да посетите еврейския квартал?

— Не, но е в списъка ми.

— Заслужава си да се види. Все още е относително пуст. Има къщи с Давидовата звезда, необитавани от петдесет-шейсет години. Шантава работа. Защо например йеменците още не са ги сринали? Или не са се нанесли в тях? Все едно чакат евреите да се върнат.

— Може да им се наложи доста да почакаат.

— Да. Така излиза.

— Може би след следващия потоп.

— Следващата седмица заминавам за Мариб с още няколко души — каза той. — Там има предислямски руини. Храмове на боговете на луната и слънцето. Дворецът на Савската царица. Трябва да ги разгледате.

— А ти първо трябва да се запознаеш с положението там.

— Да, знам. Тук има нещо като полицейска сила, казва се Бюро за национална сигурност. Те защитават туристите. Срещу заплащане. Дават ни двайсетина въоръжени мъже за екскурзията срещу двеста долара. Транспортът е включен в цената.

— Получаваш онова, за което си плащаш — напомних му и го запознах с последните новини. — Снощи е имало атака в онзи район. Срещу американска петролна инсталация. Намирисва на Ал Кайда.

Г-н Лонгоу, който беше на двайсет и няколко и следователно безсмъртен, не изглеждаше особено загрижен.

— А вие защо сте тук? — поинтересува се той.

— Защото ми се счу, че туристическият агент каза Швеция.

Той се разсмя и ме увери:

— Тук ще имате повече изживявания.

— Такъв е планът ми. Сам ли си?

— Приятелката ми пристига след няколко дни.

— Регистрирайте имената и адресите си в консулския отдел в посолството — посъветвах го.

— Добре.

— Знаеш ли къде се намира американското посолство?

— Не.

— Разбери.

— Добре.

— Говоря като родителите ти, нали?

— Нещо такова.

Казах му къде съм отседнал.

— Ако още съм в града, когато пристигне приятелката ти, минете през хотела и с жена ми ще ви поканим на вечеря и истински питиета.

— Благодаря. Ако искате да дойдете на екскурзията в Мариб, има свободни места. Излиза по двайсетина долара на глава.

Горе-долу толкова плаща Ал Кайда за глава.

Помислих си, че Сана е измамливо спокоен град: не достатъчно опасен, че да те кара да не излизаш на улиците, но и не достатъчно сигурен, за да може един западняк да скита сам из него. Мисля, че всичко зависи от това кой си и каква е моментната ситуация. За нас, хората от американското посолство, Сана винаги е приключение. За Мат Лонгоу тя е просто една спирка от дълго пътуване.

Както и да е, йеменските дами, които въртяха магазина, бяха приятни, говореха английски и изглеждаха образовани. Една от тях, Аниса, настоя да ни заведе горе, където йеменски жени — предимно вдовици и разведени — режеха плат и шиеха облекла ръчно или на стари шевни машини.

В тази страна рядко може да се види жена да работи извън къщи, но магазинът и ателието, изглежда, се търпяха заради благотворителната дейност.

— Коранът учи мюсюлманите да са милостиви и да помагат на бедните — уведоми ни Бренър.

— Кой корен?

— Казах *коранът*.

— О, да бе. — Колко пъти мога да пусна този лаф?

Както и да е, Кейт помогна на бедните в размер на три торби дрехи, като ми напомни, че облеклото ѝ все още е в Ню Йорк и очаква адреса, на който да бъде изпратено. Купи си също черно балто, което според Бък не било лоша дреха, ако ти се налага да се смесиш с тълпата. Не продаваха мъжки дрехи или както наричаха нещата, които навличаха местните, така че пазаруването ми се размина. Покупките

на Кейт излязоха около двацет долара, така че не мърморих и всъщност бях трогнат, че мога да дам сумата за благотворителност, отчасти от благодарност за ниските цени в страните от Третия свят.

Излязохме от магазина и Кейт скри красивото си лице зад шала. Пресякохме улицата до пазара за джамбии, малък площад, който изглеждаше така, сякаш е тук от годината на потопа. В буквалния смисъл.

Бренър ме насочи към малко магазинче, препоръчано от Бък. Собственикът, г-н Хасан, като че ли помнеше г-н Бренър. Нямаше да се изненадам, ако Бренър и Бък пазаруваха тук с отстъпка. Или че г-н Хасан може да се обади на някого, след като си тръгнем.

Бренър изглеждаше радостен да сподели с мен познанията си за извитите ками и след петнайсет минути се оказах горд бъдещ собственик на гадно изглеждаща джамбия с дръжка от рог на овен. Сто долара, свалени от първоначалните триста, защото сме американци. Или качени от двацет, защото сме американци. Пазарлъкът с араби в сук не е от силните ми страни, така че дадох на г-н Хасан стотачката, а той добави към ножа ръчно изработен кожен колан и ножница със сребърен обков на върха.

— Някой бил ли е убит с това? — попитах г-н Хасан, съсухрен старец с бяла брада.

Той разбираше достатъчно английски, за да се усмихне, и бе достатъчно честен, за да отговори:

— Не. Вие направи първо убийство.

За миг си представих как влизам в кабинета на Том Уолш и му казвам: „Имам нещо за теб от Йемен. Затвори очички“.

След извършването на трансакцията излязохме от магазина. Бях си сложил колана с камата, която, ако проявявате интерес, се носи не отстрани, а отпред, като извитият връх трябва да сочи надясно. Ако е наляво, значи си обратен. Измислих си го.

— Този нож е пет пъти по-скъп от всичките ми дрехи — възмутено каза Кейт.

— Играчките за момчета са скъпи — напомних й аз.

Нямахме време да посетим съседния пазар за магарета, което ме разочарова, но пък беше повод да се върнем някой ден. Продължихме на запад, докато не стигнахме до широката уади, разделяща Стария град на източна и западна половини, досущ като Пето авеню в

Манхатън. С това сравнението приключваше. Дерето беше пресъхнало и, както бе казал Бренър, дъното му беше частично павирано и имаше оживен трафик. Препминахме по като че ли единствения мост и продължихме на юг към джамията ал Махди.

Ако от Ал Кайда ни следяха, това бе последният им шанс да действат, преди да стигнем бронираната си кола — а аз с радост бих се възползвал от тази възможност да използвам новия си пистолет. Единственото, което наистина ме тревожеше, бе да не се появи някой сбърканяк с натъпкана с експлозивни кола или колан, желаещ да замине за рая преди вечеря. Иначе групата ни можеше да се справи с всичко останало.

Бренър се обади на Замо по радиото и поддържахме връзка, докато не се забелязахме.

Замо спря до нас, вмъкнахме се в джипа и продължихме на юг покрай дерето. Отново се бях настанил отпред с пушката.

— Нещо интересно? — попита Бренър.

— Нищо. Само някакъв тип ми даде щайга манго. Отзад е.

— И тиктака — рече Бренър.

Разсмяха се.

Явно бяха развили вкус към фронтовия хумор. Предполагам, че това им помагаше да останат с всички си. Или вече отдавна бяха прекрачили чертата.

28.

Докато пътувахме към крепостта Гумдан, извадих джамбията си и я показвах на Замо, който ѝ хвърли поглед и любезно ме посъветва:

— Бива я. Никога не трябва да допускате човек толкова близо до себе си, че да ви се налага да използвате нож.

— Съгласен. — Спомних си последната ми среща с Лъва. — Но се случва.

— Да. Но би трябвало да се случва само когато искаш да се случи.

— Точно така. — Смених темата. — Е, колко удара имаш?

— Единайсет потвърдени, два вероятни, един пропуск — прозаично отвърна той и добави: — Оня задник взе, че се наведе, не знам защо. — Разсмя се. — Може да е видял монета на земята.

— Късметът си е късмет. — Отново смених темата и попитах; — А с какво се забавляваш тук?

— С това в момента.

След пет минути вече приближавахме стените и стражевите кули на крепостта Гумдан, застрашително изглеждащо съоръжение от тъмни тухли, което се извисяваше над района.

— Турците са я построили през деветнайсети век на мястото на стария дворец Гумдан, както вече споменах — каза Бренър. — Турската окупация била брутална и се твърди, че нито един йеменец, влязъл в крепостта, не е излязъл от нея.

Ясно. Повечето стари градове имат подобно място, някаква емблематична крепост затвор със зловеща история, чието име е достатъчно, за да събуди страх у местните жители и особено у хлапетата. „Амир, почисти си стаята, или отиваш в Гумдан“. В цивилизования свят повечето такива места сега са музеи и туристически атракции, подобно на лондонския Тауър. Тук обаче старият бизнес си е все същият, само с нов мениджмънт.

— Воали за онези, които се нуждаят от тях — казах, докато спирахме пред портала.

Бренър свали прозореца и каза нещо на арабски на войника. Различих имената Кори и Бренър. Това сме ние. Войникът зяпна Кейт, после каза да чакаме и отиде в постройката за охраната.

— Идвал ли си тук? — попитах Бренър.

— Веднъж — отвърна той и обясни: — Някакъв идиот от Вашингтон беше дошъл на официално посещение в посолството и се разприказвал с една йеменка на улицата. Тя била нахакана, незабулена и се усмихвала прекалено много. Прибраха ги и двамата.

— Вината е била изцяло нейна — посочих аз. — Ако е била покрита, това изобщо е нямало да се случи — нито бърбуренето, нито усмивките.

Бренър нямаше коментар към забележката ми. Каза само:

— Както и да е, измъкнах го и го качих на самолета за вкъщи.

— А с нея какво стана? — попита Кейт изпод шала си.

— Не знам — отвърна Бренър. — Най-вероятно са я напляскали и вече има едно наум.

Определено е трудно да кръшнеш в тая страна.

Някакъв офицер дойде при колата ни и каза любезно:

— Моля паркира до пилон и чака човек. — И добави: — Дама не излиза от кола.

Бренър каза нещо на арабски, в това число „Ас-салаам алейкум“, и потеглихме.

Центърът на крепостта представляваше голям открит двор с отъпкана пръст и чакъл, вероятно някогашен плац, сега използван предимно за военна екипировка. Неколцина войници седяха на бели пластмасови столове и дъвчеха нещо. Какво ли?

Бренър посочи няколко стари съветски танка и самоходни гаубици, както и по-нови американски камиони и военни джипове.

— Доставяме им оборудване, което успяваме да спестим от Ирак и Афганистан. Само че не искаме да им даваме твърде много, защото след година-две Йемен може да се окаже държава на Ал Кайда. Освен това половината екипировка се нуждае от резервни части или ремонт, а те нямат обучени механици и инвентарна база, които всъщност не са им нужни, тъй като повечето части са крадени. А работещата техника се използва срещу племената, а не срещу Ал Кайда.

На кого му пука? Не и на мен. Аз просто трябва да светна един тип и да се разкарам. Бренър явно беше прекарал прекалено дълго в

тази страна.

— Йеменското правителство не иска американски военни съветници, които биха могли да помогнат за проблемите им с логистиката и обучението — продължи Бренър. — Искат обаче американски пари и техника, без да могат да работят отговорно нито с едното, нито с другото.

Също като на Федерал Плаза 26.

— Като Виетнам е — каза Бренър, който по разбираеми причини възприемаше голяма част от света през тази призма. — Некомпетентни и слабоволни съюзници, воюващи срещу неприятел, който е мотивиран от нещо повече от желанието да си спаси безполезния задник. Можем обаче да обърнем нещата с няколко взвода от Специалните части и може би с батальон рейнджъри и екип военни съветници.

— Мисля, че Пентагонът беше казал същото и за Виетнам — посочих аз.

— Да... но... — Бренър се обърна към Замо. — Спри тук.

Замо спря близо до пилона между два американски камиона.

— Добре, Кейт и Замо остават в колата, а ние с Джон излизаме и чакаме въпросния човек — каза Бренър. — Ако не се върнем до сряда, обадете се в посолството.

Това предизвика смях.

— Лесно е да влезеш, трудно да излезеш — добави Замо.

Виж, това не беше смешно. Нищо че е поговорка.

— Обади се и докладвай за ситуацията — каза Бренър на Замо.

— Добре ли си? — попитах Кейт.

— Чудесно съм. Имам си Замо и колт четирийсет и пети калибър.

— Не сваляй шала — посъветва я Бренър.

В духа на културното разбирателство задържах джамбията си и двамата с Бренър слязохме и се дръпнахме от паркираните машини на място, където да можем да бъдем забелязани от човека, който и да бе той. Всъщност бях почти сигурен с кого ще се срещнем.

Погледнах към околните постройки от камък и тухли. Някои стари фортове са романтични, други са зловещи и потискащи. Това място можеше да получи награда „Среднощен експрес“ за най-страховития турски затвор на света.

— Тук си като следовател от Екипа за събиране на доказателства на ФБР и работиш по атаката срещу „Коул“ — напомни ми Бренър. — Но ако нямаш нищо против, бих искал аз да поема затворника.

— Разбира се. Действай пръв. После ще ти покажа как се прави.

Той прие това добре, но не пропусна да ми напомни:

— Бил съм криминален следовател.

— Да бе. Но ако тук е като в Централния затвор в Аден, не очаквай много.

Едно хъмви се появи на двора и спря недалеч от нас. Задната врата се отвори и от колата слезе полковник Хаким от Службата за политическа сигурност. Беше с униформа, но това не го правеше по-привлекателен от последния път, когато се срещнахме.

Погледна джамбията ми, усмихна се (подигравателно?) и ни направи знак да се качим в колата. Настаних се отпред до шофьора, който несъмнено бе прекарал деня с добитък, а Бренър седна да прави компания на полковник Хаким отзад.

Полковник Хаким каза нещо на шофьора и потеглихме.

Бренър, който се придържаше към протокола, каза:

— Благодаря, че ни посрещате, полковник.

— Уговорката не ми допада, но изпълнявам заповеди — отвърна полковник Хаким.

Какъв изискан мъж. Хей, лайнар такъв, возиш се в автомобил, платен с моите данъци.

— Имаме общ враг и Съединените щати са тук, за да помогнат — напомни му Бренър.

Отговор не последва.

За да потвърдя казаното от Бък за ЦРУ, попитах г-н Изискания:

— Други американци идвали ли са да говорят с пленника?

Той отначало не отговори, после попита:

— Вие не знаете ли?

— Лично аз току-що пристигнах.

— Да? Тогава питайте приятелите си.

Задник.

Спряхме пред една особено мрачна на вид четириетажна сграда. Дори без решетките на прозорците щях да позная, че е затвор.

Виждах съм много затвори през живота си. И прекалено много затворници. И всяко посещение в затвор отнема нещо от мен и оставя

нещо друго.

— Имате половин час — каза полковник Хаким. — Нито минута повече.

Сигурен съм, че се надяваше, че при следващата ни среща на това място ще има повече от половин час. Например двайсетина години. Но дотогава ние бяхме просто посетители.

29.

Влязохме в затвора през ръждясала желязна врата и се озовахме в тънещ в полумрак каменен вестибюл, където един страж застана мирно. Последвахме полковник Хаким по смълчан коридор, чиито стени бяха покрити с разкапваща се мазилка. Тази сграда май имаше проблем с плесента.

Мислите ми се върнаха към Централния затвор в Аден — той е бил построен от британците, когато са управлявали Южен Йемен. И също бе мрачно и зловещо място, но в сравнение с това тук приличаше на истински санаториум.

Полковник Хаким ни поведе по друг смълчан коридор със затворени дървени врати. Май работното време беше свършило, но докато изкачвахме тясното стълбище към втория етаж, чух писък, последван от викове и нов писък. Хубаво е да чуеш, че някой още е на работа.

Полковник Хаким отвори една врата и влязохме в стая, където двама мъже седяха на пластмасови столове при малка маса.

Покрай стената бяха подредени шкафове за документи, а на отсрещната стена имаше прозорец с решетки и без стъкло, който пускаше слънчевата светлина и всичко, на което му хрумнеше да влети в помещението. Един вентилатор въртеше гадния въздух.

На едната стена висеше голяма снимка на доживотния йеменски президент Али Абдула Салех, мустакато подобие на Саддам Хюсеин, което отчаяно се опитваше да избегне участието на иракския си идол.

На друга стена имаше табла и афиши на арабски, които едва ли изреждаха правата на задържаните, макар че на един от тях май пишеше СЛУЖИТЕЛИТЕ ТРЯБВА ДА СИ МИЯТ РЪЦЕТЕ СЛЕД ПРЕБИВАНЕТО НА ЗАТВОРНИЦИТЕ.

Както и да е, двамата мъже вече стояха прави и нито един от тях не приличаше на затворник. Хаким представи единия като преводач, а другия като доктор.

— Затворникът не знае английски и е болен — обясни Хаким. Кое то можеше да се очаква.

Преводачът, млад тип със западно облекло, помоли да го наричаме Сами, а докторът, по-възрастен господин с раздърпан костюм без вратовръзка, се представи като д-р Фахд. Бренър се представи, като използва бившия си военен чин, а аз — като командир Кори. Защо пък не?

Преводачът ни покани да седнем и ние с Бренър седнахме. Хаким остана прав. Д-р Фахд също седна, отвори някакъв вестник и запали цигара. Сами извади някакво досие, прелисти го и се обърна към мен и Бренър.

— Името на затворника е Рахим ибн Хаям...

— Може ли да получим копие от това? — прекъсна го Бренър.

— Това е класифицирано досие, което няма да напусне тази стая — отвърна Хаким.

Извадих химикалката си и детективския си бележник, с който не се разделям никога, и се обърнах към Сами:

— Бихте ли ми казали името буква по буква?

— Не — намеси се Хаким. — Никакви бележки. Само ще слушате.

— Ще пуснем искане по официалните канали — каза ми Бренър.

— Затворникът твърди, че е на двацет и две години и че по рождение е саудитски гражданин — продължи Сами. — Паспортът му бил взет от Ал Кайда, така че разполагаме единствено с думите му. Казва, че е от добро семейство от горната част на средната класа, живеещо в Медина. Учил е две години в университета в Рияд. Освен това заявява, че е добър мюсюлманин, не пропуска дневни молитви и е извършил своя хадж.

Всичко това беше добре, предполагам. Сами продължи с религиозната характеристика на затворника (бил сунит), с отдадеността му към ученията на Корана и така нататък.

Добре де, трябваше ли ми да знам всичко това? Предполагам, че по тези места тази информация е съществена. Защо ли? Нямам представа. Може би добрите мюсюлмани получават по-добра храна или един ритник по-малко в топките. Междувременно часовникът тиктакаше и Бренър спечели точка в моите очи, когато каза:

— Можем ли да преминем към другата информация?

Сами погледна Хаким. Полковникът явно разбираше, че едва ли ще може да ни изгуби още време, и кимна.

Сами обърна една страница и продължи:

— Затворникът твърди, че е бил вербуван от Ал Кайда в Медина преди четири месеца. Не знае фамилните имена на вербуващите, само измислени имена, както и че те също били саудитци. Малко след това долетял с „Йемения Еър“ в Сана със собствения си паспорт и туристическа виза. На летището бил посрещнат от двама души, които не му казали имената си, и бил отведен в къща в околностите на града, но не знае къде точно. Останал в къщата пет дни с още двама новобранци от Саудитска Арабия, като тримата прекарвали времето си в пости и молитви.

Някои типове здравата се забавляват. Нищо чудно, че са поискали да постъпят в Ал Кайда. Пътешествия, приключения, срещи с нови хора, пости, молитви, куршум и затвор, където те измъчват. Пишете и мен. Така де, какво си мислят тези хора? Това е въпросът.

— На петия ден, по изгрев-слънце, затворникът и двамата други били качени на „Тойота Хайлукс“, която ги откарала на изток по пътя за Мариб — продължи Сами. — Спирали ги на три военни пропускателни пункта, но след като показвали саудитските си паспорти и казвали, че са туристи и студенти на път към руините в Мариб, ги пускали да продължат. Шофьорът, който бил йеменец, казвал на войниците, че е платен екскурзовод. — Сами обясни: — Там има древни храмове от времето на Савската царица и пак там според преданието спрял ковчегът на Ной, така че районът е интересен за евреи, християни и мюсюлмани.

Аха. Както и за американските петролни компании и Ал Кайда. Много неща стават в Мариб. Може би Мат Лонгоу беше прав — че трябва да го видя това място.

— Пътували пет часа по шосето, след което още половин час в планините — продължи Сами. — Затворникът твърди, че не може да ни каже или покаже къде точно са се намирали и къде е свършило пътуването им, защото и на тримата им завързали очите.

Дали пък и шофьорът не е бил със завързани очи? Но като ги знам как шофират местните, това едва ли е от особено значение.

— Затворникът и двамата му сънародници пристигнали в някакъв планински лагер, който бил примитивен според описанието му — каза Сами. — Кирпичени къщи и пещери, както и няколко бедуински шатри. Може би преди лагерът е бил използван от бедуини.

Според него това бил тренировъчен лагер на Ал Кайда, в който имало стотина новобранци от различни страни като Оман, Ирак, Египет и Кувейт. А също и десетина офицери, тренъори и духовни водачи.

Духовни водачи? Може би имам нужда точно от това вместо началник. Как можем да сме кръстоносци без духовни водачи? Както и да е, изглеждаше, че джихадистите, в това число и Ал Кайда, имат средновековни тикви и оръжия от дваисет и първи век. А това прави войната много по-различна. Липсват ми безбожните комунисти.

Сами прелисти досието и мина нататък:

— Обучението в лагера продължило три месеца — стрелба, експлозиви, разчитане на карти и работа с комуникационно оборудване. Затворникът описва обучението като много изтощително и тежко, а храната — като лоша.

Купонът ставаше по-як с всяка минута. Но все пак трябва да се отдаде дължимото на кучите синове. Моят племенник тийнейджър дори не си чисти стаята, а Ал Кайда успява да накара тези хлапета, предимно от средната класа, да зарежат климатиците, телевизорите и течащата вода и да отидат в пущинака, за да живеят в кирпичени коптори, да ядат кози и да се учат как да станат бойци. Нещо като Армията на мира, с изключение на оръжията. Да не забравяме и Пантерата от Пърт Амбой, Ню Джърси. Какво ставаше тук?

— Затворникът казва, че в лагера имало медик, но му липсвали умения и материали — продължи Сами. — Казва, че един новобранец умрял от треска, а друг от нараняванията си след падане от една планинска пътека. В лагера имало, много болни.

Естествено. Не са имали медицинска сестра, която да им боде задниците, преди да заминат за Йемен. Иначе казано, Ал Кайда в Йемен се намираше на първа или втора фаза от развитието си — пристигнали са, организирали са лагери, имат новобранци и обучаващ персонал, но не са достатъчно силни, за да предприемат значителен ход към събарянето на правителството. Междувременно трупаха увереност и уважение чрез атаките си срещу чуждестранни обекти и индивиди — туристи, посолства и бизнес — и като не посягаха на йеменските военни, което би накарало дори една мързелива и некомпетентна армия да отвърне на удара. Да не забравяме и „Коул“, първата и засега най-зрелищна и успешна атака на Ал Кайда в Йемен, благодарение на която определено бяха забелязани.

— Когато обучението завършило, затворникът и четирийсет други заминали за района северно от град Мариб — продължи Сами. — Там живеели в овчарски колиби, чиито собственици ги нямало. И там планирали и подготвили нападението срещу американската петролна инсталация, която се намира недалеч.

Вдигна поглед от досието.

— Разпитващите са стигнали дотук, след което затворникът се разболял и трябвало да бъде настанен в затворническата лечебница.

Ясно. Винаги е налице деликатен баланс между енергичния разпит и вкарването на затворника в болницата. Или в моргата.

— Сега затворникът е малко по-добре и можете да говорите с него — увери ни Сами и изказа личното си мнение: — Това е един заблуден уплашен младеж, който плаче за родителите си и за хубавия живот в Саудитска Арабия.

А стига бе. Хлапето го чакаха десет или двайсет години в йеменски дранголник, което бе равносилно на смъртна присъда. Разбира се, освен ако Ал Кайда не го измъкне. Или ако не поеме властта тук. Тогава той щеше да се превърне в герой. Но дотогава трябваше да оцелее, а най-добрият начин да го направи беше като говори. И той нямаше нищо против да го прави, стига тези идиоти да не го убиеха преди това.

— Затворникът спомена ли кои са били лидерите му? — попита Бренър.

— Както вече казах, според твърденията му познавал другарите си само по измислените им имена — отвърна Сами.

Добре, а как стои въпросът с описанието на лидерите? Тяхната националност? Случайно един от тях да е имал акцент от Ню Джърси и да е носил тениска „Джърси Шор“? Така де, ако ми пуснеха този затворник само за два часа, щях да го изцеда напълно. Тукашните разпитващи обаче бяха некадърни садисти, както се бях убедил в Аден. Крайната им цел бяха повече имена и пълни признания. Аз пък исках да науча какво е закусвал затворникът, кое е любимото му телевизионно предаване, след което можехме да продължим нататък.

— Какво казва затворникът за отношенията между лагера и местните племена? — попита Бренър.

— Не е казвал нищо по въпроса — отговори Сами.

— Защо не е бил попитан? — поинтересува се Бренър. — Как е възможно лагерът да съществува без разрешението на племенните вождове?

Сами сви рамене.

— Може би са имали някаква уговорка. Или лагерът е бил твърде силен за местното племе. Или...

— Не разпитвайте преводача, господин Бренър — намеси се Хаким. — Той е тук само за да каже онова, което е казал затворникът.

Така си беше. Но тъй като Сами изглеждаше приказлив и готов да помогне на американците, го попитах:

— Затворникът сътрудничеса ли с другите американци, които дойдоха днес сутринта?

— Да, но се чувстваше зле, в лечебницата, така че разговорът бе кратък — отвърна Сами.

— Вие присъствахте ли, когато от ЦРУ са били тук? — попитах полковник Хаким.

— Питайте тях, не мен. — Полковник Хаким започваше да губи търпение. — А сега да видим затворника.

Д-р Фахд грабна лекарската си чанта, всички станахме и последвахме Хаким по коридора.

Не бях сигурен дали всичко това ни доближава до Пантерата, но поне беше интересно. Надзърване в начина на действие на Ал Кайда, макар и не в главите им. Може би никога няма да успее да влезе в главите им — просто сме от различни планети. Помислих си обаче, че съм разбрал нещичко за Рахим ибн Хаям, макар все още да не го бях виждал. Той бе уплашено хлапе, нямащо нищо против да говори. Може би мислеше, че няма ясна представа за голямата картина, но може би знаеше повече, отколкото смяташе, че знае.

С малко късмет Рахим може да се беше срещал с Пантерата и с още малко повече късмет Пантерата може би все още беше някъде из възвишенията на Мариб. И ако останеше там, Джон Кори щеше да му разкаже играта.

30.

Стигнахме до желязна врата, до която един страж подремваше след следобедния кат в бял пластмасов стол. Хаким го срита, стражът бързо скочи на крака и отвори вратата.

Хаким влезе пръв, следван от Сами, д-р Фахд, Бренър и моя милост.

Килията, вероятно стая за разпити, беше някъде три на три, осветена само от високия прозорец с решетки и една-единствена крушка. Стените бяха от варосани тухли, с интересни червеникави петна, както и няколко червени пръстови отпечатащи.

На каменния под имаше мръсен дюшек, на който лежеше млад мъж с рехава брадица, облечен в мръсна бяла затворническа пижама, окървавена около левия му крак на мястото, където кръвта се беше просмукала през превръзките. Забелязах също, че дясното му око е подуто и затворено. Освен това долната му устна бе сцепена и гърбавият му нос беше извит на една страна. Ръцете и краката му бяха оковани, като веригата на краката бе закрепена за пода.

— Окован е, за да не може да се самонарани — обясни Хаким на американските си гости.

Ама разбира се. Как така ще се самонаранява! Има си хора за тая работа.

Хаким рязко каза нещо на затворника и той бавно се надигна, седна и се облегна на стената.

— Както виждате — продължи с обясненията си Хаким, — този човек е бил ранен, докато е оказвал съпротива при задържането му от охраната на американската петролна компания.

Същите дивотии бях чувал и в затвора в Аден. Интересното е, че йеменците смятат, че трябва да лъжат американците за побоите над затворниците. Ето и моите майтапи против това. Не съм привърженик на мъченията. Те са мръсни, рисковани, непродуктивни и незаконни. Онова, което искаш от пленника, е в главата му, така че трябва да му пребиеш мозъка, а не тялото. Отнема повече време, но пък получаваш по-добри резултати.

Д-р Фахд седна на един стол пред затворника, за да провери състоянието му.

В помещението имаше още четири бели пластмасови стола и полковник Хаким покани мен, Бренър и Сами да седнем с лице към затворника. Самият той премести един стол между нас и пленника и също седна.

Когато очите ми свикнаха със слабата светлина, видях до затворника празна пластмасова бутилка и леген, пълен с нещо, което изглеждаше като и миришеше като пикня. На пода имаше фасове, както и неща, които може би бяха добре сдъвкани листа кат. Килията вонеше на сто години мизерия.

Д-р Фахд освети очите на затворника с фенерче, премери му температурата, преслуша сърцето и дробовете, след което му измери кръвното. Накрая се изправи и обяви:

— Затворникът е добре.

Всъщност затворникът изглеждаше така, сякаш е издържал десет рунда срещу Майк Тайсън. Но пък може би жизнените му показатели бяха наред.

Д-р Фахд седна в ъгъла и запали цигара. Предположих, че тук няма нищо лошо докторите да пушат.

Полковник Хаким заговори на затворника, като по всяка вероятност представяше посетителите. Чух думата „Амрика“.

Затворникът затвори здравото си око и кимна.

— Можете да започвате — каза ни Хаким.

Сами преведе, Рахим отговори и Сами, който явно беше забравил или не знаеше, че Бренър разбира малко арабски, ни каза:

— Той се чувства добре.

— Не се чувства добре — поправи го Бренър. — Освен това казва, че е жаден и гладен.

Сами хвърли поглед към Хаким.

— Щом арабският ви е толкова добър, ще освободя преводача — каза полковникът.

— Арабският ми е достатъчно добър, за да разбере, когато чуя неверен превод — отвърна Бренър.

Хаким подмина думите му и погледна към мен.

— А вие, господин Кори? Как сте с арабския?

— По-добре, отколкото вие с английския.

Това не се хареса на Хаким, но той каза нещо на стража и той излезе.

— Продължавайте — каза полковникът на Бренър.

След като се разбра, че не можем да бъдем напълно изпързали, Бренър взе предвид изтичащото време и започна по същество:

— Как се казва командирът ти?

Сами попита, Рахим отговори и Сами каза:

— Както вече е казал в показанията си, той знае само измислените им имена.

— Добре. Какво е измисленото име на командира му?

Сами попита и Рахим отговори: „Саид“. Добави още нещо и Сами преведе:

— Саид загинал при атаката.

Е, това май беше задънена улица.

— Откъде е бил Саид?

Отговорът бе — от Ирак.

Стражът се върна с бутилка вода и я хвърли на дюшека. Рахим я отвори и я изпи до капка.

Бренър зададе още няколко въпроса за другарите по оръжие на Рахим. С две думи, бойците не знаели истинските си имена, което беше добра предохранителна мярка, ако някой от тях бъде заловен, както се бе случило с Рахим. Знаели бяха обаче националността си и понякога родните си места и Бренър установи, че половината от тях били от нашите добри съюзници саудитците, имало и неколцина от Кувейт, страната, която освободихме от Ирак при първата война в Залива. Имало също и хора от съседния Оман, неколцина египтяни и само петима йеменци — вероятно лекуващи се от пристрастяването към кат. Интересното бе, че повечето духовни водачи били от Саудитска Арабия, а повечето от обучаващите и командирите били иракчани, бивши членове на вече несъществуващата иракска армия, наети в момента от група, наречена Ал Кайда в Месопотамия. Друго си е да знаеш как се убива — все ще можеш да продадеш уменията си някъде.

Както и да е, бившият войник Бренър зададе въпроси в стила на военното разузнаване за командната структура, екипировката, бойния дух и така нататък и получи интересна информация, която можеше да

свърши добра работа на военния аташе в посолството. Само че изобщо не се доближавахме до Пантерата.

Всъщност разпитът имаше известни проблеми и двамата го знаехме много добре. Трудностите бяха свързани не само с ограниченото време, но и с това, че полковник Хаким от Службата за политическа сигурност слушаше всяка дума, така че щеше да разбере какво търсим и можеше да се сети какво вече знаем и какво не.

Ако тези хора бяха истински съюзници, това нямаше да е от особено значение. Само че те не бяха. Всъщност полковник Хаким, а може би и преводачът и докторът, спокойно можеха да имат зетьове в Ал Кайда. Помня, че имах същия проблем при разпитите в Аден.

Предвид всичко това двамата с Бренър трябваше да действаме балансирано. Това беше може би единствената ни среща със затворника и трябваше да се възползваме максимално от възможността, без да издаваме много неща на съюзниците. Или на враговете. От друга страна, искахме Ал Кайда да знае едно — че Джон Кори търси Пантерата от Пърт Амбой.

Бренър влезе в ролята на ченге и се обърна към Сами.

— Кажи на Рахим, че ако продължава да казва истината, американците ще му помогнат да се върне у дома.

Сами погледна Хаким, Хаким кимна и Сами преведе глупостите на Бренър. Така де, Рахим беше джихадист от Ал Кайда, току-що нападнал американски петролен обект, така че имаше повече изгледи да бъде репатриран от йеменците, отколкото от американците — и ако някога се озовеше на американска територия, тя щеше да се нарича Гуантанамо. Офертата обаче явно се бе сторила искрена на отчаяния Рахим и той закима енергично.

— Някой от другарите ти или лидерите живял ли е в Америка? — попита Бренър.

Сами зададе въпроса и Рахим като че ли се поколеба, след което отговори.

— Казва, че един от другарите му, египтянинът Ануар, бил живял известно време в Америка — преведе Сами. — Казва също, че бил чувал, че един от главните им командири навремето бил живял в Америка.

Бренър беше достатъчно умен да не избързва с уточняващите въпроси и смени темата.

— Получавахте ли помощ или информация от някое от племената в района на Мариб?

Рахим изслуша превода, после каза нещо, което Сами преведе като:

— Казва, че местният шейх на племето яфи взел пари от Ал Кайда за правото да преминат през земите му и да използват лагера на бедуините.

Беше интересно, че Ал Кайда е успяла да сключи сделка с местен вожд. Но пък като оставим настрана всички различия, парите си вършат работата. Или, както бе казал Бък в Ню Йорк, имало е услуга за услуга.

— Какво друго е осигурявал шейхът? — попита Бренър.

Сами зададе въпроса на Рахим и преведе отговора:

— Казва, че шейхът осигурявал храна, водачи и информация относно охраната на американската петролна инсталация. Казва също, че командирите им казали, че с тази информация атаката им ще бъде успешна.

Рахим доброволно каза и нещо друго, което винаги е добър знак, и Сами преведе:

— Казва, че охраната на американската компания като че ли ги очаквала, и сега смята, че някой ги е предал на американците или на йеменските сили за сигурност.

— Как е името на онзи шейх? — попита Бренър.

Сами преведе въпроса, но Рахим отговори, че не знае.

— Яфи са голямо племе около Мариб — каза ми Бренър. — Подобно на всички племена, те са разделени на много кланове, които понякога носят името на родовете си шейхове. Така че ако знаехме името, бихме могли да идентифицираме племето и може би да установим местоположението на лагера на Ал Кайда. — Обърна се към полковник Хаким. — Трябва да се заемете с това.

— Не ми казвайте какво да правя — рязко отвърна Хаким.

Съюзник или задник?

Бренър реши, че е задник, и ми обясни:

— СПС не обичат да напускат безопасните градове.

Помислих си, че Хаким ще се пръсне от яд, но той успя да се овладее и каза:

— Пет минути. — И добави за протокола: — Затворникът е болен и трябва да почива.

— Докторът каза, че бил много добре — посочих аз.

— Пет минути.

Бренър се обърна към мен.

— Твой ред е.

Добре. Както казах, обичам да размеквам затворника с лични въпроси и разговори за спорт, но в случая бе налице дълбока културна пропаст и разполагах с около четири минути, така че се насочих направо към основното ястие и зададох типичен въвеждащ въпрос.

— Кога за последен път видя Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир?

Подутите очи на Рахим се ококориха още преди превода.

Сами преведе и си личеше, че Рахим се затруднява с отговора. Накрая заговори.

Полковник Хаким се беше намръщил, а Бренър кимаше, сякаш разбира всяка дума — или поне всяка трета.

Накрая Сами преведе:

— Той казва... че ал Нумаир, Пантерата, се появил вечерта. Вечерта преди атаката. Говорил на бойците и ги уверил, че ще победят. Молили се заедно... после ал Нумаир се качил в кола и отпътувал.

С Бренър се спогледахме, след което зададох стандартен полицейски въпрос:

— Каква кола по-точно? С какъв цвят?

Сами попита и преведе:

— „Тойота Хайлукс“. Бяла.

— Много често срещано превозно средство в Йемен — уведоми ме Бренър. — И деветдесет процента от колите в тази страна са бели.

— Забелязах.

Значи Пантерата се возеше в често срещана кола, което не беше изненадващо. Изненадващото бе, че явно се придвижваше свободно през онзи племенен район.

— Колко други коли имаше с него?

Отговорът бе пет и Сами каза, че всички били бели джипове, макар че Рахим не беше сигурен за марките и моделите.

Зададох друг стандартен полицейски въпрос:

— Как беше облечен ал Нумаир?

В традиционното за Северен Йемен облекло — бял футех и шивал на главата. Никакви тениски на „Джърси Шор“. Явно Пантерата се връщаше към корените си.

Потупах камата си.

— Джамбия?

На Сами не му се наложи да превежда: Рахим кимна и каза:

— Джамбия.

— Брада?

Да. Дълга, черна.

— Как изглеждаше? Болен? Здрав? Дебел, слаб?

Сами зададе въпроса и отговори:

— Според Рахим изглеждал здрав. Но много слаб.

— Рахим знае ли, че Булус ибн ал Дервиш е американски гражданин?

Сами изглеждаше изненадан от това, но не и Рахим.

— Бил чувал подобно нещо. Но не знаел дали е истина.

При нормален разпит сега щях да спомена голямата награда и да попитам къде се крие Пантерата. Но бях сигурен, че Рахим не знае. Нямаше да ми каже дори и за пет милиона долара. А ако знаеше и ни кажеше, нямаше да сме ние онези, които първи ще се доберат до Пантерата. Някой щеше да го предупреди да си плюе на петите. А ако йеменската армия решише да прояви инициатива, беше малко вероятно да се обърне към нас за помощ и предвид доказаната им некомпетентност Пантерата щеше да се измъкне.

Затова предпочетох да попитам:

— Къде и кога е следващата атака?

Сами преведе, Рахим отговори и Сами преведе пак:

— В лагера се говорело за нападения срещу петролопровода между Мариб и Ас-Салиф, срещу инженери, доброволци и западни туристи. Както и за атака срещу американското посолство.

Това едва ли можеше да се нарече гореща новина и се съмнявах, че някакъв нископоставен джихадист разполага с конкретна информация за времето и мястото на тези атаки. Помислих си за младия г-н Лонгоу и планираната му екскурзия до храмовете в Мариб. Може би щеше да е по-добре просто да посети уебсайта на Комисията за поощряване на туризма, да щракне върху Мариб и да приключи с това.

Понеже помнех, че големият старт на Пантерата в Йемен беше атаката срещу „Коул“ в пристанището на Аден, и знаех, че понякога престъпниците се връщат на местопрестъплението, зададох друг въпрос:

— Каква е мишената на ал Нумаир в Аден?

Рахим като че ли разбра въпроса преди той да бъде преведен и отговори на Сами на арабски.

Чух дума, която не исках да чувам — „Шератон“.

— Хотел „Шератон“ — уведоми ме Сами. — Казва, че се говорело, че там имало много американски войници и полицаи... неверници на свещената ислямска земя... Казва, че другарите му, които не участвали в атаката срещу американската петролна инсталация, сега пътуват за Аден. Но не знае нищо повече.

— Това може да е интересна информация за всеки, планиращ да отседне в „Шератон“ в Аден — казах на Бренър.

Той не отговори.

— Времето ви изтече — заяви полковник Хаким.

Направих се, че не го чувам, и се обърнах направо към Рахим.

— Благодаря за съдействието. Ако продължиш да работиш с американците, ще направим всичко възможно, за да ти помогнем да се върнеш у дома.

Сами не преведе, а Хаким стана и каза:

— Край.

Както и подозирах, Рахим, подобно на повечето образовани саудитци, всъщност разбираше малко английски и вероятно не се отказваше от контрабандни американски филми — може би „Семейство Сопрано“ или „Сексът и градът“.

— Моля, сър — каза той. — Помогнете ми. Аз помагам вас.

Погледнах го. Седеше до стената и ме гледаше. Запитах се дали ако бъде измъкнат ще се върне у дома и ще заживее нормално, или ще продължи борбата. Около една четвърт от освободените от Гуантанамо джихадисти отново бяха засичани по бойните полета на Афганистан. Други пък ги арестуваха за терористична дейност в Саудитска Арабия, Ирак и Европа. Не бях сигурен за Рахим, но от опит знам, че всички затворници съжаляват за извършеното. Пуснеш ли ги обаче, съжаляват само за това, че са ги хванали.

Може би Рахим беше различен. Но дори да бе така, едва ли беше постъпил в Ал Кайда, за да защитава световния мир. И не беше тръгнал за американската петролна инсталация, за да търси работа, а със съзнанието, че ще убива хора. Ако бяха завладели обекта, джихадистите щяха да избият всички — американски и европейски цивилни, охрана, йеменски работници и всеки, живеещ или работещ там. Това не се бе случило, но изходът можеше и да е различен. И ето че сега Рахим съжаляваше.

— Моля да помогнете. Аз помагам вас.

Обърнах се и излязох.

31.

Навън въздухът бе малко по-добър. Съвсем малко.

— Благодаря за отделеното време и помощта — каза Бренър на полковник Хаким.

Хаким не му отговори, а се обърна към мен.

— Вашата виза и визата на жена ви си остават проблем.

— Съжалявам. Май трябваше да си извадя туристическа виза като всички момчета от Ал Кайда, дошли през летището на Сана.

Полковник Хаким нямаше какво да отговори на това, но въпреки това ни посъветва:

— Много внимавайте.

Ако Гумдан имаше саундтрак, сигурно точно сега щях да чуя някакъв зловещ акорд на орган.

— Ще се оправим до колата и сами — каза Бренър на Хаким.

След което бе така любезен да отдаде чест и полковникът отвърна на поздрава. Военните го правят, ако ще и да се мразят в червата. Офицерска чест и разни такива говна.

— Не биваше да го вбесяваш — каза ми Бренър, докато вървахме към джипа.

— Аз ли? А ти какво направи?

— Той има известна власт и може да ни е нужен в някой момент.

— Всъщност той и правителството му се нуждаят повече от нас, отколкото ние от тях.

— Така е. Но все още не го схващат.

— Ще го схванат.

Хубаво беше да се разкараме от затвора. Тоя зандан се разкапваше и всички в него също се разкапваха. Всъщност цялата страна се разкапваше.

— Какво мислиш за всичко това? — попита Бренър.

— Нека първо поговоря с духовния си водач и после ще ти кажа. Междувременно, понаучих нещо за Ал Кайда на Арабския полуостров.

— Аха. Йеменците не знаят с какво си имат работа и че разполагат с малко време да изринат Ал Кайда, преди онези типове да

са си разиграли коня.

— Е — казах, — ако йеменците не знаят какво ги чака, вината си е единствено тяхна и ничия друга.

— Така е. Но йеменската армия и правителството са обсебени от проблемите с племената и продължаващата им борба с Южен Йемен. Мислят си, че Ал Кайда е американска фикс идея.

— То си е така. Но с основателни причини.

— Да. Между другото въпросът за Аден си го биваше.

Всъщност всичките ми въпроси, си ги биваше.

— Изненадан съм, че „Шератон“ в Аден все още не е атакуван — казах. — Като се изключи посолството, именно там можеш да откриеш най-много американци на едно място. И хотелът не е кой знае колко обезопасен.

Бренър кимна.

— Бил съм там.

— Аз също. А сега отново отиваме там.

От двете ни страни имаше занемарени постройки, които приличаха на казарми. Надушвах отнякъде миризма на готвено, а в края на казармите видях минаретата на джамия. Войници се размотаваха наоколо, пушеха, дъвчеха нещо и ни мяха по едно око. Гарнизонният живот не е цвене за мирисане, но съм сигурен, че йеменските войници го харесваха повече, отколкото да провеждат операции срещу мотивиран противник. Същото се отнасяше за полицаите от Национална сигурност, които явно се бяха покрили по време на атаката срещу инсталацията на „Хънт Ойл“.

— Мислиш ли, че Пантерата още е в района на Мариб? — попита Бренър.

— Мисля, че е намерил племенен шейх, който му осигурява тайна база или убежище.

— Така изглежда. Но в Мариб може да му припари под задника след нападението.

Кимнах към елитните войници наоколо и попитах:

— Мислиш ли?

— Е, може би не.

— СПС винаги са знаели, че търсим Пантерата — смени темата Бренър. — А сега знаят, че някакъв тип на име Джон Кори е пристигнал, за да участва в издирването. Ако приемем, че тази

информация стигне до Ал Кайда, трябва да се надяваме, че името Джон Кори означава нещо за Пантерата.

Да. Нещо от сорта на: „А бе, не беше ли Джон Кори онзи, дето утрепа Асад Халил? Я дайте да му видим сметката“.

— Надявам се — отвърнах, както отвърях всеки път.

Вече пресичахме прашния плац и виждахме джипа там, където го бяхме оставили. Стори ми се, че зървам главата на Кейт на задната седалка. Не мислех, че може да има някакъв проблем, но пък в Йемен беше възможно всичко.

— Та какво за онзи шейх, който помага на Ал Кайда? — попитах Бренър.

— Не знам — отвърна той. — Но се случва. Или за пари, или защото шейхът иска да го навре на правителството. Следващата седмица същият шейх може да помага на нас обаче.

— Може би вече го е направил.

— Да... Рахим мисли, че някой ги е предал. Но това е било неговото бойно кръщение. И нищо чудно наемниците на „Хънт Ойл“ просто да са си свършили работата, а той да го е приел като засада. Нашият военен аташе и ЦРУ в момента анализират атаката.

— С нетърпение очаквам да прочета доклада — отвърнах. — Все пак ЦРУ е тук отпреди нас.

— Така е. Те гледат по-голямата картина. А ние търсим Пантерата.

— Който е по-голямата картина.

— Добър довод.

Върнах се на темата за племенния шейх.

— Ако отидем в Лошите земи, трябва ли да се доверяваме на шейховете от Арабия?

— Те държат на думата си — увери ме Бренър. — Докато някой не им направи по-добро предложение.

— Не можеш да си купиш подобна вярност.

— Поне монтанярите, племената от възвишенията, останаха верни на американците докрай.

— Това ще им бъде за урок.

— Е, ние показахме сериозна сила. Никой не залага на губещия. Точно сега в Йемен никой не може да каже кой е силният и кой ще се окаже победител. Но ако Ал Кайда започнат да изглеждат като

печелеща страна, ще имат възможност да набират огромен брой млади йеменци. Тогава ще имаме проблем и ще трябва или да зарежем всичко и да се изнасяме, или да се забъркаме в трета война на сушата.

— Или да им пуснем бомбата. По-евтино е.

Той игнорира предложението ми.

— Можем да спечелим известно време, ако убием или заловим Булус ибн ал Дервиш. Той е движещата сила зад набирането, обучаването и мотивирането на това малко, но набиращо сила движение. Освен това явно има достъп до сериозни пари и е герой за джихадистите заради атаката срещу „Коул“. Така че ако го пипнем, това ще е силен стратегически и психологически удар по Ал Кайда не само тук, но и по целия свят.

— Аха. И да не забравяме, че Пантерата е американец. И че следователно може би мисли по-ясно и логично от повечето побъркани джихадисти.

— Може би.

Вече бяхме приближили джипа и ясно виждах Кейт на задната седалка. Понякога забравям колко много обичам жена си и може би винаги го казвам или показвам, но когато положението стане опасно, винаги осъзнавам, че мога да я изгубя. Опитвам се да си представя живот без нея, как оставам сам в Ню Йорк, в голям апартамент в престижния Горен Ийст Сайд, заобиколен от модерни барове и ресторанти, пълни с необвързани жени... Уместно ли се изразявам?

— Някакъв шанс да останем с Рахим насаме и да използваме преводач на посолството? — попитах Бренър.

— Никакъв.

— Ясно. — Същото беше и когато разпитвах заподозрените в Аден. СПС беше огромната горила в стаята. — А някакъв шанс за още едно интервю с придружители?

— Ще пуснем искане. Но ако трябва да съм честен, Управлението е с предимство по отношение на Рахим. Ти получи своята възможност като човек от Екипа за събиране на доказателства на ФБР.

— Аха. Е, в Мариб ли ще ходим?

— Може би. Но първо отиваме в Аден, за да установим команден пост в „Шератон“.

— Кога?

— Най-вероятно утре.

Стигнахме до джипа и поисках да седна до Кейт, така че Бренър зае мястото до шофьора. Замо запали и потеглихме.

Кейт разви шала си и попита:

— Как мина?

— Не много зле, но не и отлично — отвърнах. — Хаким беше в стаята и разполагахме само с половин час, а затворникът не беше в най-добрата си форма.

— Ще те запознаем подробно, когато се срещнем с Бък — каза Бренър.

Замо караше към стражевите кули и не след дълго прелетяхме през отворения портал в града.

— Ще ви оставя при „Шератон“ и Замо ще дойде да ви вземе в седем — каза Бренър. — Вечерта в посолството ще се сервира мартини.

Естествено, Кейт попита:

— Какво е облеклото?

— Нещо за обличане — отвърна Бренър.

— Сложи си новото балто — посъветвах я аз.

— Защо не си го сложиш ти? — отвърна тя.

Това предизвика общ смях. Определено си прекарвахме чудесно.

— Пистолетите са задължителни — напомни ни Бренър. — Бронежилетките са по желание.

Спряхме пред „Шератон“ и Замо извади торбите на Кейт от багажника. Така и не видях тиктакащите манго.

— Утре може да пътуваме за Аден, така че помислете дали да не си съберете багажа — продължи с напомнянията Бренър.

Двамата със Замо потеглиха, а ние минахме покрай охранителите от БНС и влязохме в хотела.

Спрях на рецепцията да проверя дали няма съобщения за нас и рецепционистът ми даде плик, който отворих на път за асансьора.

Беше факс от Том Уолш, изпратен не от офиса на ФАТС, разбира се, а от „При Кинко“ недалеч от Федерал Плаза 26. Прочетох го на глас:

— Скъпи Джон и Кейт, благодаря за обаждането. Надявам се, че се наслаждавате на гледките и доброто време. Тук вали сняг. Имате късмет, че сте в Йемен. Желая ви чудесно прекарване. До скоро.

— Задник — коментирах.

— Ти започна — напомни ми Кейт.

Имаше и послепис, който също прочетох на глас:

— Знаехте за какво става дума, преди да се качите на самолета.

Задник на квадрат. Но пък беше прав. Да, ето ме тук. Какви си ги мисля? Почти никакви.

Онзи от БНС при асансьора не поиска да види ключа ни или нещо друго и се качихме горе.

Позадържахме се под душа и когато се облякохме, беше малко след седем.

Сложих си вратовръзка и сако, а Кейт беше избрала хубава черна рокля. Държеше пистолета си в дамската си чанта, а аз бях пхнал моя в кобура. Тя успя да ме убеди да оставя джамбията си и не си сложихме бронежилетките, но Кейт си взе шала, за да се забули, докато излизаме от хотела.

Във фоайето забелязах много мъже с несъмнено блискоизточен произход, със слънчеви очила и западни дрехи, да се насочват към бара. Непристойните удоволствия не са еднакви за всички и навсякъде. Тук наркотичните листа са нещо безобидно, но за мартинито не може да се каже същото.

— Излизат без жените си — отбеляза Кейт.

— Че какъв купон може да е това?

Както и да е, Замо ни чакаше в джипа и се качихме. Отново се настаних отпред.

— Май утре пътуваме за Аден — каза Замо.

— Оправили ли са пътя? — попитах.

— Не. Но пък за сметка на това ние оправихме бронята и огневата си мощ — отвърна той и се разсмя.

Обичам да съм подгласник на комедиант с черен хумор.

— Затворникът, с когото разговаряхме днес, каза, че Ал Кайда планира атака срещу „Шератон“ в Аден — казах му, докато пътувахме към посолството. И добавих още преди да се е обадил: — Но няма проблем. Може и да не успеем да стигнем до Аден.

Той се разсмя и сподели:

— Харесваш ми.

— Искам мартини — обади се Кейт.

32.

Коктейлите се сервираха във фойето на посолството и събирането беше само за персонала, а не прием — в противен случай щеше да се проведе в официалната зала.

Необявената причина за безплатния алкохол бе, че новият посланик още не беше пристигнал и това бе последният шанс на всички да се наквасят, преди да се е появил началникът.

И ако се нуждаехме от друга причина данъкоплатците да ни купуват питие, това бе и парти по случай пристигането на двете нови юридически аташета, специален агент на ФБР Хауард Фенстърман и специален агент на ФБР Кейт Мейфийлд, известна също и като г-жа Кори. Предполагам, че партито трябваше да каже „здрасти“ и на мен, макар да не бях от екипа и да смятах скоро да се сбогувам.

Подозирах, че социалният живот на американското посолство в Сана не е много натоварен и че няма много интересни начини да си прекараш уикенда в Йемен, така че бях сигурен, че повечето служители са се събрали тази вечер тук.

Числеността на персонала на посолството е класифицирана информация, но ще ви кажа, че имахме трима бармани и шестима йеменци сервираха ордъворите. Надявах се, че морските пехотинци или Дипломатическата служба за сигурност ги бяха проверили за самоубийствени колани.

Никой от морските пехотинци не присъстваше, ако не се брояха двамата офицери — капитан и млад лейтенант, който ми каза, че е служил в Афганистан.

— Тук ли предпочиташ, или в Афганистан? — попитах го.

— В Афганистан — без колебание отвърна той и обясни: — Там знаеш, че си в бойна зона, както и всички около теб. А тук всички, най-вече цивилните, се преструват, че няма война, а това е опасно.

— Ясно. — Тази нагласа май не се различаваше особено от начина на мислене в президентския дворец и министерствата. Само дето от време на време реалността успява да проникне в дълбоките бункери на отрицанието.

Заразглеждах хората от посолството. Бяха добре облечени, отпиваха от коктейлите си и си бърбеха. Това събиране можеше да е къде ли не в цивилизования свят, в това число и в Ню Йорк. Отвън охраняваните стени обаче се спотайваше друг свят, който нямаше абсолютно нищо общо с този. С изключение (все пак да бъдем оптимисти) на човечността, любовта към децата и семейството, надеждата за мир, добруване, здраве и щастие, както и вярата в някакво висше същество, което е изпълнено с обич, освен ако не се вкисне и не започне да праща болести и потоци, за да се отърве от всички.

Кейт обикаляше и се запознаваше с новите си колеги, които всъщност нямаше да я видят отново. Аз бърбех с хора, които идваха да ме посрещнат с добре дошъл в Йемен. Като че ли всички знаеха, че пътувам за Аден при Екипа за събиране на доказателства на ФБР и че престоят ми в Сана ще е кратък. Интересно, но никой не се поинтересува как върви разследването на атаката срещу „Коул“. Мисля, че дипломатите пазят дистанция между себе си и хората, използващи прикритието на посолството, за да вършат друг вид работа.

Сред вършещите друг вид работа беше военният аташе, известен също като офицер от Военното разузнаване, който се представи като полковник Дрю Кент от Въоръжените сили на Съединените щати — висок мъж на средна възраст, цивилен. Уведоми ме, че работата му тук била предизвикателна, но пълноценна. След няколко минути промени малко думите си и каза:

— Йеменската армия е абсолютна подигравка. Скатавки, водени от некадърници. Зле платени, зле екипирани, зле обучени и немотивирани.

— Но нали са от добрите?

Той реши, че това е смешно, и ме посъветва:

— Ако се наложи да разчитате на тях, за да ви осигурят сигурност в работата ви, каквато и да е тя, гледайте да си пазите гърба и си лягайте с обувките и желязото. А най-добре е изобщо да не си лягате.

— Ами Бюрото за национална сигурност? — попитах.

— Имате предвид сините смешници ли? Наполовина полицаи, наполовина охранители на туристи — и всички до един корумпирани.

Нямат ясни задачи, нито командна структура. Политиците злоупотребяват с тях в преследване на собствените си цели. Ако ви се наложи да разчитате на тях, гледайте да им платите добре — половината в аванс и другата половина, ако се върнете жив.

Надявах се Мат Лонгоу да е наясно с това.

— Каква е цената?

— Два долара на човек на ден. Повече, ако се наложи да използват автоматите си.

— Бива.

— Миналия август имаше проблем с едни белгийски туристи — уведоми ме той. — При руините в Мариб.

— Сериозно? Какво е станало?

— Туристите изчезнаха. Може да са отвлечени, но пък оттогава никой не е чувал за тях.

— Надявам се да са добре.

— Съмнявам се. Йеменският им екскурзовод и шофьорът им били намерени с прерязани гърла.

Ох. Не си спомнях да съм чувал за това, но лошите новини от Йемен не заемат първи места в Щатите, освен ако не са свързани с американци. Бях се изненадал, че през последните години тук са били отвлечени повече от сто западници, предимно европейци. От време на време ми се беше случвало да чуя за убити туристи, понякога озовали се под кръстосан огън между йеменските сили за сигурност и племенните похитители. Но онова, което описваше полковник Кент, не приличаше на отвлечане.

— Възможно ли е да става дума за атака на Ал Кайда? — попитах.

— Изглежда е точно така. Но йеменските власти омаловажават тези инциденти, понеже държат на туризма. Така че до руините на Мариб все още се организират посещения.

— И колко от туристите се връщат?

След кратка пауза и понеже стана въпрос, че Мариб е чудесно място, полковник Кент каза:

— Нощес Ал Кайда е нападнала инсталация на „Хънт Ойл“ северно от Мариб.

— Чух.

— Така ли? — И продължи: — „Хънт“ си има свои сили за сигурност, предимно американски и европейски наемници. За съжаление БНС настоява да участва в схемата — за пари, естествено. Но както казах, на тях не може да им се има доверие и когато се разхвърчат... хм, екскременти, не знаеш дали БНС ти покриват гърба, дали са избягали, или са минали на другата страна. От тактическа гледна точка това е пълен кошмар.

— Абсолютно. Но момчетата на Ал Кайда са били напердашени.

— Чист късмет. Или пък може би момчетата на „Хънт“ са знаели какво предстои. По тези места информацията е по-евтина от барел петрол. А може и бойците на Ал Кайда да са били неопитни.

Помислих си за Рахим и отчасти се съгласих с него. Но в същото време бях сигурен, че момчетата на Ал Кайда ще станат по-опитни.

— Пленили са човек на Ал Кайда по време на атаката — сподели полковник Кент.

Не казах нищо и той ме попита:

— Знаете ли за това?

— Знаете, че знам, и това е всичко, което мога да кажа.

Той прие отговора ми и ме посъветва:

— От Управлението винаги знаят повече, отколкото казват. Ако сте от ФБР, както предполагам, ще получите повече помощ от Военното разузнаване, отколкото от нашите другари по оръжие.

— Да.

— И имайте предвид, че разузнаването на Държавния департамент се има повече с ЦРУ, отколкото би трябвало. А би трябвало да работят повече с Военното разузнаване.

С кого по-напред? Както и да е, полковник Кент, изглежда, обичаше да си казва мнението, така че го попитах:

— А какво смятате за Службата за политическа сигурност?

— Подобно на всяка вътрешна политическа сила за сигурност, често са гадни — отвърна той. — В повечето страни в Близкия изток ги наричат Мухабарат, както са ги наричали навремето. Но с това име вървят много негативи, също като при КГБ и Гестапо, така че тук решиха да се прекръстят. Това не им пречи да си останат същата шайка негодници. И както при всяка друга диктатура, хората се страхуват от тях и мислят, че са навсякъде. Истината е, че не са, но това не им пречи

да всяват страх и недоверие. Стойте настрана от тях, ако можете. Не отговарят пред никого, освен пред президента и вътрешния му кръг.

Запитах се дали не наемат нови попълнения. Или предпочитах да стана племенен главатар?

— Познавате ли онзи тип от СПС, полковник Хаким?

— Разбира се. Гадна мутра. Но не е глупав.

— На чия страна е той?

— На своята. Исква да запази работата и положението си без значение кой ще победи. Днес може да застреля един пленник на Ал Кайда, а утре да пусне друг. Прави същото с племенните бунтовници. Но някой ден ще получи куршум в главата от едната или другата страна.

Нямах нищо против да го направя и лично.

— Кой ще победи тук? — попитах. — Правителството, бунтовниците на ал Хути, сепаратистите от Южен Йемен или Ал Кайда?

— Ами... в крайна сметка племената винаги са победители, стига да успеят да се обединят около един лидер. Ал Хути може да е такъв лидер. Има и друг, един бедуински шейх в Мариб, който също може да обедини племената. Ако това не стане, аз лично бих заложил на Ал Кайда.

— Защо?

— Защото са организирани, дисциплинирани и вярват, че те са бъдещето.

— Те са миналото.

— Тоест бъдещето.

— Ясно.

— Ако сте тук да откриете Пантерата, желая ви късмет — с тих глас ми каза той. — Но ако питате мен, в дългосрочен план може да се окаже най-добре, ако Ал Кайда спечели в Йемен.

— Защо?

— Защото режимът е свършен — обясни той. — Те са ходещи трупове. Ако Ал Кайда победи и поеме контрола над Сана, саудитците ще намерят това за нетърпимо и с американска военна помощ ще обединят племената и ще се разправят с Ал Кайда в Йемен. Саудитците са обединявали племената и преди, когато не са харесвали правителството в Сана, а също и когато комунистите овладяха Аден.

Но първо Ал Кайда трябва да излезе на открито, в президентския дворец. Иначе казано, най-бързият начин да се спечели войната е поражението. Следите ли мисълта ми?

Май ми трябваше още едно мартини, за да я следя. Но пък май схващах хода на разсъжденията на полковник Макиавели.

— Така ще можем да водим истинска война с Ал Кайда веднага след като те победят тук, така ли? — предположих.

— Именно. Също като с талибаните в Афганистан. Ал Кайда трябва да внимават какво си пожелават.

Същото се отнася и за нас.

— Какво е нивото ви?

Имаше предвид нивото на достъп до секретна информация, така че отговорих:

— Достъпно.

Той се усмихна любезно.

— Ще ви кажа една тайна. Целта ни тук е да принудим йеменското правителство да подпише договор, с който да ни преотстъпи голяма част от крайбрежието при Аден за деветдесет и девет години. Трябва да го направим преди правителството да е паднало. Трябва да построим сухопътна, морска и военновъздушна база за операции и зареждане с гориво. Един вид американски Гибралтар. Така ще можем да контролираме Червено море и Аденския залив и ще го правим с приятелски настроено правителство, за чието идване на власт ще помогнем по-късно, също както са направили британците преди двеста години, когато са сложили ръка на Аден. Ще можем да организираме операции срещу Ал Кайда на Арабския полуостров и Африканския рог. Ще можем също да се справим със сомалийските пирати, които са в съюз с Ал Кайда. Освен това ще имаме друго място, освен Гуантанамо за държане и разпитване на вражески пленници, при това по-близо до бойните полета. Сладка работа — завърши той със замечтан поглед.

— Прекрасна — съгласих се аз. Грандиозните стратегии и геополитиката винаги са ми докарвали известно главоболие, но все пак реших да съм любезен. — Обичам многоцелевото използване на териториите.

Можеше дори да организирам кат спа центъра си тук.

— И докато правим всичко това — продължи полковник Кент, — ще можем да кажем на саудитците да си го начукат и ще закрием базите си в Саудитска Арабия, преди да са ни разкарали. Нали разбирате?

— Звучи добре.

— И това съвсем не е всичко. Най-голямата строителна компания в тази част на света е на Бен Ладен. Собственост на семейството на онзи задник. Така че ще ги наемем да свършат част от работата. Нали виждате иронията?

— Да. Но трябва да внимаваме с непредвидените разходи.

— Така е. — Той ме погледна. — Не сте чули това от мен.

— Правилно. — Трябваше ми още едно питие, така че се извиних и тръгнах към бара.

По пътя бях пресрещнат от шефа на Бренър, понякога преподобния Ед Питърс, който се поинтересува как е минал денят ми. Признах му, че съм разочарован, че не съм успял да видя магарешкия пазар.

Той ме увери, че не съм изпуснал кой знае какво.

— Какво имаше да ви каже полковник Кент?

Е, полковник Кент ми напомняше малко на генерала от „Доктор Стрейнджлав“, но не исках да споделям тези впечатления с Ед Питърс. Така де, нямаш представа какви са междуличностните отношения тук, кого смятат за побъркан и кой се гласи за един или друг пост. Както вече казах, тук всички ми се виждаха малко побъркани, а краткосрочната ми цел беше да изляза от това посолство, да намеря Пантерата, да му видя сметката и да се прибера у дома. Всъщност точно в момента Том Уолш ми се виждаше като ангелче.

— Полковникът ме запозна с положението в йеменската армия — отговорих.

— Те винаги са били голям майтап.

— Да. Трябват ни по-сериозни съюзници.

— Трудно е да се открият такива в тази част на света. — Питърс премина на дипломатически режим. — Иронията е, че йеменците са добри хора и могат да бъдат добри съюзници, ако се отърват от правителството си — сами или с наша помощ.

— Да се надяваме, че на следващите избори народът ще си избере по-добро правителство.

— Тази страна е на три хиляди години. И досега тук не е имало избори. — Той смени темата. — Утре ще използваме конвой от пет коли. Би трябвало всичко да е наред.

— Сигурен съм, че можем да минем и с три.

— С пет е по-добре.

А с двайсет?

— Защо не пътуваме по въздух? — попитах.

— Нямаме доверие на „Йемения Еър“. И не разполагаме със своя летателна техника. Искане ми се да разполагахме, но тези идиоти не ни позволяват да вкараме хеликоптери.

— Ами „Шпионеър“? — Имах предвид въздушната техника на ЦРУ.

— Не знам някой да е питал за тях — отвърна той.

— Ами С-17?

— Предпочитаме да държим един на летището в Сана, ако се наложи да евакуираме цялото посолство.

— Това се казва предвидливост.

— Когато пристигне един самолет, другият излита за Щатите и новопристигналият чака да бъде сменен — обясни той.

— Схванах. Защо не вземем чартърен полет до Аден?

— Понякога го правим. Но не и този път.

— Защо?

— Не знам.

Е, аз знаех. Щяхме да пътуваме до Аден по земя, защото някой искаше да види дали Ал Кайда няма да захване стръвта. Кое то ми напомни (сякаш имах нужда от напомняне), че бойците на Ал Кайда са на път за Аден.

— Ако се наложи, как бихте евакуирали американския персонал от хотел „Шератон“ в Аден? — попитах Питърс.

— С кораб.

— Чий кораб? И как ще стигнем до него?

— С плуване по гръб.

Защо ми се стори, че е използвал тази шега и преди? Все пак беше смешно, така че се изкисках. Сериозно.

— Моят колега от ДСС в Аден Дъг Ренълдс ще ви инструктира — каза той сериозно. — Какъв бе планът ви за евакуация при миналото ви посещение в Аден?

— Май беше бруст.

Докато се чудех дали да не спомена, че току-що съм открил, че „Шератон“ в Аден се намира в непосредствена опасност от атака, към нас приближи Хауард Фенстърман и Ед Питърс се оттегли. Явно тук имаше някакво неписано правило, че разговорите трябва да се водят по двойки, така че обстановката приличаше малко на Шекспирова пиеса, в която героите влизат, казват си репликите и излизат, за да направят място на други актьори, които не знаят какво са казали предишните, и това обикновено води до неразбиране или неприятности, като в крайна сметка някой опира пешкира. Така се случва, когато хората не общуват помежду си. Нали?

Както и да е, Хауард каза:

— С Кейт сте били в Сана днес с Пол.

— Да.

— Трябваше да дойда с вас.

— Решихме, че ще ходиш на католическата литургия в италианското посолство.

Той се усмихна, но не беше развеселен.

— Имам номерата на сателитните ви телефони и ще поддържа връзка, докато пътувате.

— Защо не дойдеш с нас?

— Бих го направил, но ме чака много работа тук покрай откриването на отдела. Миналата нощ е имало атака срещу американска петролна инсталация край Мариб.

— Чух.

— Един от нападателите е бил задържан. Опитвам се да получа разрешение от Министерството на правосъдието да го разпитам.

Какво да му кажа — че вече съм го направил? Той беше от ФБР, уж шеф на Кейт, но никой не му беше казал, че сме били в Гумдан. Кой беше главният тук, по дяволите? И какво ставаше зад кулисите? Поради някаква причина си помислих, че Бък дърпа всички конци и манипулира цялото куклено шоу.

— Трябва да говориш за това с Бък Харис — казах на Хауард.

— Така ли? Защо пък с него?

— Защо не?

— Каква е всъщност работата му тук?

— Не знам. Отговорник по протокола?

Хауард смени темата.

— Казах на Кейт, че утре първата ѝ работа е да дойде при мен. Имам разрешителното за арест, копие от обвинението и инструкции как да извърши законен арест на заподозрян, който се позовава на двойно гражданство. — И добави: — Ще трябва да му прочетеш правата, но първо ще трябва да се убедиш, че разбира английски.

— А кога мога да го сритам в топките?

Той се направи, че не ме чува.

— Имам всичко това и на арабски — разрешителното, обвинението и правата, така че да може да ги прочете и подпише.

— Хауард, това някакъв майтап ли е?

— Не, не е. Арестът ще бъде направен законно и както се полага и той ще бъде изправен пред американски съд.

Е, ако имах колебания относно затриването на Пантерата, Хауард току-що успя да ги разсее.

— Запознай Кейт с всичко това — казах му.

— Ще го направя. Но искам ти, като най-вероятния агент, който ще го арестува, също да си наясно.

— Добре.

— Просто се опитвам да те предпазя от някоя грешка, която би могла да компрометира обвинението, и да ти спестя неприятности — увери ме той.

— Благодаря.

— Няма за какво. Точно затова съм тук.

— Ясно.

Хауард всъщност ми харесваше и виждах, че е достатъчно умен, за да разбере как всъщност работи светът. След няколко месеца на това място щеше да се прости с идеализма и юридическите си скрупули и щеше да помага на СПС да измъчва заподозрени в затвора Гумдан. Е, можеше и да не стигне дотам. Но подобно на всички нас, прекарали твърде дълго на фронтовата линия, както и на всички, преживели 11/9, Хауард Фенстърман щеше да стане почти двойник на хората, срещу които се борим. В това бях повече от сигурен.

Бък дойде при нас и вместо да се поинтересува за заловения терорист (пардон, заподозрян), Хауард го попита:

— По кое време заминавате утре?

— Преди осем сутринта — отвърна Бък и ни обясни: — До Аден са около четиристотин километра и пътуването може да продължи от четири до шест часа. Затова трябва да стигнем по-рано, за да може конвойт да се върне в Сана малко след мръкване. Предпочитаме агентите на ДСС да не нощуват в Аден, защото се нуждаем от тях тук.

Помислих си, че може да са ни по-нужни в „Шератон“.

— Ела да се повозиш с нас — предложих на Хауард. — Ако попаднем в засада, ще можеш да ни кажеш кога имаме законното право да отвърнем на огъня.

Дори Хауард се разсмя на това.

— Имаме място и никога не бихме отказали още един стрелец — каза му Бък. — Срещата е в седем на паркинга пред канцеларията.

Хауард оцени това по достойнство и напусна сцената.

— Озори ли го? — попита ме Бък.

— Не точно аз.

— Той си върши работата — увери ме Бък. — За съжаление, работата му прави нашата по-трудна.

— Не и моята.

Бък смени темата.

— Пол ми каза, че сте научили някои неща в Гумдан.

— Да. Че съюзниците ни са задници.

— Не научихте ли нещо, което да не сте знаели?

— Може би. Хауард не знае, че сме ходили в Гумдан — уведомих го.

— Така ли? Не му ли каза?

— Не. Казах му да пита теб.

— Ще говоря с него. Не сме сигурни как се вписва легатът във всичко това.

— Кажете ми, когато научиш.

— Ще ти кажа. За какво разговаряхте с полковник Кент?

— За йеменската армия.

Той заряза това и попита:

— Какво научихте в Гумдан?

Никога не съм обичал, когато шефът на полицията иска да му докладвам в отсъствието на партньора си. Може да се стигне до неразбирателство. Затова отговорих:

— Мисля, че Пол искаше да го обсъдим и четиримата.

— Разбира се. Е, Гумдан хареса ли ти?

— Трябва да извърви доста път, за да се превърне в образцово наказателно обществено.

— И аз така си мисля.

— Сутринта там ли си ходил? — попитах го.

— Не, но съм го посещавал много пъти.

— Кога ще видим доклада на ЦРУ за разпита на затворника?

— След като бъде прегледан от шефа на филиала.

Все още не ме бяха представили на шефа на филиала на ЦРУ в Йемен, така че попитах:

— И кой е той?

— Не ти трябва да знаеш. И не е нужно и той да научава за теб.

— Колко игри се играят тук? — попитах.

— Няколко. Но нашата в момента е основната. Между другото, задаваш добри въпроси.

Нямаше предвид точно това, но отговорих:

— Благодаря.

— Пол каза, че полковник Хаким е проявил целия си чар.

— Възпрепятстваше американското правосъдие.

— Това му е работата.

— Факт е, че ако имаме два-три часа насаме със затворника и използвахме преводач на посолството, щяхме да научим много повече за Ал Кайда в Йемен, отколкото знаем сега — казах аз.

— Ако ситуацията беше обратната, ако той бе *ваш* пленник в Ню Йорк, детектив Кори, щяхте ли да позволите чуждестранно ченге или разузнавач да го разпитва сам? — отвърна Бък.

Думи на истински дипломат. Но въпросът му не беше риторичен, така че отговорих:

— Приемаш, че съществува някакво равенство, но такова няма. Ние сме тук, за да спасим задника на едно слабо и корумпирано правителство. Най-малкото, което могат да направят, е да не ни се пречат.

Бък кимна.

— Понякога го правят. Но както казваме в света на дипломатията, всичко е *quid pro quo*. Даваме им нещо, а те ни дават нещо друго в замяна. Мисля, че сега е наш ред да им дадем нещо. Освен парите.

— Като какво например?

— Ами, както казах в Ню Йорк, те се нуждаят от помощта ни, за да... неутрализират някои особено агресивни и опасни племенни лидери.

— И?

— И ние не сме склонни да го направим.

— Защо?

— Защото искаме да запазим добрата воля на племената.

— Не знаех, че се ползваме с добрата им воля.

— Ползваме се, но не пряко. Както вече обясних, племената са културно и исторически по-близо до монархията в Саудитска Арабия, отколкото до републиканското правителство в Сана. А саудитците са наши съюзници и връзка с племената.

— Значи не искаме да изпаряваме племенни вождове с ракетите ни и да вбесяваме саудитците.

— Правилно. Но бихме могли да... неутрализираме неколцина шейхове и вождове и в замяна правителството в Сана да ни помогне повече в откриването и елиминирането на лидери на Ал Кайда.

— Ясно. Но правителството така или иначе би трябвало да го направи. За тяхно добро е.

— Точно това се опитваме да им обясним. И те го знаят, но използват това, че сме заслепени на тема Ал Кайда, и се опитват да ни принудят да използваме безпилотните си самолети и ракетите срещу племенните вождове, както и срещу сепаратистите в Южен Йемен.

— Схванах. И така пасовете продължават.

— Именно. Всичко се свежда до деликатно равновесие, и в крайна сметка — до *quid pro quo*.

— Ясно.

Той се върна на оплакването ми.

— Относно разпитването на затворниците. СПС не иска да ни дава безплатна информация. Искат да ни я продават. Така че ако ни съобщят нещо ценно за Пантерата например, ще поискат от нас да им дадем кофа черва, принадлежали на някой досаден племенен вожд.

Картинното му изразяване донякъде ме изненада, но и ме накара да си спомня, че Бък Харис е само десет процента дипломат и деветдесет процента разузнавач. Всъщност в добрите стари дни на Студената война той и приятелчетата му са се събирали на коктейли и

са разговаряли за ядрено заличаване на стотици милиони хора. А сега броят потенциални трупове можеше да се измери с кофи черва. Сериозен прогрес.

— Предполагам, че Пол ти е предал, че според затворника около четирийсет джихадисти пътуват към Аден, за да атакуват „Шератон“.

— Да. Вече предупредихме нашите хора там.

— Добре. Особено щом и ние ще сме от тях. Може би няма да е зле йеменската армия да ги пресрещне.

— Йеменската армия няма особен успех с пресрещането на бойци на Ал Кайда, когато те слизат от планините — уведоми ме той.

— Смятаме, че хората на Ал Кайда пътуват на малки групи или поотделно, в цивилно облекло. Може дори да използват обществен транспорт. Автобуси, самолети, наети коли. Мъжете в Йемен носят калашници и никой не ги спира и разпитва за оръжието им. Все едно да спреш мъж с чадър в Лондон.

Бък явно ставаше остроумен на третото мартини и аз се усмихнах.

Той си погледна часовника.

— Всъщност имаме среща с Пол горе в осем. Тоест сега.

— Ще взема Кейт.

— Мисля, че тя вече е там.

— Добре.

Допихме си питиетата, взехме асансьора до третия етаж и отидохме в защитената комуникационна стая.

Интересен коктейл беше.

33.

Г-жа Кори и г-н Бренър седяха на масата и бърбеха, а двама техници следяха електрониката от другата страна на стъклената стена. Сигурен бях, че днес има много засилен трафик между това помещение и Вашингтон. Седнахме.

— Записващите устройства са изключени — уведоми ни Бренър. Значи никога нямаше да науча за какво си говореха Пол и Кейт. Всъщност така и така нямаше да науча.

— Е, значи днес сте изкарали добре в Сана? — попита ни Бък.

— Как е възможно да си изкараш зле в Сана? — отвърнах аз. Бък се усмихна и ни подкани да му разкажем за деня. Направихме го и Бък слушаше без коментари, освен че се поинтересува как е храната в Стария град и попита Бренър дали е сигурен, че ми е намерил най-добрата джамбия за най-добрата цена. Освен това попита Кейт дали е доволна от покупките в „Надежда в техните ръце“.

Разбира се, това беше игра от негова страна — да остави на заден план жизненоважните теми и да се интересува от обяд и покупки. Бива си го като техника за разпит, но е доста дразнеща, ако ти се налага да докладваш.

Бък продължи по същество.

— Сигурни ли сте, че не са ви проследили?

Вече бях казал, че не са, така че малко се вкиснах.

— Бък, аз съм ченге. Знам кога ме следят.

— Това не е Ню Йорк — посочи Бък.

— Задниците са си едни и същи навсякъде.

Бък се усмихна.

— Е, сигурен съм, че някой някъде ви е видял и се е обадил по телефона, а ние всъщност искаме точно това. Все пак е добре, че никой не е действал въз основа на тази информация, докато сте били навън. — Обърна се към Бренър. — Може би е трябвало да вземете хора от ДСС за подкрепление.

— Реших, че е достатъчно безопасно, за да минем и без подкрепления — малко хапливо отвърна Бренър.

Е, не беше точно така. Но не това е важното. Подкрепленията лесно се забелязват и стряскат лошите, а нито Пол Бренър, нито Джон Кори искаха подобно нещо.

— Хубаво — отстъпи Бък. — Всичко е добре, когато свършва добре. Така че... о, между другото, господин Кори, много мило от ваша страна, че сте дали на дамата в магазина двайсет долара отгоре. Обичаме да ги подкрепяме.

Бях ли споменал за това? Май не. Значи може би един от западняците в магазина е бил негов човек, или по-вероятно просто се е обадил по телефона и е побъбрил на арабски с управителя. Както и да е, в света на шпионите и копоите всичко е илюзия и нищо не е такова, каквото изглежда. Бък беше в тази игра много по-дълго от всеки друг в това помещение и искаше всички да го разбират.

След като отбеляза точка за себе си, Бък се обърна към нас с Бренър.

— Разкажете ни на нас с Кейт какво стана в Гумдан.

Направихме го. И като бивши ченгета веднага заработихме в синхрон и представихме на Бък и Кейт ясен, стегнат и точен доклад за изживяването ни в Гумдан.

Бък и Кейт слушаха внимателно, без да ни прекъснат нито веднъж.

Когато приключихме, Бък помълча, после каза:

— Като че ли сте измъкнали повече информация, отколкото успяваме ние при подобни разговори. — Обърна се към мен. — Предполагам, че опитът ти от Аден е бил от полза.

— Дотолкова, че да знам какво да очаквам — отвърнах. — Затворникът сътрудничеса повече от съюзника ни полковник Хаким.

— Ще помоля Хауард да отправи официално искане към Министерството на правосъдието за препис от разпита на затворника от СПС. Те няма да го уважат, разбира се, но така ще имаме още един повод да се оплакваме.

— СПС по-сговорчиви ли са с ЦРУ? — поинтересувах се мило.

Бък ме погледна.

— Добър въпрос. Краткият отговор е да. — Усмихна се. — Един дол дренки са. — И добави: — Не искам да кажа, че СПС и ЦРУ имат нещо общо помежду си.

Май току-що беше казал, че са един дол дренки.

— Те имат свое разбирателство помежду си. Много голямо quid pro quo.

Това звучеше малко плашещо.

Кейт, за която бях сигурен, че е единственият човек тук, спал със и застрелял служител на ЦРУ, каза:

— Предполагам, че петият човек от екипа може да запълни някои бели петна.

— Такива са очакванията ни — отвърна Бък.

Да бе. ЦРУ с радост ще запълни белите петна. За съжаление най-вероятно с лъжи.

Г-н Бренър нямаше коментар по темата и се върна на основния въпрос:

— Пантерата може би знае от бойците си, че един от тях е бил заловен, но може също да си мисли, че Рахим е бил убит. Така че не знаем дали се тревожи, че пленникът може да издаде местоположението му. Надявам се властите да не са съобщили за него в официалното съобщение.

— Властите в Сана не са чак такива глупаци — увери ни Бък. — Всъщност са доста изобретателни, което е и една от причините все още да не са увиснали на бесилките. Ще съобщят за атаката, но ще кажат, че е имало четирима убити. Или двайсет. Или колкото там решат. Няма да споменат за никакъв пленник.

Така си беше. Все пак реших да напомня нещо на всички.

— Някой в Гумдан може да съобщи на Ал Кайда, че в затвора има разприказвал се пленник, който е виждал Пантерата в Мариб.

— Напълно възможно, но да се надяваме, че това няма да накара Пантерата да си плюе на петите — отвърна Бък. — Ако има изтичане на информация от Гумдан до Ал Кайда, ще бъде споменато и името Джон Кори.

Именно. Нали затова ходих в Гумдан.

Бък се обърна към Кейт.

— Някакви въпроси към Джон или Пол?

— Възможно ли е показанията на пленника да са изфабрикувани? — попита ме Кейт. — Може ли това, което сте чули, да не е цялата истина?

Определено не обичам да бъда разпитван от жена си, но въпросът си го биваше.

— Възможно е — отвърнах. — Но пленникът изглеждаше искрен.

Погледнах Бренър, който потвърди думите ми и добави:

— Беше уплашен и отчаян.

— Какво беше поведението на полковник Хаким по време на разпита? — попита го Кейт.

— Не беше от най-щастливите — отвърна Бренър. — Определено искаше да ни разкара, поради което мисля, че всичко това не е било постановка и дезинформация.

Кейт и Бък кимнаха. Продължихме още известно време в същия дух и след десетина минути Бък каза:

— Добре. Изглежда, че ни е предоставена възможност. Така че при липсата на някаква нова или противоречива информация си мисля, че първата ни екскурзия из страната от Аден ще бъде в Мариб.

Очевидно.

Бък продължи:

— Ако Пантерата не е там, поне ще видим онези великолепни предислямски руини.

На кой му пука? Руини ли ти се гледат? Иди в Нюарк.

— Не знаем дали Пантерата е все още там, но съм сигурен, че ако останем да го търсим, той *ще* разбере — посочих. — Освен това сега знаем, че Пантерата има хора в Мариб, сред които и племенен шейх, така че дори да се е махнал заради атаката, ще се върне, за да ни посрещне на своя територия.

— Точно така — съгласи се Бък. — И ще можем да разгледаме руините, докато го чакаме.

— Чудесно.

— Сега знаем къде да заложим стръвта и капана — отбеляза Бренър.

Стръв? Какво стана с примамката?

— Ако приемем, че полковник Хаким мисли по същия начин, не се изненадвайте, ако го видим там — рече Бък.

Така си беше. В Мариб можеше да стане пренаселено. И можехме да подплашим Пантерата. Но все пак залагах, че Джон Кори на територията на Пантерата ще е неустоима примамка за него.

След това Бък се спря на темата за възможната атака на Ал Кайда срещу „Шератон“ в Аден.

— Специалният екип на ФБР, хора от ДСС и морските пехотинци в „Шератон“ са в пълна готовност, както и целият американски персонал в хотела — увери ни той. — Освен това официално уведомяваме йеменското правителство на най-високо ниво за възможното нападение, така че те нямат друг избор, освен да засилят мерките за сигурност около хотела.

Естествено, не се сдържах.

— Така ще можем да спим по-спокойно там.

— Изобщо няма да спите, също като йеменската армия — увери ни Бък.

Смешно. Не чак толкова.

— Последната атака срещу „Шератон“ в Аден беше преди американците да се наместят там — каза Бък. — По време на една от гражданските войни през осемдесетте. Бунтовническа група изстреля няколко мини по хотела. По онова време Южен Йемен се държеше от комунистите и те позволяваха алкохола, което е най-доброто, което може да се каже за тях. Както и да е, бунтовниците бяха фундаменталисти и коктейлната зала представляваше оскърбление за тях.

— Когато аз бях в „Шератон“, си измисляхме смешни имена на коктейлите — припомних си. Добре де, ще ви кажа. — Силно експлозивно мохито. Мини мартини. Любимият ми беше Падащ космос.

Никой не намери това за смешно. Май човек трябва да е на място, за да го оцени.

— Има ли друго място, където бихме могли да отседнем в Аден? — попита Кейт.

— Не — отвърна Бък. — Йеменското правителство ни предостави два етажа на „Шератон“ и те са базата ни за операции в Аден. На ваше място не бих се безпокоил много. Освен ако не забележите, че арабските гости на хотела напускат преждевременно.

Смешно? Може би.

— Имаме ли план за евакуация? — попита Кейт.

Да, бруст.

— Ще питаме Дъг Ренълдс, който е колегата на Ед Питърс в Аден — отвърна Бък и продължи: — Последна тема. Пътуването до Аден. Не сме уведомили йеменските власти, така че теоретично Ал

Кайда няма да научи, че утре сутринта пращаме конвой до Аден. В този аспект не обявяваме пътуването предварително с надеждата да установим контакт с Ал Кайда — но веднага щом напуснем посолството, из цяла Сана и по пътя ще зазвънят телефони, така че противникът ще разбере.

Бренър продължи мисълта на Бък:

— Колкото по-дълго сме на пътя, толкова по-големи са шансовете Ал Кайда да се опита да ни устрои засада или да организира бомбена атака. Ще е очевидно, че пътуваме към Аден — добави той. — Но ако поддържаме добра скорост и може би ако променяме маршрута, би трябвало да успеем да изпреварим всичко, което опитат.

— Не че се *опитваме* да влезем в сблъсък с тях, но това може да се случи и затова сме подготвени — повтори Бък. — И може да успеем да убием или заловим ключов лидер на Ал Кайда.

Това звучеше малко прекалено оптимистично, но щом така и така отивахме в Аден, нищо не ни пречеше да убием неколцина негодници по пътя. Нали?

Бък имаше и добри новини.

— Може да сме луди, но не сме тъпи. Затова уредихме два безпилотни самолета „Предатор“ да наблюдават пътя. Те имат инфрачервени камери и при нужда могат да виждат през облаците, а камерите с висока резолюция могат да засекат човек с автомат от височина шест хиляди метра. Би трябвало да научим за засадата много преди да се натъкнем на нея.

Е, това *наистина* беше добра новина. Естествено, лошата бе, че самолетите все пак можеха да пропуснат петдесет джихадисти, клечащи в някоя кирпичена постройка и очакващи пристигането ни. Или да не забележат крайпътна бомба.

— И какво правим, ако получим такава информация от въздуха? — попитах аз.

— Аз ще реша как да реагираме на предупреждение на засада — отвърна бойният ветеран Бренър.

— Като ми се обадиш по телефона — предположих аз.

— Ами ракетите „Хелфайър“? — напълно основателно попита Кейт.

— Нямаме право да използваме ракети без изричното разрешение на йеменското правителство — отвърна Бък.

Адвокатът Кейт попита:

— Дори като чисто защитно средство, целящо запазването на живота ни ли?

— За съжаление, да — рече Бък и добави: — Нужно е страшно много време за получаването на подобно разрешение от тукашните власти, така че не разчитаме на ракети в динамични ситуации.

Замислих се, после казах:

— Предполагам, че самолетите *ще* бъдат въоръжени с ракети и ще ги използваме, ако се наложи да се крием от куршуми от калашници.

Бък отговори заобиколно:

— Искането на разрешение на практика означава покана за отказ. Затова правим каквото е необходимо, а после се извиняваме.

— Аха. И даваме на йеменците още един милион.

— По-скоро два. — Бък се усмихна. — В Йемен си плащаме, за да играем.

Ясно. Дори войните си имат правила, но правилата в Йемен не са в полза на американците. Добрата новина е, че ги нарушаваме. Още по-добрата новина е, че наказанието е малка глоба. Два милиона. По дяволите, да дадем на йеменците десет милиона и да засипем с бомби цялата страна. Или още по-добре да остъклим пясъците им. Чекът е в пощенската кутия.

С две думи, пътуването до Аден беше нещо повече от достигане от точка А до точка Б; целта ни бе и да примамваме акули — или Ал Кайда.

— Това е всичко от мен — каза Бък. — И ако никой няма какво да добави, срещата ни приключи.

Прекрасно.

Бък обаче не беше приключил.

— Позволете да ви поканя на вечеря в „Мьовенпик“. Имат нов готвач французин.

— С огромно удоволствие, но... — започнах аз.

— Много мило — прекъсна ме Кейт.

— Добре — каза Бък. — След това можем да посетим и руския клуб, ако сте навити.

— Ще трябва да ставаме рано — напомних на всички.

— Можем да спим по пътя — каза Бък и се усмихна. И ни увери:

— Крайпътните бомби ще ни събудят за засадата.

Чувствах се като човек, който си мисли, че е влязъл в ескадрила с асове и открива, че всъщност е в група камикадзе. Така де, храбростта е едно нещо, а военната психоза — съвсем друго.

— Прекалено дълго си прекарал в тази страна — казах на Бък.

— Знам. Но всички ще се приберем у дома — отвърна той и добави: — По един или друг начин.

34.

Излязохме от посолството и се натъпкахме в брониран джип. Замо караше, а Бък беше седнал отпред през краткото пътуване до „Мьовенпик“.

Хотелът беше приятен и се радвах, че съм отседнал в него, макар и да спях другаде.

Не съм голям фен на европейската кухня, ако не се броят френските пържени картопки; по принцип предпочитам гушнати прасенца^[1], но ресторанта си го биваше и ако оставите ума ви да се зарее, можете да си представите, че сте навсякъде, само не в Йемен. Бях сигурен, че новият френски готвач напълно споделя мнението ми.

Устроихме си приятна заредена с вино вечеря за опознаване и поговорихме малко за себе си.

Оказа се, че Бък Харис е женен и съпругата му живее в Силвър Спрингс, Мериленд, недалеч от Вашингтон. Останах с впечатлението, че Бък има някакво родово състояние и не разчита на заплатата си от Държавния департамент, за да си купува джамбии за по пет хиляди долара. Тоест че за него студената война е била по-скоро хоби за джентълмен, нещо, с което да си запълва времето. Какво тогава бе войната срещу тероризма? Може би същото, но с добавен стимул за отмъщение, както сам бе споменал. Можех да приема, че е приятел с някогашните си съветски врагове, но не си представях, че може да настъпи ден, в който той или който и да било от нас ще седне на чашка с бивши джихадисти. Първо, защото те не пият. И второ — защото това е война без край, в която няма прошка и забравяне.

Бък имаше пораснали син и дъщеря, които не споделяли идеологията и ентусиазма му за пребаване на враговете на Америка.

— Смятат, че трябва да се опитаме да разберем исляма — каза Бък. — Ако бяха достатъчно големи през Студената война, сигурно щяха да ми казват, че трябва да се опитаме да разберем комунизма. Аз разбирам и двете — увери ни той.

Аха. А бе, гадно е, когато собствените ти хлапета си мислят, че ти си част от проблема.

Бък обаче беше философ.

— Важното е, че зная, че съм прекарал живота си, правейки онова, което смятам за правилно — не само за мен, но и за страната ми и за цивилизацията, както и за децата ми и техните деца.

— Не е нужно да оправдаваш живота си и работата си пред никого — увери го Кейт.

Бък се съгласи, но каза:

— Да, но в този бизнес понякога си принуден да правиш компромиси със собствените си възгледи в интереса на по-голямото добро — национална сигурност, глобална стратегия и тъй нататък. — И сподели: — По време на Студената война на няколко пъти ми се е налагало да предавам или изоставям съюзник като част от някакъв сложен план.

Никой не коментира това, но все пак се зачудих дали не намеква, че миналото е пролог за бъдещето. Надявах се, че не.

Кейт също поговори малко за миналото си, в това число и за прекрасния си баща от ФБР, сега пенсионер, и смахнатата си майка, която бе луда на тема оръжие, макар Кейт да спомена това само в контекста, че е израснала сред оръжия и още от малка се е научила как да ловува и стреля.

Това беше чудесно предисловие към историята как видя сметката на Тед Наш, но тя не стигна дотам. Може би пазеше интересната случка за момента, когато се видим със съекипника си от ЦРУ, тъй като разказът несъмнено щеше да е от особен интерес за него. Аз обаче бях сигурен, че всички в Управлението вече знаят тази история.

Използвах случая да разкажа няколко весели полицейски истории, които предизвикаха всеобщ смях. Но за да покажа, че не съм само по майтапите и номерата в НЙПУ, споменах как ме простреляха по време на работа, как бях пенсиониран по здравословни причини и как се стигна до несигурното ми преминаване от НЙПУ във Федералната антитерористична спецчаст. Разбира се, не пропуснах и първия си случай, когато се запознах с Кейт Мейфийлд, любовта на живота ми.

Пол Бренър несъмнено бе имал интересен и изпълнен с авантюри живот в армията, но подобно на повечето бойни ветерани, омаловажи преживелиците си и отново не спомена за тайната си мисия в следвоенен Виетнам. Все пак разказа, че е имал кратък брак по време

на войната, макар че въпреки очакванията ми не спомена нищо за сегашната си дама в Щатите. Имаше вид на човек, който не обича да говори за себе си. Освен това — как да се изразя? — беше омаян от Кейт Мейфийлд. Е, това не е кой знае какво. Мисля, че Том Уолш има същия проблем. Да се оправят.

Както и да е, четири пети от А-отбора се опознаха малко по-добре, което можеше да помогне, а можеше и да не ни помогне да работим по-добре заедно. И с малко късмет всички щяхме да се приберем у дома с истории за разказване. Или, както често става в този бизнес, с истории за премълчаване.

Предложих по-нататък да направим още една подобна сбирка.

— Ще се срещнем в осем под часовника на „Гранд Сентръл“, също като във филмите, и ще седнем в „Майкъл Джорданс Стейк Хаус“.

Всички харесаха този щастлив край и се разбрахме да го направим, като оставим съдбата да определи датата. Зачудих се кой ли ще дойде на срещата — ако изобщо остане някой.

Както бе обещал, Бък се показва като домакин и плати вечерята — шейсет долара заедно с бакшиша, виното и питиетата. Това е едномесечен доход за един йеменец и около четири питиета в нюйоркски бар. Може би няма да е зле, като се пенсионирам, да си купя къща тук.

Както и да е, демонстрирайки лошата преценка на подпийналите, единодушно решихме, че посещението в руския клуб е страхотна идея.

Замо ни откара няколкостотин метра нагоре по пътя към Града на туристите. Стражите на портала като че ли бяха източноевропейци и изглеждаха яки и застрашителни с бронежилетките и калашниците си. Познаха обаче джипа на американското посолство, а може би и Замо, и ни махнаха да продължим.

— Май ви познават — казах на Бренър.

Отговор не последва.

Градът на туристите представляваше комплекс от панелни постройки на по пет-шест етажа, подобно на градски квартал за бедните. В Сана обаче това бе върхът на лукса; още по-важното бе, че районът бе охраняван. Не безопасен. Охраняван.

Разбрах защо Пол Бренър не е избрал да живее тук — беше малко потискащо, а също и признаване, че не се чувстваш в

безопасност отвън. А мъжкарите никога не биха признали подобно нещо. По-скоро биха умрели. И често го правят.

В района имаше няколко ниски постройки, в това число магазини. В една от тях се намираше и руският клуб.

Замо спря пред него и се изсипахме навън.

Пред заведението имаше още двама въоръжени охранители, които определено разпознаха г-н Бъкминстър Харис. Дори го поздравиха на руски и Бък отговори на същия език. Май каза шега, защото двамата от охраната се разсмяха.

Ама че ирония. Бък Харис, който бе прекарал по-голямата част от професионалния си живот в опити да го начука на руснаците, сега другаруваше с тях в Йемен, където бе прекарал част от Студената война в шпиониране на вече покойната Империя на злото. Ако живееш достатъчно дълго, започваш да виждаш неща, за които не си и помислял.

Влязохме в руския клуб, метрдотелът ме видя и извика:

— Иван! Най-последно! Отлично. Татяна е тук. Ще умре от радост! Майтап.

Все пак метрдотелът, който се казваше Сергей, познаваше Бък, но не и Пол Бренър, което ме разочарова. Щеше да ми хареса да открия, че г-н Точен оставя всеки месец заплатата си на това място в пиене и мърсуване. Кейт също би намерила това за интересно.

Както и да е, мястото изглеждаше малко долнопробно, каквото си и беше. Отдясно имаше дълъг бар, повдигната сцена и дансинг с керамични плочки, заобиколен от маси, половината от които бяха празни. Диджеят бе пуснал някакъв ужасен хардрок от седемдесетте и няколкото двойки на дансинга изглеждаха така, сякаш бяха получили гърчове.

Барът беше зает от небрежно облечени мъже и оскъдно облечени жени. Искам да кажа, не съм виждал толкова дълбоки деколтета, откакто минах с кола през Големия каньон. Мъжете изглеждаха западници — европейци и американци, а повечето дами като че ли бяха от Източна Европа и Русия, макар че можеха да се забележат и няколко чернокожи, за които навремето ми бяха казали, че са от Джибути, Етиопия, Сомалия и Еритрея — а това не е много далеч от Йемен, стига да прекосиш гъмжащото от пирати Червено море. На масите имаше и няколко западни дами в компанията на господата, приятели или

съпрузи. Разпознах двама мъже и жени от посолството, но те не ни помахаха.

Дори да имаше йеменски клиенти или обслужващ персонал, не ги видях. Всъщност съм сигурен, че една от причините за популярността на това място е обещанието, че няма да видиш нито един йеменец, освен ако не останеш до края на работното време и не ги гледаш как търкат пода под погледите на въоръжени руснаци.

Кейт наруши мислите ми.

— Идвал си тук преди?

— Кръстиха коктейл на мое име.

Както и да е, Сергей ни ескортира до една маса, макар че лично аз бих предпочел бара.

Бък поръча бутилка „Столичная“ с лед, поднос цитрусови плодове и „закуски“.

В последния ми случай, свързан с Лъва, се случи да посетя руски нощен клуб в Брайтън Бийч, Бруклин, където живеят много американци с руски произход. Клубът се наричаше „Светлана“ и беше много по-пищен от това място, а клиентелата се състоеше предимно от имигранти от Майка Русия, получили пристъп на носталгия. Това място се наричаше просто „Руски клуб“ и се намираше в Селото на прокълнатите в Страната на изгубените.

Както и да е, водката се появи бързо и всички си пожелахме „на здравье“.

Кейт се чувстваше достатъчно комфортно в близост с натопорчени типове и проститутки и единственото й оплакване бе от децибелите на лошата музика.

Г-н Бренър я покани на танц, естествено, и тя прие и излезе несигурно на хлъзгавия дансинг, подкрепяна от бойния ветеран.

— Чудесна жена е — каза ми Бък.

— Определено — съгласих се аз. Особено след като е обърнала няколко пътиета. Ако обаче аз бях предложил да дойдем тук, едва ли щеше да е толкова чудесна компания.

Кейт се подхлъзна, но Бренър я улови; Кейт изрита обувките си и двамата затанцуваха под някаква ужасяваща диско мелодия.

Привлекателна оскъдно облечена дама приближи масата ни с поднос, закрепен с колан около врата ѝ. На подноса имаше две огромни цомби и колекция пури и цигари. Избирай на воля.

Бък откри три кубинки, скрити под левия овлажнител на дамата, и ѝ даде двайсетачка, което включваше цена, бакшиш и огънче.

— Не ви виждала от много седмици — каза му дамата със силен руски акцент.

Бък отговори на руски, тя се разсмя и отметна оредяващата си коса. Бък явно все още чукаше руснаци, или поне рускини.

Дамата ме огледа и попита:

— Вие нов в Сана?

— Имам чувството, че съм прекарал тук целия си живот.

— Да? Онова ваша жена или приятелка? — поинтересува се тя.
— Или негова?

— Моя жена, негова приятелка.

Тя реши, че това е адски забавно, и каза:

— Може би види вас отново.

— Утре вечер.

И тъй, двамата с Бък си седяхме, пушихме кубински пури, пиехме руска водка, слушахме американско диско и гледахме човешката комедия.

Бях сигурен, че ако остане в Йемен достатъчно дълго (например повече от месец), човек ще развие дълбок фатализъм, водещ до странно и рисковано поведение. Не че съдя, просто изразявам виждането си, че хората, с които трябваше да работя и на които се налагаше да поверя живота си, малко се бяха отклонили от обичайните норми.

Както и да е, диджеят пусна американски бигбенд и помещението се изпълни с мелодията на „В настроение за любов“, докато руската певачка на сцената правеше героични опити да пее.

— Исъм внастървение залибоф, щоткопнеее...

Бренър и Кейт се опознаваха.

Като стана въпрос за фатализъм, представих си, че всяка опасна мисия от зората на времето през Втората световна и Студената война до войната срещу тероризма е започвала със запой. Или би трябвало да започва. Яж, пий и се весели. Нищо не поставя нещата в перспектива така, както мисълта, че утре може да умреш.

— Това беше добра идея — казах на Бък.

— Точно така се прави в навечерието на битка — отвърна той и добави: — Войната е добро извинение за всякакво поведение.

Така си е.

Диджеят пусна „Лунна серенада“ и Кейт, спазвайки правилото на бавния танц, дойде при масата, хвана Бък за ръка и го поведе към дансинга, като остави г-н Бренър и моя милост да танцуваме, ако решим.

Преди обаче да го поканя, Бренър седна.

— О, чудесно. Пури. — Наля си водка и привлече вниманието на цигарената дама, която дойде, обряза му кубинската пура и я запали.

Нямахме какво толкова да си кажем, но все пак той отбеляза:

— Добра пура.

Помислих си, че колкото по-омаян е от г-ца Мейфийлд, толкова по-малко смешен и интересен става. Приписах това на прекалено многото алкохол и свободно време в страната на ограничените възможности за срещи с другия пол. Не че трябва да си пиан или загорял, за да намериш Кейт Мейфийлд за привлекателна.

Както и да е, гледах как Бък и Кейт делят дансинга със западноевропейци и американци и източноевропейски и африкански проститутки. Страхотно е, че толкова много различни култури са в състояние да се погаждат така добре. Още по-страхотно щеше да е, ако успеехме да домъкнем и арабите с техните роби и покривала, да ги напием и да ги накараме да играят бристолски степ.

Няколко дами дойдоха да попитат дали могат да седнат или да потанцуват с нас, но двамата с г-н Бренър любезно отказахме.

— Някой ден през покрива на тази сграда ще мине ракета — казах на Бренър, колкото да поддържам разговора.

— Имат стоманена обшивка и чували с пясък горе — уведоми ме той.

— Би трябвало да го споменат в менюто.

„Лунна серенада“ свърши и дойде моят ред да потанцувам с жена си.

Диджеят още въртеше бигбенда и задименият въздух се изпълни със звуците на тромбони и саксофони, свирещи „Никога вече няма да се усмихна“ на Томи Дорси.

С Кейт танцувахме и гледах да не я въртя много, защото си личеше, че помещението и без това се върти в главата й.

Тя нямаше какво толкова да каже и накрая се върнахме на масата ни.

Вече бе полунощ и купонът в руския клуб бе в разгара си. Бък предложи коняк, което не беше добра идея.

— Готова съм да се прибера у дома — каза Кейт.

Аз също. Да отиваме на летището.

Бренър пое сметката — около четирийсет американски долара.

Сергей ни изпрати до вратата и каза:

— Утре има танци с голи кореми. Елате.

Бък каза, че ще дойдем. Излязохме и Замо потегли. Настаних Кейт на предната седалка, а момчетата се натъпкахме отзад.

Докато минавахме през портала на Града на туристите, Замо ни посъветва да държим, оръжията си в готовност, което беше добра идея — бяхме толкова пияни, че сигурно щяха да ни трябват пет минути, за да ги намерим.

Замо предложи също да остави първо нас с Кейт в „Шератон“, след което да се върне в посолството. Последното му предложение бе Бренър да пренощува в посолството, тъй като Замо нямаше намерение да го кара до апартамента му в малките часове.

И тъй, поредната нощ в дивата и луда Сана.

С Кейт слязохме пред „Шератон“ и Замо ни съобщи, че ще мине да ни вземе в 6:45. Бък каза да не освобождаваме стаята, а Бренър ни напомни да облечем бронежилетките.

— Лека нощ и късмет — пожелах им аз.

Затъкнах пистолета в колана си и насочих Кейт към фоайето, което бе пусто и притихнало, макар че откъм коктейлбара се чуваше музика.

Отидохме при асансьорите, където би трябвало да има охрана, но столът бе празен. Извадихме пистолетите и се качихме на нашия етаж. Казах на Кейт да държи под око коридора, докато огледам стаята.

Нямаше терористи под леглото или в гардероба, така че направих на Кейт знак да влезе, затворих вратата и пуснах резето. Накрая спуснах завесите.

Кейт не се чувстваше в най-добрата си форма и се строполи на леглото.

Огледах се да видя дали няма да забележа нещо нередно — плюшена черна пантера на възглавницата си например. Всичко изглеждаше кашер (или трябваше да кажа халал?), така че се отпуснах във фотьойла.

Като цяло прекарахме сносен ден в Забравената от времето страна. Така де, научихме доста и можехме да използваме наученото добре. И може би Пантерата вече знаеше, че Джон Кори, убиецът на Лъва, сега е дошъл тук, за да убие него. В тази страна няма достатъчно място и за двама ни, задник такъв.

Съекипниците ми изглеждаха повече от компетентни и имах доверие на Бренър. Професионално, искам да кажа. Не толкова във връзка с Кейт. Бък изглеждаше свестен, макар и да си беше признал без бой, че му се е случвало да бута приятели под автобуса — но единствено от патриотични подбуди.

Нашият човек от ЦРУ още тънеше в неизвестност, но това нямаше да продължи дълго. Появата му можеше да промени равновесието в екипа.

Кейт още беше изпълнена с готовност за работа и се учеше бързо. Искрено се радвах, че е с мен, и очаквах с нетърпение момента, когато ще мога да ѝ кажа: „Казах ти, че трябваше да си останем у дома“.

И тъй, утре ни чакаше пътят към Аден, който бях минал по обходни маршрути при предишното ми идване. Този път щяхме да пътуваме направо. Еднопосочен до Аден, после към Мариб. Второто пътуване също можеше да се окаже еднопосочно. Но реших да съм оптимист и си казах, че Мариб ще е последната спирка преди дома. И последната спирка за Пантерата.

[1] Кренвиршка. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ
МАГИСТРАЛАТА НА СМЪРТТА, ЙЕМЕН

35.

В седем сутринта всички пътуващи за Аден се бяха събрали с оръжията и багажа си на малкия паркинг до сградата на канцеларията.

Беше приятна утрин, суха и прохладна, с ясно небе, само за безпилотни самолети.

Около петте черни джипа се бяха събрали петнайсетина души, всички мъже, с изключение на Кейт и една жена с жълто-кафяви работни панталони и бяла тениска. Според Бък тя бе нашият доктор и се казваше Клеър Нолан. Изглеждаше много млада.

— Навършила ли е възраст, за да може да използва спиртни разтвори? — попитах Бък.

— Много е компетентна — увери ме Бък. — Изкарала е шест месеца в травматологията на една градска болница. Огнестрелни рани и всичко останало.

— Може ли да лекува махмурлук?

— Изглеждаш чудесно, момчето ми. — Сателитният му телефон иззвъня и той се извини и се дръпна настрани, за да отговори на повикването.

Наистина не се чувствах прекалено зле, като се има предвид, че бях изпил няколко чаши вино по време на вечерята, след мартинитата и преди бутилката водка.

Кейт също изглеждаше добре, но това можеше да се дължи на грима ѝ. Надявах се, че си спомня, че беше запазила последния танц за мен.

Като стана въпрос за това, г-жа Кори и г-н Бренър като че ли нямаше какво да си кажат тази сутрин. А, да. И аз съм го преживявал.

Както и да е, за Магистралата на смъртта с Кейт бяхме избрали пустинни кубинки и джинси. Тя носеше черен пуловер, под който си бе сложила бронежилетка. Над моята бронежилетка бях облякъл ризата в цвят каки, която носех при предишното си идване в Йемен — късметлийската ми риза. И тъй като щяхме да минем през Индианската територия, държахме пистолетите си открити, в кобури на кръста.

Униформата за деня за момчетата от ДСС беше работен панталон и ловен елек върху черни тениски и г-н Бренър носеше именно това, наред с неприкритите си чувства.

Хауард Фенстърман също беше решил да се появи и изглеждаше готов за приключения в ловната си риза и глок в ниско препасания си колан. Всички специални агенти на ФБР са обучени и квалифицирани да боравят с различни оръжия, но някои са по-квалифицирани от другите. Въпреки това и преди съм бил изненадван от това кой е добър стрелец. Всичко е в главата.

Хауард носеше също и най-смъртоносното адвокатско оръжие — куфарчето си. Вътре в него, обясни той на Кейт и мен, били всички документи, необходими ни за извършването на законен арест на някой си Булус ибн ал Дервиш, известен също като ал Нумаир, известен също като Пантерата.

— Имам копия на всичко за вас и за Бък — информира ни още г-н Фенстърман.

Беше ми писнало да му вгорчавам живота и затова казах само:

— Благодаря.

— Имам също копия на пръстовите отпечатыци на заподозрения, както и три негови цветни снимки, направени в Щатите преди дванайсет години, както и снимката от последната му шофьорска книжка и американския му паспорт.

— Добре. — Ако изглеждаш като на снимката на паспорта си, смятай се за мъртъв.

Мислех си, че ще получим всичко това в Аден, но беше хубаво да го имаме отсега — можеше пък да се случи да се натъкнем на заподозрения по пътя.

— На снимките е гладко обръснат — продължи г-н Фенстърман, — но от различни източници знаем, че си е пуснал брада.

Точно както каза Рахим в Гумдан.

— Освен това е търсен и от други правителства заради нападения срещу техни граждани — уведоми ни Хауард.

— Аха. Саудитците го търсят за убийството на техни граничари.

— Точно така. А белгийците — за вероятно отвличане и евентуално убийство.

Бях чул за това от полковник Кент, но не го бях споменал на Кейт, която попита:

— За какво става дума?

— Миналия август деветима белгийски туристи изчезнали в района на руините недалеч от Мариб — отвърна Хауард.

— Четох нещо за това в „Таймс“ — каза Кейт.

Може да го е чела и в „Поуст“, но винаги цитира „Таймс“. Аз правя обратното.

— Приличаше на отвличане от някое племе, но нямаше искане за откуп, а при руините бе открита и кръв — продължи Хауард. — Йеменският екскурзовод и шофьорът на автобуса били намерени мъртви. С прерязани гърла.

Не звучеше добре за туристите.

— Защо белгийското правителство смята, че това е дело на Пантерата? — попитах аз.

— Белгийците арестували заподозрян от Ал Кайда в Брюксел по друго обвинение и явно тази информация изникнала по време на разпита му.

Ясно. Така получаваме половината информация: лошите типове знаят какви ли не лоши неща.

— Така че освен йеменците и други правителства, в това число и саудитците, ще искат да бъдат уведомени, ако извършим ареста, и може да поискат екстрадирането на Пантерата — каза Хауард. — Затова трябва да изтъкнем силни доводи във връзка с обвинението за атаката срещу „Коул“.

— Разбрано.

Саудитците можеше да са проблем, ако спипахме Пантерата и го натирехме през границата. Ето защо най-вероятно нямаше да прехвърляме Пантерата в Саудитска Арабия и със сигурност нямаше да го предаваме на йеменците. Помислих си, че всъщност има повече неща, отколкото знаех. Това ме постресна.

Казано накратко — куршум в главата решава всички искания за екстрадиране, юридически диспути и глупави съдебни искове.

— Ще остана с вас в Аден — уведоми ни също Хауард.

„Мамка му“. Но на глас казах:

— Страхотно. — Все пак се почувствах задължен да му съобщя нещо. — Имаме информация, че „Шератон“ в Аден може да бъде подложен на атака от Ал Кайда.

— Наистина ли?

— Ако извадим късмет, това ще стане, преди да стигнем дотам и коктейлбарът няма да е пострадал.

— Може да е по-добре да се върнете в Сана още днес — посъветва го Кейт.

Хауард се замисли — повторно минаване по Магистралата на смъртта до Сана следобед или Кота нула в Аден през нощта? Лично аз бих предпочел да вляза в посолството за кифличка. Той обаче каза:

— Не, ще остана в Аден, докато не хвана някой друг конвой обратно на север. Искам да съм близо до всичко това.

— Вие решавате.

Дойде Замо и ни покани да отидем при джипа му за бързо запознаване с карабината М-4.

Подаде ни по едно оръжие и започна:

— Това е Модел А едно, по-къса и по-лека версия на стандартната армейска М-шестнайсет, която съм сигурен, че познавате.

Претеглих карабината в ръцете си. Биваше я. Беше *гадна*.

Замо вече набираше инерция по любимата си тема:

— Има телескопичен приклад, а този модел стреля и в автоматичен режим. Използва стандартни пет петдесет и шест милиметрови боеприпаси и има пълнител за трийсет патрона. Скорострелността е между седемстотин до деветстотин и петдесет изстрела в минута.

— Далекобойност? — попита Кейт.

— Прицелна стрелба на разстояние триста метра. Късата цев намалява ефективния обхват — обясни той, — но пък има мерници за дневно и нощно виждане, които ще ви дам.

— А носиш ли си снайперистката карабина? — поинтересувах се аз.

— А папата излиза ли без кръст? — Замо продължи: — Това оръжие е проектирано за близък отбранителен бой и стрелба на средно разстояние. Затова ако попаднем в ситуация, в която лошите ни обстрелват от разстояние с калашници, ще трябва да компенсирате с пълен автоматичен огън, за да не могат да си повдигнат главите. Макар карабината да е лишена от далекобойност, това напълно се компенсира от скорострелността ѝ.

— Има ли проблеми със засичане, когато се нагорещи? — попита Хауард.

— Теоретично да, но няма нито един доклад за засичане по време на бой — отвърна Замо.

Може би защото използващите ги са били избити.

— Малките размери позволяват лесен транспорт и укриване — продължи Замо. — Оръжието е подходящо за използване в тесни и ограничени пространства като коли или пещери.

Пещери ли?

Замо погледна Кейт.

— Размерът, теглото и слабото ритане правят карабината популярна сред дамите.

— Няма ли да ѝ строши маникюра? — попитах аз.

Замо се разсмя, а Кейт каза:

— Да ти го начукам. — Което развесели Замо още повече. Голям купон, няма що.

Замо продължи да обяснява за М-4 и използва повече думи, отколкото го бях чувал да казва през целия вчерашен ден.

Общо взето, М-4 изглеждаше отлично оръжие. Надявах се никога да не ми се наложи да го използвам, но ако се стигнеше дотам, определено щях да им покажа на гадовете.

Като стана въпрос за това, Замо каза:

— Съжалявам, че нямаме възможност да изпробваме карабината тук, но утре ще излезем в Лошите земи и ще наваксаме. Може дори да си намерим подвижни мишени.

— Може да ги намерим още тази сутрин — напомних му аз.

— Вярно. Някакви въпроси?

— Кое е спусъкът? — обади се Хауард.

Много смешно.

След като курсът по оръжие приключи, ние с Кейт и Хауард метнахме карабините на рамо, Замо ни даде по една черна торба със заредени пълнители и оптични мерници и каза:

— Късмет и наслука.

Г-н Бренър, началникът на кервана, беше събрал шофьорите от ДСС, правеше справка с някакъв лист и им обясняваше маршрута и реда на движение. Зачудих се дали г-н Бренър и г-жа Кори няма да се озоват по случайност в една кола. Би ли направил нещо толкова идиотски очевидно? Защо не? Аз бих.

Ед Питърс беше излязъл от сградата на канцеларията, макар да не мисля, че щеше да идва в Аден с нас. Може би беше тук, за да благослови кервана.

Двамата с Кейт стояхме с Бък и Питърс дойде при нас и каза на Бък:

— Останаха ми само две напълно бронирани коли, а следващата седмица трябва да посрещна новия посланик, така че гледайте да не попадате на засада.

— Можеш да си поръчаш пет нови коли със следващия самолет — увери го Бък.

— Това ще отнеме повече от седмица — отвърна Питърс и се обърна към мен. — Мразя тези пътувания до Аден.

— Вие не пътувате — напомних му.

— Колите ми обаче пътуват.

— Извинете. Някъде наоколо има ли автогара?

Явно г-н Питърс се тревожеше за джиповете си. И, разбира се, за агентите си от ДСС. Колкото до пътниците, те бяха причината за тревогите му. По-сериозен проблем бе липсата на американски хеликоптери в тази опасна и недостъпна страна. Без тях се налагаше да караме през Индианската територия и на практика не бяхме по-подвижни от Ал Кайда с техните тойоти.

От добрата страна, разполагахме с камерите на безпилотните самолети (и може би с ракетите им), но не знаех дали Питърс знае това, нито дали е наясно, че изкарваме хората и колите му на пътя, за да видим дали няма да се счепкаме с Ал Кайда.

Г-н Питърс реши, че може да е обезпокоил новобранците, и сподели с мен и Кейт:

— Никога досега не са ни удряли по пътя между Сана и Аден.

— Най-опасното в това пътуване са йеменските шофьори на камиони — увери ни Бък.

— Полицайте от Национална сигурност не би ли трябвало да поддържат реда на пътя? — попита Кейт.

— Понякога проблемът са самите полицаи — отвърна Питърс.

Именно. В Йемен дори добрите са лоши. Това място смърдеше. Споменава ли съм го вече?

Иначе казано, имаше три възможни завършека на това пътуване — приятна разходка из страната, успешен сблъсък с врага или големи

заглавия в утрешните вестници: „Американски конвой нападнат в Йемен, тринайсет убити“.

Реакцията на обществото щеше да е пълен шаш — къде е Йемен?

Добър въпрос.

36.

Телефонът на Бък отново иззвъня и той се дръпна, за да отговори. Може би го търсеше жена му от Мериленд и го питаше за всички онези сметки от руския клуб в кредитната му карта.

Както и да е, Бък се върна и побъбрихме още малко; не спомена нито дума за позвъняването.

Бренър дойде при нас и каза:

— Готови сме да потеглим след пет минути. — Хвърли поглед към г-жа Кори, но въпросът му беше насочен към мен. — Успяхте ли да се запознаете с карабината?

— Успяхме.

Бренър извика на всички да се съберат.

— Моля за внимание, ако обичате.

Хората се насъбраха около нас и Бренър започна:

— Първо искам да ви представя доктор Нолан, която сигурно е позната на някои от вас.

Младата лекарка вдигна ръка и помахна. Не изглеждаше зле, ако харесвате, да кажем, Скарлет Йохансон. Отплеснах се. Какво исках да кажа? А, да. Изглеждаше компетентна. Точно така.

— Доктор Нолан има всички средства да лекува пътно прилошаване и огнестрелни рани, по-малки от девет милиметра — уведоми ни Бренър.

Всички се посмяхме добре. Дори Хауард се смееше, докато се връщаше в посолството. Майтапя се.

— Правя и домашни посещения — добави д-р Нолан.

След това Бренър представи „нашите много важни пътници, господин Джон Кори от Екипа за събиране на доказателства на ФБР и госпожица Кейт Мейфийлд, нашият нов юридически аташе“. Вдигнах ръка и казах:

— Аз съм Джон. А това до мен е Кейт.

Това също предизвика смях. Така де, ние бяхме причината за това рисковано пътуване до Аден, така че нямаше да е зле да покажа на всички, че сме просто едни приятни глупаци.

Бренър представи също и Хауард Фенстърман, след което каза:

— Добре, а сега редът на пътуване. — Зачете от листа имената на шофьорите и колите им, след което информира всички, че ще бъде в първата кола.

Или, както казват военните, на върха — теоретично най-опасното място в конвой, така че ако г-н Върха си правеше илюзии, че Кейт ще се вози с него, трябваше да ги разсея.

Бренър обаче продължи нататък:

— Господин Харис ще заеме мястото на стрелеца във втора кола.

Бък вдигна ръка и се обърна към всички.

— Аз поемам командването, ако господин Бренър не е в състояние да изпълнява задълженията си.

Ясно. Например при смърт.

Бренър продължи по реда и обяви:

— Господин Кори ще бъде в трета кола.

Средната кола всъщност е най-безопасната в един конвой и понякога се запазва за командира. Г-н Бренър обаче беше запазил почетното място за мен. Защо? Защото ме харесваше ли? Не. А защото аз всъщност бях козата, която трябваше да бъде доставена непокътната до капана.

— Също в средната кола ще бъде и доктор Нолан — обяви Бренър.

Е, ами *това*! Всъщност стандартната процедура бе медикът да се намира в средата, така че това бе причината. Нищо общо с молитвите ми. Къде обаче щеше да е Кейт?

Бренър отговори на въпроса ми.

— Госпожица Мейфийлд ще бъде в четвърта кола.

Бях наистина разочарован, че Кейт няма да се вози с мен и Клеър.

— Също в четвърта кола ще бъде и нашият нов аташе по юридическите въпроси господин Фенстърман.

Горката Кейт. Майтапя се. Хауард наистина ми харесваше. Но ако ми се наложеше да прекарам пет или шест часа с него в кола, само един от двамата ни щеше да слезе жив от нея.

Хауард май прочете мислите ми, както и мислите на всички останали, защото заяви:

— Двамата с Кейт сме достъпни по сателитния телефон, ако някой има юридически въпроси относно отвърщането на огъня.

Това предизвика голям смях от всички, които трябваше да се справят с тази лудост. Дори Хауард се разсмя, правейки по този начин още една стъпка към реалността.

— Последната кола е за подсилената охрана — продължи Бренър и назова имената на двама агенти на ДСС, в това число Замо, който щеше да се вози отпред до шофьора. — Тази кола има специализирано въоръжение и оборудване — добави Бренър за новобранците. — Тя е нашият Бондмобил. Той може да се движи свободно, да изостава или да избързва напред, за да действа като разузнавач.

Всичко това приличаше на стандартна процедура за сигурност на конвой, може би с някои вариации въз основа на натрупания опит. С две думи, Пол Бренър отговаряше за пет скъпи автомобила, много комуникационно оборудване и оръжия, известно количество поверителни документи и за живота на тринайсет американци.

Никой не обучава на подобен вид работа: просто или си роден за нея, или не.

Не бях сигурен дали Пол Бренър се радва на това, но си личеше, че се намира в стихията си. Ако беше в Щатите, щеше да си търси друга работа, а в Лондон, Париж или Рим щеше да е просто поредното колелце в голямата машина на посолството; тук беше едно от колелата. Имах чувството, че ще остане в Йемен, макар самият той още да не го знаеше.

— Комуникации — каза Бренър. — Радиостанциите би трябвало да работят добре, ако сме във видим обсег, но не забравяйте, че по пътя има възвишения и дерета. При нужда можем да си предаваме радиосъобщения. Гледайте разговорите да са ограничени от тактически съображения и заради собствената ни безопасност. Аз ще започвам повечето обаждания. Всяка кола има антена за сателитен телефон. Ако се наложи да се обаждате, не забравяйте да включите апарата в антената.

Това също предизвика смях и си личеше, че някой смотаняк е забравил да го направи някога. Тези типове имаха обща история, а двамата с Кейт бяхме просто поредната страница от нея. Надявах се, че няма да сме последната. Личеше си също, че агентите от ДСС харесват

шефа си, и това ми каза доста неща за Пол Бренър. Всъщност и аз го харесвах. Имаше добър вкус към жените.

— Колкото до други обаждания, и по-точно тези на природата, може да се наложи да не спираме, така че във всяка кола има мъжки и женски бутилки. Ако не знаете коя точно да използвате, обадете ми се.

Смях, макар да бяха чували този лаф и преди.

— Във всяка кола има и сух обяд, за което трябва да благодарим на кафенето — продължи той. — Доктор Нолан може да лекува и хранителни отравяния.

В Йемен определено имахме много добър персонал. По един майтап на минута. С нетърпение очаквах да се върна в „При Еко“ и да опитам някои от лафовете. „И тъй, една камила влиза в бар в Сана и барманът я пита: хей, защо ти е толкова тъжна физиономията?“

— Тъй като джиповете са бронирани — продължи Бренър, — са тежки и ще трябва да спрем за допълнително зареждане.

Погледна листа в ръката си.

— Маршрут. Тръгваме по главния път до Ярим. Там ще решим дали ще продължим по пътя за Таиз, или по новия път за Аден, в зависимост от ситуацията. Ще поддържам връзка с посолството, а също и с „Шератон“ в Аден за евентуална нова информация от тяхна страна. Обещаха ни наблюдение със самолети „Предатор“, но не мога да гарантирам, че то ще е мащабно или ефективно.

Забелязах, че Бренър не спомена, че наблюдаващите самолети може да са въоръжени с „Хелфайър“, нито че ракетите могат да се използват. Един командир не бива да обещава повече, отколкото може да осигури със сигурност. Хората знаеха какви са рисковете и оценяваха по достойнство честността. Баламосването не е част от инструктажа преди мисията.

— Йеменските власти са уведомени за конвоя, но както винаги, по пътя ще се натъкваме на полицаи от Бюрото за национална сигурност, както и на местната полиция и на военни пропускателни пунктове — продължи Бренър. — Ако ни спрат, господин Харис ще се справи дипломатично със ситуацията.

Бък каза нещо на арабски и преведе:

— Разкарайте се от пътя ми, малоумни синове на крастави камили.

Голям смях от страна на момчетата. Личеше си, че никой тук няма високо мнение за страната домакин и гражданите ѝ. Определено разбирах каква е причината, но американската арогантност води до прекомерна самоувереност, а оттам и до грешки.

— Бронираният якета ще се носят дори върху бронезилетки — напомни също така Бренър. — Ще поддържа максимална възможна скорост, която ще определям аз. Разстоянието между колите ще варира в зависимост от скоростта и терена.

След това стигна до сериозните въпроси.

— Както при тренировките, няма да слизаме и да отвърщаме на огъня, ако стрелят по нас; ще разчитаме на бронята си и ще караме през засадата, дори ако така наречените ни непробиваеми гуми са спукани. Ако някоя кола излезе от строя от експлозия, ще я наобиколим, ще заемем отбранителни позиции и ще стреляме, ако стрелят по нас. Ако бъдем нападнати от превозно средство, докато сме в движение, можете да свалите прозорците и да издхат кучия син от пътя.

Това предизвика радостни възгласи. Дори Хауард издюдюка. Започвах да се тревожа за него.

Гледах бойния ветеран г-н Пол Бренър и виждах, както вече споменах, че той е в стихията си, надхва войниците, показва смес от професионална увереност и персонална агресивност. Беше компетентен лидер и човек, на когото би могъл да се довери всеки — е, стига да не водиш жена си със себе си. Но пък никой не е съвършен. Просто се надявах да е съсредоточен повече върху мисията, отколкото върху самотния си хуй.

Докато Бренър говореше, хвърлих поглед към Кейт и забелязах, че е донякъде очарована от г-н Мачо. Гледаше го с онова изпълнено с възхищение изражение, което обикновено запазва за мен и за Бон Джоуви.

Както и да е, Бренър стигна до завършека.

— Няма причина да очакваме проблеми по пътя, но ако се случи нещо непредвидено, всички сме достатъчно добре екипирани и готови да се справим с всичко. Пожелавам ви на добър път и приятна разходка в страната.

Всички заръкопляскаха. Браво. Бис. Е, май беше време да тръгваме.

— Бог с вас и да се върнете живи и здрави — извика нещатният проповедник Ед Питърс.

И да върнете джиповете непокътнати.

— По местата! Да се размърдаме! — извика Бренър.

Всички събраха нещата си и тръгнаха към съответните возила. Естествено, изпратих Кейт до четвърта кола. Хауард вече седеше на предната седалка със своята М-4 и разговаряше с шофьора. Сложих нещата на Кейт в багажника до багажа на Хауард, затворих капака и се обърнах към Кейт.

— Май ще е като разходка до млекарницата.

Тя не отвърна на наблюдението ми, а ме посъветва:

— Внимавай как се държиш.

Изгледах я с онази добре усвоена объркана физиономия.

— Какво искаш да кажеш?

— Да седнеш отпред.

— Разбира се. Нали съм стрелец.

— Дай целувка.

Прегърнахме се и се целунахме.

— Ще се видим, когато спрем да заредим — каза тя.

Или по-скоро.

Метнах багажа си в багажника на средната кола, където вече се мъдреше кислородната бутилка и дефибрилаторът на д-р Нолан. Настаних се на предната седалка и казах здрасти на шофьора, който се казваше Майк Касиди.

Д-р Нолан вече седеше отзад с голяма лекарска чанта и облечена в бронирано яке. Обърнах се към нея и казах:

— Здравсти, докторе.

— Казвай ми Клеър — каза Скарлет.

Мощните двигатели на петте джипа изреваха, сложихме си коланите и потеглихме.

Двете порти бяха отворени и конвойт бързо излезе от американското посолство и потегли през Йемен.

37.

Отсреща бе Градът на туристите, сцената на снощната руска авантюра. Като се замисля, бях сигурен, че Бък знае за интереса на г-н Бренър към г-жа Кори, и се запитах какъв ли съвет би дал мъдрият стар дипломат на приятеля си. Сигурен съм, че би казал на Бренър да поукротитопката. Мисията е на първо място.

— Джон?

Обърнах се.

— Да, Клеър?

— Пътувал ли си с кола до Аден?

— Всъщност да. Преди две години и половина. А ти?

— За пръв път ми е. Дойдох тук преди три седмици — каза тя. — Колко време ще останете с жена ти?

С кого? О, с жена ми.

— Надявам се, че не много. А ти?

— Договорът ми е за една година. Държавният департамент ми помага да си изплатя студентския заем.

— Аха. И на мен.

Тя се разсмя.

— Какво мислиш за Йемен? — попитах я.

— Гадост.

— Дай му малко време.

— Няма да стане по-добре — увери я Майк Касиди, нашият шофьор от ДСС.

Продължихме на юг покрай британското посолство и хотел „Мьовенпик“, след което завихме по пътя за Мариб, който не беше много натоварен и лесно можехме да забележим евентуална опашка. После обърнахме обратно и отново стигнахме до главния път, водещ на юг.

— Сами сме — докладва по радиото Бондмобилът.

По пътя се движеха отделни камиони, автобуси и джипове, наред с мотоциклети и скутери. Колкото по-натоварено бе движението, толкова по-добре. Не че се смесвахме с множеството — така де, пет

големи черни джипа, пътуващи в страната на малките бели коли, определено привличаха внимание и дори за най-тъпия йеменец беше очевидно, че не сме туристическа група. Помислих си, че сигурно цяла Сана познава тези коли и в най-скоро време Абдул ще се обади на братовчед си Абдула, доносника на Ал Кайда. Мобилни телефони. Всички ги имаха. Дори тук.

Минахме през порутените предградия на Сана и трафикът започна да оредява.

— Остават ми още три седмици тук — обяви Майк Касиди на пътниците си.

— Накъде ще продължиш? — попитах го.

— У дома. Дейтона Бийч, Флорида. После ще си изкарам чудесно в Мадрид.

— Заслужил си го — уверих го. — Бивш военен ли си?

— Да. Шест години в армията. Една мисия в Афганистан с Десета планинска дивизия и една в Ирак с Първи кавалерийски.

— Благодаря за службата — каза Клеър.

— Още съм на служба — отвърна Майк. — Но заплащането е по-добро.

Помислих си за Майк Касиди, Джон Замойски, известен също като Замо, за другите агенти, дори за Пол Бренър. Бяхме изградили този голям и скъп апарат на разузнаването и сигурността, част от който съм и аз, за да водим една на практика мижавя война. Но тази война можеше за миг да стане свирепа, както видяхме на 11/9 и в други случаи като атаката срещу „Коул“. И когато сложиш в уравнението и атомни бомби или биологично и химическо оръжие, вече става дума за истински кошмар. До ден-дневен обаче никой в Щатите не даваше и пет пари за това след 11/9, а 11/9 можеше да се повтори и този път нямаше да можем да кажем, че сме били изненадани или неподготвени. Междувременно проследявахме информация, охранявахме посолства, преследвахме сенки и чат-пат виждахме сметката на някой по-важен задник, което караше страната да се чувства мъничко по-сигурно. Именно затова бях тук.

— За колко време си тук? — попита ме Майк.

— Имам четирийсетдневна виза към Екипа за събиране на доказателства, но тя може да се удължи.

— Трябва да си помислиш за удължаването.

— Аха. Но жена ми е в посолството най-малко за година.

— Това може да се окаже доста тежко.

— Така е. — Особено ако *мен* ме върнеха у дома след изтичането на визата ми, а Кейт останеше в посолството с Пол Бренър. Определено трябваше да пипна оная Пантера.

— Имаме ли нови следи около атаката срещу „Коул“? — попита Майк.

— Ще разбера в Аден.

— Агента срещу „Коул“ ли разследваш? — попита Клеър.

— Да.

— Било е ужасно.

— Да. — Било е убийство.

И тъй, тримата се поопознахме малко. Д-р Клеър Нолан беше от някакво място на име Айова и това бе първото й пътуване извън Америка, ако не се брой седмицата, която бе прекарала във Вашингтон, окръг Колумбия, преди да дойде тук.

— Момчетата в Аден са много добри — каза ми Майк. — Ще ти хареса да работиш с тях.

Нямаше да работя с тях, но все пак казах:

— Очаквам с нетърпение този момент.

Набързо изкоментирахме неговите колеги от ДСС, които бяха само шестима. Подобно на миналия път, в „Шератон“ имаше специален отряд на ФБР от десет души, както и доктор от Бюрото. Майк каза, че моят Екип за събиране на доказателства в момента се състоял от петима души, но бройката варираше. Имаше също двама морски пехотинци от Флотския антитерористичен и охранителен отряд в Дубай, които охраняваха хотела. Така че в „Шератон“ имаше горедолу четирийсет американци — в общи линии толкова, колкото бяха и при предишното ми идване. Достатъчно, за да свършат работа, но може би нямаше да стигнат за отбраната на Форт Апачи от индианска атака — нещо, което изглеждаше реална възможност.

Също в „Шератон“, но без да се броят официално като жив персонал, бяха офицерите от ЦРУ и Военното разузнаване. Когато бях там, преброих по трима от двете служби, но те се държаха настрана. Дори не играеха плажен волейбол с нас.

— Някой ми каза, че хотелът не бил лош — каза Клеър. — Басейн, фитнес, плаж.

— И бар — уверих я. — Ти ще останеш ли?

— Да.

Ах.

— Не знаех.

— Ако се наложи да идете в Лошите земи, може да дойда с вас — уведоми ме тя.

Не можех да си обясня защо ни е доктор в Индианската територия. Е... сигурно ако се замислех наистина здравата, можех да си представя ситуация, в която някакви хора стрелят с автомати по нас.

— Не бих имала нищо против да разгледам страната — добави Клеър.

— В момента виждаш всичко, което е нужно да се види — увери я Майк.

Клеър не отговори.

Отворих жълтия плик, който ми бе дал Хауард, и извадих снимките на Булус ибн ал Дервиш.

Първата бе черно-бяла и показваше млад мъж с академична шапка и тога. Надписът гласеше: „Булус ибн ал Дервиш, Колумбийски университет, дипломиране, 1987“.

Младият Булус не изглеждаше зле — екзотична външност, с гърбав нос, тъмни очи и високи скули. Дългата му коса беше срезана назад и с изненада открих, че тънките му устни са извити в усмивка. Беше щастлив, че завършва. Целият свят е бил пред него.

Следващите две снимки бяха цветни увеличени копия с надписи „Снимка от шофьорска книжка, 1982“, и „Паспортна снимка, 1990“. На паспортната снимка той все още бе гладко обръснат, но изражението му бе променено. Изглеждаше сериозен или може би си мислеше дали да не се завърне в родината на прадедите си. По онова време главата му вече е била пълна с радикални мисли, вероятно благодарение на интернет или може би на някой местен духовен водач, чиито възгледи за исляма са се различавали от тези на повечето мюсюлмани и който е издебвал младежи като Булус ибн ал Дервиш.

Последните три снимки също бяха цветни и на една от тях се виждаше голяма викторианска къща на заден план, а надписът отдолу гласеше „Пърт Амбой, дом, май 1991. Последна известна фотография“.

Булус, тогава на двайсет и шест, изглеждаше по-стар и без да се вирам прекалено внимателно в снимката (но със знанието, че е

заминал за Йемен около година по-късно), останах с впечатлението за млад мъж, който всеки момент ще скъса връзките си с дом и семейство; човек, който е видял бъдещето си и изгаря от нетърпение да остави своята следа в света.

Кой ли беше направил тази снимка? Сигурно мама. През май, така че може би е по случай рождения ден. И дали мама и татко са знаели, че момчето им ще напусне семейното гнездо, за да отлети на изток? Нищо чудно.

Зачудих се също и дали Булус е имал приятелка. Преспивал ли е с момиче? Приятелите му само мюсюлмани ли са били? Или е другарувал също с християни и евреи? Гледал ли е американски комедии по телевизията? Може би е правил всичко това в колежа и след него. Но някъде по пътя младият Булус е започнал да залита към алтернативна вселена. И ето че сега беше тук и убиваше хора — американски моряци, европейци, събратя по религия от Саудитска Арабия, както и собствени сънародници. Какво се бе случило? Може би никога нямаше да науча. Може би той самият не знаеше какво се е случило или как се е случило. Но в някакъв момент е стигнал до кръстопът и е поел в грешната посока. И аз се движех право насреща му. Ако ми се случеше да остана насаме с него, сигурно щях да го попитам за всичко това. Но по-вероятно беше да няма момент на откровението, а на бърза смърт. Моята или неговата.

— Това ли е заподозреният задник? — попита Майк.

— Да.

Майк хвърли поглед на снимката от рождения ден.

— Изглежда нормално.

Така е. Някои чудовища изглеждат нормално. Клеър се наведе напред.

— Кой е това?

— Това — отвърнах — е Булус ибн ал Дервиш. Масов убиец.

Тя помълча няколко секунди, после попита:

— Значи си дошъл да го намериш?

— Да.

— Успех.

Погледнах за последно заподозрения и прибрах снимките в плика. Ако той знаеше, че съм тук, сигурно имаше моя снимка.

Бренър поддържахше добра скорост и задминавахме бавно движещите се коли, което винаги е интересно изживяване на четирилентов път, когато срещу теб се движат големи камиони.

— Тези бронирани джипове не реагират много добре на газта — отбеляза Майк след едно особено вълнуващо разминаване.

— Справяш се чудесно — уверих го и се обърнах към Клеър. — Носиш ли нещо друго, освен докторската си чанта?

— Имаш предвид... нещо като оръжие ли?

— Да. Нещо като оръжие.

— Не. Всъщност... да. В докторската чанта е — уведоми ни тя.

— Какво е?

— Пистолет.

— Ясно. Мога ли да го видя?

Тя отвори чантата и извади 9-милиметров Glock без кобур.

Разкопчах предпазния си колан, наведох се над облегалката и взех оръжието. Проверих го — пълен пълнител, без патрон в цевта. Изнесох й едноминутен урок как да вкара патрон в цевта и как да сменя пълнители, като не пропуснах да й напомня, че Glockът няма предпазител.

— Пол Бренър ми показва всичко това — каза тя.

— Добре. А показва ли ти как да се прицелваш и да стреляш?

— Каза да го държа с двете ръце напред, да гледам по дължината на цевта и да натискам спусъка.

— В общи линии е това. Цели се в основната маса на мишената. Сърцето е отдясно — напомних й.

— Отляво.

— Негово ляво, твоє дясно, докторе.

Тя кимна.

Обърнах се и отново си сложих колана.

Трафикът беше станал по-разреден и набирахме скорост. Зимата е сухият сезон тук и високото плато беше кафяво. Видях ниви, засети като че ли със зърнени култури, както и пръснати овощни дървета.

Най-често обаче се виждаше културата, за която знаех, че носи истинските пари — шубраци кат с тъмнозелени листа и красиви бели цветчета. Козите май обичаха кат. Щастливки.

Споменах отглеждането на културата на спътниците си и д-р Нолан направи медицински анализ на *Catha edulis*, известна също като кат. Не даде морална оценка, но мнението ѝ на медик бе, че не бива да работиш с машини, докато си под влиянието му. Може би това включваше и автоматичните оръжия.

Радиостанциите оживяваха от време на време, предимно с доклади за спокойна обстановка от нашия лидер и от последната кола. Пътуването наистина приличаше на разходка до млекарницата, но ситуацията можеше да се промени за миг.

Забелязах, че когато няма насрещно движение, Бренър мести конвоя в лявото платно. Или се упражняваше за назначение във Великобритания, или гледаше да се държи колкото се може по-далеч от евентуални крайпътни бомби. Добро мислене.

На около осемдесет километра южно от Сана Майк посочи някаква петролна тръба и каза, че идвала от Мариб и продължавала до пристанищния град Ас Салиф на Червено море.

— Племената от хълмовете на изток оттук я взривяват средно веднъж на месец — уведоми ни той.

— За майтап ли?

— За майтап и за печалба. Изнудват правителството и американската петролна компания да им плащат за охрана на тръбата.

— Плащането за охрана би трябвало да ги накара да престанат да взривяват тръбата — посочих аз.

— Да, но това е Йемен.

Ясно. Това обясняваше всичко.

— Мабар, два километра — каза радиостанцията.

Майк и другите шофьори потвърдиха и започнахме да намаляваме скорост.

— Малко градче — каза ни Майк.

Спомнях си донякъде пътя: по него нямаше много населени места и Мабар, на стотина километра от Сана, беше първото от тях.

От пътуването между Сана и Аден помнех също, че преди две и половина години пътят не се смяташе за особено опасен. Е, не беше напълно безопасен, но и вероятността да ти устроят засада не беше

висока. Нещата обаче се бяха променили, при това не към добро, както беше споменал Бък в Ню Йорк.

Конвойт намали скорост.

— Очаквайте пропускателен пункт — каза Майк.

Влязохме в малкото градче Мабар, което също помнех донякъде — струпани двуетажни кирпичени постройките, кози, деца и кокошки.

Наистина имаше армейски пропускателен пункт в центъра на градчето и спряхме. Бък слезе от втората кола и отиде при войниците. Ръкува се с тартора им, каза нещо, което разсмя всички, после се обърна по арабски стил право към шефа и проведе сериозен разговор с него. И докато го правеше, успя да му пробута малко бакшиш, което направи всички щастливи.

После се върна в джипа. Фасулска работа.

Докато минавахме през пункта, йеменските войници надзъртаха през затъмнените стъкла и макар да не можеха да видят вътре, Майк все пак им размаха среден пръст и каза:

— Те би трябвало да плащат на нас.

— Дамар, трийсет километра — каза Бренър по радиото. — Очаквайте друго спиране.

След двама минути се озовахме в по-голямото градче Дамар. Спомних си, че едно земетресение почти го беше изравнило със земята през осемдесетте. Половината град още беше в развалини. Тази страна не може да си поеме дъх.

— Какво е станало тук? — попита Клеър.

— Не е било сражение — уверих я. — На всеки две години местните жители разбиват градчето с ковашки чукове. Нарича се Фестивал на Ал Начуках.

Мълчание отзад. Майк обаче се разсмя.

— Очертава се дълъг ден — рече Клеър.

Жена ми казва същото. Всеки ден.

Както и да е, спряхме отново в центъра и Бък пак слезе, но този път Бренър реши да му прави компания и двамата си поговориха с войниците.

— Говорят за сигурността по пътищата — каза Майк.

— И защо трябва да вярваме, че ни дават добра информация?

— Не им вярваме, но ако разговаряш с всички, както прави Бренър, можеш да получиш представа за положението. Например дали

не ни баламосват.

— Ясно.

Разбира се, другото, което трябваше да се има предвид, бе какво са видели (или не са) безпилотните самолети и как да се интерпретират образите, предавани на някаква наземна станция незнайно къде. Как можеш да определиш кой е замислил нещо лошо в страна, в която всеки си има АК-47? Нали така?

Погледнах назад и видях, че Замо и друг агент от ДСС са свалили стъклата на Бондмобиля и ни прикриват със своите М-4.

Бък и Бренър вече се връщаха към джиповете си. Радиото изпраця и каза с гласа на Бренър:

— Продължаваме по главния път към Ярим.

И ето че потеглихме през лежащия в развалини Дамар.

Пътят от Дамар до Ярим беше предимно изкачване — платото тук се издигаше. В жабката имаше карта и я заразглеждах.

— Когато стигнем Ярим, можем да поемем по новия път до Аден или да продължим по този, стария кервански път до Таиз и оттам до Аден.

Не бях сигурен, че желая да делея пътя с камили, така че попитах:

— Каква е разликата?

— Новият път е добър и по-оживен, но минава през планини и има удобни места за засади — отвърна Майк.

— Разбрано. А камилският път?

— По-празен, така че е по-лесно да се избягват камионите самоубийци. Освен това минава предимно между ниски хълмове, ако не се броят стотина километра през планините.

— Кой път е *по-безопасният*? — попита Клеър.

Естествено, отговорът бе нито единият, нито другият, но Майк каза:

— Зависи.

Както и да е, стигнахме до малкото занемарено градче Ярим. Според Майк то било балнеосанаториум благодарение на горещите си минерални извори и имало стари турски бани — нещо като Саратога Спрингс, само дето смърдеше. Не бих си изпрал и чорапите тук.

Спряхме отново на военен пропускателен пункт и Бък и Бренър слязоха да си поговорят с войниците.

— По който и път да минем, появата ни ще бъде докладвана от военните на началниците им и тази информация може да попадне в неподходящи ръце — каза Майк. — И в двата случая минаваме през територия, където Ал Кайда има осезаемо присъствие. Тази територия започва тук, в Ярим.

— Трябвало е да сложат пътна табела — Ал Кайда, следващите сто километра — отбелязах. Но ако трябва да съм сериозен, това наистина смърдеше.

Гледах как Бренър и Бък приказват с войниците и си представих разговора. „Е, момчета, по кой път да тръгнем, за да избегнем засади и крайпътни бомби?“

А войниците се разсмяха и отвърнаха: „Магистралата за Лонг Айланд“.

Както и да е, Бък и Бренър се върнаха в джиповете си. Радиото отново оживя и Бренър каза:

— Тръгваме към новата магистрала, но после заобикаляме този пропускателен пункт и продължаваме по стария път към Таиз.

Всички потвърдиха и минахме през пункта.

Бък също се обади с добра новина:

— Безпилотните самолети не отчитат подозрителна активност по пътя за Таиз.

Защото лошите още не знаеха кой път сме си избрали.

Всъщност Майк като че ли мислеше същото.

— И по двата маршрута има хиляди очи и пет хиляди мобилни телефона. Така че на практика няма значение по кой път ще продължим.

— Ясно.

— Трябва просто да се движим бързо и да се опитваме да изпреварваме всичко, което се опитва да ни сервира Ал Кайда — добави той.

— Това е плашещо — рече Клеър.

По какво разбра?

Е, изиграхме старото „Аз съм натам, приятели“, последвано от обръщане и заобикаляне, и след десет минути се намирахме южно от Ярим на стария кервански път към Таиз.

— Мисля, че ходът беше добър — рече Майк.

Зависи дали искахме или не да установим контакт с Ал Кайда.

— Това наистина ли е територия на Ал Кайда? — попита Клеър.

— Да, според картата на районите на влияние на ЦРУ — отвърна Майк. — Но не можеш винаги да се ориентираш по картата. ЦРУ обича да преувеличава опасността. Така остават в бизнеса.

Преувеличаването на опасността е известно също като връзване на гащите, нещо като: „Хей, нали *казахме*, че пътищата са опасни. Съжаляваме за случилото се с онзи конвой“.

39.

Старият кервански път не беше лош и не бе много натоварен, така че се движехме добре, с около 120 км/ч., и след половин час различих планините на хоризонта.

Изкачихме едно възвишение и видях как стоповете на двете водещи коли светнаха, а отпред на пътя изникна конвой от пет военни камиона, движещи се в същата посока, в която и ние. Взех бинокъла от конзолата и го насочих към тях. Във всяка открита каросерия имаше по двайсетина души с баретите и камуфлажните униформи на полицаите от Бюрото за национална сигурност.

Радиото изпраща.

— Ще минаваме един по един — каза Бренър.

Шофьорите потвърдиха и водещата кола на Бренър излезе в насрещното платно и ускори. Внезапно обаче последният полицейски камион рязко зави към джипа и той трябваше да набие спирачки и да се върне в дясното платно.

— Задници — каза Майк.

— Какво става? — попита Клеър.

— Вероятно ще направят опит за тараш — отвърна Майк. — У военните има известна дисциплина, но полицаите са направо бандити в униформи.

Полицейският конвой намали скорост, след това един от камионите излезе в лявото платно и всички камиони спряха. Пътна блокада.

Петте джипа също спряха, но запазихме десетметровия интервал помежду ни. Пътят беше пуст и единствените превозни средства наоколо бяха нашите и техните.

— Всички да останат в колите, но бъдете готови да демонстрирате сила — каза Бренър по радиото.

Бренър и Бък отново слязоха от джиповете си, невъоръжени. Застанаха така, че да ги виждаме, и зачакаха. Бренър носеше радиостанцията си, а Бък говореше по сателитния си телефон,

вероятно с посолството. Или може би със станцията за управление на безпилотните самолети. Добре. Или поне изглеждаше добре.

— Онези искат Бренър да иде при тях. Няма да се получи.

— Трябва ли да съм уплашена? — попита Клеър.

— Мисля, че вбесена е по-добре — отвърна Майк.

Май се очертаваше патова ситуация, която можеше да се проточи. Не бях сигурен за тукашния протокол, но мъжкото его ми беше достатъчно добре познато.

Полицаяте свалиха задните капаци на камионите и започнаха да скачат на земята с АК-47 в ръце. Сините камуфлажни униформи бяха покрити с прах и видях, че повечето са покрили устата и носовете си с кърпи, поради което наистина приличаха на бандити. Изобщо не се опитаха да тръгнат към джиповете: просто се мотаеха насам-натам и неколцина се възползваха от възможността да се изпикаят.

Видях Бренър да вдига радиостанцията си и след миг чух гласа му.

— Стойте по местата си.

Видях, че Бък разговаря с неколцина от полицаите. Сигурно им казваше да идат да извикат шефа си, но това като че ли не действаше.

Търпението не е сред многото ми добродетели, пък и беше крайно време да накарам Бък и Бренър да разберат, че не съм тук само за едното возене, така че отворих вратата и слязох, метнал моята М-4 през рамо.

— Бренър ще се вбеси — каза Майк.

— Внимавай — добави Клеър.

Минах покрай двата предни джипа и Бренър ме видя и изръмжа:

— Връщай се в колата си.

Не отговорих, а хванах Бък за ръката.

— Да идем да намерим шефа.

За момент Бък оказа съпротива, но накрая отстъпи и двамата закрачихме по пътя през тълпата полицаи. Бренър остана назад, за да ни държи под око и да поддържа радиовръзка с конвоя.

— Разбери какво искат тези идиоти и да продължаваме — казах на Бък.

— Искат само да ни покажат кой е шефът тук, както и няколкостотин долара — отвърна той.

— Няма да получат нито едното, нито другото.

Преди да стигнем до първия камион, някакъв дълъг тъп с важни на вид означения по униформата тръгна срещу нас и каза нещо на арабски.

Бък отговори на арабски, онзи като че ли не се изненада (сигурно бяха предупредени по радиото) и двамата започнаха да ломотят.

Прекъснах ги.

— Какво казва тоя смешник?

Бък отговори:

— Това е капитан Дамадж от Бюрото за национална сигурност и иска да знае кои сме и закъде пътуваме.

— Много добре знае кои сме и закъде пътуваме. Кажи му да си го начука.

Бък каза нещо на капитана, но по всяка вероятност преводът му не беше дословен.

Капитанът отговори и Бък се обърна към мен.

— Казва, че пътят бил затворен от съображения за сигурност и че трябва да се върнем до Ярим и да продължим по новия път.

— Да, ясно. Е, сега е моментът да му кажеш: „Разкарай се от пътя ми, малоумен син на крастава камила“.

Бък каза нещо, но не чух познатата ми арабска дума „гамал“.

Бък изслуша отговора на мъжа и преведе:

— Казва, че ще ни осигури охрана през планините до Таиз. — И добави: — Срещу петстотин долара.

— Кажи му, че ние ще му осигурим охрана. Срещу шестстотин долара.

— Джон...

Мъжът каза нещо.

— Усеща, че си ядосан, и смята, че го обиждаш — каза ми Бък.

— Аз ли? — Усмихнах се на капитан Дамадж и казах с най-любезен тон: — Ще ти дам две минути да се разкараш от пътя ни.

Бък, който си оставаше дипломат до последно, също се усмихна и каза нещо на капитан Дамадж.

Двамата се разбъбриха, може би преговаряха сделката.

Както и да е, вече се бях разгорещил, може би без причина, и може би бях прекалено агресивен и превръщах ситуацията от дразнеща в лоша. Мислех си обаче за онова, което беше казал Бък в Ню Йорк — че йеменците не обичат женчовци. Такива просто нямаха място тук.

Така че просто следвах съветите на Бък, макар той да не изглеждаше особено доволен от мен.

Чух някой да говори по радиостанцията и я приближих до ухото си. Бък направи същото.

Беше Бренър.

— Какво става? — попита той. — Джон, ела тук.

— Командващият офицер казва, че пътят бил затворен от съображения за сигурност — каза Бък. — Опитваме се да се разберем. Край.

— Джон, остави Бък да се погрижи за това — каза ми Бренър.

— Не става — отвърнах аз. — Край.

Погледнах към нашата колона и видях, че Кейт е слязла от джипа и води сериозна дискусия с приятеля си Пол. Вероятно казваше нещо от рода на: „Казах ти, че Джон не е отборен играч“. Или може би си беше *Помислила*, че просто се опитвам да ѝ покажа, че съм много поточен от Пол Бренър. Това не беше абсолютно невярно. Е... може би донякъде вярно.

Бък и капитан Дамаджана размениха още няколко думи, след което Бък се обърна към мен.

— Ще вземе четиристотин долара...

— Това е магистрален грабеж. Знам, че вземат по два долара на човек.

Бък вече изглеждаше малко обезпокоен и ми каза остро:

— Джон, моля те да се успокоиш. Парите са предвидени в бюджета. Не са твои и само усложняваш нещата повече, отколкото е нужно.

— Не става въпрос за парите, Бък. А за хъс. Ти лично ми каза да съм агресивен с тези хора — напомних му.

— Не. Казах ти, че ако създадеш впечатление, че те е страх, това приканва тях да бъдат агресивни.

— О... значи съм те разбрал погрешно? Съжалявам. Ще играем на доброто и *лошото* ченге — продължих. — Аз съм лошото. Така че говори мило на този задник и му кажи, че аз съм шефът и че съм изрод, но ще се съглася на стотачка.

Бък изглеждаше малко разочарован от мен, но се насили да се усмихне и каза нещо на капитан Как-му-беше-името.

Докато говореше, го посъветвах:

— Кажи на тоя тип, че йеменското правителство трябва да ни лиже задниците, задето сме тук.

Бък прекъсна разговора си с капитана с думите:

— Джон, млъквай!

— Добре. — Май от мен нямаше да стане добър дипломат.

Накрая Бък се обърна към мен.

— Двеста. По-надолу не може да свали. В Йемен всичко се свежда до сделката — напомни ми той. — Сега този човек трябва да запази достойнството си. А ние не се пазарим от позицията на силата и не искаме да се връщаме в Ярим, така че ще му дам двеста долара и ще си продължим по пътя.

— До следващото изнудване.

Бък каза нещо на капитан Дамадж, който отговори и Бък преведе:

— Ще ни даде... да го наречем пасаван, както казват дипломатите. Писмен пропуск до Аден.

Звучеше ми като пълна глупост, но Бък започваше да се стресираща, а полицаите бяха приключили с уринирането на публично място и ставаха неспокойни, Бренър беше абсолютно вбесен, а Кейт изглеждаше разтревожена. Или ядосана. Освен това беше незабулена и онези мръсници я оглеждаха. Така че...

— Добре — казах на Бък.

Бък каза нещо на капитан Дамадж и той кимна и ми се усмихна.

— Трябва ли да го прегръщам? — попитах аз.

— Просто му стисни ръката — отвърна Бък.

Протегнах ръка на капитан Дамадж, ръкувахме се, аз се усмихнах и му казах:

— Ти си крадец.

Той се усмихна в отговор и каза нещо, което Бък преведе като:

— Ти си храбър мъж и знаеш как да се пазариш.

Не знам дали това бяха истинските думи на Дамадж — може би беше казал: „Ти си пълен задник и ядеш кози лайна“, но Бък беше твърдо решен да заглади положението.

Бък вдигна радиостанцията си и докладва:

— След няколко минути продължаваме.

Капитан Дамадж отиде до един от камионите, може би за да напише пропускателен или нещо подобно.

— Можех да се справя и без твоята помощ — каза ми Бък.

— Но пък нямаше да е такава забава.

Капитан Дамадж се върна с някакъв лист и двамата с Бък си размениха пасавана и парите. Бък зачете пропуска.

— Като Али Баба и четирийсетте разбойници ли се е подписал?
— поинтересувах се аз.

Капитан Дамадж се усмихна и ми каза на английски:

— Не си чак толкова смешен.

Опа!

Бък едва не изпусна пасавана.

— Много внимавайте по пътя — каза ни капитан Дамадж. — И приятно прекарване в „Шератон“.

— И на теб приятен ден — отвърнах аз.

Преди да се обърне и да си тръгне, той ме посъветва:

— Иди си го начукай.

Бък ме погледна, но като че ли беше изгубил дар слово.

— Мислиш ли, че наистина има проблем със сигурността нататък? — попитах го, докато се връщахме към джиповете.

— Скоро ще разберем — отвърна той.

Стигнахме до първия джип, където стояха Бренър и Кейт. Бренър показва страшно самообладание и ми каза само:

— Оценявам инициативата ти, но справянето с подобни ситуации е работа на Бък.

Не отговорих, а продължих нататък. Кейт ме настигна.

— Какво ти става?

Звучеше като риторичен въпрос, така че не отговорих.

— Беше ти казано да стоиш в колата — напомних й. — Изпълнявай заповедите.

— Аз ли? А ти?

— Аз не приемам заповеди от Пол Бренър.

Тя не отговори.

— Ще си поговорим по-късно — обеща ми Кейт и продължи да върви.

Стигнах до моя джип.

— Колко? — попита Майк.

— Двеста.

— Обичайната цена.

— Всичко наред ли е? — попита Клеър.

— Можем да продължим.

Полицейският камион, който блокираше лявото платно, се премести и колата на Бренър потегли и поведе конвоя покрай спрелите машини.

Погледнах в страничното огледало и видях, че камионите обръщат. Бяхме оставени да се оправяме сами.

Скоро вече се движехме с добра скорост, а полицейският конвой изчезна от погледа.

След двайсетина минути се заизкачвахме по стръмен наклон, пътят се стесни и зави към някакъв проход.

Бренър заговори по радиото:

— Девет-девет — (тоест до всички) — тук става интересно. Пръснете се, но без да изпускате от поглед предната кола. Бъдете нащрек.

Последното се подразбира, Пол. Аз обаче не бях обезпокоен. Разполагахме с пропуск от капитан Дамадж.

По планинския път нямаше насрещно движение.

— Това не е добър знак — уведоми ме Майк.

— Аха.

— Полицаяте казаха ли нещо за ситуацията? — попита той.

— Шефът спомена, че пътят бил затворен от съображения за сигурност.

— Така ли? И какво?

— Просто преувеличаваше. Искаше пет стотака, за да ни ескортира.

Майк известно време мълча и накрая предположи:

— Може пък да е казвал истината.

— Ще видим.

— Да... Както и да е, не можеш да се довериш на полицията да те пази, дори да им платиш.

— Именно. — Помислих си за белгийските туристи в Мариб. Не бяха получили кой знае каква охрана срещу парите си.

— Може би ще е по-добре да обърнем — обади се Клеър.

— Тези неща ги решава шефът, а той вече е решил — отвърна Майк.

Точно така. Пол Бренър нямаше да обръща. Всъщност бяхме се поставили в доста рискована ситуация. Но си мисля, че това беше

целта.

— Е, поне целият път е наш — рече Майк.

— Надявам се.

Пътят мина покрай някакво селище на един склон.

— Това е Иб — каза Майк. — Последното населено място, което ще видим по тези места. Тук правителството няма почти никаква власт — добави ненужно.

— И по-добре. Почти ни свършиха парите за подкупи.

— Тук управляват племената, но те няма да нападнат конвоя ни — продължи Майк, но не пропусна да напомни: — Ал Кайда е новото момче в махалата.

Аха. И те не ти искат парите. А главата.

40.

Планините бяха изсъхнали и се виждаха стада кози, които се мъчеха да пасат кафявата растителност. По склоновете и високите ливади бяха накацали кирпичени постройки. Тук явно живееха хора, но не се мяркаше жив човек. Може би беше време за кат?

Около върховете се трупаха бели облаци, но инфрачервените камери на безпилотните самолети би трябвало да виждат през тях.

Тесният път беше павиран, но пушилката частично скриваше двата джипа пред нас. Карахме предимно в лявото платно, за да сведем до минимум пораженията от евентуална крайпътна бомба, заложена отдясно. Нищо обаче не пречеше да има заложени бомби и отляво.

Поддържахме скорост от около стотина километра в час, което беше на границата на възможното в този район.

Радиостанциите се бяха смълчали, също като спътниците ми.

Накрая Майк наруши тишината:

— След половин час ще започнем да се спускаме към платото.

По тона му личеше, че има фобия към планините, може би напълно основателно.

Непрекъснато оглеждах терена с бинокъла, но не забелязвах нищо подозрително. Не че бих могъл да разбера какво по тези места е подозрително. Но съм сигурен, че ако го видех, щях да го разпозная.

— Как я караш? — попитах Клеър.

Тя не отговори.

Обърнах се и видях, че е заспала. Май това е най-добрият начин да прекараш ужасяващо пътуване през вражеска територия.

— Няма да е зле и ти да подремнеш малко — казах на Майк.

Мислех си, че е смешно, но той не се разсмя. Надявах се да не се сеца за нещо преживяно в Афганистан.

Радиото изпраща и хладният глас на Бренър каза спокойно:

— „Предатор“ докладва за засада отпред.

Това определено привлече вниманието ми.

— Мамка му! — възкликна Майк.

Клеър също се беше събудила.

— Какво каза?

— Залегни под прозорците — казах й аз. — Веднага.

Тя разкопча колана си и се просна на седалката.

— Поддържайте максимална скорост — каза Бренър.

Насочих бинокъла към пътя напред и на триста метра пред джипа на Бренър видях три неща — кирпичена къща до дясната страна на пътя, петдесет метра по-нататък бял джип „Тойота“ на тясна отбивка — с вдигнат гюрук, а на завоя имаше теглена от магаре, каруца с каруцар, която се движеше към нас.

— Ето засадата... може да е ИВУ^[1]... Сниши се под стъклата — каза ми Майк.

Продължих да гледам през бинокъла.

Водещият джип на Бренър бе буквално на секунди от кирпичената постройка, когато стоповете му светнаха и той рязко зави наляво, право към каруцата. Изведнъж видях от небето да приближава димна следа и секунда по-късно постройката експлодира, после изригна отново във вторична експлозия, чиято ударна вълна разтърси джипа.

Клеър изпищя.

Мамка му!

Още две димни следи се появиха в небето и тойотата и каруцата избухнаха в оглушителни експлозии.

От небето заваляха отломки, кафявата трева гореше, от останките на Тойотата бълваше черен пушек.

Колата на Бренър удари парче магаре, докато профучаваше през поразения район, следвана от колата на Бък, после и от нашата. Нещо удари предното стъкло и остави широка червена диря.

Мама миа!

Погледнах в страничното огледало и видях колата на Кейт да минава през пушека и отломките, следвана от Бондмобиля.

После нещо друго улучи нашия джип и ми бе нужна секунда да осъзная, че по нас стрелят.

Майк настъпи газта и докато взимахме завоя на две колела, ни удариха отново. Оглушителен шум изпълни купето и когато се обърнах, видях на задното стъкло голяма вдлъбнатина, оставена от куршум. Виждах също трасиращите куршуми от хълмовете около нас — носеха се към бързо движещия се конвой.

Страшно ми се искаше да сваля стъклото и да отвърна на огъня, но Бренър беше наредил да не го правим, пък и идеята не изглеждаше добра, след като стреляха по нас. Когато обаче погледнах отново през задното стъкло, видях някой от Бондмобиля — може би Замо — да се провесва като гангстер през прозореца, облечен в защитно яке и с бронежилетка и каска и да стреля в посоката, от която идваха трасиращите куршуми. Другият стрелец от ДСС правеше същото и сега Бондмобилът привлече по-голямата част от огъня към себе си.

Джипът беше ударен отново и Клеър изкрещя:

— Спрете!

— Виж! — извика Майк.

Обърнах се и видях друг джип тойота да се носи с пълна скорост към нас по пътя — бързо съкращаваше разстоянието до колата на Бренър. От лошите ли беше? Никога нямаше да разбера, защото изневиделица се появи бяла димна следа и тойотата се превърна в огнена топка, последвана от силна експлозия.

Джиповете на Бренър и Бък рязко завиха и профучаха покрай горящите останки и когато стигнахме до тях, от небето заваляха парчета горящи отломки и нещо падна върху покрива и отскочи. Майк за момент беше заслепен от черния дим и почти излязохме от пътя, но той успя да завърти волана навреме, за да избегнем офроуд изживяването в дерето.

Разкопчах колана си и погледнах през задното стъкло. Джипът на Кейт беше точно зад нас, следван от Бондмобиля. Като че ли бяхме излезли от най-опасната зона и вече не виждах червените трасиращи куршуми. Поех дълбоко дъх и погледнах надолу към Клеър, която вече беше на пода, покрила лице и гърди с голямата докторска чанта.

— Всичко е наред — казах й. — Свърши се.

Тя не отговори и аз се пресегнах и вдигнах чантата. Клеър се взираше безмълвно в мен.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя кимна.

Обърнах се отново напред.

— Три шибани седмици — рече Майк.

— Аха. — Всъщност времето е относително. Засадата сякаш бе продължила цяла вечност, но може би бяха минали не повече от две минути, откакто беше ударила първата ракета „Хелфайър“.

Майк беше пуснал чистачките и те размазваха червеното по стъклото.

Радиостанцията изпраща и се разнесе гласът на Бренър, все така спокоен и хладен:

— Докладвайте. Кола едно наред.

— Две е... идеално — каза Бък. Като че ли беше малко изненадан.

Майк се беше вкопчил с всички сили в кормилото, така че докладвах:

— Три наред.

Зачаках доклада на К-4 и вече започвах да се тревожа, но гласът на Кейт каза почти весело:

— Четири наред.

— Опашката е добре... — докладва Бондмобилът, — но 3 е одраскан.

— Имаш пациент — казах на Клеър.

Планините от двете ни страни се отдалечаваха и теренът започваше да става равен. Бренър увеличи скоростта и полетяхме по средата на ронещия се асфалт. Цветът на лицето на Майк се върна, но кокалчетата на ръцете му още бяха бели.

— Самолетите не виждат нищо пред нас — съобщи Бренър.

Всички потвърдиха добрата новина.

Майк най-сетне си възвърна дар слово.

— Безпилотните самолети обикновено действат по двойки... всеки е с две ракети... така че сме без въздушна подкрепа.

— Аха. Но лошите не го знаят.

— Да... и не искат да го научават.

Надявах се да е така.

Клеър се беше снишила на задната седалка и държеше радиостанцията.

— Кола пет, тук медикът. Как е 3?

— Не ми трябваш — отвърна лично 3.

— Куршумът мина през мозъка му — съобщи другият агент от ДСС. — Никакви поражения.

Всички карахме на адреналин, щастливи, че сме живи, и много щастливи, че можем да се майтапим със смъртта.

— Жал ми е за магарето — сподели някой друг.

— Легат, легат — обади се трети. — Искам разрешение да отвърна на огъня.

— Проверявам — отвърна Хауард.

— Прекратете бърборенето — нареди Бренър.

Продължихме в радиомълчание.

— Никога през целия си живот не съм била по-уплашена — призна Клеър.

— Добре дошла в клуба — отвърна Майк.

Насочих бинокъла към джипа на Бък, после към колата на Бренър. Различих следите от куршумите. Задното стъкло на Бренър също беше улучено. Зачудих се какво ли ще каже новият посланик, когато го вземат от летището в Сана с тези автомобили.

Пътят продължаваше право напред и определено се спускахме. Появиха се кирпичени и каменни постройки, добитък и хора, както и няколко мотоциклета, вдигащи пушилка по разни планински пътеки.

Увеличихме скоростта и когато изкачихме поредното възвишение, в далечината пред нас се ширнаха низините.

Кокалчетата на Майк отново бяха розови.

Телефонът му беше включен в антената и използвах бързото набиране, за да се свържа с четвърта кола.

— Стив — обади се шофьорът.

— Госпожица Мейфийлд будна ли е?

— Да... момент.

— Кой се обажда? — попита Кейт.

— Просто проверявам как си.

— Чудесно. А ти?

— Бивам. Как е Хауард?

— Добре... малко е разтревожен, че може би има невинни цивилни жертви.

— Само магарето беше невинна цивилна жертва — уведомих я аз. — И между другото, нали ти казах, че това място е опасно.

Най-сетне моментът беше настъпил!

— Е, като никога може да се окажеш прав — отвърна Кейт.

— Ще си поприказваме.

Затворих.

— Както казвахме в Ирак и Афганистан — обади се Майк, — не можеш да различиш невинните цивилни от джихадистите, така че най-

добре да убиеш всички и да оставиш свети Петър да се оправя с тях.

— Те са мюсюлмани — посочих аз.

— Така е. Затова невинните мюсюлмани си получават седемдесет и двете девици, а джихадистите цяла вечност я карат на чекии.

Интересна теология. По-важното бе, че Майк Касиди, който изглеждаше като нормално момче от Дейтона Бийч, явно беше станал малко безсърдечен, може би благодарение на годините в подобни ситуации. Е... може би същото се случва с всички ни, но малко по малко, така че не го забелязваме.

Вече бяхме на платото и около нас имаше ферми, хора и коли.

Бих казал, че сме се върнали в цивилизацията, но това щеше да разтегли определението за цивилизация.

Радиото отново изпращя.

— Състояние на горивото — каза Бренър.

Майк погледна компютърния дисплей — можехме да изминем 96 километра, преди резервоарът да се изпразни.

Всички докладваха горе-долу същото.

— Зареждаме в Таиз — каза Бренър. — Очаквайте допълнителни инструкции.

— Таиз е голям град, може би триста хиляди души, с много бензиностанции — уведоми ни Майк. — Но понякога нямат бензин.

А аз си мислех, че тук добиват петрол. Единственото, което никога не свършваше в тази страна, май бяха боеприпасите.

Радиото пак изпращя.

— Още не сме излезли от гората, така че бъдете нащрек — каза Бренър. И добави: — Всички се справихте чудесно.

Благодаря, Пол. Шофьорите всъщност се справиха чудесно, както и Замо и другият от ДСС, които буквално си заложиха главите, за да отвърнат на огъня. Останалите предимно се опитвахме да държим сфинктерите си стиснати и мехурите пълни.

Най-добре си бяха свършили работа момчетата, управляващи от земята безпилотните самолети. Ако ги срещнех някога, щях здравата да ги прегърна. Но така и не ги срещнах. Дори не знам на кой континент са били.

— Добре караш — казах на Майк.

— Благодаря.

Клеър също го похвали и добави:

— Мислех си, че с нас е свършено.

— Разминахме се почти на косъм — призна той.

Клеър ни предложи сух обяд, но единственото, което искахме ние, беше вода.

Продължихме към Таиз, после към Аден, а може би след това щяхме да тръгнем за Мариб. Пантерата явно ни беше открил. И сега ние трябваше да открием *него*. И да го убием, преди той да е убил нас. Просто. Обичам простите неща.

[1] Импровизирано взривно устройство. — Б.пр. ↑

41.

Не искахме да влизаме в Таиз с надупчени коли, а и Майк ни обясни, че градът бил и свърталище на Ал Кайда и център на антиправителствена дейност и че комунистите още били силни по тези места.

Нещо като йеменски Сан Франциско.

Добрата новина беше, че безпилотните самолети са засекли отворена бензиностанция извън града. Тези „Предатор“ са по-добри от джиписи — защото могат да изстрелват ракети.

Както и да е, последвахме джипа на Бренър и скоро видяхме бензиностанцията.

Бренър се обади по радиото:

— Коли едно и пет зареждат първи. Всички други да заемат позиции.

Майк паркира край пътя с включен двигател. Джиповете на Кейт и Бък направиха същото, а водещата кола и опашката спряха при двете колонки.

Въоръжен със своята М-4, Бренър слезе от колата и отиде до Бондмобиля да види как е Замо.

Бък слезе, също въоръжен.

— Трябва да направя посещение по домовете — каза Клеър и се изниза с докторската си чанта.

Аз също слязох с моята М-4 и огледах обстановката, докато вървах. Бензиновите колонки бяха нови, но паркингът бе неасфалтиран, а сградата представляваше малък панелен куб, от който излязоха шестима йеменци в опърпани бели роби, всички със своите йеменски бастуни, известни също като АК-47. Не бях виждал толкова много огнева мощ на бензиностанция, откакто бях прекосил Алабама с кола.

Двама от йеменците бяха работници в бензиностанцията — тук нямаше самообслужване, — а останалите бяха досадно любопитни. Заразглеждаха надупчените джипове и Бък завърза разговор с тях.

Нямах представа какво им казва — може би, че сме стреляли по себе си за забавление. Сигурно щяха да повярват.

Клеър вече се беше качила в джипа на Замо, а Бренър беше пъхнал главата си през прозореца. Направи ми място и аз също надникнах. Замо седеше на задната седалка, а Клеър развиваше окървавения бинт под левия му лакът.

— Как е? — попитах го.

— Идеално. Стига да не ми задават тъпи въпроси.

Клеър махна бинта и каза:

— Не е чак толкова лошо.

— Знам — отвърна Замо.

— Ще почистя раната и ще я превържа. Може да се наложи да те зашия в хотела. — Подаде на Замо шишенце антибиотици. — Искаш ли болкоуспокоително?

— Не.

— Може ли да си върши работата? — попита Бренър. Питаше Клеър, разбира се.

— Като едното нищо — отвърна Замо.

Тук всичко изглеждаше под контрол, така че тръгнах към постройката, за да потърся тоалетна и с надеждата, че може би ще мога да си купя чипс и сода. Вътре обаче нямаше нищо, освен няколко бели пластмасови стола и молитвено килимче. В коя посока е Мека ли? Ориентируйте се по килимчетата.

Бък дойде и каза:

— Тоалетните са отзад.

Минахме през отвора, зад който имаше малка канавка, запушихме си носовете и си свършихме работата. След нас се наредиха още няколко момчета от ДСС, после Бренър и накрая Кейт, която попита:

— Кой е оставил дъската на чинията вдигната?

Стояхме обърнати с гръб към нея, докато използваше унисекс канавката. Това беше чудесен момент за заздравяване на отношенията помежду ни и бях сигурен, че ни очакват още подобни изживявания в Лошите земи.

Както и да е, целият А екип беше налице, така че използвахме възможността за бързо съвещание, преди да продължим по пътя.

— Съобщих за инцидента в посолството по сателитния телефон и те ще предадат доклада ми във Вашингтон — уведоми ни Бък. — Държавният департамент ще уведоми йеменското правителство. Ние обаче не трябва да потвърждаваме за никакво използване на ракети „Хелфайър“ без предупреждение.

— Не мисля, че автомати могат да причинят подобни поражения, Бък — посочих аз.

— С лично оръжие можеш да взривиш крайпътни бомби и пълни резервоари — отвърна г-н Бренър. — Йеменците нямат достатъчно добре екипирани следователи, които да определят причината.

Да бе. Е, както и да е.

— Хауард може би ще поиска да докладва нещата такива, каквито всъщност бяха — обади се Кейт.

— Кажи му, че всъщност бих искал да поговоря с него — отвърна й Бък.

Кейт кимна и се отдалечи.

— Важно е да няма противоречащи си версии за случилото се — обясни Бък на мен и Бренър.

— Така е — съгласих се. — Особено когато версиите са верни.

— Ние станаме жертви на атака на Ал Кайда — продължи с обясненията Бък. — Не искаме да ни възприемат като агресори или провокатори. В Щатите има групи, които са против нашата програма за убийства с ракети. Ако се разчуе, този инцидент може да бъде изтълкуван погрешно като нападателен вместо като защитен.

Точно така. Не искаме да разстройваме групите за защита на човешките права с нашата програма РАЙ — Ракетни атаки в Йемен. Това си го измислих, нали чаткате.

— Важно е да не бъдем обявени за персони нон грата и да бъдем принудени да напуснем страната — добави Бък.

Съгласих се, но посочих:

— Ако не бяха ракетите, щяхме да бъдем обявени за неживи персони.

Бък пропусна думите ми покрай ушите си и продължи:

— Тази засада, наред с атаката срещу „Хънт Ойл“, ще накара Вашингтон да преразгледа военната ни мисия в Йемен. Също както стана заради „Коул“.

Ясно. С две думи, понякога се нуждаеш от нападение, за да могат нещата да станат по твоя начин. Аламо, „Мейн“, Пърл Харбър, Тонкинският залив, „Коул“ и така нататък. Понякога нападението е непровокирана изненада, а понякога не.

Та като стана дума за това, посочих:

— Пътуването до Аден можеше да стане с чартърен самолет или с „Шпионеър“. С Кейт се съгласихме да играем ролята на стръв, а не на жертвени агнета.

— Много добре знаеше какво правим, Джон — напомни ми Бренър. — Кейт също знае. Току-що направихме голям удар. Живи сме, а те са мъртви. Край на дискусията.

Не точно.

— Не съм сигурен, че всичките ти момчета знаят, че сме пуснали въдица на Ал Кайда — казах му.

Той ме погледна.

— Те знаят рисковете всеки път, когато излизаме от посолството.

— Ясно. А доктор Нолан? Тя просто се опитва да си изплати студентския заем. А Хауард?

— *Ти* го покани — напомни ми Бренър. — Не аз.

— Добре. И последно. Предполагам, че тази малоумна идея е на ЦРУ. Ще забележите обаче, че с нас няма човек от ЦРУ.

Никой не коментира това и аз се обърнах към Бък.

— Обади ли му се?

— Обадох се на шефа на отдела в Сана.

— И той щастлив ли е?

— Направо въодушевен. — Бък ме погледна. — Вие с Кейт изпълнихте поне частично целта си тук, така че ако искате, можете и двамата да се приберете у дома. Разбери се с жена си — добави малко рязко.

Това прозвуча като предизвикателство за мъжествеността ми.

— Аз съм тук да убия Пантерата — отговорих. — Но искам да съм в течение и да ми казвате какво става.

— Оттук нататък ще е така — увери ме Бък. — Сега шоуто е твое, Джон, и ти си звездата. Ще намериш Пантерата. Или той ще намери теб.

Определено знаеше как да си подбира думите. Имам предвид, голям артист. Но въпреки това ми харесваше.

— Някакъв шанс един от онези крайпътни разбойници да е бил Пантерата? — попитах.

— Всички се надяваме да е така — отвърна Бък. — ЦРУ ще подслушва разговорите по радиото и сателитните телефони.

— Добре. — Значи отново бяхме приятелчета и въздухът бе чист (ако не се брои вонята от канавката), и щяхме да работим като екип до следващата серия глупости на Бък.

Хауард се появи от постройката, видя канавката и я използва, след което ми каза:

— Не знам дали ще мога някога да ти се отплатя, че ме покани да дойда.

— Ще измисля нещо — обещах му аз.

Бък вече беше измислил нещо и се обърна към него.

— Това е въпрос на националната сигурност, Хауард, както и деликатен дипломатически въпрос от най-високо ниво. Моля те да не казваш на никого нищо, което би могло да компрометира тази мисия.

Или ще ти видим сметката.

Хауард реши да се упражнява да не казва нищо на никого, затова само кимна и се отдалечи.

Събрахме се пред бензиностанцията. Джиповете бяха с пълни резервоари, предните стъкла бяха почистени от тленни останки и всички се качихме по колите си. Господа, запалете двигателите. И потеглихме на югоизток към Аден.

— Самолетите остават на позиция, докато не стигнем целта си — съобщи по радиото Бренър. — Пътуват още два, въоръжени с ракети.

Страхотно. И тъй, какво научихме от разходката ни през страната? Че Ал Кайда знае за пътуването ни до Аден — но това почти се подразбираще. Научихме също, че Ал Кайда е склонна и способна да атакува брониран американски конвой. Бяха си изиграли добре ролята. Онова, което не знаеха обаче, или не очакваха, бяха ракетите „Хелфайър“ — и то, защото идиотите от йеменското правителство обикновено казваха не на използването им. Ние обаче решихме този проблем, като не ги попитахме. Това беше нова игра.

Ние пък не знаехме дали Ал Кайда знае, че г-н Джон Кори е бил в конвоя. Можехме да приемем обаче, че са знаели. Всъщност Ал Кайда знаеше, че Джон Кори и Кейт Мейфийлд ще бъдат в Йемен още преди ние самите да го разберем. Ние пък не знаехме дали Пантерата

сега е в рая, в Мариб или някъде другаде. Където и да се намираше, беше бесен.

Добре. Аз също бях бесен.

42.

Конвойт продължи към Аден.

— Колкото по на юг отиваме, толкова по-слабо е присъствието на Ал Кайда — каза Майк.

— Това е добре — отвърнах от името на Клеър.

— Но после отново стават силни около Аден.

— Това е лошо.

— Освен това, когато навлезем в някогашен Южен Йемен, попадаме и в териториите на бунтовниците сепаратисти.

— В тази страна има ли изобщо някаква част, която да е... нещо като безопасна? — попита Клеър.

— Нито един квадратен сантиметър.

С мен си в безопасност, миличка.

— Поне ще сме на по-сигурно в хотела — рече тя.

Ъ... Клеър, като стана дума за хотела...

Спускахме се от централните възвишения и се движехме с добро темпо към крайбрежните равнини въпреки трафика по натоварения път между Таиз и Аден.

— До Аден ни остават още стотина километра — каза Майк.

— Новите безпилотни самолети с ракетите са на позиция — обяви Бренър по радиото. — Няма подозрителна активност по пътя. Останете нащрек за коли бомби.

Тук купонът не замира нито за миг.

— Безпилотните самолети могат да останат във въздуха двацет и четири часа, без да презареждат — уведоми ни Майк.

Точно така. А пилотът е на земята и може да се сменя със свои колеги на всеки няколко часа. Безпилотният самолет с ракети е страховита бойна система. Може би точно с нейна помощ щяхме да видим сметката на Пантерата, ако вече не го бяхме изпарили при засадата в планината. Американската военна технология е прекрасно нещо — освен ако не си от страната на получателя ѝ.

— Къде са разположени самолетите? — попитах Майк. — И къде са центровете им за управление?

— Никой не знае — отвърна той. — Лично аз предполагам, че в Оман или в Саудитска Арабия. Или може би в Джибути от другата страна на пролива.

— Значи не са тук?

— Не и в тази шибана страна.

— Ясно.

Беше почти един следобед, което беше добре, като се има предвид, че пътувахме по стария кервански път, макар да не бях видял нито една камила. Засадата всъщност не ни забави — тъкмо обратното, раздвижи нещата. Най-енергично си размърдваш задника, когато някой започне да стреля по теб.

Пресякохме новата магистрала, която идваше от Сана и продължаваше право на юг към Аден. Пътят беше добър и се чудях дали ако бяхме поели по него, щяхме да имаме подобно вълнуващо преживяване като онова по керванския път. Бях сигурен, че управляващите безпилотните самолети бяха дали идеята за маршрута. В крайна сметка ЦРУ — които контролират самолетите — бяха получили онова, което искаха — демонстрация на американската мощ, мъртви лоши и един инцидент.

— Ще успеете ли да се върнете в Сана преди мръкване? — попитах Майк.

— Може би... Ще видим какво ще нареди Бренър.

Използвах отговора му, за да метна въдицата.

— Той изглежда свестен тип.

— Свестен е — съгласи се Майк и замълча за момент. — Но понякога прекалява с рисковете.

Което означаваше, че излага на риск всички други. Може би нямаше какво да губи. А може би просто беше намерил нова тръпка в живота.

— Спомена, че имал дама в Щатите — казах.

— Да. Веднъж беше тук. Жестока е.

— Значи няма забежки в посолството?

Майк осъзна, че се е разприказвал прекалено много за шефа си, и отвърна:

— Никакви, за които да знам. — И добави: — Пък и без това тук е предимно мърша.

— Това не го чух — обади се Клеър.

Разсмяхме се.

— Мисля, че е готин — продължи Клеър. — Но е малко стар за мен.

Какво? Та той беше най-много с пет години по-голям от мен. Направо бях смазан. Прииска ми се да бях загинал при засадата на Ал Кайда.

Вече бяхме в крайбрежната равнина и забелязах отпред крайпътен знак, един от малкото, които бях видял през изминатите четиристотин километра. Насочих бинокъла си към него. Пишеше нещо на арабски, но отдолу различих АДАН — с „а“, — както и ГОВЕРНАТ.

— Навлизаме в бившия Южен Йемен, известен също и като Адан — каза Майк. — Тук в известен смисъл е почти като друга страна.

Всъщност навремето си е била друга страна, но въпреки това казах:

— Прилича ми на същия кенеф.

— Мисленето тук е различно. Малко по-модерно, може би заради британското влияние и присъствието на руснаците, а и заради всички кораби, пристигащи в пристанището на Адан от цял свят.

— Аха. Като „Коул“.

— Ал Кайда е нещо ново в Адан — отвърна Майк. — Южен Йемен деградира.

Всъщност целият Близък изток деградираше.

След около половин час бяхме в покрайнините на Адан. Погледнах на югоизток, където знаех, че се намира „Шератон“, и не видях издигащ се към небето стълб дим. Добър знак.

Хотел „Шератон“ се намира извън града, на един полуостров, който се врязва в Аденския залив. Ландшафтът е оформен от изгаснал — да се надяваме — вулкан, има високи хълмове и отвесни скали над плажове. Районът е много живописен, но труден от гледна точка на сигурността.

Пред нас имаше някакъв строеж и голяма табела с надпис СТРОИТЕЛНА КОМПАНИЯ БЕН ЛАДЕН на английски, което ми напомни за думите на полковник Кент в Сана. Бях сигурен, че повечето намиращи се в Йемен членове на фамилията Бен Ладен са добри граждани, но беше някак стряскащо да видиш подобен знак — все

едно в Германия да се натъкнеш на АВТОСАЛОН НА ФОЛКСВАГЕН АДОЛФ ХИТЛЕР. Нали ме разбирате? Май нямаше да е зле да сменят името на компанията.

Минахме покрай летището и започнахме да се изкачваме към възвишенията над плажовете.

Виждах „Шератон“ долу — бяла модерна шестетажна сграда, спокойно къпеща се в лъчите на слънцето. Под хотела имаше ивица бял пясък и палми, а по-нататък се ширеха спокойните сини води на Аденския залив. Рай. Не обаче.

— Изглежда много приятно — каза Клеър.

Изглеждаше като мишена.

— Събужда ли спомени? — попита ме Майк.

— Много.

Спуснахме се по тесен път покрай подножието на отвесните скали и хотелът изникна точно пред нас.

— Девет-девет — обади се Бренър. — Пристигнахме. Браво на всички.

Майк и другите шофьори надуха клаксони и влязохме в паркинга на хотела.

Пак бях тук.

ШЕСТА ЧАСТ МАРИБ, ЙЕМЕН

43.

Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата облечен в бялата роба и с шивал на бедуин, седеше на пръстения под в колибата на един козар, намираща се в тясна клисура във възвишенията югозападно от град Мариб. Слънцето беше увиснало ниско над планините и постройката бе в сянка, макар че през входа влизаше сноп лъчи.

Покрай каменните стени бяха насядали десетима мъже — неговият вътрешен кръг съветници, както и най-старшият му помощник Алтаир, по-възрастен мъж от провинция Таиз, откъдето произхождаше родът ал Дервиш. Всъщност Алтаир му беше далечен роднина и беше познавал бащата на бащата на Булус, както и самия му баща, макар да го помнеше като младеж, преди да емигрира в Америка.

Лагерът на джихадистите на Пантерата не беше далече, но той не можеше да проведе срещата там заради американските безпилотни самолети. Те може би бяха засекли лагера, макар от въздуха да приличаше на бедуинско селище от шатри и няколко колиби от кирпич и камък. Всъщност мястото наистина беше бедуинско селище, но вече не, благодарение на шейх Муса, който бе дал (срещу съответната цена) селището на джихадистите от Ал Кайда. Пантерата не знаеше дали американците не са заподозрели нещо и за всеки случай провеждаше срещата тук, в тясната клисура, която не беше далеч и от неговата магара, пещерата, в която живееше сам и която бе известна само на неколцина от най-доверените, в това число и на Алтаир.

Пантерата се обърна към съвета си.

— Бог ни изпитва.

Мъжете кимнаха.

Пантерата бе получил новината, че засадата срещу американския конвой се е провалила (заради безпилотните самолети и ракетите им) и че много бойци са били убити и ранени.

— Американците си разиграват коня на свещената йеменска земя — каза той на съвета си. — И го правят с благословията на

правителството в Сана, онези корумпирани лакеи на нашествениците, които продават душите си срещу американски долари.

Някои от мъжете изсумтяха в знак на съгласие. Но не всички.

— Ще отмъстим за смъртта на другарите си — продължи Пантерата.

Отново само неколцина съветници изсумтяха одобрително.

Булус ибн ал Дервиш знаеше, че някои от тези мъже бяха против атаката срещу инсталацията на „Хънт Ойл“. И именно поради тази причина не се бе посъветвал с тях за устройването на засадата срещу конвоя на американското посолство. Те научаваха за нея сега и това не им харесваше.

В рамките само на няколко дни Пантерата бе претърпял две поражения от американците и трябваше да обвини някого за неуспеха. Освен това се нуждаеше от победа.

— Четирийсет наши бойци в този момент пътуват към Аден — напомни той на съветниците си. — Ще атакуват „Шератон“ и ще убият всички американци там, шпионите и войниците, които използват хотела като база на свещената йеменска земя, както и американците от посолството, които са пристигнали от Сана. Всички ще умрат през следващите няколко дни.

Неколцина от мъжете кимнаха, но Пантерата разбираше, че някои от тях започват да се съмняват в него — да се съмняват, че наистина е благословен от Бог.

— А други четирийсет пътуват към Сана и ще предприемат нападение срещу американското посолство.

Джауад, един от старшите съветници, напомни на шефа си:

— Съветът трябва да одобри нападението срещу посолството. Трябва да има одобрение и от Върховния съвет.

Пантерата не отговори.

— Ако нападението срещу посолството се увенчае с успех — продължи Джауад — и ако нашите бойци влязат в него и избият всички американци, всичките стотина, които живеят и работят там, това ще доведе до последици, излизащи извън нашите граници. Боя се — обърна се Джауад към Пантерата и останалите — от нашествие на американски войници в страната ни, ако атаките срещу посолството и хотела в Аден успеят, а дори и да се провалят. Спомняш си какво стана след успешното нападение срещу американския боен кораб.

— Да, Джауад, спомням си — отвърна Пантерата. — Мъже и пари потекоха в изобилие към нас.

Алтаир, който седеше отдясно на Пантерата, погледна съветниците в сумрака и видя колебанието им. Помисли си, че младият Булус все още се къпе в славата на дръзката си и успешна атака срещу американския кораб „Коул“. Но това беше преди повече от три години, а оттогава Булус ибн ал Дервиш беше постигнал само малки победи срещу правителството в Сана и никакви срещу американците. Съветът бе склонен да чака, но това не се отнасяше за Пантерата.

Алтаир знаеше, че убийството на деветимата белгийци и двамата йеменци в руините на Билкис не беше посрещнато с ликуване от всички джихадисти и симпатизанти на каузата. Вярно, Върховният съвет на Ал Кайда беше одобрил атаката, но населението на провинция Мариб, в това число бедуинските племена, не се радваше на убийството на чужденците: мнозина гледаха на това като на проява на страхливост и много хора в провинцията търпяха финансови загуби, защото туристите бяха престанали да идват при развалините.

Алтаир знаеше също, че ако атаките срещу хотел „Шератон“ в Аден и американското посолство в Сана не се увенчаят с победа, лидерството на младия му приятел ще бъде изложено на опасност. А може би щеше да е застрашен и животът му.

Пантерата още говореше на съвета си и Алтаир си помисли, че говори твърде много. Какво толкова имаше за казване? Случилото се вече — двете поражения — говореше само за себе си. Ако бойците му успеяха с атаките в Аден и Сана, победите им също щяха да говорят сами за себе си.

Във всеки случай Алтаир не вярваше в стратегията на Пантерата за нападение срещу американците. Джихадистите трябваше да атакуват правителствените сили. Ако ал Дервиш искаше някой ден да живее в президентския дворец, както казваше, трябваше да победи омразното правителство, а не американците, които бяха все още малобройни в страната.

Знаеше също, че ако правителството не бъде победено, корумпираните в Сана ще се огънат под американския натиск и ще позволят на американците да построят военна база в Аден, както бяха направили преди тях британците и руснаците. А ако това се случеше, йеменският народ щеше да трябва да търпи американците много дълго.

Ал Дервиш обаче не можеше да вижда толкова далеч в бъдещето. Беше заслепен от малкия брой американци и не забелязваше онези, които само чакаха повод да направят онова, което бяха направили в Ирак и Афганистан. А подобно нещо щеше да е катастрофа за Йемен.

Алтаир се наведе към ал Дервиш и прошепна:

— Имаме много работа.

Пантерата огледа съвета си и отсече:

— Ще се срещнем отново след седмица, след победите ни в Аден и Сана.

Пантерата стана и съветниците също станаха и излязоха мълчаливо навън. Само неколцина обаче отдадоха почит, както подобаваше.

Пантерата и Алтаир останаха сами.

— Може би трябва да размислиш за тези атаки — каза Алтаир.

Пантерата отговори с въпрос:

— Как можеш да живееш като мюсюлманин и йеменец, докато американците тъпчат свещената ни земя?

— Те са тук, защото ги покани правителството — отвърна Алтаир. — И защото ти ги атакуваш тук. Унищожил правителството и американците ще се махнат.

— Няма да се махнат. Трябва да ги избием.

Алтаир вече беше водил този разговор с ал Дервиш и бе стигнал до заключението, че младежът се интересува повече от убиването на някогашните си сънародници, отколкото от мъдрата стратегия да освободи страната от покварените власти в Сана.

Не искаше да спори с него — а ако атаките в Аден и Сана претърпяха неуспех, нямаше и да му се налага да спори. Но въпреки това каза:

— Омразата ни прави слепи за истината.

Пантерата нямаше какво да отговори.

Младшият помощник на Пантерата Набеел ал Самад стоеше на почетно разстояние от отворената врата и Алтаир му направи знак да влезе. Набеел се подчини и поздрави както подобава, като целуна ръцете на двамата.

— Кажи ни какво стана със засадата — каза Пантерата. — И за задачата ти в Сана да убиеш американските агенти.

Набеел знаеше, че ще е по-добре, ако е искрен и прям. Но щом започна да описва засадата, Пантерата го прекъсна:

— Кажи ни първо за провалената ти мисия в Сана.

Набеел облиза пресъхналите си устни.

— Да, господине... — И почна да разказва за пътуването си до Сана, след като Пантерата го беше натоварил със задачата да убие двамата американци.

— Не знаех за това — прекъсна го Алтаир. — Кой са тези американци?

Пантерата му обясни за Джон Кори и жена му и как тези двама американски агенти са в черния списък на Върховния съвет на Ал Кайда. Обясни също, че американците са осъдени на смърт, защото мъжът убил Асад Халил, Лъва.

Алтаир кимна и каза на Набеел:

— Продължавай.

Набеел бе изненадан, че Пантерата не е споделил всичко това с най-старшия си и доверен помощник, но в същото време знаеше причината — Алтаир не искаше да провокира американците и си мислеше, може би основателно, че те само търсят повод да изпратят повече сили в Йемен, също както се бе случило след атаката срещу „Коул“. Пантерата обаче искаше да убива още американци.

— Приятели на летището ми съобщиха, че Кори и жена му са заминали с конвой от три бронирани коли, който ги е откарал до американското посолство — продължи Набеел. — Прекарали са там остатъка от вечерта.

Продължи доклада си с обяснението, че съгледвачите около посолството и приятелите му в „Шератон“ потвърдили, че двамата американци били откарани в хотела късно сутринта в бронирана кола, след което се регистрирали и се качили в стаята си.

— Погрижих се хората ни в Сана да ги държат под наблюдение и извиках също така четирима бойци, с които да убия американците при първа възможност.

— Явно тази възможност така и не се е появила — отбеляза Пантерата.

Набеел пое дълбоко дъх.

— В Сана е трудно да...

— Продължавай.

— Да, господине. — Набеел разказа какво е чул от съгледвачите. — По-късно двамата американци се срещнали пред хотела с двама мъже от охраната на посолството с брониран джип и заминали за града.

След това разказа на Пантерата и Алтаир за движението на четиримата американци в Сана — за кат сука, Стария град, обяда в Стара Сана, магазина „Надежда в техните ръце“, дюкяна за джамбии и посещението в крепостта Гумдан.

Пантерата вече знаеше от свои източници в Гумдан, че Кори и човекът от охраната, Бренър, са ходили в затвора и са разговаряли с неговия джихадист Рахим ибн Хаям, който бе взет в плен при инсталацията на „Хънт Ойл“. Това беше обезпокоително, защото ако Рахим ибн Хаям беше дал някаква информация на американците или на Службата за политическа сигурност, може би беше разкрил, че Пантерата се е намирал в провинция Мариб в нощта на атаката. Ако бе така, можеше да очаква още безпилотни самолети и може би по-засилена дейност от страна на правителството или дори поява на американци, дошли да го търсят.

Алтаир също разбираше това и му каза:

— Може би трябва да напуснеш Мариб преди правителствените сили или американците с техните самолети да дойдат да те търсят.

Пантерата се подразни, че Алтаир казва това пред Набеел, но отвърна:

— Приемливо е мъже в нашето положение да се крият, но не е приемливо да бягат. Ще остана тук.

— Както решиш — отвърна Алтаир. Помисли си, че би било мъдро младежът да се махне от провинцията, но Булус ибн ал Дервиш не беше мъдър: през младостта си беше попил арогантността на американците, към които изпитваше такава омраза.

Освен това Алтаир разбираше, че ако е разкрил местоположението на Пантерата, пленникът Рахим ибн Хаям може да е разкрил и планове за нападението срещу хотел „Шератон“ в Аден, стига да знаеше за тях. А Хаям можеше да е чул за планове от приказките в лагера. Булус знаеше това, но въпреки всичко не бе казал нищо на съвета и не беше спрял атаката. Това начинание наистина можеше да се превърне в катастрофа, ако американците бяха предупредени.

Алтаир отведе ал Дервиш настрана и го попита за всичко това.

— Дори да е бил подложен на мъчения и да е проговорил, Хаям не би могъл да знае за плана за атака срещу американците в Аден — отвърна Пантерата.

— Войниците в лагера говорят — възрази Алтаир.

— Имаме много очи в аденския хотел и те не съобщават за повишаване на мерките за сигурност — каза Пантерата. — Не са изпратени никакви допълнителни войници.

Алтаир се замисли за момент.

— Американците може да са решили да не искат подкрепления. Може да очакват атаката, при това дори с нетърпение. Също както при инсталацията на „Хънт Ойл“ и както може да е станало и със засадата.

Пантерата не отговори. Нямаше какво да отговори.

— Не разбираш ли? — попита Алтаир. — Точно това е техният начин да водят война. Мислиш си, че ги изненадваш, а те изненадват теб, Булус.

— Това не е вярно — отвърна Пантерата. — Ще видиш.

Алтаир го погледна. Личеше си, че Булус ибн ал Дервиш няма нито мъдростта, нито търпението на предците си. В Йемен войната е нещо бавно, безкрайна борба срещу нашественици и срещу всеки, който седи в двореца в Сана. Но ал Дервиш, ал Амрики, не разбираше как се води война в Йемен. И Алтаир нямаше да му обяснява отново. Младежът щеше да го открие сам — и да стане или велик водач, или труп.

Освен това Алтаир знаеше, че този човек е опасен. Беше убивал онези, които не се съгласяваха с него и доказваха, че греша. Алтаир не се боеше от Пантерата, макар че може би трябваше.

Върнаха се при Набеел и Пантерата му зададе няколко въпроса. Набеел наблегна, че съгледвачите му били съвестни и че поддържал контакт по мобилен телефон с онези, които наблюдавали посолството, както и с другите в хотела. Дори собственикът на ресторанта в Стария град се беше обадил на даден му телефонен номер, за да доложи за появата на американците.

Пантерата кимна одобрително. Беше положил много усилия за изграждане на телефонни мрежи от приятели във всяко градче и град в Йемен. Тези приятели, които искаха само по няколко риала за неудобството, наброяваха стотици и повечето изобщо не знаеха или не

ги беше грижа на кого докладват по дадените им телефонни номера. Някои щяха да се изненадат, ако научеха, че не друг, а Ал Кайда иска информацията за движението на американци, британци и други западници, но повечето разбираха кой им плаща. В тази малка страна западниците бяха само шепа и можеха да бъдат проследени лесно. Пантерата вярваше, че мрежата му от информатори е по-голяма и от тази на СПС, която и без това повече се интересуваше от политическите си противници, отколкото от западниците.

Освен това Пантерата знаеше, че западниците, които идват в Йемен за туризъм, бизнес и доброволен труд, намаляват с всяка година, тъй като страната ставаше все по-опасна за тях. Това бе и целта на нападенията му срещу белгийците. Скоро броят на западниците в Йемен щеше да се сведе до персонала в посолствата — плюс американските шпиони и военни в Аден.

Набеел говореше за партито в посолството в неделя вечерта. Двама от йеменците, работещи в кухнята на посолството, били приятели.

— После четирима американци излезли от посолството с човек от охраната, който ги откарал с бронирана кола до хотел „Мьовенпик“, където вечеряли — продължи Набеел. — Двама от съгледвачите ни влязоха в хотела и потвърдиха пред мен, че това са били Кори и жена му, заедно с един човек от охраната, Бренър, и един дипломат, Харис.

Пантерата отново кимна. Това е било добро място Набеел и джихадистите да убият и четиримата американци, докато се наливат с алкохол. „Мьовенпик“ използваше услугите на полицаите от Бюрото за национална сигурност и частна охрана, но те не бяха от значение. Онова, което *беше* от значение, бяха парите, плащани от „Мьовенпик“ и другите западни хотели на Ал Кайда в замяна на мир. А ако беше знаел за четиримата американци в хотела, ако Набеел му се беше обадил по телефона, щеше да нареди убийството им.

— След това американците отидоха с колата до руския клуб — продължи Набеел и напомни на шефа си: — Охраната на клуба е много силна и нямаме приятели там.

— Скоро, когато бойците влязат в Сана, от този мръсен клуб няма да остане и помен — заяви Пантерата.

— Да, господине. — И Набеел завърши доклада си, който според него показваше, че е свършил чудесна работа, като е проследил всяка

стъпка на американците през деня и вечерта.

Пантерата обаче не беше доволен.

— Хубаво е, че си знаел всяка стъпка на американците — каза той. — Но трябваше да ги убиеш.

— Както знаете, господине, те са добре обучени и вземат предпазни мерки — обясни Набеел и отново напомни на Пантерата за бронираните коли, оръжията, бронижилетките и възможността други американци да са наблюдавали сънародниците си. — И разбира се, господине, СПС също ги следи.

Пантерата го изгледа с присвити очи. Мълчанието се проточи.

— Страх ли те беше, Набеел? — попита накрая Пантерата.

— Не, господине — побърза да отговори помощникът му. — Изчаквахме удобен момент, за да сме сигурни, че американците няма да избегнат куршумите ни... да ги простреляме в главата, за да е сигурно...

— Но този момент така и не е настъпил.

— Не и през този ден, господине. Но за следващия разработихме план да...

— Или си чакал възможност да убиеш само охраната, за да отвлечеш Кори и жена му и да си поискаш наградата?

Набеел се поколеба.

— Не, господине. Отвличане в Сана е невъзможно заради полицията, СПС...

— Стига! — рязко го прекъсна Пантерата. — И тъй, на следващия ден твоите двама късметлии отново са се измъкнали от смъртта. Така ли е?

Набеел си пое дъх.

— Взеха ги от „Шератон“ с бронирана кола рано сутринта и ги откараха в американското посолство. Малко по-късно съгледвачите около посолството видяха да потегля конвой от пет коли. Бронираните коли са с черни стъкла, така че нито съгледвачите, нито един наш приятел войник не са видели със сигурност дали Кори и жена му са в някоя от тях, но...

— Но си приел, че са там.

— Да, господине. Кори и жена му отидоха в посолството рано, а след половин час конвойът излезе през портала, така че...

— Разбирам, Набеел. Така че си решил да направиш засада на конвоя.

Набеел не беше взел такова решение. Всъщност се беше обадил на шефа си, който се бе съгласил, че Кори и жена му най-вероятно пътуват с конвоя и че трябва да бъде направена засада. Но Пантерата не искаше от Набеел да казва това в присъствието на старшия съветник.

— Да не искаш да кажеш, че си решил на своя глава да атакуваш конвоя на американското посолство, Набеел? — попита Алтаир.

Набеел сведе глава и отговори:

— Господине, опитах се на три пъти да се свържа с ал Нумаир по мобилния и сателитния телефон.

— Трябвало е да се опиташ да се обадиш на помощниците ми — каза му Пантерата.

— Да, господине. — Набеел знаеше, че ако засадата беше успяла, този разговор нямаше да протече по такъв начин. Спомни си един стих от еврейската книга Изход: „И козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в непроходна земя; тъй да пусне козела в пустинята“.

— А сега ни кажи какво знаеш за тази засада — нареди Пантерата.

— Да, господине. — Набеел не можеше да бъде обвинен за провала на засадата; вината за неуспеха бе на Фарис, местния лидер на Ал Кайда, който бе организиран всичко. Набеел обаче знаеше, че заповедта за устройването на засадата може да му коства живота.

— Набеел? Говори.

— Да, господине. Когато научих, че американският конвой тръгва от посолството, незабавно се свързах с провинциалните лидери по очаквания маршрут.

Всъщност Пантерата му беше казал да го направи и стратегията беше изглеждала добра.

— Както обикновено, маршрутът беше на юг, към Аден — продължи Набеел — Американците винаги пътуват с конвой натам.

— Това е било добро хрумване, Набеел — каза Пантерата. — Бих го одобрил, ако се беше свързал с мен.

— Да, господине. Много приятели по пътя съобщиха за местоположението на колите и само за няколко часа Фарис успя да събере бойци за засадата в хълмовете южно от Иб.

— Отлично — каза Пантерата. — Значи конвоят е унищожен? Всички американци ли са мъртви?

Набеел беше ставал и друг път свидетел на необичайния начин на изразяване на шефа си към хора, от които не е доволен. Зачуди се дали Булус ибн ал Дервиш не се е научил на този начин на изразяване в Америка.

— Набеел? Да не би да говоря твърде тихо и да не ме чуваш?

Набеел пое дълбоко дъх.

— Извинявам се, господине, за бавните ми отговори...

— Продължавай, Набеел — прекъсна го Алтаир. — Какво стана със засадата?

— Фарис ми каза, че всичко е било добре планирано, с двайсет бойци, кола бомба, крайпътна бомба и бомба в каруца с магаре, чийто собственик бил готов да стане мъченик, но...

— Достатъчно. — Пантерата явно беше научил, че американските безпилотни самолети са забелязали засадата и са изстреляли ракетите си по джихадистите. — Чух достатъчно от теб.

— Да, господине.

— Искam да видя Фарис — каза Пантерата. — Да дойде в град Мариб и да чака нареждания.

— Да, господине.

— Изглеждаш уплашен, Набеел — отбеляза Пантерата. — Какво те плаши?

Набеел отново сведе глава.

— Собствената ми некадърност ме плаши, господине — отвърна той и после погледна Пантерата право в очите. — Провалих се пред теб и пред великата ни кауза.

— Така е, Набеел. Не успя да убиеш американците, както ти наредих. Освен това си наредил засада, завършила с катастрофа. И какво мислиш, че трябва да е наказанието ти?

— Каквото пожелаете, господине.

— Дори смърт?

— Ако такава е повелята ви.

Пантерата извади джамбията си от ножницата и опря острието в гърлото на Набеел.

Набеел се разтрепери и не успя да овладее мехура си.

— Не е необходимо, Булус — каза Алтаир.

Набеел с надежда си помисли, че старецът може би се е усъмнил, че Пантерата лъже и че именно той е наредил засадата. Алтаир познаваше добре Булус ибн ал Дервиш. Може би даже прекалено добре. Набеел се замоли Алтаир да спаси живота му.

Пантерата притисна още по-силно острието в гърлото на Набеел.
— Погледни ме. Погледни ме в очите.

Набеел погледна Пантерата в очите и видя в тях омраза, но не към него, както му се стори. Омразата винаги си беше там, когато ставаше дума за американци.

— Значи американците сега са в „Шератон“ в Аден, Набеел. Може би в момента плуват в басейна. Или са на плажа. Или пък се наливат с алкохол в бара. А колко бойци на джихада лежат мъртви из хълмовете и по пътя заради глупавото ти решение да атакуваш конвоя? Колко, Набеел?

Набеел преглътна и усети как острието се притиска в плътта му още по-силно.

— Десет, господине...

— Мисля, че са повече.

— Булус, останахме тук твърде дълго — обади се Алтаир. — Ако безпилотните самолети и ракетите им те безпокоят, трябва да се махнем, преди да са ни посетили.

— Първо трябва да прережа едно гърло.

— Да, но не гърлото на този човек. Друго гърло те очаква.

Пантерата не отговори на стареца, а се обърна към Набеел.

— Може би твоето гърло ще почака друг момент.

Вълна на облекчение заля Набеел и той кимна покорно.

Без да маха извитата кама от гърлото на Набеел, Пантерата му нареди:

— Заминаваш по най-бързия начин за Сана и оттам вземаш самолет до Аден. Ще отседнеш в хотел „Шератон“ и ще завършиш задачата, която ти възложих.

— Да, господине — успя да измънка Набеел, макар да знаеше много добре, че това е самоубийствена мисия.

— Ако не го направиш или ако избягаш от Йемен от страх, ще те намеря. Или ако не теб, семейството ти. Разбра ли ме?

— Да, господине. Ще убия...

Пантерата прокара камата си отляво на врата на Набеел и го поряза.

Набеел ахна от изненада и болка, залитна назад и се вкопчи във врата си с дясната си ръка. Кръвта потече между пръстите му, докато опипваше раната и се уверяваше, че не е смъртоносна.

Пантерата прибра окървавената джамбия в ножницата и каза:

— Ела навън. Искam да видиш, че знам как се прерязва гърло.

Пантерата и Алтаир излязоха от колибата. Набеел ги последва, като притискаше раната си с ръка.

Отвън, насядали по скалите на тясната клисура, се бяха събрали оцелелите от провалилата се атака срещу „Хънт Ойл“. На земята, с лице към мъжете, бе коленичил техният командир капитан Бехадин Зухаир. Китките му бяха вързани отзад и беше свел глава, за да не гледа хората си, които убиваха времето с разговори и очакваха Пантерата.

Щом Пантерата и старецът Алтаир излязоха, мъжете се смълчаха.

Пантерата тръгна право към капитан Зухаир, но не се обърна към него, а към своите джихадисти и кръга от съветници и помощници.

— Този човек, Бехадин Зухаир, показва страхливост и глупост, докато водеше храбрите си бойци срещу американската петролна инсталация. Не се вслуша в препоръките на нашия съвет и на собствения си лейтенант Саид ал Рашид, който умря като герой, докато капитанът му клечеше разтреперан зад един камък. Когато трябваше да поведе атаката към пълна победа, Зухаир се скри, а после побягна като жена, уплашен от американците и техните наемници.

Джихадистите и съветниците мълчаха.

— Вината за това поражение пада и върху мен — продължи Пантерата. — Защото аз не успях да видя, че Зухаир не е истински водач на мъже.

Съветниците мълчаха, но един от личните му помощници извика:

— Не! Не! Зухаир е виновникът!

— Зухаир говореше храбро, но скри страхливостта си! — надигна глас друг.

Пантерата вдигна ръка да замълчат. Забеляза, подобно на Зухаир, че никой от съветниците не се беше обадил, както би трябвало да се

очаква, когато водачът им публично признае грешка в преценката си или неправилно решение.

Но също така забеляза, че бойците, които бяха със Зухаир в нощта на атаката, не казаха нищо в защита на капитана. Седяха мълчаливо и избягваха погледите както на доскорошния си командир, така и на Пантерата.

Пантерата знаеше, че трябва да приключи бързо с това, така че пристъпи към Зухаир и извика:

— Признай страхливостта и некадърността си и ти обещавам бърза и милостива смърт.

Зухаир вдигна глава и заговори високо и ясно:

— Нямам какво да признавам. Изпълних дълга си на бойното поле...

— Млък! Поисках признание. А не извинения.

— Не се извинявам. — Капитан Зухаир се обърна към хората си и, все така на колене и с вързани ръце, ги призова да се застъпят за него. — Кажете какво знаете! Кажете какво видяхте! Кажете истината за действията ми...

— Млък!

Зухаир внезапно се изправи и извика:

— Нима не ви предвождах добре? Нима не изпълних дълга си? Погледна мъжете, които му бяха доверили живота си — неговите хора, които се бяха огънали под силния огън на американците. Нима не помнеха, че ги беше подбуждал и окуражавал с викове, докато лежаха парализирани от страх на земята?

Никой не се обади в негова защита.

— Не се боя от смъртта в битка, но не заслужавам тази смърт — извика им той. — Не заслужавам моята чест да...

Изтрещя изстрел и Зухаир падна по очи.

Всички погледнаха стареца Алтаир, който държеше пистолет в ръка.

След това погледнаха капитан Зухаир, който бе все още жив. Беше прострелян отляво в задника и кръвта се просмукваше в белия му футех.

Пантерата се обърна към Алтаир и го изгледа ядосано.

— Остави го да говори твърде дълго, Булус — тихо каза старецът. — А сега го довърши по твоя начин.

Пантерата кимна и нареди на двама бойци да вдигнат Зухаир на колене.

Извади джамбията си, застана зад Зухаир и каза:

— Сам си избра тази смърт.

А Зухаир изкрещя:

— Ще гориш в ада!

Пантерата вече беше чул твърде много от този човек, така че вместо да му пререже гърлото, заби ножа дълбоко в гръкляна му.

— Шайтан ще е доволен, че няма да чува приказките ти.

Двамата мъже продължиха да държат Зухаир на колене, докато той се давеше и плюеше кръв.

Минутите минаваха, а Зухаир продължаваше да се дави в собствената си кръв.

Пантерата използва възможността да му се подиграе.

— Оказа се прекалено голям страхливец, за да признаеш собствения си страх. Един войник, един мъж на честта щеше да каже, че е изгубил кураж, и да моли за бърза смърт. А вместо това ти се опозори още повече с лъжите си. Ти...

Проехтя нов изстрел и челото на Зухаир се пръсна сред фонтан от натрошена кост, мозък и кръв.

Алтаир прибра пистолета в кобура и се обърна към джихадистите.

— Погребете го бързо и дълбоко, за да не го намерят животни.

Обърна се към Булус ибн ал Дервиш.

— Може да не проявяваш милост, Булус, но не бива да показваш подобно неуважение — каза му тихо и му напомни: — Ние сме цивилизовани хора.

СЕДМА ЧАСТ АДЕН, ЙЕМЕН

44.

Външният термометър на джипа показваше 39 градуса, така че не бях особено шокиран, когато отворих вратата и горещината ме удари така, сякаш се намирах в доменна пещ.

С Клеър оставихме предпазните си якета в джипа и й казах да влиза.

Вдигнах бинокъла и огледах издигащите се над хотела хълмове. При предишното ми идване тук-там нямаше постове на йеменската армия. Сега също не виждах жива душа.

Охраната по периметъра като че ли се състоеше от десетината йеменски войници, които видяхме по пътя. Бяха насядали на белите си пластмасови столове под чадъри и бърбреха по мобилните си телефони. Хладилни чанти завършваха картината на бдителната им служба. Никой ли не беше казал на тези типове, че Ал Кайда идва насам?

На едни скали, които се спускаха до плажа от южната страна на хотела, беше кацнала бяла шатра, за която йеменците твърдяха, че била военен наблюдателен пункт. Нашите свързочници обаче казаха, че това било подслушвателен пост на СПС, който прихващал комуникациите ни по радиото и сателитните телефони — което бе една от причините да разпънем подплатена с олово палатка на четвъртия етаж. Другата причина бе Ал Кайда, която също разполагаше с оборудване да подслушва.

Насочих бинокъла към Слонската скала от северната страна на хотела. Там имаше пикап на йеменската армия, снабден с картечница 50-и калибър, обслужвана от четирима йеменски задници, предпочели да насочат оръжието към хотела вместо към хълмовете. Може би си мислеха, че е забавно; ние не споделяхме това мнение.

Бюрото за национална сигурност, чиято работа е да охранява хотели, не съществуваше при предишното ми посещение тук и с радост не открих сините им камуфлажни униформи, макар да си бях изградил специални отношения с капитан Дамадж.

Колкото до нашата охрана, разчитахме на морските пехотинци и момчетата от специалния отряд на ФБР. Спомних си, че на покрива

винаги има по четирима снайперисти, както и четирима или петима морски пехотинци с М-16 на плажа. Нощем броят им се удвояваше.

Насочих вниманието си към конвоя. Всички тринайсет пътници бяха слезли от джиповете и един от агентите на ДСС наглеждаше прехвърлянето на багажа и оборудването в хотела, а останалите държаха обстановката под око.

Неколцина арабски гости, приличащи на богати саудитци — с дълги роби и покрити глави — излязоха от хотела и заговориха с портиера за надупчените коли.

Рядко се случва въоръжени военни и паравоенни групи да отседат в хотел, в който има и цивилни гости. Това обаче бе Йемен и гостите като че ли нямаха нищо против нас, стига ние да нямаме нищо против тях. В известен смисъл си осигурявахме взаимна защита — Ал Кайда сигурно нямаше да стреля по хотел, пълен с техни братя по вяра. Нали така? Бък нали беше казал да не се безпокоим, освен ако арабите не започнат да напускат.

Спомних си също, че този франчайз на „Шератон“ е собственост на саудитски принц, но не бях сигурен дали това е добре или зле по отношение на взривяването на хотела от Ал Кайда. Може би зависеше от това на кого плаща принцът и кого вбесява.

Както и да е, целият багаж вече бе вътре, така че праметнах моята М-4 през рамо и влязох в прохладното фойе.

Неколцина агенти на ДСС, сред които Майк и Замо, наглеждаха багажа, а Бренър беше на рецепцията и ни регистрираше, без да показва паспорти и да дава имена — тези подробности не влизаха в работата на хотела. Американците притежаваха за вечни времена трети и четвърти етаж и саудитският принц се радваше на тлъсти приходи от стаите, заплащани с парите на американските данькоплатци.

При предишното ми идване фойето бе току-що ремонтирано и не изглеждаше зле — много махагон и тръстикови мебели, напомнящи за британски тропически колониален стил, подобен на онзи в хотелите из Карибско море. С това приликите свършваха.

На стената забелязах вездесъщата снимка на Али Абдула Салех, доживотен президент — докато някой не го убиеше. Големият Али те наблюдава.

Забелязах също неколцина западни гости, вероятно безхаберни европейци, възползвали се от някаква промоция, за да избягат от

зимата в родината си. Американските туристи имат огромното преимущество никога да не са чували за Йемен и Аден, а и туристическите им агенти, ако изобщо имат такива, не искат да ги пращат на места, където не са добре дошли — което е горе-долу навсякъде в днешно време. Европейците пък си мислят, че са добре дошли навсякъде, което е друг вид невежество или арогантност.

Във фоайето имаше и двама йеменски войници с АК-47, както и двама американски морски пехотинци с М-16. Какво ли си мислеха европейските туристи? Страхотен плаж, ниски цени — но какви са тези хора с автоматите? Сигурно снимат някакъв филм.

Комисията по посрещането от наши колеги също бе тук. Бък разговаряше с трима мъже и една жена. Явно ги познаваше, но никой от тях не приличаше на нашия човек от ЦРУ, за когото бях сигурен, че ще се появи по по-драматичен начин — може би щеше да се спусне с парашут на плажа. Или по някакъв по-потаен начин — например онази палма в саксията можеше да ми прошепне: „П-с-с-т. Кори. Насам. Палмата. Не гледай към мен. Само слушай“.

Жена ми, която беше отишла да си напудри носа, дойде при мен и отбеляза:

— Хотелът не е чак толкова лош. Добре ли си прекара тук?

Въпросът беше по-натопорчен и от моряк в отпуска.

— Без теб, скъпа, не мога да си прекарам добре — отвърнах.

Тя като че ли се усъмни в искреността ми, но продължи:

— Доктор Нолан как се справи с проблема по пътя?

Това не беше истински въпрос, но все пак отговорих:

— Беше малко изнервена.

— Успя ли да я успокоиш?

— Всъщност ѝ взех успокоителните и ги изгълтах аз.

Кейт потисна усмивката си и само за протокола ме уведоми:

— Още съм ти ядосана за онова спиране от полицията.

— Е, опитай се да го преживееш. Животът е кратък — напомних

й.

Тя омекна.

— Ти си храбър мъж, Джон, но и доста безразсъден и арогантен.

— Благодаря. Знаеш ли, тукашния бар си го бива. Да те черпя едно?

— Пол каза, че пиенето на алкохол се забранява до второ нареждане.

— Така ли? Тогава какво ще кажеш за бира?

Хауард, който също беше отишъл да си напуд... да се освежи де, дойде и каза:

— Хотелчето не е лошо. Но дали е безопасно?

— Не е — уверих го. — Май няма да е зле да се върнеш в Сана.

— Мисля, че пътувах достатъчно за един ден.

— Хич не ми се иска да пропускаш засадата на връщане.

Той се разсмя, можете ли да си представите? Вече беше ветеран, който се смееше на смъртта.

— Живея в Лонг Айланд — уведоми ни той. — Обичам плажовете и съм опитен плувец.

— Чудесно. Акулите обожават опитните плувци.

Клеър също се присъедини към нас и каза на Кейт:

— Съпругът ти е много храбър човек.

— Той е моят герой — отвърна Кейт. Всъщност каза... ами, не каза нищо.

— Никога не съм била по-уплашена — продължи Клеър. — Но Джон... и Майк, разбира се, бяха абсолютно хладнокръвни и спокойни и Джон се погрижи да остана скрита под прозорците.

— И я прикривах с тялото си — добавих аз. Не, не го казах. Не съм *чак толкова* храбър.

Кейт не коментира.

Бренър беше приключил на рецепцията и дойде при нас, за да ни раздаде електронните карти в пликове, върху които бяха изписани номерата на стаите. Беше се сетил да ме сложи в една стая с жена ми, така че си помислих, че е преживял увлечението си по Кейт.

— Да се срещнем с аденските си колеги? — предложи той.

— Къде е човекът от Компанията? — попитах аз.

— Не знам.

Добре. Но ако трябваше да позная, бих се обзаложил, че липсващият член от екипа ни е в комуникационната стая, говори по радиото с шефа на станцията в Сана и го пита дали има информация, че ракетите са изпарили Пантерата. Нямаше ли да е чудесно? Или наистина исках лично да видя сметката на онзи тип? Беше минало известно време, откакто някой от нюйоркската АТС беше виждал

сметката на някой лош, и мисля, че последната жертва беше моя. Лъва. Поради което сега бях тук, извикан на бис. Може би и това, че Кейт беше видяла сметката на човек от ЦРУ, също беше причина да сме в Йемен.

Във всеки случай бях набрал инерция в избиването на големи котки и се надявах да продължа победната си серия.

45.

Отидохме при Бък, който бърбеше с комисията по посрещането, и той влезе в ролята на домакин.

— Всички познават Пол Бренър. Това е специален агент от ФБР Кейт Мейфийлд, новоназначена като юридически аташе в Сана, току-що пристигна от ФАТС в Ню Йорк. А това е съпругът на Кейт, известен и като детектив Джон Кори от Екипа за събиране на доказателства на ФБР, също от ФАТС в Ню Йорк. Джон, както вече ви казах, вече е идвал тук и изпитваше носталгия по Аден.

Това предизвика смях, но не и от моя страна.

Бък представи също д-р Клеър Нолан и новия легат, агент от ФБР Хауард Фенстърман.

— Хауард сам пожела да се разходи дотук с нас.

Някой каза ли „загубеняк“, или така ми се стори?

Всички се ръкувахме и всеки се представи.

Дамата бе Бетси Колинс, главен специален агент и началник на петчленния Екип за събиране на доказателства на ФБР. Изглеждаше приятна и открита и като се приемеше, че репутацията ми несъмнено ме е изпреварила, сигурно бе много развълнувана да научи от Бък, че ще ѝ се отвори възможност да работи не с кого да е, а с мен.

Аденският колега на Бренър от Дипломатическата служба за сигурност бе Дъг Ренълдс. Водеше се регионален офицер по сигурността и приличаше на бивш военен.

Възползвах се от възможността да му кажа:

— Момчетата от ДСС свършиха страхотна работа, за да ни докарат дотук.

Той кимна и, естествено, отговори:

— За това им плащат.

Вторият мъж бе Лайл Манинг, главен специален агент от десетчленния специален отряд на ФБР. Беше млад, в очевидно чудесна физическа форма и подобно на повечето специални агенти на ФБР не беше сигурен дали едно бивше ченге може да е от неговата черга. Приемаше напълно нормално Кейт и Хауард, които бяха в клуба му.

Между другото ФБР означава „фантастично безинтересен работохолик“. Майтап.

Третият беше лесен за разпознаване — с пустинна камуфлажна униформа, барета на морски пехотинец със земно кълбо и котва, капитански нашивки на яката и табелка с името, на която пишеше „Макандрюс“, макар да каза да го наричаме Мак.

Придърпахме тръстикови столове и наредихме прилежно автоматите си покрай коктейлната маса. Моментално се появи сервитьор, който остави на масата менюта и каза:

— Добре дошли, нови господа и дами и вече почетни гости на „Шератон Аден“. Аз съм Масуд. Какво ще пожелаете?

— Вода за мен и скок за карабината ми.

Както и да е, поръчахме си безалкохолни питиета и Масуд се понесе към салона.

— Значи сте имали вълнуващо преживяване по пътя — каза капитан Макандрюс на контингента от Сана.

— Пет часа скука, две минути чист ужас — отвърна Бренър. — Безпилотните самолети свършиха чудесна работа. Сигурността по пътищата бързо отива по дяволите.

— Говорих с Ед Питърс — каза Дъг Ренълдс от ДСС. — Няма нищо против хората ти да пренощуват тук. Не е щастлив от това, но го приема. Междувременно пуснах искане до йеменските власти за военен ескорт обратно до Сана.

— При нормални обстоятелства не бих го приел, но този път няма да откажа, ако се уреди — отвърна Бренър. — Ако обаче ни предложат полицейски ескорт от Национална сигурност, независимо дали срещу пари, или безплатно, отговорът е не.

— Особено ако е капитан Дамадж — обадох се аз.

Бък и Бренър се разсмяха. Виждате ли? *Те* не ми бяха ядосани.

— Кой е капитан Дамадж? — поинтересува се Дъг.

— Офицер от БНС, с когото се срещнахме по пътя — отвърна Бък. — Докладвах за случая по сателитния телефон. Джон му каза да си го начука — обясни той, извини се на трите дами за грубия ми език и добави: — За съжаление не знаехме, че капитан Дамадж знае английски.

Всички здравата се посмяхме.

— Страната е на път да зацikli totally — каза Бък на колегите ни, в случай че не го знаят.

— Е, поне ще спрат с идиотщините си — отвърна Бетси Колинс.

Както вече казах, а и както бях видял при предишното си посещение тук, отношенията ни с нашите йеменски съюзници не са добри. Американците възприемат йеменците като корумпирани, коварни и некадърни, а йеменците знаят какво си мислим за тях. Нямам представа какво си мислят те за нас, но не е трудно да се предположи.

И за да станат нещата още по-хубави, ние сме разтеглени толкова много, че едва успяваме да изпълним мисията си и да се защитаваме от враговете си, без да споменаваме йеменските си съюзници.

Безалкохолните пристигнаха и Дъг вдигна тост.

— Да посрещнем нашите гости с добре дошли и да им пожелаем много успех в мисията им. Каквато и да е тя.

Това предизвика малко конспиративен кикот. Приемливото отричане е важно за тайните операции.

Не мислех, че ще ни се наложи да имаме много вземане-даване с хората от Аден, след като тръгнем да търсим Пантерата: като при повечето тайни операции, щяхме да действаме предимно самостоятелно. Но пък макар че можеше никога повече да не ги видим, те можеха да ни видят, ако бъдат включени в някое отделение за разпознаване и прибиране на труповете. Я стига с тия мрачни мисли.

— Как е пациентът ви? — обърна се Дъг към Клеър.

— Ще се оправи — отвърна тя. — Но ще трябва да видя дали не се нуждае от шевове. И раната не бива да се замърсява.

— Инфекциите тук са страшни — обади се капитан Мак. — Цялата тази страна е като заразно отделение.

Иначе казано, кенеф.

Лайл Манинг, командирът на специалния отряд на ФБР, смени темата:

— Малко сме загрижени покрай съобщенията, че Ал Кайда може да предприеме атака срещу този хотел.

Всъщност това не беше никакъв хотел, а шибана крепост с бронирани прозорци.

— С Пол го чухме с ушите си от един пленник от Ал Кайда в Гумдан. Изглеждаше, че може да се вярва на думите му — казах аз.

Приятелчето ми Пол се съгласи и добави:

— Ал Кайда изгуби елемента на изненада, така че съм сигурен, че ще можем да се справим с всичко, което опитат тук.

— Ако са само четирийсет бойци, както бе съобщено, няма да е проблем — добави капитан Мак. — А тъкмо обратното: възможност.

Защо аз не гледах на тези атаки на Ал Кайда като на възможности? Какво ми е?

Стрелнах с поглед Хауард и Клеър. Изглеждаха така, сякаш не са чули добре. „Значи хотелът е мишена на Ал Кайда? Да не би да сме пропуснали съобщението?“

По-важното бе, че в качеството си на юрист, служител на Министерството на правосъдието и честен човек Хауард не трябваше да чува неща, които не е нужно да чува. Все още нямаше да стигнем дотам, но се бяхме запътили, така че се намесих:

— Ако господин Фенстърман, доктор Нолан и останалите нямате нищо против, май няма да е зле Хауард и Клеър да разузнаят хотела и плажа.

Изразих се добре, нали?

Хауард и Клеър чатнаха, станаха и се извиниха.

— Йеменците какво осигуряват или обещават като допълнителна охрана? — поинтересува се Бренър от името на всички ни.

— Не сме искали нищо от тях — отвърна Лайл Манинг.

Я пак?

Лайл погледна Бък и той призна:

— Предложих да не искаме от йеменското правителство голяма демонстрация на сила.

Какви са тия номера, Бък?

— В посолството каза, че ще уведомиш йеменските власти на най-високо ниво, че се нуждаем от допълнителна охрана — напомних му.

— Да, наистина го казах. Но ако го бях направил, това щеше да предупреди Ал Кайда, че сме наясно, че хотелът е мишена — обясни той. — Ако Ал Кайда си помислят, че разполагаме с информация за атаката им срещу „Шератон“, ще си помислят също, че същият източник, затворникът от Гумдан, е издал информация и за последното известно местоположение на Пантерата.

Никой нямаше какво да каже на това и имах чувството, че хората от аденския контингент са съгласни с начина на мислене на стария воин от Студената война — макар и да се намираха в центъра на мишената.

По-интересното бе, че Бък сякаш имаше властта да взема решения на живот и смърт. Голям пич.

— Колкото по-малко хора от йеменската армия има наоколо, толкова по-добре — напомни ни капитан Мак, усмихна се и сподели: — Първата ни цел ще е тежката им картечница наред с подслушвателната шатра.

Не забравяй и момчетата под чадърите.

Като стана дума, че не бива да се издаваме пред Ал Кайда, никой не предложи да евакуираме европейските и арабските гости. Май нагласата бе „майната им“. Има си причини цените в разгара на сезона да са ниски. Ако не знаеш какви са те, това си е твой проблем. Май наистина бяхме станали малко коравосърдечни. Освен когато не става дума за живота на американци. Всички други могат да се отпишат. Е, може би нашите европейски и арабски съюзници трябваше да оценят по-дълбоко с какво са се заели американците. Можеха да останат като публика, ако искат, но и в качеството им на такава щяха да бъдат убити.

— Целият специален отряд ще дава денонощни наряди до второ нареждане — каза Лайл Манинг.

— Освен това разполагаме и с хората на ДСС от Сана — добави Дъг Ренълдс.

— Но само за тази нощ, Дъг — напомни му Бренър. — Има нова и достоверна информация за заплаха срещу посолството, така че се налага да се върнат.

Май най-сигурното място в Йемен бе в залива при акулите.

Помислих си също, че всяка атака срещу американци ще предизвика същия отговор като случая с „Коул“. Две седмици след атаката срещу кораба в този хотел и в корабите в пристанището имаше близо двеста военни и хора от разузнаването и антитерористичните служби. Оттогава йеменците ни бяха принудили да намалим бройката, но във Вашингтон имаше хора, които искаха отново да я увеличат. Трябваше ни само повод. И още неколцина мъртви американци.

— Разбирам решението да не се засилва охраната тук — каза Кейт, която до този момент беше мълчала. — Но също така не искам да рискувам някой от екипа да бъде... да стане жертва. Трябва да напуснем хотела при първа възможност и да продължим нататък, където бихме могли да установим контакт със заподозрения.

— Това е ясно — отвърна Бък и се обърна към колегите. — Надяваме се да се махнем оттук и от главите ви веднага щом получим информацията, която ни е нужна.

Така стигнахме до въпроса за липсващия член на екипа, но не бях сигурен, че някой от хората в Аден знае нещо за него, така че си замълчах. Това беше работа на Бък, а той не обелваше нито дума за ЦРУ.

Исках обаче да зная какъв е планът за евакуация, макар да си мислех, че вече съм наясно с отговора. Въпреки това се обърнах към Дъг Ренълдс.

— Ед Питърс каза, че ти ще ни запознаеш с плана за евакуация.

Дъг се усмихна — нещо, което не исках да видя.

— Ед казва на всички идващи тук да ме питат за това. Планът се нарича „Аламо“^[1]. Някакви въпроси?

Предпочитах да не задавам.

— Ако бъдем предупредени от нашите източници и ако успеем да стигнем до летището, разполагаме в района с въздушен контингент, който може да ни евакуира — каза Бетси Колинс. — Или ако стигнем до пристанището, можем да се качим на наш кораб или да конфискуваме някой.

— Мисля, че вече сме предупредени за предстояща атака — посочих аз. Забравила ли беше?

Капитан Мак пропусна сарказма ми покрай ушите си и ни обясни:

— Най-лошото, което можем да направим, е да унищожим цялото си оборудване тук, да се евакуираме и да установим, че няма никаква атака. Това няма да ни представи в добра светлина.

По-добре жив, отколкото в добра светлина, но въпреки това трябваше да покажа, че съм отборен играч, така че казах:

— Звучи добре.

— Какъв беше планът за евакуация при предишното ти посещение, Джон? — попита Бетси Колинс.

— Плуване по гръб.

Посмяхме се. Явно местните ме приемаха.

— Ами цивилните гости? — попитах аз. — И персоналът на хотела?

— Би трябвало да зададеш този въпрос на Ал Кайда — отвърна капитан Мак след дълго мълчание.

Прав беше.

Бък обаче имаше и добри новини.

— Разполагаме с два безпилотни самолета, които денонощно разузнават района.

— С ракети ли са? — попитах.

Бък кимна.

Чудесно. Напоследък бях станал голям фен на „Хелфайър“.

Разговаряхме също за продължаващото разследване на атаката срещу „Коул“, което се точеше бавно, както и за последните събития в Аден и района. Голямата загриженост бе, че Ал Кайда набира политическа сила в Аден, макар засега да не представляваше военна заплаха въпреки четирийсетте джихадисти, пътуващи насам от Мариб. ЦРУ и Военното разузнаване наблюдаваха внимателно ситуацията и държаха всички в течение. Зарадвах, се да го чуя.

Като че ли приключихме с всички теми, понеже Бък каза:

— А сега ще ви оставим да си продължите работата. Можем да се срещнем отново довечера в коктейлбара, ако нямате никакви други планове.

— Светският ни график е запълнен — отвърна Бетси Колинс, — но ако няма престрелка с Ал Кайда, ще сме в бара.

Много смешно.

Всички станахме, ръкувахме се и се уговорихме да се видим на коктейл в седем вечерта. Е, на тази среща беше взето поне едно важно решение.

[1] През 1836 г., по време на Тексаската революция, при Аламо 300 американци се сражават 13 дни срещу 3000 мексиканци. — Б. ред.

Бък, Бренър, Кейт и моя милост се върнахме при багажа, който още се намираше под зорките очи на Майк и Замо.

— Всички оставате тук тази нощ, в пълна бойна готовност. Погрижете се за колите и поспете — каза Бък на Майк и се обърна към Замо. — Утре можеш да се върнеш в Сана с конвоя. Ще поискаме снайперист от специалния отряд.

Естествено, Замо отговори:

— Оставам.

— Добре. Но при първа възможност иди при доктор Нолан.

На американските етажи не се допускаха прислужници, така че си събрахме нещата и тръгнахме към асансьорите.

— Всички са свободни до седем — каза Бък. — След един час отивам при басейна.

Аз пък смятам след десет минути да чукам.

Кейт обаче му каза:

— Добре. Ще се видим там.

На едно бюро до асансьорите седеше морски пехотинец с М-16 и радиостанция. Стана и така се запознахме с ефрейтор Брад Шилър, който поиска да види паспортите и акредитивите ни. Свери имената ни със списъка си и ни връчи по една червено-бяла идентификационна карта на верижка, на която пишеше „Американско посолство — Сана, Йемен“. От другата страна имаше мишена. Майтап.

— Ще се обадя горе — каза ефрейтор Шилър и добави: — Добре дошли в рая.

Тук наистина всички бяха комедианти. Качихме се на третия етаж, който по спомени беше запазен за Екипа за събиране на доказателства на ФБР, специалния отряд на ФБР, Дипломатическата служба за сигурност, доктора на ФБР и временни гости, най-вече от посолството и по-рядко от Вашингтон. На етажа имаше и обща стая, където седяхме, пиехме, играехме карти и мърморехме.

На четвъртия етаж бяха двацете морски пехотинци, по двама в стая, както и кабинетите, екипировката и складовите помещения. В

края на коридора имаше стаи за колегите ни от ЦРУ и служителите от Военно разузнаване, които обикновено стояха настрана — за радост на всички. Пак там се намираше и общитият с олово ОССИ, разположен в напълно разчистена стая.

Тези два етажа бяха американският аванпост в Аден. Камилската муцуна под шатрата. Но ако хора като полковник Кент успеяха да наложат вижданията си, скоро щяхме да строим арабски Гуантанамо някъде по крайбрежието. Подизпълнител — строителната компания на Бен Ладен.

Спряхме на третия етаж.

— Аз съм нагоре — каза Бък. — Ще се видим при басейна.

Кейт, Бренър и аз слязохме. Тук също имаше морски пехотинец зад бюро, въоръжен с М-16 и радиостанция.

Запознахме се с ефрейтор Уейн Пийпълс. Той ни насочи надясно и докато вървахме, проверих отново номера на стаята си, за да се уверя, че Кейт и Пол не са настанени заедно.

Всъщност стаята на Бренър беше до нашата.

— Ще се видим след малко — каза той и влезе вътре.

Нашата стая имаше изглед към Аденския залив, също като миналия път. Да не би да беше и същата стая? Това на пода моите чорапи ли бяха?

— Приятно е — рече Кейт.

— Нищо не е достатъчно добро за християнските кръстоносци.

Метнахме багажа и оръжието на едно от двете големи легла и предложих да метнем себе си на другото.

Кейт реши, че идеята е супер.

След това стояхме на балкона и съзерцавахме тюркоазената вода. На същата гледка се бях наслаждавал в продължение на четирийсет дни в този хотел и тя събуди спомени.

Заливът, който се наричаше Златен мохур^[1], беше образуван от два хребета гола вулканична скала, спускащи се към водата.

Кейт забеляза самотната бяла шатра на южния хребет и попита:

— Какво е онова там?

— Шатрата, за която говореше капитан Мак. Или наблюдателен пост на йеменската армия, или подслушвателна станция на СПС. И в

двата случая заповедите на хората там не са да ни помагат.

Кейт кимна и погледна надясно към Слонската скала, която наистина приличаше на почти точно копие на глава на слон с дълъг бивен, образуващ каменна арка, достигаща скалите долу.

— Това е Слонската скала — казах с риск да обясня очевидното.

— И защо ли я наричат така?

Кейт забеляза пикапа по-нататък по гърба на слона — оня с тежката картечница — и посочи.

— А онова там?

— Нашата йеменска охрана.

— Защо картечницата е насочена към хотела?

— Деликатно ни изпращат послание.

Тя нямаше как да коментира това и погледна към каменната тераса долу, където вечер си правехме барбекю и се преструвахме, че сме на Хаваите и чакаме хула танцьорки.

Посочих към Слонската скала и казах:

— От другата страна е пристанището на Аден, където беше хвърлил котва „Коул“ на дванайсети октомври двехилядната година.

Кейт кимна.

Седемнайсет убити американци и трийсет и девет ранени, някои останали инвалиди за цял живот. А онази лодка бомба изобщо не би трябвало да има шанс да приближи кораба.

И какво научихме от „Коул“, от 11/9 и от всички терористични атаки оттогава? Две неща, които бяхме забравили през годините — убий ги, преди да са убили теб, и ако се опитват да те убият, преследвай ги и раздавай смъртоносно възмездие. Затова бях тук.

[1] Индийска златна монета на стойност 15 рупии, използвана в Британска Индия през 19 и началото на 20 в. — Б.пр. ↑

Кейт искаше да слезе при басейна и като добър съпруг казах, че ще ѝ правя компания.

Клеър също беше при басейна, но това нямаше нищо общо с решението ми.

Стаите ни се смятаха за сигурни, така че можехме да оставим карабините, но заключихме документите си в сейфа, съгласно правилника. Трябваше обаче да вземем сателитните телефони, радиостанциите и пистолетите — напъхахме ги в джобовете на халатите си. Взехме асансьора до фойето и отидохме при басейна.

Бък и Бренър също бяха там, както и Хауард. Излязоха от басейна заедно с Клеър.

Тук трябва да спомена, че на това място дрескодът за господата включва дълги бански или шорти и тениска, а за дамите — дълги шорти и дълга широка тениска. И че явяването им тук е горе-долу толкова рисковано, колкото във всеки хотел и на всеки плаж в Йемен. Затова ако очаквах с нетърпение да видя Клеър по бикини (а защо ми е да очаквам това?), щях да остана разочарован.

Клеър обаче изглеждаше добре и в мокра тениска. Всъщност...

— Джон.

— Да, скъпа?

— Да седнем на масата.

— О, да.

Всички седнахме на една маса под чадър и си поръчахме кана чай с лед. Тук нямаше бриз от залива и беше *горещо*.

Неколцина западни туристи плуваха в басейна или се излежаваха в шезлонги, но нямаше гости от Близкия изток, а и никога нямаше да има. Не че умирах от желание да видя Абдул или Афия по шорти и тениски, но малко слънце можеше да им се отрази добре на кожата (витамин D все пак), а и щяха да се научат да плуват. Или забравям за съобразяването с културните особености?

Както и да е, побъбрихме и пихме чай с лед — едно от най-лошите питиета, изобретявани някога.

Бък отново беше влязъл в ролята на домакин.

— Една местна легенда твърди, че гробовете на Каин и Авел се намират в Аден, в квартал Маала — каза той.

Познавах един стар сержант от отдел „Убийства“, който твърдеше, че е работил по този случай.

— Йеменците също така вярват, че оттук е отплавал ковчегът на Ной — информира ни Бък.

Животът на планетата е изкарал голям късмет, че атентатори самоубийци не са пробили дупка в корпуса му.

— Йеменците обичат да присвояват истории от Стария и Новия завет и да ги местят на своя територия — заключи Бък. — Американските мормони също са на мнение, че част от историята им започва тук.

Така ли? Защо *тук*! Може би защото великата истина за Йемен е, че това е страна на лъжи и полуистини. Както бях започнал да откривам.

— Никога не съм си помислял, че ще го кажа — призна Бък, — но това място беше по-добро по време на комунистите. Те бяха светски ориентирани и държаха мюсюлманите фундаменталисти изкъсо, с руска помощ. А сега, когато е подчинен на Севера, Южен Йемен отново се връща към фундаментализма.

По-важното бе, че Клеър си беше облякла халата. Кое то няма нищо общо с каквото и да било. Защо изобщо го споменах?

— Бях тук през януари осемдесет и шеста, когато трийсетдневната гражданска война опустоши Аден — каза Бък. — Хиляди бяха убити и аз насмалко да стана един от тях.

Погледът му стана отнесен и той продължи:

— Войната от деветдесет и четвърта беше особено унищожителна. Градът бе под обсада цели два месеца, водните помпи бяха унищожени и хората умираха от жажда.

— Ти в града ли беше? — попита го Кейт.

— Да, изпращах доклади по радиото до Държавния департамент... Имах си запас бира „Сеера“ за няколко месеца. Пивоварната е била построена от британците и осигуряваше бира за цялата страна. Но после северняците превзеха града и я взривиха. Мръсници.

Изкискахме се. Думите му обаче бяха и намек за онова, което се бе случило тук не чак толкова отдавна. Както и за това какво е изживял Бък Харис на това място през годините. Не се съмнявах, че е всеотдаен професионалист. Онова, което ме безпокоеше, беше професията му. Надушвам хората от разузнаването, независимо за коя трибуквена агенция работят. Искam да кажа, те вършат необходима работа и аз уважавам труда им, но ако не си един от тях, можеш да се окажеш в списъка им на заменими хора, както самият Бък бе признал, демонстрирайки верността на древната поговорка *in vino veritas*^[1].

Като стана дума за това, все още чаках появата на нашия човек от ЦРУ и инстинктът ми подсказваше, че това ще стане скоро.

Всички умирахме от жегa, така че свалихме халатите и се метнахме в басейна. Водата беше топла като във вана.

Предполагах, че всички имат пистолети и резервни пълнители в джобовете на халатите; персоналът знаеше това и стоеше настрана от масата ни. Освен това, както и при предишното ми посещение, на покрива имаше снайперист, който държеше под око басейна и плажа. Всеки курортен хотел трябва да има снайперист на покрива. Така човек се отпуска по-лесно.

Както и да е, след около половин час лудуване в басейна предложих да поиграем плажен волейбол.

— Бях станал много добър при предишното ми идване — похвалих се.

Закачихме халатите на стълба за мрежата и се разделихме на отбори — Бък, Клеър и аз срещу Бренър, Кейт и Хауард.

Разбрахме се да играем до пет гейма и аз като че ли бях единственият, който знаеше как се играе. Отборът ми спечели първите три, като аз, естествено, отбелязах най-много точки. Хей, играл съм тая тъпа игра цели четирийсет дни. Нали затова я предложих.

Забелязах, че Бренър е доста нахъсан играч и не много добър губещ. Мен също не ме бива по загубите, поради което и играя игри, които мога да спечеля.

Бък предложи да се разходим по плажа, така че помолихме един морски пехотинец да ни пази и да държи под око халатите с пистолетите и слязохме при водата. Както казах, гол на плажа в Йемен означава, че нямаш пищов.

— Искam да поплувам — каза Хауард. — Кой идва с мен?

Не се сдържах и подметнах:

— Знаеш ли защо акулите не ядат адвокати? От колегиалност.

Добре де, лафът е стар, но все пак предизвика смях, може би заради непосредствената близост между адвоката и акулите.

Естествено, Бренър прие предизвикателството, аз също, но Кейт каза:

— Джон, не искам нито ти, нито никой от вас да влиза в морето.

— Много е опасно — уведоми ни Бък.

Е, това реши въпроса. С Хауард и Бренър се втурнахме към водата и се гмурнахме. Заливът беше спокоен, солената вода ни държеше на повърхността, беше отлив и се плуваше лесно дори с тежестта на шортите и тениските.

Бяхме навлезли на стотина метра навътре, когато видях две сиви гръбни перки на пет-шест метра от нас. Мамка му.

— Може да са делфини — с надежда се обади Хауард.

— Кажим им лафа с адвоката и когато се разсмеят, ще ги познаем по зъбите — предложих.

Както и да е, обърнахме към брега и стигнахме до плиткото. Бък, Кейт и Клеър стояха нагазали до кръста във водата и гледаха как поставяме нови рекорди по плуване.

— Акули ли? — попита Бък.

— Не ги попитах — отвърнах.

Всички излязохме на брега.

— Не сме дошли чак тук през засади и какво ли не само за да те изяде акула — сопна ми се Кейт.

— Да, скъпа.

Бренър май премисляше увлечението си по Кейт Мейфийлд. Моето правило е просто — ако смяташ да забиеш омъжена жена, първо я виж как се отнася със съпруга си.

Както и да е, всички се съгласихме, че в басейна е по-безопасно, но преди да тръгнем натам, видях Бък да гледа към някакъв тип, който стоеше на десетина метра от нас до самата вода, пушеше и се взираше в морето.

Останах с впечатлението, че Бък го познава и е знаел, че ще се появи.

— Вървете — каза той на Клеър и Хауард. — Ние ще се забавим малко.

Значи най-сетне щяхме да се срещнем с последния от екипа.

[1] Истината е във виното (лат.). — Б.пр. [↑](#)

48.

Мъжът метна цигарата във водата и закрачи към нас.

Беше някъде към трийсет и пет, среден на ръст и много слаб, макар да останах с впечатлението, че навремето е бил по-пълн. Беше бос, с бели памучни панталони и разкопчана зелена тропическа риза на цветя.

Косата му бе дълга и права, почти избеляла от същото саудитско слънце, което изгаря кожата почти до черно. Веждите му също бяха избелели и когато се приближи, видях, че очите му са шантаво, почти неестествено сини.

На пръв поглед човек можеше да каже, че е запален любител на плажа или сърфист. Но ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш човек, който е прекарал твърде дълго тук; западняк, който не е станал точно местен, а е отишъл някъде другаде.

Бък стигна пръв при него и се здрависаха. Чух онзи да казва: „Радвам се да те видя“. Гласът му бе безизразен като цялото му излъчване, но все пак на лицето му се появи пресилена усмивка.

С Бренър и Кейт стигнахме до Бък, който ни представи на Чет Морган. Естествено, той знаеше кои сме, а сега и ние знаехме нашия човек от ЦРУ, макар Бък да не бе споменал местоработата на г-н Морган.

Той първо стисна ръката на Кейт с думите: „Радвам се, че успяхте да дойдете“, а после на Бренър с похвалата: „Добра работа на пътя“.

— Благодарение на ракетите — отвърна Бренър.

Типът не реагира на коментара и докато си стискахме ръцете, ми каза:

— Благодаря, че дойдохте.

Шантаво. И за протокола, ръкуването беше по-скоро нещо като спазъм, отколкото ръкостискане, а кожата му беше студена. Може би беше мъртвец.

Чет, както поиска да го наричаме, предложи да се поразходим по плажа и тръгнахме към Слонската скала.

Чет не беше казал да се разхождаме *и да говорим*, така че крачехме в мълчание, сякаш бяхме стари приятелчета, наслаждаващи се на моментите заедно.

Хвърлих поглед към Бък. Изглеждаше някак смирен, което не беше типично за него.

Чет запали нова цигара.

Изобщо не ми пукаше дали този тип ще каже нещо, но Бренър наруши мълчанието и му зададе стандартния въпрос:

— Откога си тук?

— От „Коул“ — отвърна Чет.

Това правеше около три години и половина. Нищо чудно, че изглеждаше малко смахнат. Бък обаче беше прекарал с прекъсвания много по-дълго време в Йемен, а беше наред. Може би ако останех тук още половин година, щях да си мисля, че и на Чет му няма нищо.

Като ченге винаги надушвам кой се глези с контролирани вещества и останах с впечатление, че Чет употребява нещо, може би кат. Така че май отбор А си имаше наркоман в редиците. Страхотно. Намалява напрежението.

Бренър, който също не беше от многословните, явно се чувстваше неудобно в компанията на пълен мълчаливец, така че попита:

— Някакъв шанс целта ни да е била убита при засадата?

Чет дръпна от цигарата и отвърна:

— Не мисля. Според мълвата е в Мариб.

Е, май щяхме да ходим в Мариб да сложим край на мълвата.

— Ти или хората ти смятате ли, че атаката срещу конвоя компрометира по някакъв начин мисията ни? — попита Бък.

— Не съм чул нищо в тази насока — отвърна Чет. — Но въпросът е добър. Мисля, че трябва да действаме бързо, преди някой във Вашингтон да се сети да попита същото.

Ясно. Както винаги, всичко се свеждаше до стария сблъсък между ястребите и гълъбчетата, между хищниците и тревопасните, също като през Студената война. Пентагонът, Държавният департамент, разузнавателната общност и Белият дом си имаха коренно различни планове. Единствените хора с ясен дневен ред бяха терористите.

— Защо му е на някой във Вашингтон да е против залавянето на Пантерата? — попита Кейт.

— Има правни проблеми — отвърна Чет. — А също и дипломатически.

Именно. Йеменците имаха тъпата идея, че територията им е суверенна. Да не забравяме и съдебния иск на мама и тате. Освен това имаше вероятност да ни изритат от страната заради използването на ракети „Хелфайър“.

— Колко бързо трябва да действаме? — попитах Чет.

— Може би още довечера — каза той и добави: — Тук може да се окаже несигурно.

Че кога изобщо е било сигурно?

Продължихме разходката си по плажа, разминахме се с патрул на морската пехота и стигнахме до Слоиската скала.

В плитчините имаше десетина завързани или закотвени рибарски лодки. Чет нагази във водата към една от тях, така че май трябваше да го последваме.

Той се качи в откритото шестметрово дървено корито с външен мотор. Бък го последва. Кейт, моя милост и Бренър се спогледахме и също се качихме.

Чет развърза въжето, пхна ключ в запалването, нагласи газта и дръпна кордата. Двигателят се изкашля и потеглихме. Но накъде?

Единствената седалка беше на кърмата при мотора, където се беше настанил Чет и управляваше. Останалите насядахме на обърнати бели пластмасови кофи. Лодката смърдеше на риба и босите ни крака бяха потопени в десетина сантиметра воняща вода.

Не съм мърморко, но слънцето започваше да изгаря кожата ми, а и Бък, Кейт и Бренър бяха на път да заприличат на варени омари. По-голямата ни грижа бе, че пистолетите и средствата за свръзка бяха останали на плажа.

Заклучих, че Чет Морган е луд. А ние го следвахме. Това не правеше и нас луди, а само глупави.

От водата стърчаха няколко скали и на една от тях имаше голяма черно-бяла чайка. Когато стигнахме на пет-шест метра от нея, Чет бръкна отзад под ризата си, извади Glock 40-и калибър и стреля. Кейт, която не беше видяла изваждането на оръжието, се стресна;

останалите бяхме изумени, а Чет бе раздразнен, защото пропусна. Птицата отлетя.

Реших да го утеша.

— За да си сигурен, че си улучил целта, първо стреляй и после наречи онова, което си улучил, мишена.

Чет все едно не ме чу. Обаче обясни:

— Това беше маскирана чайка бомба. Не е от застрашен вид.

— И никога няма да стане с подобна стрелба — отбелязах.

Помислих си, че Чет ще ме застреля, но той се разсмя — истински смях, който едва не ме накара да си помисля, че не е побъркан.

— Никога не бих застрелял белоока чайка — рече той. — Те са застрашени. И носят късмет.

Както кажеш, Чет. А сега прибери пистолета.

Той обаче остави оръжието на седалката до себе си. Е, поне един от нас имаше пистолет. За съжаление това бе лудият.

Чет погледна нагоре към Слонската скала и проследих погледа му. Момчетата от йеменската армия бяха обърнали тежката картечница към нас и един от войниците ни гледаше с бинокъл.

— Изнервят се, като чуят стрелба — отбеляза Чет.

Аз също се изнервям.

— Ако ни се отвори време, ще ви заведа на лов за акули — продължи той. — Почти на всяко излизане имам късмет. — Усмихна се и се обърна към мен и Бренър. — Акулите почти извадиха късмет, когато влязохте във водата. — И се разсмя.

И тъй, намирахме се в малка лодка с въоръжен психопат. Как успявам да се забъркам в подобни ситуации? Трябва да си проверя трудовия договор.

Хвърлих поглед към Бренър, който несъмнено знаеше какво си мисля. Кейт също изглеждаше малко несигурна относно г-н Морган, но пък тя има опит с оправдаването на сбърканяци от ЦРУ. До известна граница. След това ги застрелва. Е... засега само един.

На лицето на Бък беше цъфнала унесена усмивка и разбрах, че е много толерантен към налудничавото поведение, стига налудничавият да е колега или от неговия сой. Имах чувството, отчасти въз основа на подхвърлените думи, че Бък и Чет са посещавали едно и също или сходни училища и произлизат от една и съща социална прослойка. Чет

е бил лошото момче, което винаги е било в тайна пробация и всички са го обичали, стига да не докара смъртта на някого. По-късно обаче онова, което се е възприемало като смешно и чудато поведение, е прогресирало в нещо не толкова забавно.

Освен това всички тези типове от ЦРУ култивират ексцентрично поведение, превърнало се в част от легендата, която сами са създали за себе си. Искат другите да разказват истории за тях и да разпространяват мълвата за уникалността им.

Споменатото вече приятелче на Кейт Тед Наш беше добър пример в това отношение. Освен това Тед беше нагъл чекиджия. Но сега бе мъртъв, а за мъртвите не трябва да се говори лошо. Дори да са задници. Което ме наведе на друга мисъл — знаеше ли Чет Морган за Тед Наш? Най-вероятно. Но сега не беше подходящ момент да го питам.

Както и да е, Чет Морган бе подготвил появата си на сцената и както се казва в света на театъра, ако покажеш пушка в първата сцена, тя трябва да гръмне в последната.

Заобиколихме полуострова и Чет насочи носа към центъра на пристанището на Аден. Знаех къде отиваме.

Плавахме десетина минути към залязващото слънце, след което Чет изключи мотора, но не хвърли котва и лодката се понесе по течението.

— Точно тук беше спрял „Коул“ — каза Чет.

— Бил съм тук — уведомих го аз.

Той кимна.

Всъщност почти всички, които работеха по този случай, бяха идвали на мястото, където бяха убити седемнайсет американски моряци.

Чет запали поредната цигара и се загледа в синята вода.

— „Коул“, разрушител от Военноморските сили на САЩ под командването на капитан Кърк Липолд, влязъл в пристанището на Аден за рутинно зареждане с гориво. Приставането завършило в девет и трийсет сутринта, а зареждането започнало в десет и трийсет.

Всички знаехме това, но това е начинът да започнеш — от самото начало.

— Около единайсет и дваайсет малък съд като този, с двама атентатори самоубийци на борда, приближил левия борд на

разрушителя — продължи Чет. — След минута-две съдът се взривил и пробил в бронирания корпус дупка с размери дванайсет на дванайсет метра. Според преценката са били използвани между сто и осемдесет и триста и десет килограма динамит и нитроамин. Откъде са намерили толкова количество мощен експлозив, по дяволите? — попита той риторично.

Отговорът бе — ами откъде ли не, особено в наше време. Истинският въпрос трябваше да е свързан с двамата типове от Ал Кайда, които са се събудили онази сутрин със съзнанието, че ще умрат. Работили са здравата, за да натоварят лодката с експлозивите, които ще ги убият, след което са излезли в слънчевото пристанище. Почти си ги представях как гледат летящите над главите им чайки и се запитах какво ли са си казали и какво са мислели през последните няколко минути от живота си.

— Асиметрична война — каза Чет. — Малка лодка като тази, струваща не повече от сто-двеста долара, и двама души, вероятно без военно обучение, успяват да осакатят струващ милиард долара модерен боен кораб с водоизместимост шест хиляди и осемстотин тона, построен да се справи с всеки вражески съд на света. С изключение на лодката, която го атакувала. — Метна фаса през борда. — Изумително. Нелепо, мамка му.

Правилно: мамка му.

— И защо са успели да постигнат това? — попита Чет и сам отговори на въпроса си: — Защото морският правилник за предприемане на военни действия е бил пренаписан от някаква комисия от политкоректни тъпанари в недрата на Пентагона.

Именно. Още по-лошото бе, че екипажът и капитанът на „Коул“ бяха следвали въпросния правилник. Аз не бих го направил. Но пък и не съм военен.

— В продължение на стотици години правилата са изисквали приближаващият съд да бъде призован с глас или сигнали да се идентифицира. Ако съдът продължава да приближава, обявяваш бойна тревога и стреляш пред носа му. И ако продължава да приближава, го пращаш на дъното — уведоми ни Чет. — „Коул“ не е направил нищо подобно, макар да се е знаело, че се намира в потенциално враждебно пристанище. Позволили са неидентифициран съд да приближи плътно до тях и да ги взриви. Защото международно признатите морски

правила са били променени не заради нещо друго, а от политкоректност.

Единствената добра новина бе, че след смъртта на седемнайсет души на „Коул“ ВМС прие нов, политнекоректен правилник, а и всички ние преразгледахме правилата на войната след 11/9. Колкото до горкия капитан Кърк, той бе официално обявен за невинен — просто бе следвал тъпите правила. Неофициално обаче с кариерата му бе свършено и той бе повишен и пенсиониран. Обзалагам се, че би дал мило и драго да може да върне онези десет минути.

— За да стане този атентат още по-неразбираем, Ал Кайда беше опитала абсолютно същото през януари двехилядната година като част от атаките на новото хилядолетие — продължи Чет. — Срещу „Съливанс“, пак тук, в пристанището на Аден. Спиране за презареждане, също като „Коул“. Лодката се насочила към кораба, но била толкова натоварена с експлозиви, че потънала, преди да стигне до него.

Именно. В предишната ми работа това бе знак, че някой иска да те убие, и знаеш, че ще опита отново. Също като с взривяването на микробуса в Световния търговски център през февруари 1993 г. Едно улично ченге може да види модела, а гениите във Вашингтон си подсвиркват в тъмното наред гробищата, напъхали глави в задниците си. Е, всички се събудихме, след като изгубихме три хиляди души на единайсети септември. Но това нямаше да върне мъртвите.

— Врагът не може да се похвали с гениален ум, но му е достатъчно само веднъж да постигне целта си — продължи Чет. — А ние трябва да успяваме всеки път.

Запали нова цигара и погледна към Аден.

— Виждате ли онзи кафяв жилищен блок на хълма? Петима агенти на Ал Кайда са били там в сутринта на атаката и е трябвало да стигнат до часовниковата кула Ал Тауахи и да заснемат експлозията.

Погледнах часовниковата кула — висока викторианска постройка, издигната от британците преди повече от столетие. Качвал се бях на върха ѝ и оттам наистина се открива чудесен изглед към пристанището. Но онези с камерата така и не бяха видели експлозията.

— За тяхно съжаление идиотите се успали в апартамента и пропуснали цялото шоу — продължи Чет. — Пълни кретени. Но дори кретените понякога вадят късмет.

Посещавал бях и апартамента, който бе запечатан като местопрестъпление, когато бях тук — и сигурно все още беше запечатан. Направо да не повярваш, че петима джихадисти са проспали големия момент. Абсолютни гъзове. Сигурно здравата са се надъвкали с кат предишната вечер. Но както каза Чет, дори кретените вадят късмет и онези двамата в лодката са се оказали големи късметлии (ако това е правилната дума за някой, който се взривява). И Пентагонът беше помогнал мъничко на късмета им.

Носехме се с отлива, откъм сушата духаше лек ветрец и ни изтласкваше навътре в морето. Около нас имаше няколко десетки рибарски лодки и подобно на повечето мъже в Йемен, рибарите вероятно също си имаха калашници. Не искам да кажа, че това само по себе си ме тревожеше, но предпочитам да не се озовавам в подобни ситуации, ако няма основателна причина за това. На Чет обаче като че ли изобщо не му пукаше, не си даваше сметка или може би имаше някакво подкрепление наблизо. Или пък, както подозирах, бе просто луд. Може би и арогантен.

— Там, където джихадистите задействали експлозивите, се намирала корабната столова и моряците тъкмо се нареждали да обядват, поради което има седемнайсет жертви и трийсет и деветима ранени — каза Чет. Замисли се за момент и продължи: — Така че изглежда, че от Ал Кайда са познавали разположението на помещенията и са знаели кога е първата смяна за обяд.

Замислих се. Стотина или повече членове на екипажа са се събрали в столовата да обядват. А точно от другата страна на бронирания корпус е имало лодка, пълна с триста и осемдесет килограма експлозиви. Въпросът бе дали Ал Кайда — или Пантерата — са знаели къде и кога да взривят експлозивите? Или, подобно на повечето им успешни акции, това е било просто безмозъчен късмет?

— Екипажът се борил с нахлуващата вода и до вечерта овладял положението — завърши инструктажа си Чет. — Водолазите на борда огледали корпуса и установили, че килът не е повреден, така че скъпият кораб можел да бъде спасен. Тъй като в тази част на света нямаме военна база, известно време „Коул“ трябвало да разчита единствено на себе си. В района обаче имало британска фрегата, „Марлборо“, която незабавно се насочила към него и осигурила медицинска и друга помощ. Единайсет от най-сериозно ранените

моряци били закарани по въздух до френската военна болница в Джибути за операции, след което били прехвърлени в американската военна болница в Ландщул, Германия. Останалите ранени и загиналите били прехвърлени направо в Ландщул. За щастие никой от трийсет и деветте ранени не е умрял, но мнозина останаха инвалиди за цял живот.

Никой нямаше какво да каже. И тогава Чет ни изненада.

— Да се помолим за мъртвите и ранените — каза и сведе глава.

Последвахме примера му и се помолихме мълчаливо.

Не съм добър в тези неща, но се помолих двамата атентатори самоубийци да горят в ада с откъснати хуйове и без вино и секс в рая. Амин.

— Амин — каза Чет, запали отново мотора и потеглихме обратно.

Чет Морган се взираше право напред със стъклено сините си очи.

Този тип или беше много добър в работата си, или абсолютно побъркан. Може би и двете. Така или иначе, трябваше непрекъснато да бъде държан под око.

49.

Бързо заобиколихме полуострова и продължихме обратно към Слонската скала.

Около лодката се виждаха множество големи гръбни перки и ако двамата с Кейт бяхме сами с Чет и неговия глок, сигурно щях малко да се разтревожа. После обаче си спомних, че сме тук като стръв за пантера, а не за акули.

— Ако си спомняте, не бяхме сигурни, че зад атаката срещу „Коул“ стои Ал Кайда — каза Чет на внимателната си аудитория. — Това стана преди единайсети септември и Ал Кайда беше само една от многото терористични групи, които ни причиняваха проблеми.

Точно така. И Ал Кайда така и не пое отговорност за атаката. В арабския квартал обаче започна да се говори, че именно Ал Кайда е извършителят, и броят на постъпващите в редиците ѝ рязко скочи, точно като след 11/9.

— До август две и първа, точно преди единайсети септември, горе-долу по времето, когато господин Кори беше тук, ние идентифицирахме Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата, като един от тримата основни организатори — продължи Чет. — Именно тогава много от случилото се започна да се изяснява. Кой друг би могъл да се сети за подобно нещо, да го организира и да го изпълни така съвършено? — риторично попита той. — Нямаше как да не е американец. Повечето от тези така наречени джихадисти са прекалено тъпи, за да могат дори да си *помислят* за нещо подобно, и твърде некадърни, за да го изпълнят.

Донякъде бях съгласен, но въпреки това казах:

— Някои от лидерите им са много умни и изтънчени.

— Така е, но зад тази атака виждам ум със западно образование — отвърна Чет. — Не някой като Бен Ладен, който по същество си е провинциален селяк, невеж фундаменталист и примитивен философ, чиято глава витае в облаците, когато не е пъхната в задника му.

Интересно — и може би вярно. Поне в ЦРУ си мислеха така.

— Не, бил е човек, който ни е разбирал — продължи Чет. — Човек, запознат с идиотския ни правилник. Човек, който може да е познавал донякъде разположението на помещенията в „Коул“, знаел е датата и часа, когато корабът ще влезе в пристанището, както и времето на зареждането с гориво и първата обедна смяна. Човек, който е разбирал психологическите последици от атаката срещу американски кораб, причинила смъртта на толкова много американски моряци. Онова копеле Булус ибн ал Дервиш изпитва огромна омраза към Америка и атаката е манифестация на тази омраза — унизително изритване в ташаците.

Тук нямаше какво да възразя и бих добавил, че Чет Морган също изпитва огромна омраза. Вероятно това се отнасяше за всички ни, но Чет като че ли вземаше нещата доста по-лично от повечето от нас. Така де, не бива да се въвличаме в играта с омраза, тъй като тя може да замъгли преценката и ефективността ти. Трябва да си с хладен ум и повечето хора в този бизнес са хладни до хладнокръвие. А горещата кръв не е на почит.

Чет обаче беше прекарал тук много време и сигурно бе обезсърчен и го натискаха за резултати. Освен това разполагаше с повече информация за Пантерата от нас, включително и с психологическия профил на кучия син. Както понякога се случва при дълги разследвания, разследващият бива обсебен от престъпника и започва да гледа на него като на причина за всичките си проблеми. Малко е сложно, но съм минал през това. Другото, което ми хрумна, бе, че Чет, който отначало се бе проявил като малко флегматичен, сега бе изключително възбуден, сякаш някой бе завъртял някакъв ключ в него. Или може би катът започваше да му действа. Или пък омразата.

— Тази атака така и не бе отмъстена напълно — продължи Чет. — Но ще бъде. Тези копелета, в това число и господин ал Дервиш, ще научат, че има цена за плащане.

— Знаят го — увери го Кейт. — И са готови да я платят.

— А ние сме готови да ги накараме да продължат да плащат.

Вече бе на вълна отмъщение, което бе добре по отношение на терористите, но може би не чак толкова по отношение на г-ца Мейфийлд, която бе видяла сметката на негов колега. Но това беше друга тема и вероятно не влизаше в днешния дневен ред.

Не бях сигурен, че съм преценил добре този тип, но не се съмнявах, че Бък го познава, макар че и той невинаги споделяше всичко, което знае.

Чет беше казал, че е тук от атентата срещу „Коул“, но не го помнех. От друга страна, шпионите се появяваха и изчезваха, летяха до Сана, Джибути, Оман, Катар, Бахрейн и Саудитска Арабия. И дори когато бяха в „Шератон“ в Аден, бяха почти невидими. Част от мистерията около тях.

Сигурно работата им е самотна и често оприличавам служителите от ЦРУ на вампири, които се срещат само с други вампири и нямат приятели хора. Не е любезно от моя страна. Може би завиждам на ЦРУ.

Чет продължи историята си за инцидента с „Коул“:

— Първите агенти на ФБР, изпратени в Йемен в отговор на атаката срещу „Коул“, работеха в много враждебна обстановка. Когато слязоха от самолета на летището в Аден, бяха посрещнати от йеменски войници с насочени към тях калашници. Бях с тях — добави той. — И мога да ви кажа, че си помислихме, че ще се стигне до престрелка направо на пистата. Задници.

Значи Чет бе поредният гаден американец, който не харесва йеменците. Как ще спечелим тази война срещу тероризма, ако не спечелим сърцата, умовете и доверието на ислямските си съюзници? Нали така? Вярно, те наистина са задници. Но *наши* задници.

Освен това бях сигурен, че Чет е бил много уплашен в деня, когато се е озовал срещу много и въоръжени до зъби йеменски войници. А когато позволиш нещо или някой да те уплаши, обикновено след това здравата се разгневяваш. И искаш да си възвърнеш мъжествеността — като убиеш някого. Също като по улиците на Ню Йорк с лоша слава. Може би това също имаше своята роля.

— Членове на йеменския парламент призоваваха за джихад срещу Америка — продължи той; — Сякаш *ние* бяхме направили нещо лошо. И тези призови се предаваха всеки ден по радиото и телевизията. Повечето американци тук, туристи, работници в петролните инсталации и бизнесмени, бързо напуснаха страната.

— Посолството беше затворено и изпратихме по-голямата част от второстепенния персонал в Оман или Рияд — уведоми ни Бък.

Чет кимна и продължи:

— Йеменското правителство даваше противоречиви сигнали. Казаха, че нямат нищо против да вкараме още хора, а когато дойдохме тук, започнаха да ни заплашват.

— В правителството имаше много объркване и паника — обясни Бък.

В нашето или в тяхното?

След това Чет разказа една страшна история, която бях чувал и при предишното си идване.

— На американския екип бяха отпуснати двата етажа на „Шератон“, но една нощ хотелът беше обсаден от няколкостотин мъже, облечени в традиционно облекло, макар да пристигнаха с военни джипове и да бяха въоръжени с армейско оръжие. Веднага познахме, че са маскирани йеменски войници и може би хора от СПС. — Замълча за момент, явно припомняйки си онази нощ. — Заехме отбранителни позиции на покрива и партера и не позволихме на нито един от арабските гости да напусне хотела. Вътре все още имаше неколцина западни туристи, но те се страхуваха да се махнат, така че им дадохме пистолети за самозащита. Всички си мислехме, че ще умрем... Командирът на морските пехотинци даде само една заповед: „Вземете ги със себе си“.

Точно така. Никакво предаване. Никакви американски заложници. И когато дойдох в „Шератон“, заповедта още бе в сила. *Вземете ги със себе си.*

Известно време никой не проговори. Лодката продължаваше към плажа на „Шератон“. Погледнах Кейт, която като че ли бе започнала да гледа с други очи на положението тук, а може би и на съпруга си, който бе прекарал цял месец на това опасно място. Съвсем не всичко се изчерпваше с плажния волейбол, скъпа.

За Бък и Бренър историите на Чет не бяха нищо ново, но пък може би засилиха решимостта им да си свършат работата и да се разкарат оттук. При всяко изпълнение на опасен дълг идва момент, когато осъзнаваш, че си изразходвал отпуснатия ти късмет.

Бък, Бренър и Чет отдавна го бяха направили, но целта най-сетне се виждаше — само на няколкостотин километра оттук, в Мариб.

— По зазоряване всички задници, обсадили сградата, изчезнаха — продължи Чет. — Наредиха ни обаче да напуснем хотела и ни

откараха с лодки до американските военни кораби в пристанището. След два дни йеменското правителство каза, че било безопасно да се върнем в „Шератон“, така че взехме флотски хеликоптери обратно до плажа. По пътя обаче хеликоптерите бяха прихванати от ракети земя-въздух и пилотите трябваше да се спуснат до морското равнище. Приблжихме над водата, готови за престрелка. — Погледна към водата и приближаващия плаж, сякаш гледката събуждаше спомена, и продължи: — На брега обаче нямаше неприятелски сили. Мисля, че йеменските военни сигурно са решили, че ще обърнем хеликоптерите, когато бъдат прихванати, а когато са видели, че продължаваме напред, са се разкарали. Така се върнахме на лайняните си етажи в „Шератон“ и оттогава сме там.

Ясно. И оттогава г-н Чет Морган, привилегированото дете на световна свръхсила, е имал предостатъчно време да размишлява върху лошото посрещане, което е получил в Йемен. Дошъл тук да помага (е, ако не в действителност, то поне официално), а йеменците се отнесли с него като с лайно и заплашили да го убият. И той нямаше намерение да се махне, докато не си го върне. Разбира се, вече беше побъркан, така че дори М-16 терапията нямаше да го направи щастлив — но все пак би помогнала донякъде.

— Седмиците след атаката срещу „Коул“ бяха някак сюрреалистични... — завърши биографията си Чет. — Приличаше на някакъв фарс, в който йеменското правителство и военните бягаха в различни посоки като клоуни, каквито са си, и казваха: „Добре дошли, американци“, а после: „Янки, вървете си“. Абсолютно зациклила страна.

Както бе казала Бетси Колинс, това би било подобрение.

Намирахме се на стотина метра от плажа. Чет намали скоростта, заобиколи някакви плитчини и се насочи към Слонската скала.

По скалите имаше много чайки, но Чет ги остави на мира и вместо това показва среден пръст на момчетата от йеменската армия с тежката картечница. Определено се нуждаеше от курсове по овладяване на гнева.

— В старите времена на оръдейната дипломация, ако някоя миризлива страна нападна западници, се събирал флот и започвал да бомбардира пристанищния град, докато не го изравни със земята. А сега... сега примитивните вмирисани задници си позволяват твърде

много и им се разминава. Ще дойде обаче ден за разплата. — Чет се замисли за момент. — Всъщност всеки ден от единайсети септември е ден на разплата. — Кимна на себе си и добави: — Колкото до господин Булус ибн ал Дервиш, този предател на страната си и масов убиец, за него денят приближава.

Надявах се да е така. Едно знаех със сигурност — че наистина ще има ден на разплата тук в Йемен, но не бях сигурен кой за какво ще се разплаща.

Часът на коктейлите беше настъпил и с Кейт отидохме при колегите в бара на хотела. Чет Морган не се появи, но ни помоли да се срещнем в 22:00 ч. в ОССИ, за да обсъдим плана за действие.

Беше останал в лодката си, след като ни остави в дълбоката метър и двайсет вода. Върнахме се при басейна на хотела, където Хауард и Клеър наглеждаха нещата ни и явно се опознаваха по-добре.

Двамата се досетиха да не ни питат за новия ни приятел на плажа, но Клеър все пак спомена, че се е разтревожила, че сме се забавили толкова. Определено я беше грижа за мен.

С Кейт се качихме в стаята си да вземем душ и да се преоблечем за вечеря и/или късна разходка до Мариб, както бе намекнал Чет. След като нещата се раздвижат, всичко се случва бързо и трябва да си една стъпка пред терористите и две стъпки пред Вашингтон.

Пак с Кейт обсъдихме г-н Чет Морган от Централното разузнавателно управление и аз споделих с нея подозрението си, че Чет дъвче. Тя се замисли, но не беше съвсем сигурна, така че зарях темата.

Не споделих с Кейт другите си мисли за Чет по отношение на лудостта му или какво го подтиква.

— Изглежда малко напрегнат — казах все пак. — Когато не е на черешата.

— Имаш дълбоко вкоренени предразсъдъци спрямо Управлението — отвърна Кейт.

Аз?

Както и да е, Кейт не бързаше с мнението си за Чет. За съжаление, трябваше да вземе бързо решение за пътуването до Мариб с този побъркан, за да намерим Пантерата.

Засегнах и деликатния въпрос за сложните й отношения с Тед Наш.

— Мисля, че трябва да попитаме Чет дали е познавал Тед и какви са чувствата му относно последната ти среща с покойния.

Това минава ли за тънко?

Кейт не отговори няколко секунди, после каза:

— Аз ще се погрижа за това.

Всъщност аз щях да го направя, но казах:

— Добре.

Е, слязохме в бара да пийнем с колегите, в това число момчетата от ДСС от Сана и повечето от екипа в Аден, с изключение на двайсетимата морски пехотинци, които бяха на пост.

За съжаление, поради повишената бойна тревога и вероятното ни среднощно пътуване из Индианската територия, алкохолът все още отсъстваше от менюто. Барманът ни разби плодови напитки в блендера и получих мангова киша. Много е гадна.

Приказката обаче си я биваше и разговаряхме за дома, за семействата и за всичко друго, освен войната с тероризма. Никой не спомена четирийсетте типа от Ал Кайда, които идваха насам. Забелязах обаче, че всички са с бронежилетки, пистолети и автомати — нещо, което не се включва в протокола на един бар. Барманът, сервитьорите и цивилните клиенти също бяха забелязали тоалетите ни и изглеждаха малко загрижени. Зачудих се кой ли от тях е с колан бомба. Може би онзи тлъст саудитец с робата, който седеше самичък и се наливаше със скоч. Обстановката бе много по-възбуждаваща, отколкото в „При Еко“.

В осем вечерта капитан Мак реши, че сме изпитвали достатъчно късмета си и че трябва да помислим по-сериозно за сигурността, и помоли всички американци да напуснат бара и да се върнат в стаите или на постовете си.

Неколцина от нас обаче имаха уговорена вечеря и отидохме на задната тераса, където беше грилът.

Седнахме на една кръгла маса — аз, Кейт, Бък, Бренър, Бетси Колинс, Дъг Ренълдс, Лайл Манинг и капитан Мак.

Още беше горещо, но небето бе ясно, звездите блестяха и полумесецът изгряваше. Във водата се виждаха светлините на големи товарни кораби и петролни танкери. Неколцина западни туристи лудуваха в басейна, а наистина тъпите се разхождаха по плажа, вероятно с тениски с надпис „Отвлечи ме“. Това място просто плачеше да попадне в заглавията на първите страници.

Барбекюто не беше лошо, както помнех от миналия път, макар че пропуснах козия кебап. Пиехме безалкохолна бира и бъбрехме колко е

чудесно да изпълниш мечтата си и да работиш за правителството — пътувания в чужбина, чудесно заплащане, свестни шефове във Вашингтон и възможност да промениш нещата, като убиеш малко задници, които и без това искат да умрат.

Стигнахме до проблемите на сигурността и Дъг Ренълдс ни каза, че е изпратил съобщение във Вашингтон с искане за кораб в пристанището за възможна евакуация, както и за необозначен чартърен самолет (тоест на ЦРУ) на летището в Аден. Засега нямамо отговор. Хрумна ми, че Вашингтон може да търси повод да стовари хиляда морски пехотинци на плажа.

— Не мога да ги убия, ако не съм тук — заяви капитан Мак, който несъмнено предпочиташе да се бие, вместо да бяга.

Ясно. Ти стой тук. Е, поне не можеше да се отрече, че има хъс.

— Може да заминем още тази нощ — обяви Бък.

Разбира се, никой не попита къде отиваме, но всички ни пожелаха късмет.

— И на вас също — казах аз.

И не плащайте стаите, ако се наложи да напуснете хотела под обстрел.

— Не ни трябва късмет — увери ме капитан Мак. — Имаме двайсет морски пехотинци.

Никой не се поинтересува закъде сме се запътили, но Бетси Колинс все пак отбеляза:

— Пътуването нощем е рисковано.

— Ще летим — успокои я Бък.

Така ли? Откъде го беше научил?

Ясно беше, че това най-вероятно е операция на ЦРУ, така че никой нямаше други коментари или съвети. Усещах обаче, че аденския екип може да стане по-откровен, ако му се зададе директен въпрос, така че попитах директно:

— Какво мислите за Чет Морган?

Мълчание.

Добре, това също бе отговор.

— За протокола, лично аз мисля, че е стоял твърде дълго на слънце — казах аз.

— Джон, не е нужно да... — намеси се Бък.

— Възможно е тази нощ да заминем с него за Мариб, вероятно със самолет — продължих аз. — И се тревожа, че господин Морган може да страда от стрес от страната и от изтощение.

Никой не възрази на думите ми, но щеше да им се наложи да докладват изказването ми, в случай че някои от нас не се върнат живи от Мариб.

Вечерята и разговорът като че ли бяха приключили.

— Моля да ни извините, но имаме среща в ОССИ — каза Бък и се изправи.

Всички станахме, ръкувахме се, пожелахме си до нови срещи и късмет.

Лайл Манинг, който като че ли не си падаше по мен, ме изненада с думите:

— Направи доста добра преценка на ситуацията.

А това бе един от малкото моменти, в които не бих имал абсолютно нищо против да съм сгрешил.

Влязохме в хотела и Кейт, Бренър, Бък и моя милост взехме асансьора до четвъртия етаж.

— Имаш разрешение да напуснеш по всяко време — каза ми Бък по пътя нагоре. — Но не и да обсъждаш тази операция с външни хора.

— Темата, Бък, беше Чет Морган.

— Познавам Чет от три години. Много е свестен — увери ме Бък.

— Не се и съмнявам. Всички го казват.

— Джон, хайде да обсъдим това след срещата с него — намеси се Кейт.

— Лично аз се интересувам повече от плана, отколкото от Чет Морган — заяви Бренър.

Е, грешиш. Причината най-добрите планове на мишките и хората често да отиват по дяволите не е в плана, а в мишките и хората. А Чет беше на път да откачи напълно. Но все пак трябваше да съм екипен играч и затова казах:

— Бива.

Слязохме от асансьора, поздравихме стоящия на пост морски пехотинец и тръгнахме по коридора към Отдела за съхраняване на

секретна информация.

С две думи, Пантерата беше само един проблем. Съотборниците ми бяха друг. Но се надявах, че планът не е толкова побъркан, колкото Чет.

51.

Бък имаше ключ за заключената врата и влязохме.

По-голямата част от опразнената стая бе заета от черна шатра и ние се вмъкнахме в нея, тънещият в полумрак интериор с размери четири и половина на шест метра беше натъпкан с електроника, бюра и шкафове за документи. Единственото осветление бяха няколко настолни лампи и сиянието на компютърните монитори.

При късовълновата радиостанция седеше млад мъж по тениска и шорти и със слушалки на ушите, който ни каза:

— Чет е на балкона.

Чудесно. Надявах се да е скочил. Но най-вероятно пушеше. Което си е по-бавна форма на самоубийство.

Излязохме от шатрата и заобиколихме до балкона, където, както можеше да се очаква, Чет стоеше до парапета с фас в устата и съзерцаваше обляния от лунна светлина пейзаж. Все още носеше белите гащи и тъпата си хавайска риза и все така беше бос. Време ти е за домашен отпуск, Чет.

— Римляните наричали Йемен Арабия Феликс, или Щастлива Арабия — каза той, без да се обръща. — Оттогава никой не го е наричал така.

Правилно. Сега се нарича Кенеф.

— Ако Афганистан е гробище за империи, то Йемен е кланица за имперски амбиции — продължи Чет.

Господи, спаси ме сбърканияци, завършили Бръшлянената линия. Нали ме разбирате?

— Александър Велики изпратил гръцки колонисти на Сокотра, един остров недалеч от брега, но колонията не издържала дълго. Римляните пък нахлули от север и стигнали до Мариб, преди войската им да се стопи от сражения, трудности и болести.

Мариб? Нали натам отивахме? Да не си забравя антибиотиците.

— Йемен се е сблъсквал с поредица завоеватели и кандидат-завоеватели — продължи Чет. — Египтяни, перси, римляни, етиопци, турци, британци и наскоро заминалите си руснаци. Никой обаче не е

успял да контролира цялата страна. Дори йеменците. Не ми се иска да видя как се забъркваме в сухопътна война тук и точно затова тези хирургически операции трябва да са успешни — заключи той.

— Направо да им пуснем бомбата — предложих аз.

— Лично аз нямам никакъв проблем с това — увери ме Чет.

Може би все пак не беше побъркан. Така де, съгласяваше се с мен. А аз не съм луд. Нали?

Както и да е, Чет пусна фаса си в кофата с вода, която беше поставена на балкона с тази цел (а може би и като кат плювалник), и се обърна към нас.

Светлината бе слаба, така че ми бе трудно да определя дали дъвче и в коя точно точка от синусоидата на кат трипа се намира. Но ако трябваше да познавам, бих казал, че се издига нагоре с увеселителното влакче, на около пет-шест метра от върха. Спускането е гадно.

— Съжалявам, че не можех да се присъединя към вас тази вечер, но чух, че сте водили интересен разговор на вечеря. — И ме погледна.

Е, първо, не беше поканен и второ, май някой му беше подшушнал коментара ми за душевното му здраве. Не мислех обаче, че Бетси, Дъг, Лайл или капитан Мак ще се втурнат да докладват подобно нещо на Чет Морган. Бък също не беше имал възможност да разговаря с него. Може би Чет просто беше предположил на база минал опит, че някой го е нарекъл сбъркан, и освен това бе предположил, че този някой съм аз. Добра дедукция, Чет. Или... или си имаше подслушвателно устройство с насочен лъч и ни е чул долу на терасата. Това определено не е приятно. Но предполагам, че именно затова ги наричат шпиони.

Както и да е, Чет ни поведе към шатрата.

В ъгъла имаше малка маса с карти и Чет ни покани да седнем.

Когато очите ми свикнаха с полумрака, видях на стената да виси официалната снимка на президента Али Абдула Салех, но текстът под нея гласеше *Задникът на Арабия*. Веселба.

Забелязах също няколко стоманени брадви, кутии за изгаряне и машини за нарязване на документи — необходимото офис оборудване за място като това, с поверителна информация и на враждебна територия. Представих си как Чет под въздействието на ката размахва

брадва към компютрите и някой му крещи: „Казах ти, че в коридора има *туристи*, а не терористи“. Опа.

Както и да е, младежът при радиостанцията не би трябвало да ни чува през слушалките и Чет каза:

— За това обсъждане няма включени записващи устройства. Разбира се, операция „Чистка“ е строго секретна и никога няма да споменавате или разкривате какво се казва или случва тук.

Ясно. Също като на ергенско парти във Вегас. Дразнещото е, че от ЦРУ си мислят, че трябва отново да те накарат да се закълнеш, че ще пазиш тайна. Сякаш никой, освен тях не разбира концепцията да си затваряш устата.

С две думи, от ЦРУ не обичат съвместни операции и гледат на тях като на досадно дундуркане. От друга страна пък, ако нещо се издъни, има върху кого да стоварят вината.

Реших да изясня нещата и го попитах:

— Кой ръководи тази операция?

— Бък е водач на екипа — отвърна той.

— Имам предвид, кой във Вашингтон движи нещата? *Ти* пред кого се отчиташ?

— Не ти трябва да знаеш.

Че защо попитах? Ясно беше, че е операция на ЦРУ, ръководена от най-високо ниво. Ако беше на ФБР, щяха да ни накарат да носим сини якета, върху които с големи бели букви щеше да е изписано ФБР. Бюрото обича да се рекламира. За разлика от ЦРУ.

— Каква е работата ти в екипа? — продължих.

— Аз контролирам действието на безпилотните самолети — напомни ми Чет.

— Ясно. Значи ще изпарим онзи тип?

— Безпилотните самолети се използват предимно за въздушно наблюдение — продължи да ни напомня той.

Тогава защо са ги нарекли „Предатор“^[1]? Защо не „Зорки гълъбчета“?

— По-късно ще стигна до целта на мисията — добави Чет.

Обикновено започваш с целта и после очертаваш плана. При секретните операции обаче положението е малко по-различно, най-вече защото целта (например да светнеш някого) невинаги е законна и следователно не се казва, а се подразбира.

— Първо, разузнавателните ни източници, човешки и електронни, поставят Пантерата в околностите на Мариб — започна Чет.

— Същото научихме с Джон от затворника в Гумдан — уведоми го Бренър.

— Ясно.

— И колегите ти в Сана също са го разпитвали — или си го направил ти — добавих аз.

Отговор не последва.

— Имаш ли препис на разпита? — попитах.

— Още не. Проблеми с превода — обясни той. — Мога ли да продължа?

— Разбира се.

— Второ — продължи той, — трябва да ви кажа, че ще тръгнем оттук около полунощ. Ще отлетим за Мариб и може да не се върнем.

— Би ли се изразил по малко по-друг начин? — попита Бренър.

Не е за вярване, но Чет се усмихна и поясни:

— Ако мисията е успешна, няма да се върнем тук. Вземете само най-необходимите неща и оставете всичко друго в стаите си. Багажът ще ви бъде препратен.

Къде? На най-близкия роднина ли?

— А ако мисията е неуспешна? — поинтересува се Бренър.

— Тогава може да се върнем тук, за да продължим операцията. Освен ако не сме мъртви — добави Чет.

Схванах.

— За твое сведение, двамата с Кейт трябва да чуем и одобрим плана за действие, преди да направим каквото и да било — уведомих го. — Такава беше уговорката.

Чет като че ли не знаеше, че има уговорка.

— Мисля, че сте преминали линията, от която няма връщане назад, господин Кори.

— Джон и Кейт се съгласиха доброволно да бъдат стръв, така че могат да предложат промени в плана, що се касае до ролите им — намеси се Бък и се обърна към мен и Кейт. — Но трябва да ви кажа, че това може да е единственият ни шанс да пипнем Пантерата, преди да е изчезнал отново.

— Това ни е ясно — отвърна Кейт.

— Излитаме от летището с „Туин Отър“ DHC-6 — продължи Чет. — Това е двумоторен самолет с къс разбег и подсилени фиксирани колесници, способен да кацне на шосе, което и ще направим.

Я пак?

— Машината е регистрирана в Кувейт като регионален чартърен самолет, но ще бъде управлявана от двама американски пилоти — продължи Чет.

Слава богу. Разбира се, самолетът бе всъщност собственост на някаква фирма параван на ЦРУ и пилотите бяха на заплата към Управлението, макар че тези факти трудно биха могли да се докажат. Компанията има отлични въздушни ресурси по цял свят, известни в бранша като „Шпионеър“. Ако някой успее да преброи всички летателни апарати на „Шпионеър“, авиопаркът ѝ сигурно ще се окаже по-голям от този на „Америкън Еърлайнс“.

— Полетът ще трае по-малко от три часа — каза Чет.

Като стана дума за това, „Шпионеър“ можеше да ни докара безопасно от Сана до Аден за по-малко от три часа, при това без засада. Някой идиот обаче беше решил да види какво знае Ал Кайда и на какво е способна. А също и какво могат да направят ракети „Хелфайър“ на Ал Кайда. Не помнех да съм се писал доброволец за това, но ако бяхме гръмнали Пантерата, щях да потупам Чет по гърба и да се готвя да отлетя за Ню Йорк, а не за Мариб.

— Ще имаме ли водач на терена? — попита Бренър.

Иначе казано, някой с фенерче или най-малкото със запалка.

— Да, доверен местен — отвърна Чет.

— Подобно нещо не съществува — уведоми го Бренър. Сети се за някоя полянка в джунглите на Югоизточна Азия и добави: — Трябва да е американец.

— Тук това е невъзможно — увери го Чет, както и всички останали, тоест нас. — Използвали сме този човек и преди. Плаща му се добре. И има семейство в Щатите, което иска да види отново.

Аз също исках да видя моето семейство. Е... без тъщата и тъста.

— Този човек, чието кодово име е Тарик, или „нощен посетител“, има радиостанция, чиято честота ще бъде следена от самолета — продължи Чет. — За да отбележи мястото на кацане на шосето, Тарик има цяла раница малки автономни електронни предаватели, които ще разположи по указания му начин по пътя, както

и в началото и края на участъка. Пилотите ще могат да видят сигналите от тези предаватели на джиписеса в кабината. Тарик го е правил десетки пъти, пилотите също — увери ни той.

— А ти?

— Много пъти. — Чет продължи: — Всички предаватели ще бъдат включени, когато Тарик ги постави на пътя, но малко преди пристигането ни той ще прецени вятъра и други фактори, след което ще изключи предавателите в единия край на пистата — онзи, от който не бива да захождаме. Така пилотите ще знаят от коя посока да кацнат, но по-важното е, че ако предавателите продължават да работят и в двата края на пътя, това ще означава, че Тарик поради една или друга причина е извън играта.

— Или спи като загубеняците, които е трябвало да запишат експлозията на „Коул“.

Чет се насили да се усмихне любезно и продължи:

— Това ще е първият ни сигнал, че трябва да се издигнем и да продължим нататък. Ако предавателите са разположени правилно, пилотът ще зададе на Тарик само един въпрос по радиото: „Има ли прах?“ Тарик ще отговори с „Да“, ако в района има неприятели или ако някой е опрял пистолет в главата му. Ако каже: „Тази вечер няма прах“, значи всичко е чисто. И ще потвърди, че не е под натиск, като добави: „Успешно кацане“, когато приближим пистата. Ако не каже тези думи — ненужно добави Чет — или ако предавателите не са настроени както трябва, ще обърнем обратно към Аден.

Гледал съм всичко това в един филм за Втората световна война, но водачът беше заловен от нацистите, които го измъчваха и го накараха да им издаде паролите и знаците. Всички в приближаващия самолет бяха заловени или убити. Войната е гадно нещо.

— Провеждали сме няколко нощни кацания в страната при подобни условия и винаги всичко е минавало добре — каза Бък.

Очевидно. Иначе нямаше да си тук, за да ни го съобщиш.

— Ал Кайда са прекалено тъпи, за да установят, че Тарик работи за нас — каза Чет. — Но дори да разберат, пак са твърде тъпи да го проследят или да го накарат да им сътрудничи. Просто ще го убият. — И добави: — Те не са германци.

Явно също беше гледал филма. Ал Кайда обаче не бяха чак толкова тъпи.

— Безпилотните самолети ще следят приближаването и кацането ни — продължи Чет. — Нито една операция в племенните земи не може да успее без сътрудничеството и въоръжената охрана на най-малко един местен шейх. Хората на Муса ще ни откарат с кола до отдалечено скривалище и ще ни осигурят охрана.

Сериозно? Какво дъвчеш, Чет? Така де, да включиш Тарик в това е достатъчно рисковано; а да включиш цяло племе побъркани бедуини си е чисто самоубийство.

Никой нямаше позитивни отзиви относно пътните планове и усетих, че Чет губи доверието на екипа. Той също го разбра и продължи съвсем прозаично:

— Шейх Муса ни е осигурявал помощ и друг път и ще бъде добре компенсиран за съдействието.

Мълчание.

Чет се принуди да продължи:

— Племенните земи на Муса включват древните руини в Мариб и той осигурява сигурността и охраната на туристически групи, учени, археолози и други посетители. За него уговорката е много доходоносна и само по себе си това е достатъчно, за да му имаме доверие, че ще направи онова, за което му се плати и в което е най-добър — да пази мира.

Парите отварят врати, чувал съм. Но не бях ли чул съвсем наскоро, че девет белгийски туристи са изчезнали при руините в Мариб? И не бяха ли намерили екскурзовода и шофьора им с прерязани гърла? Може би ставаше дума за друг Мариб.

Зачаках Чет да спомене това, но той продължи:

— Шейх Муса не е радостен от появата на членове на Ал Кайда, повечето от които не са йеменци и роялисти като него...

— Момент — прекъснах го. — Май помня, че девет белгийски туристи изчезнаха при руините в Мариб миналото лято.

Чет ме погледна и видях как ледените му сини очи се присвиват в сумрака. Накрая каза:

— Тъкмо щях да стигна дотам.

— Извинявай. Забрави, че съм се обаждал.

— Никой не знае кой е участвал в този инцидент, но със сигурност не е бил шейх Муса — уведоми ни той.

— Ясно. Но шейх Муса, закрилникът на западните туристи и учени, не е успял да си свърши работата. Или греша?

Виждах, че Чет е раздразнен, Кейт е загрижена, а Бренър, който би трябвало да знае за инцидента, се беше умълчал.

Бък, който беше забравил да спомене това на Кейт и мен, обясни:

— Шейх Муса пое пълната отговорност за неуспеха си да защити туристите и даде известни следи на йеменските и западните власти. Шейхът е посрамен и ядосан и се закле да отмъсти за оскърбената си чест и съсипаната си репутация. Когато един йеменец ти даде гостоприемството си и някой го наруши, нарушителят става цел на кръвна вражда — добави той. Беше ни го казал на лекцията си в Ню Йорк.

— И поради тази причина на шейх Муса може да му се има доверие — добави Чет.

Ясно. Имаше много причини да се доверим на шейх Муса. Кой знае, нищо чудно да се опитваше да си уреди виза и да отвори деликатесен магазин в Бруклин. Въпреки това имах известни съмнения. Освен това ми се струваше, че Бък, който беше отрекъл да знае подробности за плана, всъщност е знаел повече, отколкото ни е казал. Но това вече ми беше известно.

— Ал Кайда е основният заподозрян за инцидента, но е възможно да става дума и за отвличане, което не се е развило според очакванията — каза Чет. — Ясно е, че похитителите не са от племето на Муса.

— Белгийските власти са научили от заловен човек на Ал Кайда в Брюксел, че това е тяхно дело и че белгийските туристи най-вероятно са мъртви — уведомих го аз.

Чет явно искаше да ме попита откъде съм получил тази информация, но не го направи, а каза:

— Важното в случая е, че шейх Муса работи за нас. А не за Ал Кайда или йеменското правителство.

— Шейхът е верен на саудитската кралска фамилия, която е негов благодетел — уведоми ни Бък. — Един саудитски принц донесъл писмо до шейх Муса с молба да ни посрещне гостоприемно, да ни осигури свободен път и всякаква помощ, която може да ни потрябва. Имам копие от писмото. То е по-ценно от цялото злато, пари или оръжия, които бихме могли да му предложим.

— Има ли изобщо някой, който не е наясно, че отиваме в Мариб?
— поинтересувах се.

Бък не отговори, но Чет каза:

— Нямаме друг избор, освен да се свържем с хора, които са наши... съюзници за момента.

— Съюзниците ни от йеменското правителство знаят ли, че отиваме в Мариб?

— Не и от мен — отвърна Чет.

— А могат ли да се досетят?

— Може би.

Помислих си за полковник Хаким, но си замълчах.

— Можем ли да продължим нататък? — попита Чет.

Всички кимнаха и той продължи:

— Шейх Муса ще е подготвил за нас два джипа в скривалището. Ще останем там известно време, след което към един или два следобед ще продължим към град Мариб, сякаш току-що сме пристигнали от Сана, и ще отседнем в хотел „Билкис“, където имаме резервации на наше име. След това ще отидем при руините, за да ги разгледаме и да бъдем разгледани. Ще се опитаме да минем за туристи, но на практика никой няма да ни повярва. Ще плъзне мълвата, че сме на лов за Ал Кайда — на лов за Пантерата. Шейх Муса ще ни осигури охрана за тази разходка, макар разстоянието между скривалището, града и руините да е само десетина километра. При руините може да има и полицаи от Бюрото за национална сигурност.

— Надявам се да не попаднем там в деня, в който работят за Ал Кайда — обади се Бренър.

Смешно. Освен ако не ти се налага да ходиш там.

— Можем ли да вземем автоматите си при руините? — поинтересува се Бренър.

— Не — отвърна Чет. — Както казах, отиваме там като туристи.

Мислех си, че в Йемен и туристите носят автомати. Ако не го правеха, тази грешка трябваше да бъде поправена. Така щеше да има по-малко мъртви туристи и повече мъртви терористи.

— Ще носим обаче бронежилетките и пистолетите, но прикрити — увери ни Чет.

— Ами Замо? — попита Бренър.

— Той ще остане с колите недалеч от руините със снайперистката си пушка. Освен това нашите автомати ще са в колите.

Бренър като че ли не беше особено навит на това, но премълча.

Наистина исках да попитам дали д-р Клеър ще дойде с нас, но Кейт можеше да разтълкува погрешно въпроса ми. Може би трябваше първо да се разкашлям и после да питам.

Кейт сякаш прочете мислите ми и попита:

— Доктор Нолан ще дойде ли с нас?

— Не — отвърна Чет.

Защо не?

— Твърде е опасно — обясни той.

Точно затова ни трябва доктор, Чет.

Е, никой нямаше какво да каже по тази тема, но изявлението на Чет определено изясни как точно стоят нещата.

— Надявам се, че ще вземем Хауард с нас, за да ни предупреждава да не направим нещо незаконно — обадох се аз.

— Ако операцията беше на ФБР, щяха да ни трябват шестима адвокати — отвърна Чет.

Туш.

Чет продължи:

— На връщане от руините към хотела, което ще стане по смрачаване, двете ни коли ще бъдат спрени от коли на бедуини, ние няма да окажем съпротива и те ще ни отвлекат.

Ъ?

— И ще ни върнат в скривалището, където да очакваме развитието на нещата.

Развитие? Какво по-точно? Нещо от сорта на прерязване на гърла ли?

— Всичко това ще бъде представление, естествено — успокои ни Бък. — Похитителите ще са хора на шейх Муса. Оръжията ще си останат с нас и ще бъдем под зоркото око на безпилотни самолети, въоръжени с ракети.

Страхотно. А кой контролира самолетите? Чет. А него го отвличат.

Чет разясни това:

— При скривалището има микробус, който е мобилна станция за наблюдение на безпилотните самолети, така че няма да съм с вас,

когато се регистрирате в хотела, нито при руините или когато ви отвличат. Ще съм в скривалището и ще следя картината от самолета, който ще ви наблюдава. Другият „Предатор“ пък ще следи самото скривалище. Ако с мен или със станцията се случи нещо, самолетите ще продължат да предават картината на контролната станция, където се намират пилотите, управляващи чрез сателитна връзка. При нужда те ще използват ракетите. Някакви въпроси?

Имахме много въпроси, но Чет вече беше на черешата, така че поклатихме глави.

— Щом се съберем отново в скривалището, уж като похитени гости, шейх Муса ще съобщи на агентите на Ал Кайда в района, че има подарък за тях — екип американски агенти, сред които господин Джон Кори и госпожица Кейт Мейфийлд, които работят за Антитерористичната спецчаст и фигурират в черния списък на Ал Кайда. Бъкминстър Харис също е известен на Ал Кайда и те биха искали да го разпитат. Със съжаление трябва да кажа, че господин Бренър не е особено важен за тях, макар че едва ли биха се отказали да разпитат и него, след което да го убият. От снайпериста Замо ще излезе чудесен трофей, а и снайперистката му пушка е доста съблазнителна. — Чет се усмихна. — Колкото до мен, Ал Кайда никога не е убивала служител на ЦРУ, така че отрязването на главата ми ще е голямо постижение за тях.

И ние щяхме да се почувстваме добре от подобно нещо. Пардон. Това беше грубо. Всъщност започвах наистина да уважавам Чет Морган. Определено имаше хъс. Освен това беше луд, а може би и лъжец. Но много точен, много умен и явно безстрашен.

Чет обаче добави:

— Тъй като няма да съм с вас в хотел „Билкис“, нито при руините или при отвличането, няма да е известно, че се намирам в Мариб и съответно няма да бъда предложен на Ал Кайда. — И обясни: — Ал Кайда в Йемен приравнява служителите на ЦРУ с безпилотните самолети и ракетите им, а ние не искаме да им навяваме подобни мисли.

Ясно. Нали затова са ви кръстили призраци. Има ви, но никой не може да ви види. Аз обаче нямах нищо против, Кейт и Бренър явно също нямаха. Бък, разбира се, вече беше наясно с плана.

Като стана въпрос за план, аз имах някои проблеми с него, така че попитах:

— Защо им е на Пантерата или Ал Кайда да си помислят, че шейх Муса ще отвлича американци, щом му се плаща, за да защитава западняци и иска Мариб да си остане задължителна туристическа дестинация?

— Добър въпрос — отвърна Чет. — Шейхът е обещал на Ал Кайда, че племенните му земи ще останат неутрални. Туристите и западняците са добре дошли, но това не се отнася за американски агенти. Те... тоест ние... сме законни мишени.

— Добре. Звучи убедително. Но защо му е на шейх Муса да отива при Ал Кайда с шестима... пардон, петима... отвлечени американци, щом не е в добри отношения с организацията?

Чет кимна, сякаш беше очаквал този въпрос, и отговори:

— Заради парите. Ал Кайда смята, че е постигнала с шейх Муса уговорка, основаваща се на пари. Двете страни сключиха сделка, според която Ал Кайда може да организира тренировъчен лагер в един от лагерите на племето, така че макар да не се доверява на шейх Муса, Ал Кайда си мисли, че той може да бъде купен.

— Струва ми се, че е купен — отбелязах.

Чет поклати глава и ми обясни търпеливо:

— Това беше наша идея, господин Кори. Сега знаем къде се намира тренировъчният лагер.

Ясно. Хитро. Стига да е истина.

— Защо не сме заличили лагера? — попитах.

— По-добре е да го следим — отвърна Чет. — От информацията от безпилотните самолети и от местни източници изглежда, че Пантерата никога не се появява в лагера, но ако го правеше и успеехме да го засечем, щяхме отдавна да сме наврели един „Хелфайър“ в гъза му.

— Схванах.

— В замяна на неутралитета от страна на Муса — продължи Чет — Ал Кайда няма право на въоръжени действия на територията на шейха. Но когато Ал Кайда отвлече и уби белгийците и представи инцидента като племенно похищение, Муса казал на Ал Кайда, че е много ядосан. От Ал Кайда отрекли да имат нещо общо с изчезването на туристите, но въпреки това бутнали на Муса малко пари и оръжия,

за да замажат случката. Муса обаче не им повярвал и когато научил за предстоящата атака срещу инсталацията на „Хънт Ойл“, ни предупреди (срещу десет хиляди долара) и ние изпратихме безпилотни самолети в района и предупредихме охраната на „Хънт Ойл“, която, както знаете, беше готова за нападението. Ал Кайда обаче няма как да знае със сигурност кой ги е издал, ако изобщо някой ги е издавал, макар че шейх Муса им е казал, че търси виновника.

Не е лесно да следваш лъжите и лъжците без указател. В света, в който живеех доскоро, лъжата слага край на сделката — или ти осигурява известен престой на топло. В този свят да те хванат в лъжа означаваше, че ти трябва по-голяма и по-добра лъжа или най-малкото хубав подарък за онзи, който те е сгасил, че лъжеш.

— И тъй, за да отговоря на въпроса, Ал Кайда вярва, че шейх Муса ще сключи сделка с тях, когато е в негов интерес да го направи — каза Чет. — Шейхът не е прекратил даването под наем на тренировъчния лагер (по наша молба) и Ал Кайда гледа на това като на положителен знак, че шейхът е готов да прави пари. — И като стана дума за пари, ни уведоми: — За петима отвлечени американски агенти от разузнаването Ал Кайда ще му плати... някъде около сто хиляди долара.

— На човек? — попитах аз.

— Не. Общо. — Той се усмихна. — Не се надценявай.

Така де. Животът е евтин.

— На полицаите от БНС им е било платено около четиристотин долара, за да изчезнат при случая с белгийците — добави Чет.

Направо без пари.

И тъй, шейх Муса играеше двойна игра, събираше подкупи, наеми и хонорари къде ли не. От него можеше да стане добър собственик на жилищни блокове в Ню Йорк. И нима трябваше да вярвам, че атаката на Ал Кайда срещу белгийците го е изненадала напълно? Чет вярваше в това. Или поне така казваше. Бък също. Заявената от Муса цел да превърне племенните си земи в Швейцария в Йемен — или Арабия Феликс, — изглежда, имаше някои несъответствия и проблеми, дело на самия шейх. Но пък това беше Близкият изток и в нищо нямаше кой знае каква логика.

Чет явно се досещаше какво си мислим всички.

— Освен това шейх Муса знае, че ще остане жив само докато не пуснем ракетите си по него — каза той. — Може да играе доходоносни двойни игрички от време на време, но ние контролираме ендшпила. — Той ни погледна. — Ракети „Хелфайър“. Deus ex machina в тази война. Бог, мятал гръмотевици от небето. А ебаваш ли се с Бог, мъртъв си.

Добре. Малко латински действия доста убедително. Чет обаче не беше първият западняк, изигран от Изтока.

Двайсет години като ченге си имах вземане-даване със слушалки, подлещи, доносници и измамници. И винаги се грижех да са наясно, че ако решат да ми погаждат номера, с тях е свършено. Или ще им се иска да е свършено. Когато се занимаваш с хора без морални устои, които са верни единствено на себе си, невинаги получаваш логичните резултати, които очакваш, нито истината, за която си платил.

Като стана въпрос за това, зачудих се какви ли са моралните устои на Чет и всеотдайността му към истината. Йемен наистина бе страната на лъжите, място, където номерата са стока, а измамите — норма. В това отношение йеменската култура и културата на ЦРУ бяха разделени от пропаст въпреки мотото на ЦРУ, че истината ще те направи свободен. Подозирах, че самият Чет е бил покварен от тази култура на лъжите и че смята, че в това отношение е по-добър от йеменците, които смяташе за тъпаци. Не знам дали са тъпаци, но знаех, че са коварни. И че точно така са оцелели в продължение на три хиляди години. И че ще си останат тук много след като си отидем, което можеше да се случи съвсем скоро.

— Господин Кори? — каза Чет.

Погледнах го.

— Не задълбавайте прекалено в това.

Не отговорих.

— Муса ще покани трима или четирима представители на Ал Кайда в скривалището, разбира се, охранявани и с вързани очи, за да могат да видят отвлечените американци и да установят кои са те. Носете си паспортите — напомни ни той. — После Муса ще настоява, че е въпрос за чест, уважение и доверие Пантерата лично да се спазари за купуването на петимата американци. Двете страни ще могат да доведат определен брой въоръжени мъже, десет или дванайсет по предложение на шейха. Срещата ще се проведе пред колибата на един козар на няколко километра от скривалището. Шейхът ни уверява, че

знае как изглежда Пантерата, и за да сме съвсем сигурни, ние му показахме снимки на Булус ибн ал Дервиш, със и без брада.

— Този вид срещи между равни главатари е традиционен за тази култура и от двете страни се очаква проявата на добра воля и доверие — обясни Бък, който знаеше това-онова за плана и мястото. — Въпреки това и двете страни ще са въоръжени, за да гарантират доброто поведение, но и за да са сигурни, че някоя трета страна няма да се възползва от срещата между важни лидери. Това е абсолютно средновековен протокол, но в този случай третата страна, американците, не дебнат в засада зад скалите. Наблюдаваме ги от километър и половина височина и можем да пратим ракета право в чашката за чай на Пантерата.

— Ако тази среща се състои, ще извикам още два безпилотни самолета — каза Чет. — Разбира се, вие няма да бъдете в колибата на козаря. Това би означавало да сте опасно близо до онова, което ще се случи. Все още ще чакате в скривалището, аз ще съм в контролния микробус, ще поддържам връзка с пилотите на четирите самолета и ще следя какво става при колибата и около скривалището. Щом види Пантерата, шейх Муса ще го поздрави сърдечно и според традицията ще го прегърне и ще му целуне ръка.

Иначе казано, целувката на смъртта.

— Значи няма да се опитваме да задържим заподозрения — казах аз, за да съм абсолютно сигурен, че съм разбрал чутото.

— Не. Ще убием терориста с ракета „Хелфайър“ — отвърна Чет.

— Значи няма да ми се налага да му чета правата?

— Той няма права.

Точно това казвах и аз. От устата на Чет обаче звучеше малко грубо. От друга страна... беше си глътка чист въздух.

Освен това бях малко разочарован, че няма лично да видя сметката на Пантерата — или поне да съм там, когато ракетата го превърне в протоплазма. Обичам миризмата на експлозиви и горяща плът. Модерната война обаче е безлична. Поне щях да съм в състояние да гледам развоя на нещата от микробуса при скривалището. Дали картината ще е цветна?

— След като поздравленията приключат, шейх Муса в качеството си на домакин ще покани Пантерата и неколцина от приближените му да седнат на килима за чаша чай. Но преди да започнат преговорите за

американците, Муса и неговите хора ще се оттеглят за момент в каменната постройка уж под предлог, че отиват да доведат пленниците. Когато видя това на монитора при скривалището, ще наредя на пилотите да изстрелят ракетите си — две по ал Дервиш и свитата му на килима и две по другите хора от Ал Кайда и колите им. Оцелелите ще са абсолютно зашеметени и хората на Муса ще им видят сметката. Горедолу по същото време нашите изстребители бомбардировачи от база в Саудитска Арабия ще унищожат тренировъчния лагер.

В шатрата настъпи мълчание: всички се опитвахме да си представим описаното от Чет. Сценарият звучеше добре... но в него имаше някои потенциални проблеми. Например хората невинаги правят онова, което им се каже, нито сядат или застават там, където искаш да седят или да стоят. Нали така?

— Ами ако по време на чаеното парти завали? — попитах.

— В Мариб не е валяло от двеста години — увери ме Чет.

Това сигурно беше преувеличение, но изгледите за валежи май наистина клоняха към нулата.

— Втората двойка безпилотни самолети ще охранява скривалището ни и ще ни прикрива, докато пътуваме към мястото на удара, за да съберем парченца от господин ал Дервиш и хората му, за да ги идентифицираме чрез пръстови отпечатъци и ДНК тестове — каза Чет. — Ще направим и снимки, макар да не ми се вярва, че ще останат много годни за разпознаване лица.

Чет определено се забавляваше. Хей, човече, заслужил си го. Най-накрая ще можеш да се върнеш у дома, за да ти акордират главата.

Бренър се сети нещо и попита:

— Убийството и клането няма ли да обтегнат отношенията между шейх Муса и Ал Кайда?

— Разбира се, шейх Муса ще каже, че не е имал никаква представа, че американците го следят, а също така ще заяви, че неговите хора също са дали жертви — отвърна Чет. — Няма да има нито един оцелял свидетел от Ал Кайда, който да оспори думите му. Освен това след тази операция Ал Кайда няма да представлява особен проблем в провинция Мариб.

— Муса ли ще получи наградата от пет милиона долара? — попитах.

— Мисля, че си я е заслужил — отвърна той.

Разбира се. По-добре, отколкото сто хиляди от Ал Кайда. Все пак попитах:

— А какво ще получим ние?

— Удовлетворение от добре свършената работа и благодарностите на признателното правителство.

— Същото като миналия път.

Кейт имаше уместен въпрос.

— Как ще се измъкнем оттам?

— Както казах, ще бъдем прикривани от два безпилотни самолета на мястото на удара — отвърна Чет. — Самолетът ще кацне на близкия път и ще ни прекара през границата в Саудитска Арабия до една секретна база в Арабската пустиня. Там ще предадем торбите с органичните материали, камерите и оръжията, след което ще продължим към летището, в Рияд, където ще се качим на пътнически самолети и ще се приберем у дома, където и да е това.

Никой не каза нищо. Седяхме в смълчаната сумрачна шатра и си мислехме за плана и за това как се връщаме у дома в първа класа или в сандък.

Е, помислих си, планът се основаваше на богат минал опит, част от който бе истина, част измислица и част, която не е напълно анализирана. Освен това зависеше от много предположения. Както обикновено, ЦРУ беше измислило нещо, което изглеждаше хитро, но всъщност се оказваше прекалено хитро. Най-добре е нещата да са прости и дуракоустойчиви. Все пак можеше и да се получи.

Чет остави мълчанието да се проточи и накрая попита:

— Въпроси?

— Не мислиш ли, че Пантерата ще надуши капана? — попита Кейт.

— Като ревностен мюсюлманин Пантерата няма да повярва, че шейхът, който също е ревностен мюсюлманин, ще го предаде на американците, които, разбира се, са неверници — отвърна Чет.

— Добро предположение, което ме кара да се запитам защо Муса би предал събрат мюсюлманин на неверници — отбелязах аз.

— Краткият отговор е пет милиона долара — отвърна Чет. — Но също така Муса и ал Дервиш нямат много общо помежду си, ако не се брои религията. Муса е роялист, а Ал Кайда е антироялистка организация. Муса е бедуин, а другите араби като ал Дервиш гледат

отгоре на хората от племената. Освен това повечето племена в Йемен искат да премахнат Ал Кайда от земите си. Също така си мисля, че шейх Муса може и да не възприема господин ал Дервиш като истински йеменец. Нищо чудно да мисли за него като за американски натрапник.

Всички в тази шатра бяхме американски натрапници.

— Имаш убедителни доводи защо Муса може да предаде Пантерата, но не и защо Пантерата ще се довери на Муса и ще дойде на срещата — отбеляза Бренър.

Чет кимна и обясни:

— Пантерата се нуждае от победа след провала при „Хънт Ойл“ и неуспешната засада срещу конвоя, така че шансът да се добере до петима американци, при това не туристи, а агенти, сред които господин и госпожа Кори, фигуриращи в черния списък на Ал Кайда, ще бъде толкова изкушаващ, че той ще е готов да поеме риска. Пантерата може и да не се доверява на Муса, но няма да иска да се покаже като страхливец и да откаже срещата. Разполагаме с психологически профил на ал Дервиш, който ще ви покажа по пътя към Мариб. С две думи, Булус ибн ал Дервиш е мегаломан. Страда от мания за величие. Изключителен егоизъм и нарцисизъм.

Като всички в тази шатра. Е... момчетата де. Кейт е почти нормална.

— Можем да обсъдим този анализ в самолета — продължи Чет. — Но за да отговоря на въпроса на господин Бренър и на опасенията на госпожица Мейфийлд, най-лошият сценарий е Пантерата просто да откаже да се яви на среща, за да преговаря, купи, плати и прибере американските пленници.

Всъщност можех да измисля и много по-лоши сценарии, но разбихах доводите на Чет. Ако Пантерата не се появи, щяхме просто да се върнем в Аден и да опитаме нещо друго.

— Планът изглежда добре на теория и виждам, че е обмислен сериозно и че сте поработили много сериозно с шейх Муса — каза Бренър. — Само че нямам доверие на йеменците, а планът изцяло зависи от предположението, че всички, от Тарик до Муса, са на наша страна. Нашият живот и мисията са в техни ръце, а не в наши. Единствените операции, които наистина работят, са онези, които изцяло се ръководят и осъществяват от американци или от доверени западни съюзници. А не от платени съюзници.

Думи на истински войник. При това абсолютно верни.

— Съгласен съм, но подобно нещо е невъзможно в Йемен — отвърна Чет. — Иронията в случая е, че планът би трябвало да проработи именно защото зависи от включването на йеменци в операцията. Никога досега не сме го правили, така че на Пантерата и през ум няма да му мине, че разчитаме на помощта на йеменци, за да го убием.

Чет като че ли имаше отговори на всичко. При това добри отговори. И ако трябва да съм честен, той също залагаше собствения си задник на фронтовата линия. Така че предполагам, че вярваше в идеята си.

— Планът не е дуракоустойчив, но и не е толкова опасен, колкото изглежда — обади се Бък.

— Определено е — уверих го аз.

— Ако шейх Муса ни предаде, последиците за него — ракети „Хелфайър“ и гневът на саудитската кралска фамилия — ще са толкова сериозни, че съм сигурен, че ще остане лоялен — обясни Бък. — Шейхът може да промени позициите си следващата седмица или година, но след като вече е сключил сделка, ще изпълни своята част от нея.

Чет се съгласи и добави:

— Ако Муса е размислил, просто ще каже на Тарик да ни отпрати и ще се върнем в Аден.

— Муса може и да е надежден, но е достатъчно един от хората му да работи за Ал Кайда и с нас е свършено — отбелязах аз.

Нито Чет, нито Бък отговориха на това. Чет като че ли започна да губи търпение и продължи с въпроса за участието ни в този план. Погледна към мен, после към Кейт и попита:

— Съгласни ли сте с всичко това?

Погледнах Кейт. Тя кимна.

— Щом на теб планът ти харесва, Чет, значи ние сме направо влюбени в него — казах аз.

— Много го харесвам — увери ни Чет. — Всъщност аз го измислих.

Прекрасно. Трябва да си егоист, за да пипнеш егоист.

Чет погледна Бренър.

Бренър вероятно беше предаван и от тукашните местни, и в Югоизточна Азия, и то неведнъж. Въпреки това реши да направи още един опит и каза:

— Вътре съм.

— Добре — рече Чет. — Значи А отборът е готов да убие Пантерата, И десетина-петнайсет джихадисти.

Както казах, стръвта никога не харесва плана, но поне двамата с Кейт нямаше да сме единствените на пангара в този случай.

Чет реши да ни запали още повече.

— Въз основа на онова, което знаем за структурата на Ал Кайда в Йемен, смятам, че ако убием Пантерата и най-приближените му хора и унищожим тренировъчния им лагер, атаката на Ал Кайда срещу „Шератон“ няма да се състои.

Бък напълно се съгласи с думите му и добави:

— Ако операцията в Мариб успее, Ал Кайда в Йемен ще изпадне в смут и няма да рискуват да атакуват хотела, тъй като нападението им може да се окаже пореден провал. Същото се отнася и за предполагаемата атака срещу посолството.

Добре, схванах. Капитан Мак ще остане разочарован, ако не му се удаде възможност да убие неколцина джихадисти, решили да нападнат хотела. Същото се отнасяше и за морските пехотинци в посолството. Всички други обаче щяха да са щастливи, ако нападенията не се състоят — или ако най-малкото се отложат.

— Ще се срещнем във фойето в полунощ — каза Чет. — Две коли на ДСС ще ни откарат до летището, където ще ни чака самолетът за Мариб.

Точно на това място треньорът започва окуражителната си реч и Бък, който бе наш лидер и треньор, взе думата:

— Уверен съм, че сме отличен екип за тази мисия, и съм ви благодарен, че се съгласихте да участвате. Това може и да не ни донесе много публична слава, но все някъде имената ви ще бъдат записани и известни на бъдещите поколения. Вие рискувате живота си за една кауза, която е по-голяма от вас, и със съзнанието, че с успеха на тази мисия Америка ще бъде в по-голяма безопасност и ще се доближим до победата над онези, които ни желаят злото.

Добре звучеше. Бък беше живял достатъчно дълго, за да види края на Студената война. Никой от нас обаче нямаше да е толкова

дълговечен, че да види края на тази война.

Чет Морган продължи със специфичните подробности:

— Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата, лидерът на Ал Кайда в Йемен, е предател на родината си, масов убиец на невинни цивилни и на седемнайсет американски моряци, както и заклет враг на Америка. Не бива да имаме никакви морални скрупули относно прекратяването на живота му и на живота на джихадистите на бойното поле.

Това бе много по-добре, отколкото да се мъча да му чета правата на арабски.

— Зная, че някой бди над нас, за да осигури нашия успех и благополучното ни завръщане у дома — заключи Чет.

Точно така. Безпилотните самолети.

Всички станахме, стиснахме си ръцете и излязохме от шатрата на ОССИ. Чет излезе на балкона, за да се зареди, с каквото там се зареждаше, а останалите излязохме в ослепително ярко осветения коридор.

Бък, на когото явно не му се водеха посткоитални разговори, каза само: „Ще се видим в лобито“ и тръгна към стаята си.

Кейт, Бренър и аз отидохме до асансьора и се спуснахме на третия етаж.

Както са ме учили и както съм научил през годините, ако целта е проста — например да видиш сметката на някого, — то и планът би трябвало да е прост. Когато планът е сложен, значи има и нещо друго.

[1] Хищник (англ.). — Б.пр. ↑

Замо се обади в стаята ни в 23:30 и каза, че ще мине да вземе багажа и автоматите ни.

— Онзи от ЦРУ не иска хората в лобито да видят, че излизате на разходка — обясни ми.

Да де. Това е проблемът с провеждането на антитерористични операции от хотел в Пясъчландия — може да има доносници на Ал Кайда, които гледат какво правиш. Чет беше добър в занаята. И освен това май гледаше твърде много шпионски филми.

— Господин Харис иска госпожица Мейфийлд да си вземе балтото — добави Замо.

— Идеално. — Затворих и се обърнах към Кейт. — Имам чудесна новина. Удава ти се случай да си носиш балтото.

Малко след полунощ двамата с Кейт, облечени в жълто-кафяви работни панталони, пустинни кубинки, черни тениски, ловни елечета, бронежилетки и скрити пистолети, се появихме във фойето на хотела.

То бе почти празно и не видях никой от съотборниците.

— Ще погледна отвън — казах на Кейт.

— Не. Чет каза да се срещнем тук.

Кейт, която обикновено е уравновесена, преди да тръгне на опасно назначение, изглеждаше малко смълчана, може би дори разтревожена. Но кой би могъл да я вини за това? Така де, дори само пътуването до летището в такъв час си беше рисковано.

Както и да е, седнахме и зачакахме останалите.

След срещата ни с Чет Бренър се беше обадил по телефона и бе поискал да поговорим. Добра идея.

Бях деветдесет процента сигурен, че в стаите ни няма подслушвателни устройства, но като си спомних, че Чет май ни е подслушвал, и като взех предвид шатрата на СПС на близкия хребет, включих телевизора. Някакъв тип с брада и роба буквално пицеше за нещо и непрекъснато чувах думите „Амрика“, „джихад“ и „маут“, което означава „смърт“.

— Този да не е някакъв комик? — попитах Бренър.

— Молла е — отвърна Бренър.

Всъщност си беше чист задник.

Както и да е, придърпахме три стола и приближихме глави. Бренър започна направо по същество:

— Не съм сигурен относно плана.

Кейт се съгласи и добави:

— Ако аз бях Пантерата, щях да надуша капана.

Като стана дума за пантери, лъвове и други хищници и като си спомних какво беше казал Бък в Сана, им напомних:

— Пантерата винаги ще е предпазлив и нащрек. Но иска да яде.

— Спомних си и думите на Чет. — Ако надуши капан, просто няма да се появи. Така че или ще се хване в капана, или няма да го видим. Не виждам никаква опасност за нас.

Е, разбира се, че *виждах* опасността. Но исках да разбера дали Кейт или Бренър също я виждат.

— Непосредствената опасност не е от Пантерата — каза Бренър.

— А от онзи тип шейх Муса. Той държи всички карти. А не ние, нито ЦРУ, нито дори Пантерата.

Кейт се съгласи с г-н Бренър.

— Нямаме представа каква е тукашната политика, кой на кого дължи нещо и кой кого е готов да предаде.

Съгласих се с това, но реших да продължа да играя ролята на адвокат на дявола.

— Чет и Бък посочиха убедително защо на шейх Муса може да му се има доверие и не виждам никакви пропуски в логиката им. Какво печели той, ако ни предаде на Ал Кайда? Ракети „Хелфайър“. Ще има много повече сметка да гушне нашите пет милиона долара и да се отърве от Ал Кайда и Пантерата. Така не само ще направи американците радостни, но ще зарадва и саудитската кралска фамилия, както и идиотите в Сана. Печалба отвсякъде.

Кейт и Бренър се замислиха и накрая кимнаха, макар и с неохота.

Разбира се, в плана и в по-голямата картина имаше други части и подробности. Например Бренър може да знаеше, а може и да не знаеше, че новата му приятелка Кейт е видяла сметката на човек от ЦРУ. Но дали това имаше връзка с предстоящите събития в Мариб? Може би.

Да не забравяме и Службата за политическа сигурност. Йеменското ЦРУ. Един дол дренки, както се беше изпуснал Бък. Защо Чет не засегна въпроса с йеменските си колеги?

Кейт явно мислеше в същата посока.

— Чет така и не спомена СПС, Бюрото за национална сигурност или йеменската армия — каза тя. — Все едно напълно отписва факта, че дори тази страна си има служби за сигурност. Полковник Хаким знае от затворника къде за последно е видян Пантерата и може да се досети, че отиваме там.

— Така е — съгласи се Бренър. — Като едното нищо може да се окажем изправени срещу армията, БНС или СПС.

— В провинция Мариб властват племената и Ал Кайда, а силите за сигурност на практика ги няма никакви — отвърна адвокатът на дявола. — Така че може би това е причината Чет да не ги споменава. Или пък операция „Чистка“ е била съгласувана с йеменското правителство на най-високо ниво, но нито Чет, нито Бък имат право да споделят политическа информация.

Кейт и Бренър отново кимнаха неохотно.

Достатъчно съм умен, за да не вярвам на собствените си глупости, и определено не вярвах на глупостите на Чет или Бък. Всъщност тук *наистина* имаше и още нещо и започнах да придобивам представа какво е то. Но не толкова ясна, че да я формулирам с думи и да я споделя с Кейт или Бренър или да се изправя срещу Чет и Бък с подозренията си.

Все пак реших да успокоя бойците.

— Освен това Чет и Бък също залагат задниците си наред с нас — казах и се обърнах към Бренър. — В армията никога не би изпратил хората си на мисия, в която самият ти не би отишъл или на която не вярваш. Нали?

Той кимна.

Поиграхме си още малко с темата, докато моллата се нахъсваше до полуда относно Амрика или каквото там. Целият Близък изток е бил сбъркан много преди да дойдем тук и щеше да си остане такъв много след като си тръгнем. И след като всички евреи са се махнали, върху кого да стоварят вината за всичките си проблеми? Върху Амрика. В действителност, както ми беше казал Ал Расул, те мразеха самите себе си. Въпреки това щяхме да им дадем още една причина да мразят *нас*

— гадно убийство, извършено от неверници на свещената земя на исляма.

— Е, трябва да вземем решение — каза Бренър.

— Решението вече е взето — уведомих го. — Освен ако вие двамата не откриете фатален недостатък в плана, а не нещо, което просто изглежда опасно, ще трябва да се качим в самолета и да отлетим за Мариб. Всички сме доброволци — напомних им. — А и знаехме с какво се захващаме.

Бренър ме погледна.

— Бил съм доброволец за мисии във Виетнам и на други места, доста по-опасни от това. Но винаги съм имал момчета, на които мога да се доверя. А тук не разполагаме с това.

— Разбира се, че разполагаме — отвърнах. — С Бък и Чет. Както и със Замо. Не забравяй и безпилотните самолети.

— Джон, и ти си мислиш същото, което си мислим и ние за тази мисия — каза Кейт, която открай време ме познава много добре.

— Може би. Но да си предупреден означава да си подготвен. Ще се наглеждаме един друг, ще държим под око Чет и Бък, ще държим Замо наблизо и ще сме готови да поемем нещата в наши ръце, ако започне да намирисва. Съгласни?

Кейт и Бренър кимнаха.

— Какъв е твоят мотив? — попита ме Бренър. — Освен „Коул“?

— „Коул“ е достатъчен мотив. Но като махнем него, всички ние сме в този бизнес, а той не е от безопасните. Никога не е бил и никога няма да бъде. Виж Бък. Залагал си е топките повече от трийсет години. Виж дори Чет, живял в този кенеф три години, за да отмъсти за „Коул“. И ти, Пол, си се изправял срещу опасности през по-голямата част от живота си. Същото се отнася за Кейт. Това не е кариера, а призвание. Не е заплата, а живот. Просто правим родината си малко по-сигурно място — заключих аз. Освен това имам голямо его, но не го споменах.

Бренър кимна.

— Аз още съм за. Просто исках да видя дали вие двамата разбирате проблемите около плана и мисията.

— Всички ги разбираме — рече Кейт. — И се радвам, че поговорихме за това. Ще сме нащрек за проблемите. — Погледна ме, после се обърна към Бренър. — Джон всъщност харесва, когато отгоре му спускат лоши планове. С нетърпение очаква да промени замисъла,

да спаси мисията от пълен провал и да покаже на всички колко е хитър.

Абсолютно невярно. Просто така се случва. Както и да е.

— Е, всяко нещо по реда си — казах. — Първо трябва да стигнем до летището, без да са ни отвлекли.

Всички станахме.

— Ще се видим долу — казах аз и Бренър си тръгна.

Онзи от телевизията се навиваше до скъсване и си помислих, че всеки момент ще изкука като онзи водещ от „Телевизионна мрежа“. Зачудих се дали „Вечерни новини с лудия молла“ се радват на висок рейтинг.

— Джон?

Изключих телевизора.

— Да, скъпа?

— Знам, че знаеш какво правиш.

— Абсолютно.

Нямах си и представа.

— И ти се доверявам.

— Умен ход.

— Мисля, че Пол все пак има основателни опасения — каза тя.
— Но недостатъчни, за да се откаже.

— И да го направи, всъщност нямаме нужда от него. — И за да се проявя като гаден провокатор, добавих: — Пък и знам, че няма да си помислиш лошо за него, ако подвие опашка и се скрие зад стените на посолството.

— Ти си абсолютен задник.

— Аз съм алфа-мъжкар в А-отбора. Ще убием Пантерата, после ще идем във Вашингтон да ни стиснат ръцете. Може да си вземем една седмица отпуск и да я прекараме на нудисткия плаж в Сен Мартен.

Там поне нямаше да е нужно да се тревожим за мюсюлмани. А дори да ги имаше, къде щяха да скрият пистолет или колан бомба?

Тя не отговори, но все пак ме целуна.

Напъхахме някои неща в торбите и Замо се обади да каже, че ще мине за багажа и автоматите. И ето ни сега във фоайето да чакаме останалите от А-отбора.

Мобилният ми телефон, който работеше в близост до ОССИ, издаде мелодичен звън.

Погледнах есемеса. *На паркинга.*

Излязохме и отидохме до неосветения паркинг пред хотела, където един морски пехотинец разхождаше куче за издирване на бомби.

— Къминс, търси! — заповяда водачът, когато приближи джиповете. Добро куче. Едно пътуване от хиляди километри може да приключи бързо, ако колата ти се взриви при завъртането на ключа.

Къминс, изглежда, остана доволен от джиповете, но заръмжа към Чет. Явно не понасяше хора от ЦРУ. Или може би беше надушил кат. Между другото, Чет се беше преоблякъл в тъмни дрехи и бе успял да си намери обувките. Нещата явно ставаха сериозни.

Двамата шофьори от ДСС в Сана, единият от които Майк Касиди, натовариха багажа ни и ни подадоха пушките.

— Максимална скорост, никакво спиране — каза Бренър. — Дръжте оръжието в готовност.

Ясно. За всеки случай. Ако попаднем на четирийсетте типа от Ал Кайда, тръгнали към хотела.

Бренър, Бък и Чет се качиха в предната кола, а аз и Кейт седнахме на задната седалка на другата със Замо отпред и Майк зад волана.

— Мислех си, че съм приключил за днес — каза Майк.

— И аз така.

Джипът на Бренър потегли и го последвахме — минахме покрай бригадата на йеменската армия, която се грижеше за столовете на поляната.

— Отиде ли при доктор Клеър? — попитах Замо.

— Да.

Дрън-дрън. Някои мечтаят за рана, с която да се скатаят, а други като Замо ги раняват и те се страхуват, че това ще им прекъсне купона.

Зачудих се какво ли мотивира Замо. Може би обичаше да убива джихадисти със снайперистката си пушка. Малка, но все пак радост.

Понесохме се по тесния лъкатушеш път между хълмовете и скалите над плажа. Нямаше други коли и се движехме в средата на шосето със 120 км/ч. Когато изкачихме скалите и излязохме на равно, шофьорът на Бренър натисна педала и Майк последва примера му.

Последвахме водещата кола в летището и профучахме покрай пункта на охраната, без да спрем, след което излязохме от пътя към терминала и продължихме през прахоляка към пистата.

На пистата чакаше двумоторен самолет с високи криле. Трябваше да е нашият „Туин Отър“. Беше боядисан в монотонно сиво, официалния цвят на „Шпионеър“, а малките знаци по опашката бяха почти неразличими — друг признак, че е самолет на Компанията. Освен това стъклата на пилотската кабина бяха тъмни и когато приближихме, видях, че щорите на прозорците на салона са спуснати и вратата е затворена.

Докато приближавахме, светлините в кабината светнаха, двигателите изреваха и двете витла започнаха да се въртят.

Джиповете спряха до самолета и всички се изсипахме навън.

— Успех — каза Майк.

— Чул те Господ.

Бързо взехме багажа си, в това число снайперистката пушка на Замо, няколко раници и тежък брезентов чувал, в който се надявах, че има готова долнопробна храна и допълнителни боеприпаси. Щом приближихме самолета, вратата се отвори и един от пилотите спусна къса стълба. Докато се качвах, погледнах назад и видях, че двамата шофьори ни прикриват с автоматите си.

В слабо осветения салон имаше двойна редица седалки отдясно и единична отляво, общо за около петнайсет души. При опашката покрай стената имаше две пейки, една срещу друга, вероятно за подремване. Чет посочи открития багажен отсек вдясно от вратата и метнахме там торбите и оръжията си. Междувременно Чет прибра стълбата, затвори вратата и ни каза да се настаним на седалките отпред. После влезе в кабината и разговаря няколко секунди с пилотите, след което се върна и седна на седалката срещу Бък в редицата пред Кейт и мен. Бренър и Замо се бяха настанили на

единични седалки от другата страна на пътеката, така че товарът на самолета изглеждаше разпределен правилно и можехме да излитаме.

Светлините в салона угаснаха, интеркомът изпраща и един от пилотите поздрави пътниците си с: „Добре дошли на борда“ и ни предупреди с: „Пригответе се за излитане“.

И благодаря, че избрахте „Шпионеър“. Забелязах също, че не се представиха с имената си. Дори с малките. Фирмена политика.

Двигателите изреваха и докато самолетът набираше скорост по пистата, закопчяхме коланите. За по-малко от десет секунди машината изведнъж насочи нос нагоре и се озовахме във въздуха. Самолетът сякаш напругаше всичките си сили, за да се издигне под възможно по-голям ъгъл.

Пресегнах се през Кейт, дръпнах щората на прозореца и погледнах надолу към светлините на Аден и пристанището, където бе започнало всичко. Ако капитан Кърк Липолд беше предупредил приближаващата лодка и бе стрелял пред носа ѝ, нямаше да идвам тук нито преди две години и половина, нито сега. Естествено, щях да съм някъде другаде. Тая нашата работа просто няма край.

Земята се отдалечаваше бързо. Насочих вниманието си към съседката ми по място и я попитах:

— Как я караш?

— Може ли да се върнем, за да си взема стомаха?

Знаех си, че все някога ще започне да вижда смешната страна на антитерористичните операции в най-шибаните страни на света.

— Това е нищо — уверих я. — Почакай кацането.

— Много смешно.

— Просто се опитвам да облекча момента.

— Опитай да скочиш тогава.

Както и да е, няколко минути след смразяващо краткото излитане пилотът, без да престава да се издига, зави рязко надясно. Самолетът се разтресе и Кейт се вкопчи в дръжките на седалката.

— Съжалявам, приятели — каза интеркомът. — Имаше трафик пред нас.

Мразя самолети да се блъскат наред въздуха.

— Ще летим на тъмно — обяви пак пилотът или може би беше вторият пилот. — Никакви външни светлини. Моля да спуснете щорите, ако решите да включите нощното осветление.

Спуснах щората.

След няколко минути излязохме от побеждаващото гравитацията издигане и самолетът изравни. Включих лампата над седалката и се огледах към пътеката за количката с напитки.

Пилотът отново заговори по интеркома:

— Мариб се намира почти право на север, но за съжаление забравих да предоставя летателния си план на властите. — И се изкиска. Малка пилотска шега в ЦРУ. — За да заблудим евентуалните наблюдатели, ще поемем на северозапад към Сана, а когато приближим града, ще се спуснем под обхвата на радара и ще продължим на изток към Мариб. Мариб има летище, така че ако някой си мисли, че сме тръгнали натам, ще реши, че ще кацнем именно на него.

Естествено. Никой не би си помислил, че сме толкова тъпи, че да кацаме на шосе в тъмното.

— Атмосферните условия са добри — увери ни също така пилотът. — Можем да разчитаме на лунната светлина, а освен това разполагаме с прибори за нощно виждане за кацането.

А парашути имаме ли?

— Полетът ще продължи около два часа и половина.

Е, май операция „Чистка“ беше стигнала точката, от която нямаше връщане.

Всъщност двамата с Кейт бяхме стигнали до тази точка, когато влязохме в кабинета на Том Уолш, за да поговорим за Йемен.

И ето ме тук.

И ето ни всички тук — шестима души, които нямат много общо помежду си, освен една цел — да убият един гаден тип. Ще излъжа, ако кажа, че нямах опасения за всичко това, но ще излъжа също, ако кажа, че не очаквах с нетърпение да нанеса удара. Нали това бе причината да дойда. Добре де, една от причините.

ОСМА ЧАСТ МАРИБ, ЙЕМЕН

54.

Пилотът съобщи, че сме на височина четири хиляди метра и че можем да се подкрепим със запасите в хладилника отзад.

Всички станахме и си взехме безалкохолни напитки и вода, след което Чет ни покани да седнем на поставените една срещу друга пейки. Замо нямаше желание да научава какво има да каже Чет, така че се върна на мястото си с д-р Пепър^[1]. Въобразявах ли си, или лявата му ръка като че ли не се движеше нормално? Така де, ако те улучат така, с травма на меките тъкани, ръката ти изтръпва, а може и да се инфектира. Страхотно. Снайперист с едната ръка извън строя.

Както и да е, Кейт, Бренър и аз седнахме на едната пейка, а Бък и Чет се настаниха срещу нас. Чет запали осветлението и видях, че държи папка — в ЦРУ ги наричат досиета просто за да се покажат позтънчени от ФБР.

Чет заговори на фона на монотонното бръмчене на двигателите:

— Това е психологическият профил и биографичен анализ на Булус ибн ал Дервиш. Съставян е от екип психолози и следователи от ФБР и ЦРУ през последните три години, откакто идентифицирахме господин ал Дервиш като основен заподозрян в атаката срещу „Коул“. Докладът се основава и на разговори с родителите на заподозрения, с по-малката му сестра, със съученици от училището и колежа, учители, възпитатели, мюсюлмански духовници и други, които са познавали тоя кучи син в Щатите.

— Приятелки? — попитах аз.

— Само една, доколкото ни е известно.

— Това е проблемът. Не е чукал достатъчно.

— Джон, моля те!

Кой ли каза това?

Чет обаче се съгласи.

— Младежите без жени са проблем в тази култура и това често води до агресивност и друго ненормално поведение при мъжете.

— Именно.

Ако съм загорял, ставам зъл.

— Може да ви се струва, че не е необходимо да знаете всичко това, като се има предвид, че ще елиминираме обекта — продължи Чет. — Реших обаче, че ще го намерите за интересно, може би за бъдещи назначения. И може би също така ще ви е любопитно да разберете какво става в главата, която ще пръснем.

На мен ми беше любопитно. Както ми беше любопитно и какво става в главата на Чет.

— Освен това, ако научите как ал Дервиш е стигнал до сегашното си положение и състояние, ще разберете защо смятам, че ще дойде на срещата с шейх Муса и ще се прости с живота си.

Както казах, Чет беше като глътка чист въздух след четирите ми години работа с агенти на ФБР, чиито действия, като подопечни на Министерството на правосъдието, трябваше най-малкото да *изглеждат* законни. Като при Хауард. А също и при Кейт. Аз обаче работех върху Кейт. От друга страна, ЦРУ правят много малко публични изявления и затова не са развили политкоректен речник за обществена консумация. Може би нямаше да е зле да попитам Чет за работа. Сигурен бях, че мога да обясня защо на жена ми ѝ се е наложило да убие един от колегите му.

— Обектът, както се нарича в този доклад, е роден в Ню Джърси от родители от Йемен — уведоми ни Чет. — Както казах, той има помалка сестра, Хана. Баща му Джурджи беше и е успешен вносител и търговец на едро на блискоизточни стоки и всеки ден пътува до офиса си в Нюарк. Използва името Джордж, което е Джурджи на арабски. Майката Сабрия е домакиня. Живеят в голяма викторианска къща в крайбрежната част на Пърт Амбой, където повечето представители на работническата класа трудно биха си позволили да живеят.

Точно така. Бях виждал къщата на снимка.

— Между другото Булус означава Пол, но обектът никога не се е представял като Пол на хора, които не говорят арабски — продължи Чет. — Не бива да си правим големи изводи от това, но все пак е интересно, че баща му нарича себе си Джордж, а имената на майка му и сестра му не правят особено впечатление, тъй като звучат западно.

Да бе. Един психиатър може да посвети цял работен ден на този въпрос. По-важното бе, че след няколко дни Булус щеше да бъде известен като Майит — Мъртвия.

— Семейството ал Дервиш и семейството на майка му в Йемен са градски жители от Таиз и са останали там. Помолихме СПС да държат двете семейства под наблюдение, но от това не излезе нищо. Сигурен съм, че заподозреният не посещава Таиз, за да навести роднини. Старият господин ал Дервиш, Джордж, изпраща пари на близките си и на близките на жена си и от време на време ги е посещавал по бизнес, но след атаката срещу „Коул“ не е стъпвал в Йемен.

Ясно. Войната разделя семейства и къса връзки, а за емигранта родината може да се окаже опасно място. Джихадисти като Булус пък, които се връщат у дома, откриват, че не могат да отскочат до чичо Абдул за чаша чай. Оказват се сами. С изключение на приятелите им с калашниците.

— Семейството в Пърт Амбой поддържа дома си халал. Четат Корана и посещават една джамия в централната част на града — продължи Чет. — Джамията не е привличала вниманието на властите. Същото се отнася и за семейство ал Дервиш. Господин и госпожа ал Дервиш понякога са посещавали коктейли, организирани от техни приятели християни.

Надявам се да са отвърнали на жеста с покана на кат.

Чет обърна на следващата страница и продължи:

— Обектът е посещавал държавни училища и е имал малко приятели в основното училище и гимназията, вероятно защото е живеел извън мюсюлманска общност. Хората, с които разговаряхме обаче твърдят, че социалната му изолация е била по негов избор, а не резултат от никакви предразсъдъци на останалите. Като възможно доказателство за това може да се посочи фактът, че родителите и сестрата на обекта са имали приятели и социални контакти в немюсюлманската общност. Ако приемем това за вярно, то може би обектът погрешно е виждал предразсъдъци и враждебност и е реагирал по съответния начин, като е задълбочавал социалната си изолация.

Ясно. Малкият Булус е бил гневно, нещастно и шантаво хлапе и това го е превърнало в основна мишена за другите хлапета. И именно затова е искал да стане терорист, когато порасне.

— Обектът като че ли е игнорирал факта, че родителите и сестра му се интегрират добре в общността, и аналитиците смятат, че това

показва неговата тенденция да изключва онези реалности, които не се вписват в предварително формулираните му схващания.

— Това се отнася за половината население на планетата — обади се Кейт.

— При обекта обаче се стига до крайност — каза Чет. — Все пак, за да сме обективни, трябва да приемем, че като мюсюлманин той може да се е сблъскал с известни предразсъдъци.

Възможно е. Но начинът, по който се справяш с тях, определя дали ще продължиш напред и ще осъществиш американската мечта, или ще се превърнеш в американски кошмар.

— С две думи, обектът винаги е гледал на себе си като на аутсайдер в американското общество и не е изпитвал вяност към страната, в която се е родил. Разбира се, неговото отчуждение и гняв са се подсилвали от ежедневните новини, които подробно описват терористични актове в страната и чужбина, войните в Ирак и Афганистан, напрегнатите ни отношения с ислямските страни и така нататък.

Освен ако не слушаш Националното обществено радио.

— Младежите лесно се впечатляват и са чувствителни — напомни ни Чет. — Има цяло поколение родени в Америка мюсюлмани, които растат във враждебна според тях обстановка, особено след единайсети септември. Ироничното в случая е, че техните родени другаде родители са се интегрирали по-добре, тъй като сами са взели решението да станат американци. Повечето от тях са доволни от това решение, а ако не са, могат да се върнат в страните, от които са дошли. Децата нямат тази възможност и затова понякога се чувстват като в капан и обвиняват родителите си, че са ги довели в Америка, или заради това, че са родени в Америка. За разлика от по-ранните имигранти, тези деца понякога гледат романтично на страната на прадедите си и си мислят, че биха били по-щастливи, ако никога не са я напуснали. Смятаме, че точно това е станало и с Булус ибн ал Дервиш, ако съдим по неговите твърдения, писмата и имейлите му, както и по дългите многословни речи, които е записвал и разпространявал.

— Значи мама и тате са виновни за всичко — заключих аз.

— Като начало — каза Чет. — В колежа напълно се отчуждил от родителите си, което е крайно необичайно за тази силно свързана със

семејството култура.

— Но ал Дервиш сто на сто знае, че родителите му се опитват да му спасят задника — отбеляза Бренър.

— Това няма значение — отвърна Чет. — Той не им благодари за възможността за по-добър живот в Америка, а ги обвинява, че са отишли в християнския свят и живеят сред неверниците. Родителите всъщност са го прецакали, но не по начина, по който той си мисли — добави Чет. — Като техен единствен син, което е рядкост в традиционните мюсюлмански семејства, те са го гледали и са му угаждали по същия начин, по който го правят повечето западни родители. Може би са изпитвали вина заради решението си да живеят в Америка и са свръхкомпенсирани, като са го карали от малък да играе бейзбол или нещо подобно.

— Виждаме много подобни ситуации в работата си — отбеляза Кейт. — Млади мюсюлмани, попаднали между два свята. Американската култура не им пасва така добре, както на други имигранти, и реакцията им е алиенация, която в крайна сметка води до радикални уебсайтове, а после и до радикални приятели.

Точно така. Освен това Америка е *свръхсилата* и води война срещу исляма, така че американците мюсюлмани възприемат себе си като съседи на врага. И понякога са прави.

Самолетът бръмчеше монотонно. Чет прелистваше досието и също говореше монотонно за детството и юношеството на малкия Булус.

— Обектът е бил третиран като принц вкъщи, като аутсайдер в училище и като мишена по улиците на Пърт Амбой. Определено е вървял към беда, но не такава, каквато обикновено свързваме с един гневен и отчужден юноша. Можете да повярвате на този анализ — добави Чет. — Ако се случи обектът да бъде изправен пред съда, ще чуете същите глупости в съдебната зала и медиите прилежно ще ги отразят. Затова никой никога няма да научи как и защо умът на ал Дервиш е бил размътен от едно жестоко, бездушно и изпълнено с предразсъдъци общество.

Бях напълно съгласен, че може би е по-добре да премахнем обекта, вместо да го задържаме и да повдигаме обвинения срещу него — убийството определено бе много по-лесна работа. За протокола обаче попитах:

— Той разполага ли с информация, която можем да използваме?

— С много — отвърна Чет. — Но правният му статут на американски гражданин го поставя в неловка позиция, също като нас. Би трябвало да му съобщим правото му да мълчи и той ще направи точно това. Да не забравяме също, че родителите му са се погрижили за адвокати и тъй нататък. Така че...

Ясно. Г-н ал Дервиш като американски гражданин с правото да не бъде отвеждан на тайно място и разпитван, представляваше проблем. Затова, както бях познал от самото начало, Булус ибн ал Дервиш трябваше да бъде премахнат. Няма човек — няма проблем.

Чет продължи с годините в колежа.

— Въпреки проблемите си в държавното училище обектът е добър ученик и е приет в Колумбийския университет, който, както знаете, е едно от най-добрите учебни заведения в страната.

— Ти къде си учил? — попитах Чет.

— В Йейл.

— Значи ти и обектът имате нещо общо — посочих. — И двамата сте от Бръшлянената лига.

Чет пропусна коментара ми покрай ушите си и продължи:

— Коефициентът му на интелигентност е на практика като на гений: попада сред първите два процента от населението и е можел да влезе в Менса, но в колежа не е влизал никъде, освен в мюсюлманската група в кампуса и в джамията.

Зачудих се дали скапаният обект не е по-умен от мен. Не мисля, че ми се е случвало да срещам или да убивам някой по-умен от мен. Това се очертаваше да е интересно.

— Да си гений не означава, че си умен, щастлив или успял — продължи Чет. — Всъщност понякога става точно обратното. Проучванията показват, че хората с много висок коефициент на интелигентност често са нещастни, отчуждени от обществото, не понасят хора с по-ниска степен на интелигентност, ядосват се колко глупав и невеж е светът около тях и като цяло са погълнати от себе си и не се доверяват никому. Доверяват се единствено на себе си и рядко се вслушват в съветите на другите.

Защо ли всички ме гледаха?

— Всичко това е свързано със събитията, които биха или не биха се случили през следващите няколко дни — продължи Чет. —

Смятаме, че Булус ибн ал Дервиш ще пренебрегне съветите и предупрежденията на помощниците и приближените си за срещата с шейх Муса. Основният му двигател е омразата и онова, което възприема като отмъщение срещу Америка за атаките ни срещу исляма, като отмъщение за американското военно присъствие на свещената земя на страната му и на другите ислямски страни. Някъде дълбоко в подсъзнанието си той помни всички гадости на съучениците си в Пърт Амбой, така че за него това е време за разплата. „Коул“ също е бил разплата, но не лична. Дори не е бил там, за да види как умират американците — и както знаете, дори не е успял да види видеозапис на атаката. Но този път... Е, сега е шансът му да се добере до петима живи американци, негови бивши сънародници, които му напомнят за всички онези години отчужденост. Ако се случи да попаднете... да попаднем в ръцете му, не се надявайте на бърза смърт.

Това вече ми беше известно. Всъщност можехме да очакваме месеци или години брутален плен, докато на Пантерата не му писне да си играе с уловените мишки и не реши да ни отреже главите. Погледнах Кейт, Бък, Бренър и Чет и си помислих какво ли ще е да прекарам години наред затворен с тях. На Пантерата дори няма да му е нужно да ме измъчва; няколко седмици с Чет и Бък спокойно можеха да ме довършат.

— През годините в колежа обектът не се отличавал с нищо, но вероятно точно това е периодът, когато е станал радикален — продължи Чет. — Както може би знаете, в Колумбийския университет има много студенти евреи, а по принцип се знае, че те, както и повечето студенти като цяло, са, да го кажем така, прекалено толерантни по отношение на относително малобройните мюсюлмански студенти. На пръв поглед това би трябвало да отвори очите на ал Дервиш за идеята, че не всички са срещу него или срещу мюсюлманите. Той е можел да се впише много добре в колежа, да стане по-щастлив и да си намери приятели от друга вяра. Вместо това той загърбва откритата и либерална атмосфера на кампуса и се оттегля в ограничения свят на мислещи като него приятели мюсюлмани в и извън кампуса. Интересното е, че за да угоди на баща си, завършва икономика, но за втора специалност избира ориенталистика.

Ама че ирония — да изучава собствената си култура в американски университет.

— Освен това посещава курсове по арабски, за да усъвършенства езика — продължи Чет, — и живее извън кампуса в апартамент с други студенти мюсюлмани, родени в Америка и чужбина, които спазват молитвените часове, постите и другите предписания на религията. Изучава Корана... може да се каже религиозно... и се представя добре в курса.

Младият Булус не е бил точно Джо Колежанина. Така де, всеки американец знае, че човек отива в колеж, за да се напива, да спи с момичета и да доведе родителите си до сърдечен пристъп. Този идиот обаче беше учил, представете си! Изненадах се, че още тогава не е привлякъл вниманието на ФБР като потенциален подривен елемент. Но може и да са го надушили.

— Някакви проблеми със закона? — попитах аз.

— Само веднъж. Покрай приятелката си. Ходел с европейска мюсюлманка от Босна, която възприела американския начин на живот — обясни Чет. — Не била религиозна, нямала нищо против да пийне от време на време, обличала се западно и явно е правила секс извън брака. Това е интересно, тъй като във всяко друго отношение господин ал Дервиш бил ревностен мюсюлманин, а се забъркал с дама, която не била точно идеал за правоверна жена според стандартите на исляма.

Бях щастлив да науча, че дори мюсюлманите фундаменталисти мислят с оная си работа. Лъч надежда във войната срещу тероризма.

— Разговаряхме с дамата в дома ѝ в Манхатън, но тя не ни каза много, освен че Булус не бил от най-забавните. Били приятели два семестъра, после тя прекратила връзката и започнала да се среща с немюсюлманин. По-точно с християнин. Тогава господин ал Дервиш прибягнал до насилие, тоест физически я нападнал в апартамента ѝ, някой се обадил в полицията и го арестували. Дамата обаче отказала да повдигне обвинение и случаят бил приключен.

Ясно. Преди да стана детектив от отдел „Убийства“, бях разглеждал десетки случаи на домашно насилие. Повечето от замесените в тях типове обикновено изникваха отново, обикновено във връзка с друго насилие. Г-н ал Дервиш също бе изникнал отново — и то как.

Чет продължи и разбрахме, че през четирите си години в Колумбийския университет ал Дервиш наистина не се е проявил с нищо особено. Един преподавател го описвал като „навъсен“, друг като

„свит“. Един студент мюсюлманин обаче бе използвал определението „врящ“. Повечето му колеги изобщо не го помнели. Не можеше да се каже, че е бил тартор в кампуса, нито пакостник. Интересно, но никой не си спомнял да е пускал антиамерикански забележки или да е правил антисемитски изявления. Останах с впечатлението за младеж, който е кротък пред другите, но отвътре е изпълнен с гадости. Като тиктакаща бомба с часовников механизъм.

— Този сблъсък със закона — арестът, регистрирането, което вероятно е включвало и претърсване на голо, нощта в ареста — явно е оставил дълбок отпечатък у него. Според неколцина негови колеги той станал още по-затворен и изпаднал в дълбока депресия.

Естествено. За едно обикновено хлапе от средната класа подобно изживяване е особено разтърсващо. Добрата страна е, че повечето си изкарват акъла достатъчно, за да станат послушни. Но както казах, когато се страхуваш, после на мястото на страха идва гняв и се опитваш да си отмъстиш. Ако попаднеш в ръцете на този тип, май щеше да е по-добре да не му споменавам, че съм бивше ченге. Но пък бях сигурен, че той вече го знае.

— Интересно е да се отбележи, че макар да е посещавал доста радикални сайтове, ал Дервиш като че ли не е бил под влиянието на конкретен фундаменталистки или радикален религиозен наставник, както става с повечето други младежи като него — продължи Чет. — Нашите психолози смятат, че се е възприемал като вдъхновение за самия себе си и е напълно възможно да е вярвал и да вярва и сега, че е ръководен свише.

Ясно. От ония, дето чуват гласове. Имал съм си работа с такива. Плашещи типове.

— Не знаем обаче дали е от този вид побъркани — добави Чет. — И никога няма да разберем.

— Е, ако падне в капана, ще знаем, че никой свише не го е предупредил — обадох се.

— Добра забележка — призна Чет. — Ако се запознаете с живота на хора, които са станали силни диктатори и масови убийци, ще откриете, че много от тях са били като този кучи син — гневни обсебени социопати, които обаче в същото време са били кротки като момчета и младежи, сякаш са изчаквали момента, когато ще могат да се освободят от ограниченията на обществото и закона.

Ретроспективно изглежда почти неизбежно, че ал Дервиш е щял да се върне в Йемен — страна, която споделя много от схващанията му и която е достатъчно неработеща, за да му даде възможност да спечели малко власт и влияние. С други думи, в Америка е бил кръгла нула, но в Йемен е запълнил вакуума във властта и се е превърнал в уважаван и бъдещ страх лидер. Ироничното е, че като американец, или ал Амрики, както казват арабите, гражданството му го откроява от останалите и печели тяхното доверие. Както и донякъде уважението им.

Естествено. Всички други са родени, живеят и ще умрат в този кенеф. Булус ибн ал Дервиш обаче идва от Амрика да спаси народа си и да му служи и това изглежда страхотно. *Наистина* имаше ирония. Освен това кучият син познаваше от личен опит Америка, този враг номер едно на исляма. Спомних си какво ми беше казал Ал Расул. Пантерата е мултикултурен и конфликтите са в главата му. Запитах се на какъв ли език сънува. Може би зависеше от сънищата. Мокрите са на английски, а онези с избиването на американци — на арабски.

— Броят на родените или отраснали в Америка мюсюлмани, които се връщат в земите на прадедите си и стават лидери в джихадисткото движение, нараства — уведоми ни Чет. — Ако трябва обаче да сме честни, много американски мюсюлмани се връщат в тези страни, за да вършат добро.

— Точно така си мисли и ал Дервиш — отбелязах аз.

— Може би. Само че греши. Той е болно кутре.

— Определено смърди — съгласих се.

— Като отявлан мегаломан, Булус ибн ал Дервиш не се задоволява да е само лидер на Ал Кайда на Арабския полуостров — продължи Чет. — Според един изменник на Ал Кайда, който го познава, ал Дервиш има по-големи амбиции. Той се вижда като върховен лидер на Йемен. Блудният син се завръща и се нагърбва с бъдещето на страната си. Той иска да обедини и пречисти Йемен, да избие или изрита всички чужденци. И междувременно да заличи всякаква политическа опозиция, в това число прозападната интелигенция в градовете, след което да се заеме с въоръжената опозиция като бунтовника ал Хути, племенните шейхове и главатари, както и сепаратистите от Южен Йемен.

Доста работа му се очертаваше. Но може би щеше да му хареса.

— Ал Дервиш иска да възстанови шериата в Йемен и да превърне страната в средновековна теократична държава.

— Как можем да му помогнем? — поинтересувах се аз.

Чет кимна в знак на разбиране, а може би и на съгласие. Мисля, че на всеки в този бизнес повече или по-малко му е писнало да се опитва да спаси тези хора от самите тях. Това е неблагодарна задача, която обикновено дава обратни резултати. Ако ги оставим да се оправят сами, със сигурност ще си намерят век, в който се чувстват комфортно — може би десети, — и ще си живеят в него.

Проблемът са задниците като Бен Ладен и ал Дервиш, които се занимават с атаки срещу Запада. Ако бяха умни, щяха да престанат с тези гадости и Западът нямаше да им обръща внимание — стига петролът да продължи да тече.

Чет тъкмо стигна до тази тема.

— В момента йеменският петрол не е важен за нас, но геолозите смятат, че в Ар Руб ал Хали, или Пустия район, има голямо находище, което се намира на неуточнената граница със Саудитска Арабия. Искаме да контролираме този петрол заедно със саудитците — добави ненужно.

Естествено, че искаме.

— Като се изключи това, ако ал Дервиш успее да вземе властта в Йемен, според политическите ни анализатори страната ще се превърне в тренировъчен лагер на Ал Кайда, подобно на Афганистан, а американецът Булус ибн ал Дервиш със сигурност ще изнася за Америка не петрол, а насилие. Именно *това* е залогът, освен отмъщаването за „Коул“ — каза Чет.

Ясно. Нещата винаги се свеждат до петрол и защита на страната от тероризъм. Това с тероризма го разбирам. Колкото до петрола... ами, колко му е да произвеждаме повече алкохол от царевица. Става и за пиене.

Както и да е, Чет смени темата.

— В Ал Кайда Пантерата е известен и като ал Амрики, Американеца. Странно, но прозвището не е неодобрително. В Ал Кайда и други ислямистки групировки има доста хора, известни като ал Амрики. Доколкото обаче знаем, господин ал Дервиш не харесва този прякор. Може би му напомня, че е аутсайдер тук, също както е бил аутсайдер в Америка.

Целият му живот е можел да е различен, ако просто се беше наричал Пол или дори Ал.

— Според нашите източници ал Дервиш често не забелязва някои нюанси в йеменската култура, общество и дори език, което е разбираемо за човек, прекарал първите си двайсет и пет години в друга култура. Ал Дервиш се опитва да компенсира това, като се прави на по йеменец от йеменците и на по-правоверен от моллите. Но в крайна сметка той не е свързан с определено племе, не се е родил в кирпичен коптор, не дъвче кат и най-важното — не е възприел от баща си или роднините си онзи войнствен нрав, който е така обичаен тук. И въпреки всичко е изминал дълъг път, най-вече защото се е проявил като успешен джихадист и защото Ал Кайда е изгубила толкова много лидери в битки и атентати — израелски бомби, американски „Хелфайър“ и различни злополуки. — Чет се усмихна, потупа се мислено по рамото и добави: — Освен това може би понякога ал Дервиш мисли логично като американец и следователно е взел някои добри за кариерата му решения. А и също има известен късмет в убиването на хора.

— Мисля, че е повече от късмет — каза Бренър. — Атаката срещу „Коул“ беше провал на разузнаването от наша страна.

Като член на разузнавателна служба Чет не хареса тази забележка и премълча. Е, той бе тук не само за да отмъсти за „Коул“, но и да възстанови репутацията на своята Компания. Всеки е подбуждан от нещо.

Чет продължи с линията на мисленето си.

— Представете си един американец от италиански произход, например от Ню Джърси, който се връща в Сицилия на предците си, за да влезе в мафията. Акцентът и поведението му са неправилни, но съзнанието и сърцето му са на правилното място. Подобни хора могат да бъдат приети и дори да им се има доверие, но в крайна сметка... ами, различни са.

Именно. Можеш да извадиш момчето от Ню Джърси, но не и Ню Джърси от момчето.

— Американското минало на ал Дервиш впечатлява повечето йеменци, но не и бедуините, които не биха се доверили на никой, роден и отгледан извън исляма. Шейх Муса не е впечатлен от него и това е причината да предаде ал Дервиш — понеже е ал Амрики.

Сигурно. Но А отборът се състои от *истински* американци. Тоест християни и всичко останало. Помислих си, че Чет прекалява с анализите. Но пък това си е характерно за ЦРУ.

— Колкото до момента с воина, ал Дервиш е успял по свой начин да стане главатар. Сигурен съм, че е присъствал при убиването на белгийските туристи и че е водил своите джихадисти в атаки срещу саудитски войници по границата. Поради някаква причина обаче не е повел провалилата се атака срещу инсталацията на „Хънт Ойл“. Може би Бог му е казал да стои настрана, но съм сигурен, че с това не се е представил добре в очите на бойците си. Освен това Пантерата току-що претърпя нов провал с неуспешната засада срещу конвоя. Така че когато шейх Муса поиска Пантерата да отиде на срещата и да участва в преговорите за продажбата на американците, Булус ибн ал Дервиш, особнякът от Пърт Амбой, няма друг избор, освен да отиде, да влезе в ролята на Пантерата и да се срещне с великия племенен шейх на равни начала, като мъж с мъж, йеменец с йеменец, главатар с главатар. Това е моят анализ — завърши Чет.

Или той беше прекарал прекалено дълго тук, или аз, защото някои от чутиите неща ми се виждаха смислени.

Самолетът продължаваше полета си към Мариб. Ние седяхме, отпивахме от напитките си и си мислехме за Булус ибн ал Дервиш. Убиването на този тип щеше да е добро за всички, може би дори за самия г-н ал Дервиш, който като че ли не се радваше особено на живота. Но когато убиваш тези типове, те се превръщат в мъченици и продължават да живеят и след смъртта.

Но може би в крайна сметка мястото му бе именно там. На оня свят. Да си спомни за „Коул“.

— Някакви въпроси? — попита Чет. — Коментари?

Никой нямаше нито въпроси, нито коментари, така че се върнахме по местата си.

— Чет е прекалено самоуверен — каза ми Кейт. — Това лесно може да тръгне в лоша посока.

— На всички ни е известно.

Е, дали получих отговор на въпроса си? Как може някой, роден в Америка, в свободно и открито общество, човек, отгледан с любов и в удобства и обучаван в либерална атмосфера, да стане шибан терорист и убиец?

Може би. Но не напълно. Отговорът не беше само във външните фактори. Отговорът бе заровен дълбоко в главата на Булус ибн ал Дервиш. Умът изключва външната реалност или я възприема различно и намира оправдание почти за всичко.

Независимо какво общество създадем, терористите, убийците, грубияните, насилниците, сексуалните престъпници и всички други боклуци винаги ще са с и около нас.

Така че не, още не знаех как Булус ибн ал Дервиш е стигнал там, където беше сега, нито какво се е случило през дългото му и странно пътуване от Пърт Амбой до Мариб. Само той знаеше това.

Но в крайна сметка нямаше значение. Важно беше само да умре час по-скоро.

Големият тронав „Отър“ летеше през нощта към срещата ни с Булус ибн ал Дервиш, който сега сигурно спеше, без да осъзнава, че участта му е обсъдена и решена. Или някой — може би гласът в главата му — го беше предупредил и *нашата* участ бе решена. Скоро щяхме да разберем.

— Кацане след един час — обяви пилотът.

Мобилният ми телефон, който работеше в близост до ОССИ, издаде мелодичен звън.

[1] Марка безалкохолна газирана напитка. — Б.пр. ↑

В салона цареше пълен мрак и не можех да видя дори седящата до мен Кейт, но се държахме за ръце. Запитах се дали Чет и Бък също не се държат за ръце в тъмното.

Усещах как скоростта и височината ни намаляват и се пресегнах през Кейт да повдигна щората. На земята нямаше никакви светлини, но луната осветяваше сребрист пейзаж от назъбени хълмове. Прецених, че сме на около хиляда метра височина и се движим с по-малко от 300 км/ч. Беше 2:45, така че явно се намирахме близо до целта си.

Кейт погледна през прозореца, но нямаше какво да каже. Всъщност никой нямаше какво да каже след инструктажа на Чет и в салона цареше тишина, нарушавана единствено от бученето на двигателите.

Интеркомът изпраця и пилотът каза:

— Десет минути.

В подобни моменти човек се чуди как така е допуснал да се озове в такава ситуация. Помня какво казваше баща ми, когато се забърквах в бели с приятелите си: „Идиотът опитва всичко. Точно така разбираш, че е идиот“.

— Предавателите са разположени правилно — уведоми ни пилотът. — Шосето върви в посока изток-запад. Ще обърнем и ще кацнем от изток. Слаби ветрове, добра видимост.

Самолетът направи остър ляв завой, изравни и продължи на същата скорост и височина. Вече бяхме на една линия с електронните предаватели по пътя.

Пилотът остави интеркома включен, за да чуваме разговора по радиостанцията.

— Нощен гост едно, тук Нощен гост две. Чуваш ли ме?

Последваха няколко секунди мълчание, след което от интеркома се разнесе слаб отговор:

— Нощен гост две, тук Нощен гост едно. Край.

Гласът имаше отчетлив арабски акцент и си помислих за възраженията на Бренър срещу водача арабин. Сега го разбирах.

— Има ли прах? — попита пилотът.

Отново мълчание, последвано от отговор, който така и не успях да разбера.

— Какво каза? — попита Кейт.

Надявах се да е казал „Разкарайте се оттук“, но пилотът преведе:

— Казва, че тази нощ няма прах.

Чет стана, отвори вратата на кабината, за да имаме визуален контакт с пилотите, ако нещата случайно се сговнят, и нареди:

— Спуснете щорите. Включете светлините, за да вземем оръжията си.

Спуснах щората и всички включихме нощното осветление и тръгнахме към опашката.

— Облечи балтото върху дрехите си — каза Бък на Кейт. — Шейх Муса и хората му ще се възмутят, ако видят жена в мъжки дрехи.

— Правилно. Никакви трагедийски истории — добавих аз. — Това не ти е Ню Йорк.

Кейт каза нещо неподобаващо за една дама, но извади балтото от сака си и го навлече върху мъжкото си облекло.

Всички взехме оръжията си, върнахме се по местата си и се закопчяхме.

— Шейх Муса няма да те погледне втори път — уверих Кейт.

— Изгасете светлините — каза Чет. — Вдигнете щорите. Викайте, ако видите нещо съмнително.

Кейт вдигна щората и двамата се загледахме към бързо приближаващия терен. Беше много по-равен, отколкото преди няколко минути, когато прелитахме над хълмовете. Стори ми се, че тук-там виждам светлини, но като цяло всичко тънеше в мрак, макар луната да светеше достатъчно, за да различа долу ниви.

Самолетът правеше последен заход и с намаляването на височината започна да друса.

— Нощен гост ни пожела успешно кацане — уведоми ни пилотът по интеркома.

Е, това беше последното потвърждение и вече наистина бяхме стигнали точката, от която нямаше връщане.

Представих си Тарик с опрян в главата му пистолет и заобиколен от ухилени джихадисти, а Пантерата и шейх Муса се смеят доволно и

точат камите си. Или може би Тарик също беше с тях и в момента пляскаше ръце с Муса. Нали разбирате?

Самолетът внезапно забави скорост.

— Две минути — каза пилотът.

— Веднага щом самолетът спре, скачаме и заемаме отбранителни позиции в канавките отляво и отдясно на пътя — каза Чет.

Тази процедура дали беше одобрена от Федералната авиационна администрация?

Имаше обаче и добри новини.

— Предаторите не съобщават за наличието на враждебни елементи — съобщи вторият пилот.

Чудесно. Но как могат да са сигурни? Добрите и лошите изглеждат еднакво с бели роби и калашници, нали така?

Разположените над корпуса криле не закриваха гледката и всички се бяхме съсредоточили върху терена под нас.

Не виждах никого и нищо по слабо осветената земя. Никакви хора, никакви коли, никакви сгради. Само камъни, сухи равнини, малко сухи храсти и няколко ниски дървета. В канавките обаче имаше малко растителност и тя можеше да ни предложи добро прикритие — както и на евентуалните ни посрещачи.

— Ще кацнем в средата на отбелязаната писта, след което ще се изнесем извън площта на предавателите — каза Чет.

Ясно. Просто в случай че лошите чакат в края на пистата. Но лошите също знаеха този номер и щяха да се преместят по-нататък по пътя.

— Трийсет секунди — каза пилотът.

— Е, поне още не стрелят по нас — тихо каза Кейт.

— Това е добре.

Всъщност ако там долу *имаше* лоши, едва ли щяха да се опитат да свалят самолета: по-добре беше да изчакат да слезем и чак после да се погрижат за самолета и да ни заловят. Е, това нямаше да стане.

— Ред на излизане: аз, Пол, Бък, Джон, Кейт и накрая Замо — каза Чет.

На петнайсетина метра над тесния черен път двигателите внезапно забучаха по-слабо и бързо се спуснахме. Подсилените колесници удариха силно земята. Последва серия резки подскоци по

неравния път. Зад самолета се издигна облак прах. Машината поднесе, но пилотът успя да я удържи.

Самолетът бързо забавяше ход.

— Разкопчайте коланите и се пригответе за излизане — каза Чет, стана, метна автомата си на рамо и бързо тръгна към задната врата, докато самолетът все още се движеше. Преди да спре, Чет отвори вратата и в салона нахлу облак прах.

Всички станахме, метнахме оръжия на рамо и се подредихме на пътеката.

— Как се казва на арабски „Не стреляй, аз съм американец с дипломатически имунитет“? — попитах стоящия пред мен Бък.

— Ти стреляй, а говоренето остави на мен — отвърна той.

Типично за аристократичната класа, Бръшлянената лига и Държавния департамент кретенско остроумие.

Докато самолетът рязко спираше, Чет грабна няколко торби от багажното отделение и извика:

— Скачай!

Изхвърли торбите навън и скочи след тях. Бренър и Бък направиха същото и докато отивах към вратата, вторият пилот застана зад мен да затвори и каза:

— Успех. Ще се видим на връщане.

Значи имахме двупосочен билет? Метнах торбата си навън, преглътнах и скочих от височина метър — метър и двайсет на земята.

Кейт беше плътно зад мен, последвана от Замо. Всички се втурнахме към канавката. С багажа си, естествено.

Вратата на самолета се затвори, двигателите изреваха и машината бързо започна да набира скорост.

Ако имаше засада, точно сега щяха да открият огън. Вниманието ми се разкъсваше между околния терен и големия тромав самолет, който бързо изчезваше в мрака. След десет секунди го видях да излита под много стръмен ъгъл. Не го последвах никакви трасиращи куршуми и разбрах, че всичко е наред — засега.

Всъщност бяхме оставени сами наред територия на Ал Кайда.

56.

Чет нареди да се спотайваме и да не мърдаме.

Бившият пехотинец Бренър обаче не беше съгласен.

— Не бива да оставаш там, където си намерил прикритие — каза той. — След мен. Оставете багажа.

Така че игнорирахме човека от ЦРУ и последвахме на прибежки бойния ветеран по канавката.

След петдесетина метра спряхме и Бренър и Замо изпълзяха навън и огледаха тъмния път и терена с мерниците си за нощно виждане.

Бренър гледаше на изток в посоката, от която бяхме долетели.

— Виждам кола по пътя. Движи се насам, без светлини.

Чет беше вдигнал сателитния телефон до ухото си.

— Тарик. Аз съм господин Браун.

Не се ли казваше Морган?

Чет се заслуша и попита:

— Ти ли си в колата до мястото на кацането? — И след малко: — Добре, продължавай насам.

Вече чувахме колата и всички надигнахме глави над бурените и се загледахме през оптичните мерници към малкия пикап, който приближаваше бавно.

Успях да различа мъж зад волана. На седалката до него нямаше никого и се надявах, че в каросерията също няма клечащи джихадисти. Пикапът спря там, където бяхме скочили от самолета.

— Продължавай — каза Чет по телефона.

Пикапът отново потегли.

— Скрийте, се и ме прикривайте — каза Чет, стана и вдигна ръка към пикапа, който приближи и спря до него.

Тарик остана в колата и двамата с Чет се здрависаха през прозореца и си казаха нещо.

— Качвайте се отзад — подвикна Чет.

Бързо се вмъкнахме в каросерията на малкия пикап. Чет се настани до Тарик, който направи обратен завой и ни откара до багажа

ни. Събрахме го бързо и продължихме по неравния черен път, на който бяхме кацнали.

По примера на Бренър бяхме коленичили на едно коляно и оглеждахме терена през оптичните мерници на карабините си. Виждах единствено някакви дълги каменни огради, зад които имаше овце и кози. Замо стоеше прав, опрял снайперистката си пушка на покрива на кабината, и се взираше напред през мерника за нощно виждане. Оставах с впечатлението, че лявата ръка определено го боли.

Като се изключи това, дотук добре. Бяхме на земята, шестима каубои наред Индианската територия. Къде обаче беше кавалерията?

— Мислех си, че момчетата на шейх Муса ще ни осигурят въоръжен ескорт — напомних на всички.

— Не можем да ги видим, но хората на Муса са навсякъде около нас — отвърна Бък.

Щом казваш. Хей, онази коза не ми ли махна току-що?

— Самият Муса ще ни посрещне по-нататък по пътя — добави Бък.

Че какво друго да прави в провинция Мариб в три сутринта?

Така де, за пет милиона долара дори съм готов да ида до Бруклин, за да се срещна с Муса в деликатесния му магазин.

Кейт изглеждаше малко напрегната, така че я потупах по бузата и казах:

— Не забравяй да се забулиш, когато срещнем шейха.

Както и да е, след по-малко от километър Тарик отби от пътя по една козя пътека или нещо подобно и ето че отпред различих шест бели джипа, паркирани около каменна къщурка. Тарик спря и Чет слезе и каза:

— Добре, да идем да се срещнем с шейха.

Хвърлихме багажа си навън, отворихме капака на каросерията и скочихме на земята.

Тарик направи обратен завой и пое обратно към пътя, за да прибере предавателите за следващите идиоти, които поискат да кацат на черен път през нощта. Надявах се, че ще е същият самолет, когато дойде да ни вземе.

Каменната къщурка беше на петдесетина метра нататък по козята пътека, така че Чет каза да оставим нещата си тук и двамата с Бък ни поведоха. Кейт не забрави да увие хиджаба си около косата и

лицето, а Бък ни посъветва да метнем автоматите на рамо като знак за доверие и уважение. А бе защо просто не ги метнем на земята и не тръгнем с гордо вдигнати брадички, та да им е по-лесно да ни прережат гърлата? Това достатъчно съобразяване с културните особености ли ще е?

Както и да е, много отдавна бяхме отминали точката, от която няма връщане, така че крачехме уверено и с приповдигнат дух към къщурката, като си тананикахме „При вълшебника сме тръгнали“.

Никой не идваше да ни посрещне, така че стигнахме до самата постройка. Щях да почукам, ама нямаше врата.

Бък влезе пръв и извика:

— Ас-салаам алейкум!

Никой не го застреля и чух няколко гласа да отвърщат на поздрава му с „Уа алейкум ас-салаам!“ Някой не каза ли „Дай джамбията“?

Бък ни покани да влезем и всички се напъхахме през ниския тесен отвор.

Помещението бе осветено от две газени лампи, които висяха от гредите на тавана. Върху красиви килими седяха шестима брадати джентълмени с бели роби и джамбии. Всички си имаха АК-47, опрени на стените, а пред тях лежаха малки купчинки зелени листа — закуската за шампиони.

Един от тях беше направо сияен в снежнобялата си роба и обсипана със скъпоценни камъни джамбия. На главата му имаше шал, който сякаш бе бродиран със злато. Това със сигурност бе шейхът.

— По обичай всички ние трябва да поздравим всеки от тях поотделно, като се представяме с малкото си име и започваме с най-старшия. Правете като мен. Те няма да станат, но това не е признак на неуважение. Кейт, ти просто останй до входа. С очи към земята, ако обичаш.

Трябваше да го снимам това.

Както и да е, Бък започна с поздрав към шейх Муса, онзи със златната шапка, и шейхът представи онзи до него, Бък го поздрави на арабски, докато Чет поздравяваше шейх Муса на английски, а Муса отговаряше на арабски, и г-н Бренър започна да се нарича Булус и продължихме нататък, бедуин след бедуин. Арабите по принцип не си стискат ръцете, така че просто свеждахме почитателно глави. Здравсти,

аз съм Джон. Я повтори, как ти беше името. Аха, поредният Абдул. В един момент от обиколката се обърках и поздравих Замо.

След като циркът приключи, ни поканиха да седнем и Бък пак посъветва Кейт да остане до вратата. Така ние петимата се наместихме сред шестимата бедуини, чийто дезодорант бе престанал да действа преди няколко седмици.

Шейх Муса каза нещо и Бък преведе:

— Шейхът ни предлага кат, но ще откажем. Не е неучтиво да кажем не.

— Да подъвчем малко, Бък — запротестирах аз.

Бък каза нещо на шейха и той кимна, след което нареди на един от хората си да раздаде бутилирана вода от една щайга. Бренър, който бе най-близо до Кейт, ѝ подаде една бутилка. После някой пусна по кръга тънък хляб с размерите на пица и всеки си отчупи парче. Подайте и антибиотиците, моля. Кейт взе парче хляб от Бренър, макар да не виждах как може да яде или да пие, без да махне шала и да предизвика пълна суматоха. Неин проблем. Аз бях мъж сред мъже. Майната му на Манхатън. Майната ѝ на Федерал Плаза 26. Мараба, бедуин. Къде ми е фотоапаратът?

След поднасянето на коктейлите и ордъворите Бък се обърна към шейх Муса на арабски. Шейхът слушаше внимателно (или беше омаян от ката) и кимна няколко пъти. Някои от другите бедуини размениха думи с Бък и помежду си.

Чет също беше научил това-онова на арабски и използва познанията си, а Булус Бренър предпочете да не парадирва с владееенето на езика.

Спомних си капитан Дамадж, който беше скрил, че говори английски, и се обърнах към Бък.

— Какво казват тези мили хора?

— Потвърждават уговорката ни — отвърна Бък.

— Ясно. Пет милиончета.

— Потвърждават също, че са получили писмото от принц Имад от саудитската кралска фамилия.

— Великолепно. — Усмихнах се на шейх Муса. — Принц Имад е върхът — казах му и вдигнах палец.

— Млъкни, моля те — посъветва ме Бък.

Да бе. Всъщност трябваше да стрелям.

Като стана дума за това, погледнах към Замо в другия край на помещението. Той седеше абсолютно неподвижно, но погледът му се местеше от бедуин на бедуин — несъмнено му напомняха за племенните диваци от Афганистан. Останах с впечатлението, че запомня лицата им, в случай че ги види отново през оптичния си мерник. Браво, Замо.

Както и да е, Бък и бедуините подърдориха около минута и накрая Бък обяви:

— Шейхът потвърждава, че микробусът с оборудването за наблюдение на безмоторните самолети е наличен и в момента се намира при скривалището, под охраната на неговите хора.

Чудесно. И като стана дума за хищници, шейхът явно знаеше, че те кръжат горе и че трябва да е добър с нас, или ще стане на препечена филийка.

Бък, Муса и другите бедуини си побъбриха още малко. На няколко пъти чух „ал Нумаир“ и „Ал Кайда“. Появи се също думата „Сана“, както и „мухабараат“, или СПС. Хубаво е да бъдеш осведомяван за положението от местни, особено когато местните си имат свои планове.

Погледнах шейх Муса на слабата трептяща светлина на лампите. Изглеждаше импозантно, почти царствено, и имаше страхотен клюн — като онези разбивачи на лед, които можеш да видиш на носа на кораб. Очите му бяха будни въпреки часа и зелената дъвка, а кожата му ми напомняше за любимия ми фотьойл, който, между другото, страшно ми липсваше. Не обичам да седя с кръстосани крака.

Шейхът каза нещо, което накара петимата му хора да кимнат и да замърморят одобрително.

— Шейхът казва, че сме храбри мъже — преведе Бък.

Пич, Кейт е жена, но също е храбра. Иначе всички сме си идиоти.

— Казва, че имаме общ враг — продължи Бък. — Ал Кайда. И, естествено, че врагът на моя враг е мой приятел.

Точно така. Докато това не се промени. Да не споменавам, че шейхът въртеше бизнес с общия ни враг.

Шейхът стана и всички ние също станахме. Шейхът каза нещо и Бък преведе:

— Казва, че сигурно сме уморени от дългия път, така че ще ни откара до къщата и ни желае приятен сън и безопасно пребиваване в Мариб.

Сигурно беше казал същото и на белгийските туристи. Те обаче са нямали пет милиона долара и безпилотни самолети, така че може би този път Муса говореше искрено.

Бък благодари на шейха и верните му хора за гостоприемството и помощта. Шейхът реши да се ръкува и протегна ръка на Бък и той я хвана и я стисна. После всички се шейхувахме. С изключение на Кейт, която продължаваше да се възхищава на килима.

Отвън вече имаше десетина въоръжени типа, всичките в роби. Посочиха трите големи тойоти, в които вече бе натоварен багажът ни. С Кейт се качихме в единия джип с двама бедуини отпред, Бък и Чет се натовариха на втория, а Бренър и Замо — в третия. И потеглихме отново по козята пътека до пътя, след което продължихме на запад, към назъбените хълмове в далечината.

— Искам да съм главатар — заявих на Кейт, която още прикриваше лицето си с шала.

Отговор не последва.

— Само че искам да яздя бял арабски жребец. А не тойота.

— Единствената кожа, до която се е докосвал гъзът ти, е онази на фотьойла.

Съпругите имат навика да те връщат на земята. Правят го непрекъснато.

Както и да е, останах с впечатлението, че на шейх Муса може да му се има доверие. Ако смяташе да ни предаде на Пантерата, вече щеше да го е направил.

От друга страна, това беше Близкият изток. Земята на миражите, на блещукащото езеро сред пясъците, което те примамва все по-навътре в смъртоносната пустиня, а когато стигнеш при жителната вода, тя изчезва и откриваш костите на онези, които са дошли тук преди теб. Откриваш смъртта.

Конвойт от три джипа продължи по пътя, изиграл роля и на писта, към хълмовете, над които бяхме прелетели. Бък и Чет бяха в първата кола, ние с Кейт във втората, а Бренър и Замо бяха поели ариергарда.

Джиповете се движеха с изключени фарове, но лунната светлина беше достатъчна да виждаме правия път. Съмнявах се, че бедуините имат редовни шофьорски книжки, но те като че ли знаеха как да карат в тъмното. Така де, камилите нямат фарове, нали?

Въпрос: Щом тук властват племената, защо тези типове карат без фарове? Отговор: Защото има и други племена. Едно от които се нарича Ал Кайда.

Нощта беше хладна и суха, обсипаното със звезди небе бе кристалночисто. Полумесецът потъваше зад хълмовете на запад и скоро щеше да настъпи пълен мрак, нарушаван единствено от светлината на звездите. Пустинята нощем има една сурова красота, усещане за друг свят, което по някакъв начин променя настроението ти и начина, по който възприемаш реалността. Може би именно това бе привлякло Пантерата към Йемен.

Всички араби са били навремето номади и са възникнали тук, в Йемен, така че може би пустинята бе в гените и кръвта на Пантерата. Така че щеше да е добре да умре тук. По-добре, отколкото в претъпкания Ню Джърси.

Шофьорът и стрелецът си дърдореха и в същото време говореха по мобилните си телефони. Може би се обаждаха на жените си. Здравсти, скъпа, да, пак се налага да работя до късно. Не ме чакай. Ще си взема малко мърша по пътя.

Всъщност никой от двамата не говореше английски, което ограничаваше възможността да опозная малко по-добре културата и живота им. Това беше добрата новина. Лошата бе, че няхах представа какво казват. Надявах се да са само добри неща.

След около половин час стигнахме в подножието на хълмовете, които, както бях видял от въздуха, приличаха по-скоро на поредица

ерозирали плата.

Пътят внезапно се стесни и започна да се вие нагоре по едно дърво. Лунната светлина почти изчезна, но шофьорите продължиха напред все така без фарове. Докато се изкачвахме на платото, пътят се превърна в осеяна с камъни козя пътека. После в пътека за катерици.

Накрая се озовахме на платото, което не беше равно като истинско плато, а покрито с огромни канари. Тоест, ако равнината долу бе наред нищото, това място беше на върха на нищото. Все пак си го биваше за скривалище.

Тук горе още имаше малко светлина и докато изминавахме първите няколко метра, успях да различа очертанията на голяма постройка, очертана на фона на небето от залязващата луна.

Колите спряха недалеч от нея и видях, че Бък и Чет слизат от джипа. Май бяхме пристигнали.

Ние с Кейт също слязохме, последвани от Бренър и Замо. Всички вперихме поглед в тайната къща, намираща се така далеч от дома.

Пред мен се издигаше четириъгълна кула, подобна на жилищните кули в Сана. Тази беше висока около шест етажа с безразборно разположени прозорци, започващи на около шест метра над земята. Най-горният етаж беше оформен от открити арки, а до кулата имаше нещо като ограден двор, вероятно паркинг за камили. Всичко беше построено от единствения строителен материал тук камъни. И още камъни. Забелязах също, че кулата се издига на нещо като ерозирана отвесна скала.

Бък разговаряше с двама бедуини, които бяха излезли от двора да ни посрещнат. Закрачихме към тях.

— Това се нарича науба, стражева кула или крепост — каза ни Бък. — Казва се Хусин ал Гураб, Крепостта на гарвана.

Естествено. Трябва да си гарван, за да се добереш дотук.

— Крепостта е била на султан Исмаил Изудин ибн ал Атир — каза Бък с тона на брокер на недвижими имоти, опитващ се да пробута безперспективен парцел на юпита, които си нямат представа какво купуват.

Лично аз не бих искал да давам автографи с подобно име.

— Султанът бил прогонен заедно с всички други йеменски султани по времето на революцията от шейсет и седма и живее в изгнание в Саудитска Арабия. Шейх Муса, който е негов племенник,

наглежда крепостта, докато чичо му не се завърне някой ден. Един етаж на кулата е разчистен за нас и са ни осигурени легла.

Нямах намерение да задълбавам по въпроса с леглата, но попитах:

— Вода? Електричество?

— Нито едното, нито другото — отвърна Бък. — Върхът на кулата, така нареченият мафراج, е подходящ за наблюдение и сателитен телефон.

Ясно. Стаята с панорамата. Подай ми ката и се обади у дома. Ало, Том? Няма да повярваш къде съм. Задник такъв.

— Има ли шахта за екскременти? — поинтересувах се.

— Сигурен съм, че има.

Страхотно. Може би ще успея да убедя Чет да застане долу.

Бък каза нещо на единия бедуин и той ни поведе към крепостта. Не видях врата в кулата, но в стената на двора имаше порта и влязохме в голямата оградена площ, където бяха паркирани два малки джипа. Пак там имаше и десетметров микробус — бял, с надпис на арабски и рисунка на червена риба. На покрива имаше нещо приличащо на хладилник. Знаех, че това е запечатаният купол на сателитна чиния.

Един от бедуините заговори на Бък и той ни преведе:

— Двата джипа са за нас. Както знаете, микробусът е нашата комуникационна система и станция за наблюдение на безпилотните самолети. Пристигна на летището в Сана с мен, с товарния самолет.

Което беше още една причина да откажат на мен и Кейт да се повозим на големия С-17. Зачудих се какво ли друго е имало в самолета.

Бък и Чет отидоха до двете задни врати и се увериха, че са заключени. Бък извади фенерче и потвърди:

— Катинарът е същият като в самолета, печатът е непокътнат.

Добре. Спомних си историята за Троянския кон и никак не ми се искаше да открия, че микробусът е пълен с джихадисти. Или с експлозиви.

— Ключът е у мен — осведоми ни Бък. — Ще отворим микробуса сутринта.

Вече е сутрин, Бък.

Бет потвърди, че има резервен ключ, отключи кабината и провери дали ключът на запалването е на мястото си, после Бък и Чет

потвърдиха, че имат резервни ключове. Освен това един бедуин даде на Бък връзка ключове.

Значи всичко това беше планирано предварително още в Щатите, включително идването на г-н и г-жа Кори. И сега всичко се събираше на това място, в провинция Мариб, а планиращите са знаели, че Пантерата ще е тук. Знаели са го преди атаката срещу инсталацията на „Хънт Ойл“. Не за първи път ми хрумна, че виждам всъщност само върха на айсберга. Това само по себе си не беше необичайно — в този бизнес трябва да знаеш само онова, което ти е нужно. Имах обаче чувството, че има неща, които *трябваше* да знам, че не знам.

— Как е стигнал микробусът дотук? — поинтересува се Бренър.

— Предадохме го на двама от хората на шейх Муса на летището и те го докараха направо тук без никакви инциденти, съпровождан от дискретен въоръжен ескорт от джипове, също осигурен от шейха.

Шейх Муса определено работеше за своите пет милиона долара. Имаше стимул. Парите са важни. Лоялността е само дума.

— Но как са успели да го качат *тук*! — попита през шала си Кейт, която все още не можеше да забрави спиращото дъха изкачване по платото.

— Моят шофьор Амид ми каза, че от север имало по-добър път — уведоми ни Бък. — Твърди също, че по нареждане на шейха пътят е добре охраняван.

Страхотно. Значи бяхме защитени от хора и терен. За съжаление защитени означаваше и затворени. Но за да съм позитивен като Бък, трябваше да призная, че шейх Муса явно изпълнява своята част от сделката. И да, не бихме стигнали доникъде без помощта и сътрудничеството на местен шейх. В конкретния случай — на шейх Муса.

Трите тойоти, с които бяхме пристигнали, влязоха в двора и бедуините започнаха да разтоварват багажа ни.

Двама местни ни поведоха към тесен отвор в основата на каменната кула и когато влязохме в тъмното помещение, незабавно го разпознах като нивото за добитъка, с пръстения под и острата миризма. Погледнах към високия таван в търсене на отвора на шахтата за екскременти, но не успях да го видя в тъмното.

Двамата бедуини имаха фенери и насочиха лъчите им към каменно стълбище, след което ни поведоха нагоре.

Вторият етаж на шестетажната постройка беше диван, основното място в кулата. Бедуините спряха и казаха нещо на Бък.

— Ние ще бъдем тук — обясни ни той.

Домакините започнаха да палят газени лампи и осветиха обширното пространство, заемащо целия етаж на кулата и поддържано от каменни колони. Няколкото прозорци пропускаха малко лунна светлина, въздух и птици. Подът беше от грубо огладени дъски, покрити с курешки, а стените бяха от неизмазан камък. Цялата кула си беше в общи линии купчина камъни, подобно на средновековен замък. Едва ли подходеше на султан, та какво остава за шестима придилични американци. Е... може би не всички от нас бяха придилични. Във всеки случай щяхме да се върнем тук след театралното ни отвлечение, за да чакаме онези от Ал Кайда да бъдат доведени от хората на Муса да ни видят. Надявах се, че чакането няма да се проточи.

Когато очите ми привикнаха към светлината на десетината лампи, забелязах спалнята — шест прокъсани одеяла, хвърлени върху подложка от слама. Забелязах също малък дървен параван в ъгъла и ако трябваше да гадая, зад него явно беше главният санитарен възел, известен още като шахта за екскременти. Като се изключи един леген върху подставка, в помещението липсваха каквито и да било мебели. Излишно е да споменавам, че единственото нещо от двайсет и първи век тук бяхме ние.

— Налице са всички удобства — отбеляза Бък.

Да бе. Ако живееш в замъка на Дракула.

— Някой ден, когато в страната се възцари мир и туризмът отново се върне, това ще е спокойна провинциална странноприемница — каза Бък и дори ни съобщи името ѝ: — Гарвановата крепост на султана. Петдесет долара на нощ.

— Страхотен изглед има — съгласих се. Само да не сложат рецепцията под шахтата за екскременти.

Започнаха да пристигат други бедуини с багажите ни и ги оставяха до сламата и одеялата. Свестни момчета. Щях да им дам бакшиш, но ако нещата се развиеха по план, щяха да получат част от петте милиона на Муса. Главатарите и племената могат да се оправят добре, ако се сдушат с американци и саудитски принцове. Май трябваше да се замисля за смяна на професията.

Бък поговори още малко с нашите бедуински прислужници, които, според превода му, ни пожелаха приятни сънища. Но защо се хилеха и опипваха джамбиите си? Или това беше само игра на светлината?

След като всички бедуини се разкараха, Кейт свали шала и балтото и ги захвърли на едно легло.

— Ама че непристойно — обади се Бренър.

Разсмяхме се — първият смях от много време насам. Май всички изпитвахме облекчение, че сме стигнали дотук.

Намирахме се една стъпка по-близо до Пантерата и той скоро щеше да разбере, че сме тук — освен ако вече не знаеше. И тъй, нека ловът започне.

58.

Няколко минути изследвахме мястото, където ни бяха настанили, като в хода на проучванията открихме щайга с бутилирана вода и торба местен хляб.

Чет се извини и се качи до мафража, за да се обади по телефона, вероятно на шефа си в Сана или може би на управлението на мисията във Вашингтон. Освен това трябваше да говори и с наземната станция за управление на безпилотните самолети, която можеше да е къде ли не по света. И докато правеше всичко това, може би щеше и да подъвче малко.

Замо беше минал в снайперистки режим — вървеше от прозорец на прозорец и оглеждаше терена с мерника си за нощно виждане.

— Страхотна позиция — уведоми ни след малко. — Само дето долу има прекалено много камъни за прикритие. Няма как обаче да се скрият между скалите.

Замо гледаше на живота през оптичен мерник. Някой друг пък щеше да види красива гледка. Позицията определя гледната точка.

С Кейт също погледнахме към двора долу. Шестимата бедуини, които ни бяха докарали, явно щяха да останат с двамата пазачи на микробуса. Виждах ги на отслабващата лунна светлина, насядали в кръг на някакъв килим. Май си правеха чай на походен спиртник и бърбреха оживено.

Чет се върна и каза:

— Безпилотните самолети не засичат необичайна или подозрителна активност в района.

Сигурно им беше казал, че осмината бедуини в двора са на наша страна. Проблемът с въздушното разузнаване, било то и последен писък на високите технологии, е в това, че не може да чете мисли и чувства, нито да предсказва намерения. Именно там е ролята на човешкото разузнаване, или ЧОРАЗ. Проблемът с човешкия интелект пък е в това, че съвсем не всички представители на вида *Homo sapiens* оправдават името му.

— До зазоряване остава съвсем малко — каза Бренър, който беше нашият човек по сигурността. — Затова предлагам да останем будни, а после да дежурим и да спим на смени.

Сигурен бях, че на всички ужасно им се спи, но трябва да направиш каквото е нужно, за да избегнеш Големия сън.

Недалеч от района за сън имаше килим, който вероятно играеше ролята на дневна, и Бък предложи да седнем на него.

Кейт и Бренър донесоха бутилки вода и торбата хляб.

И тъй, седяхме по турски, пиехме вода и си подавахме една сплескана питка, която според Бък се наричаше тавва. Сигурно в превод означаваше „прясна преди седмица“.

Чет не изглеждаше особено гладен или уморен и предположих, че е подъвкал кат на мафража. Може би в това растение имаше нещо. Чет попита дали имаме нещо против, ако пуши, като полушеговито ни напомни, че утре така или иначе всички може да сме мъртви. Е, Чет, щом се изразяваш по този начин...

Замо избра да застане на пост и изгаси всички лампи, с изключение на една до килима, след което продължи да обикаля от прозорец на прозорец, като същевременно следеше и стълбището.

— Мисля, че ръката го боли — казах на Бренър, когато Замо беше в другия край на помещението.

— Взема антибиотици — отвърна Бренър.

Точно в моменти като този си даваш сметка, че се нуждаеш от добре изглеждаща лекарка.

Побъбрихме за шейх Муса и бедуинските племена.

— За йеменските бедуини има най-много романтични истории в Близкия изток — сподели с нас старият арабист Бък. — Всички се страхуват най-много от тях и най-малко ги разбират.

На кого го казваш.

— В полупустинните райони като провинция Мариб разликата между традиционния номад бедуин, който пасе кози и язди камили, и бедуините, които са уседнали земеделци, е замъглена — продължи Бък. — Десетилетия суша и векове войни и климатични промени са принудили уседналите бедуини да се върнат към номадския начин на живот. Мариб е люлката на йеменската цивилизация и в древността е бил много по-зелен и населен. Сега, с идването на пустинята,

населението отново се връща към номадския начин на оцеляване преди появата на земеделието.

— Във всички слоеве на обществото тези хора се вкопчват най-вече в Корана, пушката си и шерията — каза Чет, който по принцип не беше голям фен на арабите.

Бък се съгласи и продължи:

— През седемдесетте Южен Йемен се превръщаше в открито и просветено общество. Британците и руснаците бяха оставили белега си върху образованите йеменци, но всичко това вече го няма.

Наред с пивоварната.

— Тук има петрол — уведоми ни още Бък. — Бедуините обаче на практика не виждат никакви пари от него и това ги кара да негодуват. Туризмът носи приходи, но някои племена са враждебно настроени към чужденците, а проблемите със сигурността се засилиха още повече с появата на Ал Кайда. Мариб се намира в икономическа депресия, политическа нестабилност и социални размирици и се превръща в екологична катастрофа с приближаването на пустинята.

— Значи моментът е подходящ да си купиш евтино крепост — предположих аз.

Бък се усмихна и призна:

— Всички ние, които мечтаем за един по-добър Йемен и по-добър Близък изток, се заблуждаваме.

— Единственото, което поддържа Близкия изток жив, е петролът — каза Чет. — Когато петролът свърши, тук отново ще настъпи Средновековие. Завинаги.

— Внимавай какво си пожелаваш — посъветва го Бък. — Когато петролът свърши тук, ще свърши и на твоята бензиностанция. Но както и да е, виждате каква е ситуацията в Мариб. Затова се опитваме да... да управляваме тази нестабилност в интерес на Америка. Всичко е заради петрола — призна той. — А Ал Кайда не се отразява добре на търсенето, добиването и транспортирането на петрола. Племената могат да са ни от помощ за елиминирането на Ал Кайда, ако правителството в Сана беше честно с тях. Онзи идиот Али Абдула Салех обаче краде петрола от племенните земи и прибира парите. Племената търпят Ал Кайда, защото тя обещава да дели богатството с тях. Така че трябва да балансираме деликатно между властите,

племената и саудитците, които са в конфликт с йеменското правителство заради петрола и по повечето други въпроси.

— Но първо трябва да се справим с Ал Кайда, която е нов играч — обади се Чет. — И нов проблем.

Бък се съгласи и каза:

— Шейх Муса е заклет враг на президента Салех и правителството.

— И защо? — попитах аз.

— Защото Муса е силно свързан със саудитската кралска фамилия, взривил е няколко тръбопровода по крайбрежието, иска милиони от петрола и се обявява против централното правителство по всеки въпрос и на всички нива. Освен това е вдъхновяваща фигура за другите шейхове, търсещи силен лидер, който да ги обедини срещу правителството.

Иначе казано, шейх Муса фигурираше в, черния списък на президента Салех. И една от онези мисли в подсъзнанието ми изведнъж се изясни — Булус ибн ал Дервиш може да не беше единственият главатар, който трябваше да умре при атаката на безпилотните самолети. Бък беше говорил за това в Ню Йорк.

Всички останали като че ли си мислеха същото, но никой не каза нищо.

Чет също би трябвало да знае това — нали имаше контрол върху безпилотните самолети.

— Някои от действията ни може и да не изглеждат справедливи, но ги правим за доброто на страната ни — каза той. — Има и по-голяма картина.

В тази игра винаги има по-голяма картина.

Бък разви темата:

— Нуждаем се от съдействието на йеменското правителство във войната ни срещу Ал Кайда, а президентът Салех се нуждае от услуга.

Схванах. Танто за танто. Ние отърваваме йеменското правителство от Муса, а то пък позволява на американците да започнат операция в Мариб с използването на „Хелфайър“, за да се отървем от Пантерата. Пантерата си заслужаваше онова, което щеше да получи от нас, но дори да беше двоен играч, шейх Муса едва ли заслужаваше да умре при американска ракетна атака.

— Това не е подобаващ начин да се отблагодарим на шейх Муса за помощта и гостоприемството му — отбелязах.

Бък сви рамене.

— Случват се инциденти, както ще обясним на саудитците. А и ако убием Пантерата, семейството на шейха и племето му ще получат петте милиона долара.

— Покойният шейх сигурно би се зарадвал да го научи.

Кейт, която обмисляше всичко това, се обърна към Бък и Чет.

— Трябваше да ни кажете тази информация, преди да дойдем тук.

— Получихте я още в Ню Йорк — отвърна Бък. — Би трябвало сами да дойдете до това заключение.

Бившият войник Бренър, който сигурно беше убил повече лоши от всички нас, взети заедно (с изключение на Замо), каза:

— Убивал съм от засада войници, които просто си вървяха и не представляваха заплаха за мен, но никога не съм убивал човек, който ми помага.

— *Ти* няма да убиеш никого — малко остро отвърна Чет. И добави: — Това не беше част от моя план, но сега е част от заповедите ми. Не се нуждая от вашето съдействие или одобрение. А само от мълчанието ви.

— Дадохме ви тази информация като приятелски жест — мило каза Бък. — Вие, Джон, Кейт и Пол, сте професионалисти и сте достатъчно интелигентни да разберете, че играем дълга и сложна игра. Целта ни е да унищожим Ал Кайда в Йемен и да отмъстим за „Коул“, а също и за единайсети септември и всички други атаки на Ал Кайда срещу американци и американски интереси, както и срещу интересите на целия Запад, а също така да не позволим Йемен да се превърне в плацдарм на Ал Кайда за бъдещи удари срещу страната ни.

Не забравяй петрола.

— Може да не харесваме президента Салех, но той е единственото, с което разполагаме между себе си и Ал Кайда в Йемен — продължи Бък.

Да бе. Един мъртъв бедуински шейх, какво толкова? Дори не го познавам. Въпреки всичко работата смърдеше.

Освен това тази нова информация обясняваше защо Чет не се безпокоеше от евентуален сблъсък с полковник Хаким и СПС.

Сделката беше сключена и правителството в Сана ни даваше зелена светлина да се справим с Пантерата, ако покрай това се погрижим и за шейх Муса.

Всеки път, когато получавах нова информация, нещо неясно досега се изясняваше. Сякаш белех лук — виждаш още лук, който става все по-малък и по-малък. А в центъра има нещо, което може би не искаш да виждаш. Но не мисля, че още бях стигнал дотам.

— Предполагам, че шейхът няма да бъде изпарен по едно и също време с Пантерата — казах на Чет и Бък. — Прав ли съм?

— Да — отвърна Чет. — Но това ще стане малко след като се махнем оттук.

Естествено. Не можем просто да седим в микробуса и да гледаме как шейх Муса става на парчета от „Хелфайър“, докато бедуините му ни гледат и може би говорят по мобилните си телефони с бедуинските си приятелчета, които са с Муса на мястото на атаката. Нещо като: „Ало, Абдул, една американска ракета току-що се стовари върху шейха ни“.

Освен това бедуинът на мястото на атаката трябваше да се погрижи за момчетата от Ал Кайда. Ние също трябваше да навестим касапницата, за да съберем парченца от Пантерата и хората му, преди да скочим в самолета.

— И как ще обясните този ужасен инцидент на саудитците? — попитах.

Чет ми отговори с откровения отговор на ЦРУ:

— Не ти е нужно да знаеш.

— Лично аз съжалявам, че се налага да... пожертваме шейх Муса — увери ни Бък, — но двамата с Чет искаме да разберете защо няма да има пречки от страна на йеменските сили за сигурност.

— Казваме ви го и защото може някой ден да бъдете попитани за това. Джон, Кейт, Пол: вие не знаете нищо за случилото се, след като сте напуснали Мариб.

Не отговорих. Хрумна ми обаче, че като ни казва да не казваме нищо, след като се махнем оттук, Чет също намеква, че ако не обещаем да си държим устите затворени, може и да си останем тук. Или отново ме хващаше параноята?

Нещо намирисваше и смятах да обсъдя това с Кейт и Бренър, както се бяхме разбрали в Аден. Междувременно отговорих:

— Добре. Разбирам.

Погледнах Кейт и тя също ме разбра и каза:

— Нямам проблем с това.

Бренър усети накъде духа вятърът и каза:

— Съжалявам, бях се разсеял и не ви слушах.

Чет кимна, стана, бръкна в брезентовия си чувал си и извади бутилка коняк „Хенеси“. Добър ход, Чет.

Чет пусна бутилката да обикаля и всички отпихме, после повторихме обиколката.

Небето на изток започваше да изсветлява и дочух песни на птици. Черен гарван кацна на перваза на един прозорец, после влетя вътре и предпазливо тръгна към нас.

Чет отчупи парче хляб, метна го към птицата и тя моментално го грабна. Не стреляй по птиците, Чет.

Появиха се още гарвани и бе метнат още хляб, а конякът продължаваше да обикаля.

Дойде утрото — едно от малкото неща, на които можеш да разчиташ в Йемен, наред със смъртта.

С Кейт се съгласихме да поемем първата стража и сменихме Замо, който буквално падна в сламата и моментално заспа — с кубинките и с пушката на гърдите.

Бък, Чет и Бренър също легнаха с оръжия и кубинки.

— Ще тръгнем към хотел „Билкис“ в един следобед — каза Бък.
— После отиваме при руините. Много ще ви харесат.

Сигурен съм, че и на белгийците са им харесали, ако не се брои онзи проблем.

Отидох до източния прозорец и се загледах как далечният равен хоризонт става все по-светъл и по-светъл.

Някъде там се спотайваше Булус ибн ал Дервиш. Трудно беше да повярвам, че този откачен загубеняк от Пърт Амбой е дошъл чак тук, за да се превърне в Пантерата.

И още по-трудно можех да повярвам, че аз бях дошъл чак тук, за да го намеря и да го убия.

След ден-два щяхме да видим чий житейски път ще приключи.

Леглото от слама беше предсказуемо неудобно, а вълнените одеяла воняха на камила или нещо подобно. А сега няколко думи за шахтата за екскременти. Най-общо тя представляваше шестетажен вътрешен клозет с дупка на всеки под. Клекало. Така че трябва да погледнеш нагоре и ако видиш нечий задник... е, информацията е предостатъчна. По-важното бе, че лайняната шахта можеше да е път за бягство. Винаги трябва да се оглеждаш за път за бягство.

Бък беше достатъчно добър да сподели с нас рулото тоалетна хартия, което се бе сетил да открадне от „Шератон“. Човек, който мисли за тоалетна хартия, е човек, който мисли за всичко.

Чухме шум от двора и погледнах през прозореца. Осмината бедуини бяха коленичили и се гъзеха на килима си с лице към Мека, която по тези места се падаше на северозапад.

— Изпълняват обедния салат — обясни Бък.

Погледнах си часовника. Точни бяха.

Бък също ни каза, че сме поканени на обяд от домакините бедуини, но за жалост поканата не се отнасяла за г-ца Мейфийлд, която си оставаше жена въпреки мъжките дрехи. Кейт понесе добре това — изобщо не й пукаше, а и не искаше да облича балтото. Взе си малко хляб и вода и се качи на мафража, за да държи под око района. Добро мислене от нейна страна.

Така мъжете от А-отбора слязохме в двора и бедуините, които се гордееха с гостоприемството си към пътници, ни предложиха горещ чай и купи горещ овес, грис или някакъв друг шантав и лепкав зърнен продукт.

Предложиха ни също и пластмасови лъжици.

— Ядат почти всичко с пръсти, но са открили лъжиците за определени храни — отбеляза Бък.

Явно и тук имаше някакъв прогрес. Идваше ред на салфетките.

Седяхме по турски на килима с нашите осем нови бедуински приятелчета и нагъвахме кашата, която поне беше топла. Чаят бе билков и с нищо не помогна за главоболието ми от коняка.

Тук сред възвишенията беше малко по-прохладно в сравнение с Аден по това време на годината и като стана дума за това, календарът на часовника ми показваше, че сме навлезли в март. Губиш представа за времето, когато се върнеш няколко века назад.

Каменната ограда около двора беше висока три метра, а дървената порта бе затворена, така че никой не можеше да ни види, но пък и ние не можехме да видим дали някой не приближава. Имаше обаче няколко каменни площадки покрай стените — за наблюдение и стрелба. Погледнах нагоре към мафража и видях Кейт да стои под една от арките с автомат на гърдите и да се наслаждава на гледката през бинокъл.

Бедуините проявиха голям интерес към нашите М4 и противно на всички правилници и здрав разум Бък им позволи да огледат оръжието му, което започна да обикаля заредено от ръка на ръка. Домакините изглеждаха развеселени от компактните размери, малкия калибър и лекотата на автомата и ни подадоха един калашник, за да ни покажат какво означава истинска пушка. Твоята може и да е по-голяма от моята, Абдул, но аз мога за нула време да те боядисам в червено със скорострелната си пластмасова играчка.

Бедуините проявиха интерес и към снайперистката пушка на Замо, но той не им позволи да я докоснат и те като че ли започнаха да го уважават повече. Пожелаха обаче да научат за нея и Бренър каза, че няма нищо лошо да им покажем на какво е способна.

Така Замо с помощта на Бък обясни, че това е снайпер М24, който стреля със 7,62 мм. патрони на НАТО, способни да пръснат главите им от хиляда метра. Все пак не мисля, че Бък преведе всичко буквално.

Замо каза също, че САЩ осигуряват този модел карабини на ИОС (Израелските отбранителни сили), и отново бях сигурен, че Бък не преведе този провокативен факт на мюсюлманските господа.

Те бяха очаровани от оптичния мерник и Замо обясни, че увеличението може да се нагласи от трета до девета степен, което означава, че при увеличение девета степен предмет на разстояние деветстотин метра изглежда така, сякаш е само на сто.

Бедуините изглеждаха силно впечатлени и тъй като по принцип не мога да си държа устата затворена, се обърнах към Бък.

— Кажи им, че Замо е убил петдесет души с тази пушка.

Бък се поколеба, но накрая преведе и всички бедуини зяпнаха Замо, сякаш беше някаква рок звезда. Гледката си заслужаваше още една купа бълвоч.

Както и да е, не бях сигурен, че стратегията е добра. От една страна, беше хубаво хората на Муса да знаят, че Замо може да пръсне нечия тиква от цял километър. От друга, защо да рекламираш уменията си? Понякога си заслужава някои неща да бъдат научавани по трудния начин.

В крайна сметка обаче тук ставаше дума за мерене на циви между воини и бедуините искаха да са сигурни, че не са били прекалено любезни с някакви си женчовци. Нали се сещате, като момчета, които мъкнат със себе си жена, която да върши мъжката работа.

Не бяхме дори от една планета с тези хора, но по някакъв шантав начин започвах да ги харесвам. Помислих си дали да не заведа двама-трима от тях на Федерал Плаза 26 и да покажа на някои началници какво представляват истинските мъже.

Може би донякъде се оставях моментът да ме повлече.

— Напомнят ми за планинските племена от Виетнам — каза Бренър. — Примитивни, абсолютно откровени, смели и готови да убиват без капка колебание.

— Типове като тях са костеливи орехи — каза Замо, който също пасваше на това описание и който се беше сражавал с подобни мъже в Афганистан. — Те живеят, ядат и дишат война.

Сигурно така е изглеждал светът преди хиляда години. Но тези племена разполагаха с модерни оръжия, превозни средства и мобилни телефони. Неща, които правят убиването по-лесно и по-ефективно. Все пак беше хубаво да се види, че продължават да си носят джамбиите и да се обличат шантаво. Добре е за туризма.

Като стана въпрос за воинско перчене, бях си сложил джамбията за случая и бедуините решиха, че това е смешно. За съжаление обичаят ни забраняваше да извадим камите, за да си ги показваме — те бяха само да прерязваме гърла с тях. Все пак бедуинът до мен, казваше се Ясир, разгледа джамбията ми, както си беше в ножницата.

— Казва, че изглежда с отлично качество — преведе Бък, с което донякъде намали тъгата ми по стоте долара, които бях дал за камата.

Домакините ни настояха да прием още чай и ни пробутаха кат, който Бък взе „за по-късно“. Разбира се, Чет имаше свои запаси, но това не му попречи да каже „шукран“ — благодаря.

С две думи, бедуините ми харесаха. Жалко, че щяхме да видим сметката на шейха им. Хей, Абдул, нищо лично. Просто бизнес.

Всъщност нищо чудно Чет да възнамеряваше да види сметката и на тези типове, докато се махаме оттук. Би било хубаво да ни беше казал какво всъщност става. Но Чет вероятно беше решил, че неприятната информация трябва да се поднася на части, лъжичка по лъжичка.

Пикникът приключи и беше време да разгледаме микробуса.

Бък благодари на домакините за угощението и разговора и Бренър каза на Замо да прави компания на Кейт. Попитах Замо как е ръката му и той каза, че й няма нищо, но не беше така. Помолих го да занесе на Кейт чай и каша, в случай че й е писнало от хляб. Страхотен съпруг съм.

С Чет, Бък и Бренър тръгнахме през двора и стигнахме до двайсет и първи век.

Десетметровият четвъртит микробус без прозорци беше кацнал на шаси на „Мицубиши“ и задната му част нямаше връзка с кабината.

— Какво пише? — попитах Бък.

Бък прочете надписа на арабски върху микробуса.

— „Муса — което означава Мойсей — доставчик на чудесна риба. Прясна от Червено море“. — Усмихна се. — Някой във Вашингтон се е позабавлявал.

И още как. Шегата беше направо убийствена. Муса — Мойсей — Червено море. Схващате ли?

На Чет се падна честта да отключи катинара. Той отвори едната задна врата и скочи вътре. Всички го последвахме.

Отвътре микробусът бе достатъчно висок, за да стоим прави. Стените, подът и таванът бяха покрити с кевлар, а предполагам и с олово. Не се учудих, че не открих никаква риба. Вместо това видях голяма електронна конзола в предната част, приличаше на уредите в пилотска кабина. Пред конзолата и двата монитора имаше два въртящи се стола.

Чет се настани на левия и покани Бък като най-възрастен да седне на другия. Вечно бдителният Бренър застана до стената,

откъдето можеше да държи под око двора и конзолата.

По дългите стени на микробуса бяха монтирани още няколко електронни устройства, а по пода имаше метални кутии, върху които бяха изброени резервните части, съдържащи се вътре. По-важното бе, че имаше три кашона консерви. Прочетох американските етикети — микс от плодове, микс от зеленчуци и — може би шега — консерва риба тон. Нима някой може да яде подобни боклуци? Къде е чилито? Това ли е най-доброто, на което са способни онези копелета от Вашингтон?

— Електрониката се нуждае от съвсем малко електроенергия, така че всичко може да се захранва от генератора — каза Чет, завъртя един превключвател на конзолата и след секунда усетих вибрацията и чух равномерното бръмчене на генератора някъде под пода. — Има и контакти, така че можем да зареждаме телефоните и радиостанциите си.

Хвърли поглед на един циферблат на панела и заяви:

— Волтажът е стабилен. — Завъртя друг превключвател и конзолата светна. — В бизнеса сме.

Поигра си с разни настройки, после включи двата монитора и видяхме движещи се картини на екраните — цветни въздушни изгледи към два различни ландшафта, които пълзяха долу.

Чет се зачете в електронната информация на екрана пред себе си.

— Десният монитор показва картина от единия „Предатор“, който в момента действа в автономен режим, тоест без да бъде управляван от земята. Машината изпълнява разузнавателен полет над този район, като използва предварително програмиран компютърен план.

Екранът показваше неравния пуст район на запад — през нощта бяхме прелетели над него. Ясно се виждаше как един отряд може да изчезне сред тези хълмове. И човек лесно можеше да си представи защо Пантерата е избрал хълмовете за свое леговище. Нямаше да е лесно да го измъкнем оттам. Но с подходящата стръв в лицето на г-н и г-жа Кори и компания Пантерата можеше да излезе, за да се нахрани с бившите си американски сънародници.

— Картините от двете машини се предават по сателитна връзка до микробуса и до станцията за контрол, където един или двама

пилоти и специалисти по въздушни изображения седят пред подобна конзола в друг микробус или стая — каза Чет.

— А къде се намира станцията за контрол? — попитах аз.

— Няма значение — отвърна Чет със стандартния за ЦРУ отговор. — Може да е в Саудитска Арабия, в някоя военновъздушна база в Щатите и дори в Лангли. — Чет разполагаше и с отговор в стил дзен. — С всички сателити и цялата електроника реалното време е по-важно от реалното място. Единственото реално място, което има значение, е целта.

Естествено. Благодаря.

— А къде е базата на безпилотните самолети? — попитах.

— Не знам и не ме интересува — отвърна Чет и добави: — Нито пък теб.

Всъщност интересува ме, задник такъв. Но предпочетох да премълча.

— Пилотите имат лост за управление като този, но моят е деактивиран — продължи Чет.

Защо не опиташ виагра? Или не намалиш ката?

— Не съм пилот — призна Чет. — Но мога да разговарям директно с тях и да ги насочвам в зависимост от това какво искам или ми е нужно. Аз съм онзи, който контролира безпилотните самолети и ракетите по време на екзекутивния етап на мисията — напомни той. И за да е сигурен, че сме го разбрали, добави: — Аз, заедно със специалистите, определям кой или какво е целта и аз давам заповедта на пилотите да изстрелят ракетите.

Ясно. Нали затова го нарече екзекутивен етап.

Чет, който вече бе малко опиянен от властта, добави:

— Наричаме това ИУВ — изненадващо убийство от въздуха. Страхотно.

Определено. Но не толкова страхотно, колкото да отнеса главата на Пантерата с моя колт 45-и калибър.

Да не забравяме също нашия от време на време приятел шейх Муса, който бе през цялото време враг на нашия от време на време приятел президент Салех. Някой гений във Вашингтон бе измислил как този план да е изгоден за всички. Идиотите от Сана се страхуваха от племената повече, отколкото от Ал Кайда, а американците бяха обсебени от идеята да заличат Ал Кайда. Така че ако съберем двете

фикс идеи, така наречените съюзници Вашингтон и Сана можеха да решат различните си проблеми по един и същи начин — с гръм от ясно небе. Идеята всъщност си я биваше и можеше да се оцени по достойнство дори от шейх Муса, който знаеше това-онова за двойната игра. Може би Пантерата също би я оценил. Можеха да обсъдят темата в рая.

Чет посочи екрана пред себе си и каза:

— Това сме ние.

И наистина, на екрана се виждаше чудесен въздушен изглед към Крепостта на гарвана. Бавно летящият „Предатор“ описваше тесен кръг над платото и виждахме на няколкостотин метра във всички посоки, в това число и пътя, по който бяхме стигнали дотук, както и по-добрия път от Мариб на север.

Чет въведе команда и камерата на самолета показва увеличена картина на крепостта. Видях бедуините на двора — седяха, бърбеха и дъвчеха.

— Машината се намира на три хиляди метра височина, но е оборудвана с хиляда и петстотин милиметров компютризиран обектив и картината е такава, сякаш лети на височина петнайсет метра — каза Чет.

Всъщност един от бедуините тъкмо пикаеше до каменната стена и видях, че не е обрязан. Добре де, може и да ми се е сторило.

Чет си сложи слушалки и установи сателитна връзка с наземната станция за контрол.

— Чистка нула-нула, тук Чистка шест-шест. Проверка на връзката.

След секунди от говорителя се разнесе глас с чудесен южняшки акцент.

— Чистка шест-шест, чувам те отлично.

— Поисках доклад за обстановката в пет нула-нула и всичко е наред. Повтарям, всичко е наред — каза шест-шест на нула-нула.

— Разбрано, шест-шест. Какво обядвахте там долу? — поинтересува се нула-нула. — Приличаше на пясък. — И се разсмя.

Хей, забавлявахме ли се, или какво?

Чет, известен също като шест-шест, и нула-нула, който и където да беше, размениха някаква техническа информация и накрая Чет каза:

— Ще ви уведомя, когато „Чистка“ потегли. Двете малки бели тойоти „Хайлукс“, които виждате тук, плюс три по-големи „Ланд Крузър“ с местен ескорт. Крайна цел — хотел „Билкис“, Мариб. Очаквайте подробности.

— Разбрано. „Предатор“ две ще ги последва. „Предатор“ едно остава на пост над вас. И двата са тежки — добави нула-нула.

Иначе казано, въоръжени.

— Няма да съм в станцията, докато екипът не тръгне, така че ако видите в района нещо, за което трябва да знаем, обадете ми се по сателитния — каза Чет. — Ако не можете да се свържете с мен, имате номерата на другите пет телефона.

— Разбрано. Още нещо? — попита нула-нула.

— Не.

— Успех — каза нула-нула.

Чет прекъсна връзката и се обърна към нас.

— Искях да видите и чуете, че всичко е по местата си и че безпилотните самолети ни прикриват.

Великолепно, Чет. А могат ли безпилотните самолети да предскажат дали нашите приятелчета бедуини няма да надушат двойната ни игра и да решат да ни видят сметката? Или още по-лошо, да ни предадат на Пантерата? Не. Ще трябва да се оправяме сами с това.

Чет обясни още някои свойства на оборудването за наблюдение.

— Както казах в Аден, по време на екзекутивния етап от операцията ще разполагаме с четири безпилотни самолета. Два над целта и два над това място, всеки въоръжен с по две ракети „Хелфайър“. Мога да разделя двата екрана и да следя четирите картини едновременно.

— А как ще измъкнем този прескъп микробус оттук? — попитах аз.

— Никак. Не можем.

— Значи самолетите ще се погрижат за него?

— Точно така.

Сега вече разбирате защо данъците са толкова високи, нали?

— Предполагам, че ще сме извън микробуса, когато ракетата го улучи — отбелязах шеговито.

— Идеята не е лоша.

Обясненията и демонстрацията приключиха, така че с Чет и Бренър взехме по един кашон консерви и излязохме от рибния микробус на Мойсей, а Бък заключи след нас.

Бък каза, че трябва да поделим плячката с домакините, като жест към тяхното гостоприемство — благодаря за бълвоча, ето ви малко риба тон, — така че го направихме и се върнахме на втория етаж на кулата.

Чет изглеждаше въодушевен и си представих, че вижда края — края на цялата си работа и отчаяние, както и края на престоя си в Йемен.

Сега оставаше само да се регистрираме в хотела, да разгледаме тъпите развалини и да бъдем отвлечени.

И после да чакаме Пантерата.

В 13:15 А отборът без Чет Морган се натовари на двете малки тойоти, осигурени с любезното съдействие на шейх Муса. Оставихме повечето си багаж в Крепостта на гарвана, защото по-късно щяхме да се върнем като отвлечени американци, също с любезното съдействие на шейх Муса. Все пак си взехме някои лични неща, тъй като щяхме да отседнем в хотела за няколко дни, за да разглеждаме забележителности; за съжаление забавлението щеше да бъде съкратено поради гореспоменатото отвлечане.

Според сложния план на Чет целта тук беше да се представим за туристи от Сана. В същото време беше очевидно, че не сме никакви туристи, така че оставаше да сме американци на мисия. Надявахме се, че пристигането ни ще привлече вниманието на Пантерата, който щеше да стигне до съвсем правилното заключение, че бившите му сънародници са дошли тук да го убият или заловят. На свой ред Пантерата щеше да състави свой план да убие или залови нас. Но преди да успее да го направи, трети играч — шейх Муса — щеше да осуети замисъла му, като направи онова, което бедуините правят най-добре — да отвлече чужденците за откуп. И първият, на когото ще бъде предложен шанс да купи американците, щеше да е Пантерата. Теоретично Пантерата нямаше да надуши капана, защото щеше да изглежда, че шейх Муса просто е научил за появата на американци и се е възползвал от изникналата възможност.

Такъв е начинът, по който мисли ЦРУ. Аз обаче не мисля така — аз съм малко по-директен и гледам да стоя по-настрана от пушека и огледалата, които ЦРУ обича толкова много. Но пък това си беше тяхно представление, а сцената бе Йемен, така че може и да бяха измислили всичко правилно.

Както и да е, ако случайно ви е интересно, личните ми вещи включваха бутилирана вода, консерва риба тон и боксерки, които вчера бяха чисти. Освен това Чет ни осигури по един комплект тоалетни принадлежности, за да завърши имиджа ни на преминаващи посетители от Сана.

Носехме скритите си оръжия, както и бронежилетките и автоматите в скутовете си. Кейт беше взела и черния си шал, за да може да закрива косата и лицето си, когато подобава — например, когато бъде отвлечена от мюсюлмански господа, които може да се оскърбят, ако видят лицето ѝ.

Трите големи джипа на бедуините, които ни бяха докарали до Крепостта на гарвана, сега щяха да играят ролята на дискретен ескорт до град Мариб, за да ни предпазят от истинско отвлечане — или убийство — от някой друг. Два джипа тръгнаха напред, за да проверят пътя, а третият щеше да кара зад нас. Ако някой забележеше бедуинските джипове, те щяха или би трябвало да изглеждат, че ни следят, а не ни пазят.

Двамата бедуини, които наглеждаха хищния рибен микробус при пристигането ни, щяха да останат и да държат форта в буквалния смисъл на думата, както и да охраняват Чет. Надявах се да не му прережат гърлото. Чет ни беше нужен заради връзката с пилотите на самолетите.

Колкото до ККК — командване, контрол и комуникации, — бедуините бяха осигурили на Чет, Бък и Бренър местни мобилни телефони, така че конвоят можеше да поддържа връзка, ако случайно възникне ситуация. Освен това разполагахме с радиостанции за контакт на къси разстояния, както и със сателитни телефони, макар че те можеха да работят само под открито небе, но не и в колите, освен ако не си подадеш главата през прозореца.

Редът на пътуване бе следният — Хайлуks едно, с Бък зад волана и Замо в ролята на стрелец; Хайлуks две, Бренър в ролята на шофьор, аз на стрелец и Кейт отзад.

Дадохме на двата бедуински джипа пет минути преднина, след което Чет ни пожела безопасен път до Мариб, пълноценна разходка до руините и приятно отвлечане. Смяташе, че това е смешно. Махна ни за довиждане и влезе в микробуса, за да нагъва риба тон и да гледа как ни похищават.

Бък и Замо излязоха от двора и Бренър, Кейт и аз ги последвахме.

Бък не тръгна към стръмното дере, по което бяхме дошли, а се насочи на северозапад по платото, по следите на двата джипа пред нас, които вдигаха пращен облак в далечината. Карай след оня бедуин.

Сивото каменисто плато приличаше на видеозаписите от първата разходка на Луната. Четирийсет дни и четирийсет нощи дъжд нямаше да се отразят зле на това място.

— Мислех си за шейх Муса — каза Бренър.

— Имаш предвид, че трябва да го убием ли? — попитах.

— Да. Разбирам причината — призна той. — Но не ми харесва.

— И на шейх Муса няма да му хареса — уверих го. Но пък той *щеше* да знае каква е причината да не му харесва.

— Като изключим етичните въпроси, има и практически — каза г-н Бренър.

— Имаш предвид как ще обясним на саудитците, че сме видели сметката на техен съюзник бедуин ли?

— Да, да не говорим, че бедуините в Мариб и другаде може завинаги да се откажат да си имат вземане-даване с нас в Йемен. Те помнят дълго и могат да държат сметка за нещо, станало и преди хиляда години.

— Може би Вашингтон е измислил начин да представи смъртта на шейх Муса като инцидент или като дело на някой друг — предположих аз.

— Ако използваме „Хелфайър“ срещу Муса, това свежда възможния кръг заподозрени само до един. Нас — отвърна Бренър.

— Така е. Но това не е убийство. А премахване с крайна щета, както се изразяват в ЦРУ. Звучи по-добре.

— Когато видиш двойна игра, оглеждай се за тройна — мъдро рече Кейт, която е от доста време с мен и е понаучила едно-друго.

Бренър се съгласи с г-ца Мейфийлд и добави:

— Нека държим под око всичко това и да споделяме, както се разбрахме в Аден.

— Съгласен — казах аз.

Пол Бренър беше свестен тип, бивше ченге и добър стрелец. Вярно, като че ли страдеше от синдрома на неуморния хуй, но какво пък, всички го имаме в една или друга степен. Запитах се какво ли прави в момента Клеър. Сигурно се плацикаше в басейна с Хауард. Как така мислите ми стигнаха от Пол Бренър до Клеър Нолан? Да не би да страдам от СНХ?

Интересно, че и тримата нямахме пълно доверие на двамата разузнавачи. Може би си вървеше с територията, макар всички да

бяхме в един екип. Каквито и лъжи да бяхме чули и каквато и информация да ни спестяваха Чет и Бък, всичко това се основаваше на железния принцип да знаеш само онова, което е нужно. Ако трябваше да научим нещо, щяхме да го научим, когато му дойде времето, а ако не трябваше, никога нямаше да го научим. А онова, което не знаехме, не можеше да бъде изтръгнато от нас, ако ни заловят — или по-лошо, ако бъдем разпитани от някоя конгресна комисия. Онова пък, което не знаем, не може да ни навреди. Момент. Това последното не съм го казал.

Както и да е, тримата с Кейт и Бренър сега бяхме на една и съща вълна и с вдигнати антени, ако позволите да използвам тази метафора.

Бедуинският мобилен телефон на Бренър звънна и той отговори и се заслуша. В Йемен позволено ли е да караш и да говориш по телефон? Предполагам, че ако ти е позволено да стреляш с автомат през прозореца, можеш да използваш и телефона си.

Бренър затвори и каза:

— Бък просто искаше да провери дали тези телефони наистина работят.

— Добра идея — съгласих се. Не че няхмахме доверие на шейх Муса: просто Йеменската телефонна компания можеше да се окаже проблем. Особено тук. Пълно беше с мъртви зони. Зачудих се и как ли бедуините си плащат телефонните сметки.

— Бък каза, че Чет му се обадил и му казал, че според самолетите пред нас няма нищо подозрително.

Не бяха ли казали същото и по пътя за Аден?

Както бях видял на монитора в микробуса, северната страна на платото представляваше плавен склон и Бък следваше изровената пътека, която се спускаше към низините. В далечината различих шосе, няколко коли, къщи и обработваеми площи.

По средата на склона забелязах бял джип, спрял до стръмни скали. Когато приближихме, видях четирима мъже с калашници, насядали по камъните. Явно бяха хора на шейх Муса и пазеха този подход към крепостта, както бе обещано. Двата водещи джипа бяха минали покрай тях, така че несъмнено всички бяха от едно племе. Нали така? От друга страна, това беше Йемен и нищо не е такова, каквото изглежда.

Бък намали, ние също. В моменти като този човек оценява по достойнство бронираните коли. Нашите бронежилетки изобщо не могат да се сравняват с тях.

Свалих предпазителя на моята М4 и казах на Кейт да направи същото. Бренър извади колта си.

Бък спря на петдесетина метра от мъжете и те ни махнаха да продължаваме. Все едно казваха: „Стига бе, хора. Не сте ли виждали готини типове с халати и автомати?“

Мобилният не звънеше, така че явно Чет и пилотът на нашия „Предатор“ не бяха обезпокоени от ситуацията. Или пък пилотът всеки момент щеше да им прати някоя ракета.

Последният джип ни настигна, радиостанциите изпращаха и гласът на Бък каза:

— Това са хора на Муса.

Бък продължи напред и ние го последвахме.

— Шалът — напомних на Кейт. — Не ги поглеждай, освен ако не стреляш по тях.

Бренър реши, че това е смешно.

Когато стигна до бедуините, Бък свали стъклото на прозореца си, поздрави любезно с „ас-салаам алейкум“ и мъжете отговориха. Аз също свалих стъклото и извиках:

— Шалом! Алейхем!

— Това е на иврит, Джон — каза Кейт.

— Звучи по същия начин.

Продължихме напред и третият джип изостана.

Стигнахме низината и продължихме по изровената пътека на север през рядко населен район с малки напоявани ниви и кафяви пасища, по които щъкаха дръгливи кози и търсеха нещо, което може да са пропуснали. Животът тук е труден. И кратък.

Тримата се разбъбрихме, защото да разговаряш за мисията може да означава, че си малко изнервен. А това не беше точно.

— Веднъж летях до Мариб от Сана — каза Бренър. — Преди година, преди нещата да почнат да се скапват. Някакви важни клечки от Капитолия искаха да разгледат руините и аз ръководех екипа, който се грижеше за сигурността.

— И какво?

— И настоятелно ги посъветвах да не идват тук — каза той. — За туристи ставаше... докато белгийците не изчезнаха миналото лято. Не можех обаче да гарантирам безопасността на конгресмените и екипите им.

— Да не искаш да кажеш, че си пропуснал възможността да се отървеш от някой конгресмен? — попитах сърдито.

Последва смях. Аз съм по-забавен от Пол Бренър.

Както и да е, стигнахме до шосето и Бренър последва Бък, който зави надясно — на изток към Мариб.

— Това трябва да е пътят Сана-Мариб — каза Бренър. — Онзи, който беше отбелязан на табелата в Сана.

Да. А аз си мислех, че в Сана не е безопасно. Точно в момента Сана ми приличаше на Женева.

Две думи за пътуването в страни от Третия свят — винаги има места, които са по-опасни и прецакани от онези, на които се намиращ. В този случай обаче бяхме стигнали самия връх на местата, които не искаш да посещаваш.

Продължихме на изток към Мариб. С нетърпение очаквах студена бира и горещ душ в хотела, пък после нека ме отвличат.

61.

Когато приближихме Мариб, Бренър посъветва Кейт да се увие, а аз я уверих, че черният шал я прави да изглежда по-мистериозна и по-слаба. Влязохме в града, който бе разнебитен, но оживен — провинциална столица, както каза Бренър, и единственият търговски център в радиус от много километри.

Главната улица представляваше поредица магазинчета и сергии, правителствени сгради, няколко бензиностанции и нито една пивница. Но за да изглежда градът жив, всеки мъж носеше автомат. Забелязах също, че градът изобщо не ми изглежда стар.

— Това е Нови Мариб — обясни Бренър. — Старият град се намира на няколко километра оттук и е почти напълно изоставен.

— Защо?

— Египетските военновъздушни сили са го бомбардирани през шейсет и седма.

— Защо?

— По време на гражданските войни Мариб е бил център на роялистите, а египтяните са били на страната на републиканското правителство в Сана.

Тези хора влизаха във война по същия начин, по който хлапетата избират от кой отбор да играят футбол. А ние се забъркваме в Йемен. Защо? Изобщо не им е нужна помощта ни, за да се избиват помежду си.

Забелязах, че градът вони на изгорял дизел и тор, но долових и аромата на улични скари пред магазинчетата за храна и стомахът ми изръмжа. Май трябваше да изям оная консерва.

— Къде всъщност е инсталацията на „Хънт Ойл“? — попитах Бренър.

— На стотина километра североизточно оттук — отвърна той. — На самия ръб на Ар Руб ал Хали, Пустия район. През лятото температурите стигат до петдесет градуса.

— Защо петролът винаги се открива на най-лайнните места?

— Не знам. Знам обаче, че според геолозите находищата са огромни и продължават в Саудитска Арабия. Мислехме си, че можем да контролираме този петрол, защото Йемен е слаб. После обаче се появи Ал Кайда. Инсталацията е силно укрепена, но кладенците не могат да бъдат разширявани, докато не елиминираме заплахата от Ал Кайда.

— Ясно. А кой би се съгласил да работи на такова място?

— Американците са само десетина. Останалите са чуждестранни работници и йеменци. Както и наемници за охрана.

— Колко получават наемниците?

— Някъде около две хиляди седмично. Поне така чух.

— Скъпа, току-що намерих по-добра работа и за двама ни — казах на Кейт.

— Не забравяй да ми пращаш картички — отвърна г-жа Кори изпод шала си.

Продължихме да пълзим по прашната, задръстена с коли главна артерия.

— Къде е хотелът? — попитах Бренър.

— Непосредствено до града.

— В него ли спа?

— Не. Бях тук само за деня. Но го огледах заради важните клечки. Не е лош.

— Бира има ли?

— Не. Абсолютно е забранена в провинция Мариб.

Студената бира в главата ми се изпари като мираж. Мразя Йемен. Бък зави надясно и ние го последвахме.

— Другите гости в „Билкис“ са чуждестранни доброволци, хора от петролната компания, а от време на време се появява някой американски шпионин и други съмнителни типове. — Бренър реши, че това е смешно, и добави: — Паспортите на пристигащите гости се пращат по факса на Бюрото за национална сигурност и Службата за политическа сигурност. Копия се продават и на Ал Кайда. Или може би ги получават безплатно, не знам.

— Сигурно е безплатно.

След няколко метра градчето започна да оредява и отпред и отдясно видях дълга бяла стена с отворени порти, която според Бренър беше хотел „Билкис“.

Бък спря, преди да стигнем до портите и Бренър последва примера му.

Трябваше да скрием автоматите и с тази цел бяхме взели брезентовия чувал на Чет.

Двата джипа на бедуините пред нас продължиха нататък, а третият ни подмина, без да спира.

Бък и Замо бяха слезли и ние също слязохме, като оставихме автоматите в колата.

Замо носеше сак, достатъчно голям, за да събере освен неговата пушка и нашите четири М4.

Метна го на задната седалка, качи се в колата, събра оръжията и пълнителите и ги уви в нещо, което приличаше на бельото на Чет.

— Хареса ли ви пътуването? — поинтересува се Бък.

Защо винаги питаше подобни неща?

Никой не отговори, което бе достатъчно красноречиво.

— Регистрираме се, отиваме по стаите си и се срещаме във фойето след... да кажем, половин час — инструктира ни Бък и ни увери: — Това е достатъчно време за един бърз душ.

Бък имаше нови паспорти за нас — същите имена и снимки, но с различни номера и със стандартната синя обложка, или иначе казано, не бяха дипломатически. Сега бяхме туристи.

— *Къде отиде ескортът ни?* — попитах аз.

— Не знам, но съм сигурен, че ще ги видим отново по-късно.

— Те ли ще ни отвличат?

— Да.

— Добре. — Не бих искал да ме отвличат непознати.

Замо приключи с увиването на хардуера в бельото на Чет и всички се качихме отново в колите.

Бък подкара към голямата двойна порта и влязохме.

В края на дългата алея се издигаше неочаквано голям измазан в бяло хотел, състоящ се от две триетажни крила, между които имаше едноетажна приемна. Градината бе аранжирана и напоявана. Беше почти потресаващо да видиш зеленина.

Бък спря пред вратата и ние спряхме зад него.

Слязохме. Появи се пиколо, което натовари багажа ни в количка и накрая взе сака, който, естествено, тежеше. Бък се престори, че знае

само няколко думи на арабски, и каза нещо на прислужника, после се обърна към нас.

— Казах му да внимава, понеже вътре има скъпи камери и фотографско оборудване.

Да бе. Всъщност оптичните мерници могат да минат за фотографско оборудване, нали?

Както и да е, влязохме в голямото овално фойе, което бе почти пусто.

— Хотелът е построен в края на седемдесетте за туристи и археолози, а фойето е овално, за да прилича на храма Махрам Билкис — уведоми ни Бък.

Интересно. На кого му пука?

— Имаше много надежди за Йемен след гражданските войни и революциите от шейсетте и седемдесетте — продължи Бък. — Не се получи обаче — добави, в случай че не сме забелязали.

Рецепционистът беше целият в усмивки, сякаш бяхме първите му гости за тази година. Извадихме новите си, но износени паспорти и той ги подаде на някакъв друг тип, за да им направи ксерокопия за СПС, Бюрото за национална сигурност, хотела и отделно копие за Ал Кайда. Друг тип потърси резервациите ни в компютъра. В картите за регистрация попълнихме йеменския си адрес в „Шератон“ в Сана, където вероятно бяхме регистрирани всички. ЦРУ си знае работата и разполага с много пари, за да постигне подобни неща.

Тъй като от миналия август в Мариб нямаше убити или отвлечени, стаите струваха по петдесет долара на нощ. Забелязах, че сме направили резервации за четири нощи.

Рецепционистът, г-н Карим, попита на английски:

— Как мина пътуването ви от Сана?

Ами, първо тръгнахме за Аден и попаднахме в засада на Ал Кайда, после летяхме с шпионски самолет и кацнахме на черен път посред нощ и едни бедуини ни взеха до замъка на Дракула, и ето ни сега тук.

— Минахме по панорамния път — отвърнах аз.

Той кимна, но ни посъветва:

— По-добре е да се придържате към главните пътища.

— Нима тук има главни пътища?

Бък в ролята си на турист попита г-н Карим:

— Има ли затворени за посетители руини?

— За съжаление Махрам Билкис си остава затворен — тъжно отвърна рецепционистът, но се оживи и добави: — Мисля обаче, че мога да ви уредя частно посещение.

Разбира се, че можеш.

Бък зададе още няколко туристически въпроса, докато Бренър и Замо държаха под око багажа, а Кейт стоеше скромно и мълчаливо, възхищавайки се на пода.

Дали приличахме на американски туристи, или просто на американци, които се опитват да изглеждат като туристи? Един от хората зад рецепцията определено ни проверяваше, особено Замо. Така де, като махнем невинните физиономии, всички носехме бронежилетки и пистолети, които макар и скрити под елечетата, можеха да бъдат забелязани от човек, който знае за какво да гледа. Останах с впечатлението, че някой от онези зад рецепцията след две минути ще разговаря с някого за нас по мобилния си. Със СПС? С Ал Кайда? Може би и двете. Добрата новина бе, че от СПС ни дават зелена светлина — или поне така казваха. Другата добра новина бе, че Ал Кайда скоро щеше да разбере, че сме тук. Какво повече му трябва на човек?

Г-н Карим върна паспортите ни и ни даде четири електронни карти.

Попита дали ще направим резервации за вечеря, сякаш имаше опасност да не си намерим свободни места. Бък помоли рецепциониста да ни резервира маса за осем вечерта, след като ни каза тихо:

— Тук са обядвали белгийците, преди да продължат към руините.

Благодаря за информацията.

Тръгнахме след пиколото към третия етаж на южното крило, където ни очакваха съседните ни стаи. Прислужникът въведе Кейт и мен в стаята ни, която бе с оскъдна мебелировка, но иначе изглеждаше сносно. С приятен зелен гущер на стената.

Излязох на големия балкон и Кейт се присъедини към мен. Долу имаше плувен басейн във формата на два овала един до друг, така че реших, че овалите са основна тема тук. И на терасата, и в басейна нямаше жива душа.

— Това място е съвсем пусто — каза Кейт.

Може би беше свързано по някакъв начин с отвличането и убийството на туристи. Така де, дори европейците с ограничен бюджет могат да намерят подобно нещо за неприемливо.

— Всичко изглежда някак нереално — рече Кейт.

— Съвсем реално си е.

— Мразиш ли ме, че те въвлякох в това?

— Питай ме по-късно.

Известно време двамата се взирахме в празния басейн. После Кейт попита:

— Дали всичко ще е наред?

— Че защо да не е?

Тя не отговори.

Хронометърът на Бък цъкаше, така че се върнахме в стаята, съблякохме се и се изкъпахме и избърснахме заедно, за да пестим време и вода.

Облякохме се и оставихме торбите и тоалетните си принадлежности в стаята. Какво ли се случва с багажа на отвличените туристи? Слязохме по стълбите във фойето. Никой няма доверие на асансьорите в страна от Третия свят.

Бък и Бренър разглеждаха някакви туристически брошури, а Замо носеше чувала с фотографското ни оборудване.

Рецепционистът г-н Карим дойде при нас и каза:

— Не ви съветвам да посещавате развалините без ескорт. За петнайсет минути мога да ви осигуря услугите на трима или четирима бедуини.

— Имаме среща с едни бедуини при руините — отвърна Бък.

Които ще ни отвличат.

Рецепционистът сви рамене и ни посъветва:

— Бъдете внимателни.

Бяхме. И бяхме и въоръжени.

Колите пристигнаха.

— Ако закъснеем, запазете масата — казах на г-н Карим.

Излязохме.

— Първо отиваме до Стари Мариб, после до храма Баран, трона на Савската царица — каза Бък.

— Тя там ли е?

Бък се усмихна.

— Била е отвлечена. — Обърна се към Бренър. — Познавам пътя. Не се отдалечавайте.

Това се подразбира, Бък.

Качихме се в джиповете и потеглихме.

— Само за протокола, разликата между инсценираното и истинското отвлечане невинаги е ясна — казах на двамата си спътници.

— Нали и аз това казвам — отвърна Бренър.

Да де.

Тръгнахме на юг по застлан, но рушащ се път и след десетина минути завихме по още по-лош, водещ към някакво възвишение, върху което се виждаха тъмните жилищни кули на Стари Мариб.

Спряхме до една порутена стена на края на града, сляхоме и се огледахме. Имахме ясен изглед надолу по склона. Наоколо не се виждаше жива душа.

— Пол ще остане тук със Замо — каза Бък. — Джон, Кейт и аз ще влезем в града за около половин час, за да разгледаме.

— Бил съм в Южен Бронкс — казах му. — Ще остана.

— Аз пък искам да разгледам и искам да си с мен — заяви Кейт.

— Ако няма да ни отвличат на това място, защо сме тук? — попитах Бък.

— Защото трябва да ни видят.

— Тук няма жива душа, Бък.

— Наоколо има хора, които забелязват всичко и всеки на подобни места — обясни той. — Особено западняците. И всички имат мобилни телефони и номера, на които да се обадят.

Все едно говореше за провинциалното градче на Кейт в Минесота.

— Трябва да дадем на потенциалните похитители достатъчно време, за да разберат къде сме и да съберат хора за отвличането — обясни Бък. — Похищението ни трябва да изглежда истинско.

Тук определено се виждаше мисловната дейност на ЦРУ — умни хора, измислящи тъпи неща. Или пък Бък просто искаше да разгледа Стари Мариб.

— Не е ли необичайно, че не сме наели бедуини да ни охраняват? — попитах във връзка с това, че похищението ни трябваше да изглежда истинско. — Или полицаи от Бюрото за национална сигурност?

— Навремето човек можеше да дойде тук и сам — отвърна Бък. — Сега обаче е по-добре да не се прави така, макар че авантюристите — или незнаещите — все още идват без въоръжена охрана.

— Добре. А безпилотните самолети следят ли ни?

— Разбира се.

Представих си как Чет седи в микробуса си и ни наблюдава. Дали да му махна?

— Освен това ескортът ни е наблизо и можем да ги повикаме при нужда — добави Бък.

Или когато сме готови да ни отвлекат.

Замо сложи чувала със сериозното оръжие на капака на джипа си, а Бренър застана отзад, за да прикрива гърбовете ни.

Бък поведе и двамата с Кейт го последвахме в града със скритите си пистолети и открит фотоапарат.

Неасфалтираните улици на Стари Мариб изглеждаха пуси, но забелязах в прахта свежи кози барабонки и следи от хора.

Жилищните кирпичени кули се издигаха на височина до осем етажа, с изключение на онези, които се бяха срутили от възрастта или са били разрушени от египетските ВВС в Трийсет и деветата гражданска война или както там се казваше. Повече от половината град си беше заминал, но все още можеха да се видят оцелели основи, пълни с пясък и отломки.

— Преди тук е имало няколко хиляди души. Сега са останали само десетина семейства.

От това място те побиваха тръпки. Тъмните кирпичени постройки приличаха на многоетажни къщи, обитавани от духове. Цареше мъртвешка тишина, нарушавана от шантав вятър, който шепнеше по улиците и в черупките на сградите. Сред развалините и по улиците танцуваха малки прашни вихрушки. В ума ми натрапчиво се завъртя думата „постапокалиптичен“.

Искам да кажа, това място *миришеше* на смърт — също като стара пепел и гниещо... нещо.

Погледнах Кейт. Изглеждаше омагьосана, но и изпълнена с безпокойство.

— Отговори ми честно — каза ми Бък. — Не е ли интересно?

— Не.

Бък се изкиска. Прекарваше си великолепно. Посочи един огромен крайгълен камък на една от кулите и заяви:

— Това е от някакъв савски храм. Виждате ли надписите?

Кейт прилежно отиде до Бък и разгледа каквото там имаше за разглеждане. Аз не откъсвах поглед от улицата.

Бък намери и квадратна каменна колона, вградена във входа на сградата.

— Това също е от времето на Савското царство. Може би е на три хиляди години.

— Какво пише? — попитах.

— Янки, вървете си у дома.

Смешно. Но идеята не беше лоша.

— Хълмът всъщност се състои от много пластове, образували се от продължителното обитаване на едно и също място — обясни Бък.

— Някой ден археолозите ще го разкопаят чак до първото човешко селище на това място.

И ще намерят най-ранния деликатесен магазин на света.

Както и да е, беше време за връзка и се обадох на Бренър по сателитния си телефон.

Той вдигна.

— Случва ли се нещо при вас? — попитах го.

— Не. Пропускам ли нещо интересно?

— Виждам мъртъвци.

— Снимай ги.

— Естествено.

Продължихме да се мотаем. Бък сновеше навсякъде, разглеждаше разни камънаци с шантави надписи, които можеше да са оставени и от марсианци. Направи куп снимки и постепенно започнах да вярвам, че *наистина* сме туристи.

— Искате ли да влезем в някоя къща? — попита Бък.

— Не.

— Можем да се качим на мафража. Гледката ще е великолепна.

— Бък, тези кули всеки момент могат да се срутят — казах остро. — Не искам да съм дори на *улицата* до тях.

— Ами... добре. Но ако видим истински похитители или Ал Кайда, ще трябва да се скрием в някоя кула.

— Предпочитам улична престрелка.

Продължихме обиколката и Бък, чиито познания изглеждаха неизчерпаеми, обясни:

— Ислямът има противоречиво отношение към предислямската култура и артефакти. Някои мюсюлмани възприемат тези древни езически култури като видимо доказателство, че ранните араби са били цивилизовани и много развити. Фундаменталистите обаче отхвърлят всичко предислямско и езическо и често унищожават артефактите — по същия начин, по който ранните християни са унищожавали и обезобразявали статуите и храмовете на езическия Рим.

— Вярно. Отчупвали са хуйовете на статуите:

— Точно така. Фундаменталистите тук правят същото.

Вече можем ли да си тръгваме?

Бък обаче не беше свършил.

— Бедуините имат известен афинитет към тези руини. Савците са техни преки прадеди. Хора като Булус ибн ал Дервиш обаче искат да заличат всички свидетелства, че преди исляма в Близкия изток е имало цивилизация. Именно затова западните археолози са били заплашвани тук. И това е причината много от атаките срещу западници да се извършват в и около езически археологически обекти тук и другаде в Близкия изток.

Аз пък си мислех, че западниците са нападани на археологически обекти, защото ходят именно на такива места. И защото въпросните места са изолирани. Точно това се е случило с белгийците. Трябвало е да си останат в Сана. Всъщност можели са да отидат да разгледат Париж.

Все пак разбихах какво казва Бък. Идващите тук западници бяха като хората, посещаващи африкански резервати — искат да видят диви животни, а дивите животни гледат на тях като на обяд, влизащ сам в трапезарията им.

Във всеки случай, намирахме се на подходящото място. Или на неподходящото място.

— Римляните са обсаждали този град — каза Бък. — Мариб е бил обсаждан десетки пъти и е оцелял до въздушното нападение на египтяните през шейсет и седма.

Реактивните самолети и еднотонните бомби са гадно нещо.

— Войната е безчувствена — тъжно рече Бък и се огледа.

Старият воин от Студената война май се размекваше. Така де, това беше нищо в сравнение с термоядрен Армагедон.

Излязохме на открит участък и Бък каза, че това някога е било сук. По площада скитаха кози, имаше и мъници — имам предвид деца, а не ярета. Та значи децата ни забелязаха и ни зяпнаха така, сякаш виждат призраци. Май туристите тук бяха рядка гледка.

Накрая успяха да съберат кураж и десетина затичаха към нас с викове: „Бакшиш! Бакшиш!“

— Кажи им да ни изведат оттук и ще им платим — казах на Бък.

Бък кимна и каза нещо на арабски. Децата зарязаха козите, наобиколиха ни и ни поведоха към колите.

Мразя да използвам деца като щит, но пък си плащахме.

Около половин час след като влязохме в Стари Мариб се върнахме там, откъдето бяхме тръгнали.

— Хареса ли ви? — попита Бък.

— Беше чудесно. Невероятно — възкликна Кейт.

Пълна гадост, ако питате мен.

Излязохме от руините и се зарадвах да видя, че Замо и Бренър не са отвлечени или убити.

Платихме на калпазаните и ги посъветвах:

— Когато пораснете, гледайте да се махнете оттук. — Само стойте настрана от Пърт Амбой.

Бренър искаше да се повози със Замо, така че Бък се качи зад волана с мен на мястото на стрелеца и Кейт отзад. Бък отново тръгна пръв и се спуснахме по хълма, за да продължим към следващите мъртви руини — трона на Савската царица.

Представих си заглавието в „Ню Йорк Поуст“: „Петима янки изчезват, докато гледат Савската царица“.

Или: „Бедуини отмъкват наши момчета“.

Ясно де, всичко това е наужким. Част от хитроумен план на, ЦРУ.

А какво ще кажете за това? „Пантера пулверизирана от «Предатор» в перфектно планирано покушение“.

Яко, нали?

Първо обаче беше ред на приятелското похищение.

Поехме на юг и минахме по тесен мост над някакъв канал. За първи път в Йемен виждах вода, която не тече от кран.

— Приятно е да видиш река — обади се Кейт.

— В Йемен няма реки — каза Бък. — Това е сезонна уади. По това време на годината обикновено е суха, но явно са отворили шлюзовете на язовира.

Че как. Пролетният кат трябва да се напоява.

— Старият язовир е бил построен преди повече от две хиляди години и благодарение на него е възникнала савската цивилизация. Стената се пробила през петстотин и седемдесета, годината на раждането на Мохамед, и мюсюлманите смятат това за поличба. Краят на езичеството и началото на нов свят — обясни Бък.

Точно така се чувствах и аз след рухването на първия ми брак.

— Новият водоем беше построен през осемдесетте, хиляда и четиристотин години след края на първия.

— Проблеми с приемствеността, а?

— Мостът не позволява да отбиеш от пътя — уведоми ни също така Бък.

Именно. Точно затова аз бих устроил похищението на такова място.

Както и да е, след десетина минути вече приближавахме археологическия обект Баран. Видях бял микробус, паркиран на черния път, както и син военен камион, вероятно на полицията от Бюрото за национална сигурност.

Бък спря зад камиона, а Бренър и Замо спряха зад нас.

Всички слязохме и се огледахме. Тук-там се виждаха закърнели дървета и финикови палми, както й няколко напоявани ниви, но като цяло теренът бе кафяв и пращен.

Бък също гледаше сухия пейзаж.

— Тръгне ли, пустинята няма спиране — каза той. — Язовирът и напоителните помпи водят обречена битка.

Също като нас. И по ирония на съдбата това се отнасяше и за джихадистите. Тук няма да има победители. С изключение на пустинята.

Слязохме от колите и буквално на минутата бяхме нападнати от жадни за бакшиш хлапета, после от продавачи на сувенири и от двама млади мъже, които казаха, че били екскурзоводи. Накрая цъфна и един полицаи от БНС и ни предложи защита срещу двайсет долара. Сигурно беше роднина на капитан Дамадж.

Надявах се някъде наоколо да има банкомат.

Бък обаче влезе в ролята на банкомат и даде на офицера малко риали, после плати и на хлапетата да се разкарат. Бутна хубав бакшиш и на двамата екскурзоводи за това, че не правят нищо, като през цялото време говореше любезно на арабски. Бък беше добър американски дипломат. Даваше пари навсякъде и на всеки.

Полицаят ни гледаше така, сякаш инстинктът му казваше, че не сме безхаберни туристи, за каквито се представяме. Запитах се дали не е познал, че сме с бронежилетки, и ако е така, дали ще заключи, че имаме и пистолети? Или си мисли, че сме достатъчно тъпи, за да дойдем невъоръжени?

Полицаят каза нещо на Бък и той преведе:

— Казва, че полицаите скоро си тръгват и че не бива да се застояваме много.

Сякаш тези смешници можеха да ни помогнат по някакъв начин.

— Чудя се дали не са същите момчета, които са пазили и белгийците — казах високо.

Никой не отговори.

Както и да е, ченгето се разкара, но онези със сувенирите, общо шестима, още не си бяха получили парите и размахваха стоките си към нас — евтини джамбии, вероятно произведени в Китай, шивали, ставащи за всеки размер, сандали, също ставащи за всеки размер, както и пощенски картички.

Бък им даде четиристотин риала, взе няколко картички и най-накрая бяхме пуснати да приближим входа на руините.

Замо остана да ни охранява, както беше по план, а ние четиримата отидохме до каменна арка, която изглеждаше нова. Там седяха и дъвчеха четирима бедуини, които направо ни заклаха с входна

такса около три долара на човек. Но пък нали именно бедуините контролират цялото движение и достъп по тези места.

Руините бяха на по-високо ниво от останалия терен. Изкачихме няколко каменни стъпала и пред нас се разкриха няколко акра разкопки и порутени стени около павиран двор. От другата му страна, на върха на стълбище, се издигаха високи правоъгълни колони. Някакви туристи стояха и слушаха екскурзовода си. Хубави руини. По-хубави от онези на Мариб, от които човек го побиват тръпки. Хайде да си тръгваме.

Бък обаче беше нашият безплатен екскурзовод.

— Това е храмът Баран, известен също като Лунния храм и Арш Билкис, което означава тронът на Билкис, тоест Савската царица. Недалеч оттук е и храмът на Слънцето.

Близко до ума.

— Този храм е бил посветен на савското божество Алмака.

Моля ви, няма ли кой да ме отвлече?

Бък продължи да говори и Кейт, както можеше да се очаква, зададе въпроси. Тя винаги се опитва да обогати знанията си и аз нямам нищо против, стига да не се опитва да обогатява и моите.

Междувременно истинските туристи се бяха събрали в двора с екскурзовода си. Преброих общо петнайсет. Огледах се за приятелчето си от Сана Мат Лонгоу, но тези долу бяха предимно хора на средна възраст, вероятно европейци, ако се съдеше по снежнобялата им кожа и грубите обувки.

Екскурзоводът поведе клиентите си към изхода и когато се приближиха, Бък каза нещо на арабски и двамата се разприказваха, после екскурзоводът продължи към микробуса.

— Половината туристи са германци, а другата половина датчани — уведоми ни Бък.

Общо — куп идиоти авантюристи. Безхаберници в Билкис.

— Връщат се в Сана — каза Бък. — Никой вече не остава да нощува тук.

— Защо изобщо някой *идва* тук? — поинтересувах се аз.

— За да научат нещо, господин Кори — малко сопнато отвърна Бък. — Да видят историята. Да се докоснат до друга култура.

Ясно. Вероятно и белгийците се бяха докоснали до друга култура.

— Ако си останеш у дома, терористите побеждават — напомни ми Бък.

Всички в Ню Йорк казваха това след 11/9 и затова всички излизахме и пълнехме барове и ресторанти. Майната й на Ал Кайда. Дай едно двойно, барман. Бог да благослови Америка!

Това тук обаче беше различно. Намирахме се в търбуха на звяра. И ако питате мен, екскурзоводът, ченгето от БНС и всички останали в момента сигурно държаха мобилните си телефони и казваха на някого къде има американски пуйки за скубане.

Бък си погледна часовника.

— Районът ще се опразни след половин час. Ще почакаме дотогава, след което ще тръгнем обратно към хотела.

За да ни отвлечат в оазиса. Да ни издебнат в онази уади.

Бък, който разполагаше с време, продължи лекцията си:

— Западните археолози няма да се върнат тук, а местните власти няма да почистват навятия пясък. След десет, най-много петнайсет години всичко това отново ще бъде покрито и ще останат да стърчат само ей онези колонии.

— Тъжно — каза Кейт.

Може би щяха да вземат да пробият тук някой петролен кладенец.

Бък кимна на запад и каза:

— Онова на хоризонта са възвишенията, над които прелетяхме и където се намира Крепостта на гарвана. Йеменците вярват, че Ноевият ковчег е спрял там след потопа. На четирийсет километра западно от Крепостта на гарвана пък се намира тренировъчният лагер на Ал Кайда. Смятаме, че в същия район се намира и скривалището на Пантерата.

Може пък да се крие в Ноевия ковчег.

— Безпилотните самолети могат да се огледат и за Ковчег, докато търсят скривалището на Пантерата — казах аз.

— Пантерата ще дойде при нас — напомни ми Бък.

— Вярно бе, забравих. — Шансовете ни да открием Пантерата бяха точно толкова големи, колкото и да попаднем на Ноевия ковчег. Пантерата обаче щеше да намери нас.

Слънцето вече се спускаше на запад. Заслоних очи и се загледах към далечните хълмове. Значи Крепостта на гарвана не се намираше

много далеч от тренировъчния лагер на Ал Кайда, който скоро щеше да бъде заличен от американски самолети, ако всичко минеше добре. Някъде сред онези безплодни хълмове, много далеч от Ню Джърси, се намираше и Булус ибн ал Дервиш. А може би и Ноевият ковчег. Дълбока мисъл започна да се оформя в съзнанието ми — нишка, която вероятно можеше да свърже всичко в една-единствена истина.

— *Това място смърди* — казах аз.

Бък се намръщи и ни поведе към двора. Забелязах, че не се виждаме от пътя и че наоколо няма жива душа. Извадих колта си и го пхнах в джоба на елечето си. Бренър направи същото.

Бък се обърна към Кейт и Бренър, но не и към мен.

— Според някои мормони именно дошъл тук пророкът Лехи през шести век преди нашата ера, след като избягал от Йерусалим. И че тук погребал пророка Измаил.

Дано Измаил да е бил мъртъв.

Определено очаквах с нетърпение да бъда отвлечен.

— Мормоните също така вярват, че тук Лехи построил кораб и отплавал към Америка — продължи Бък.

Чакай малко. За кораб на колела ли говорим?

Бък обаче поясни:

— Има убедителни данни, че по онова време тук е имало река, която се е вливала в морето.

Схванах.

Бък ни поведе през двора и нагоре по четиринайсетте (пребройте ги) широки и стръмни каменни стъпала. Горе имаше пет квадратни колони, издигащи се на височина около осемнайсет метра. Имаше и шеста, която лежеше счупена, и Бък ни разказа история за символизма около нея — нещо за петте безспорни стълба на исляма и за единствения спорен. Реших, че си измисля. Всъщност той си измисляше много неща.

Бък приключи историята си и потъна в необичайно за него мълчание, което продължи цели няколко секунди.

— Предполага се, че белгийците са били убити именно тук — каза след малко той.

Никой не каза нищо. Все пак ще си призная, че тази мисъл вече ми беше минала през ума. И Бък искаше да запази този момент за сега.

Той посочи камъните около колоните.

— Според йеменските войници, които били извикани първи на местопрестъплението, тези камъни били целите в кръв.

Всъщност петната още си личаха, но ако не знаеш какво се е случило, едва ли ще се досетиш, че са от кръв.

— Туристите били две възрастни двойки, пенсионери от Брюксел, млада неженена двойка от Брюж, обикаляща Близкия изток, както и женена двойка, също от Брюксел, с шестнайсетгодишната си дъщеря.

Отново никой не каза нищо.

— Всички били отседнали в „Шератон“ в Сана като част от по-голяма туристическа група. Тези девет души решили да се запишат за едnodневната екскурзия до Мариб.

Лоша идея. Много, лоша идея.

Бък отново се умълча и забелязах, че руините вече са напълно пусли и че микробуса и полицейския камион ги няма. Откъм пътя и от развалините около нас не се чуваше нито звук. Бяхме сами.

— Тези хора не са причинили зло никому — тихо каза Бък. — Единствената им вина в Йемен е била, че са западници. Европейци. Християни. И заради това са платили с живота си.

Именно.

— Телата на белгийците така и не са открити, но екскурзоводът и шофьорът им, млади мъже от Сана, били намерени в канавка на около километър оттук, с прерязани гърла — продължи Бък. — Така че можели да бъдат погребани както подобава на мюсюлмани. Престъплението им е било в това, че са се забъркали с неверници, а наказанието — смърт.

— Колко ужасно... безчувствено — тихо каза Кейт.

— Това не е война — каза Бренър.

Бък се съгласи.

— Било е безмилостен, хладнокръвен и брутален акт.

— И смятаме, че Пантерата е бил тук, когато това се е случило?
— попитах аз.

Бък кимна и каза:

— Такава информация ни даде пленникът от Ал Кайда в Брюксел.

Е, ако някой имаше угризения относно убиването на кучите синове с ракети „Хелфайър“, подобни скрупули вече бяха изчезнали.

Всъщност моменталното взривяване беше прекалено добро за Булус ибн ал Дервиш.

Сателитният телефон на Бък иззвъня и той отговори. Заслуша се, каза: „Добре“, прекъсна връзката и ни каза:

— Чет се обади. Време е да тръгваме към хотел „Билкис“.

Иначе казано — „Време е за отвличане“.

Самото отвличане беше в известен смисъл пълно разочарование.

Пътувах с Бък в първата кола, на задната седалка на малкия „Хайлукс“. Кейт беше отпред, така че да не ѝ се налага да седи до похитителя. Голям джентълмен съм.

Бренър и Замо караха на двайсетина метра зад нас.

След напускането на руините бяхме спрели да си вземем автоматите, които сега лежаха в скутовете ни, а Замо държеше в готовност снайперистката си карабина. Кейт си беше сложила шала за отвличане. Всичко беше наред — за Йемен.

Когато приближихме тесния мост над потока, бяла „Тойота Ланд Крузър“ излезе на пътя и запъпли срещу нас. Втори джип изникна зад нас и пред колата на Бренър. Трети се материализира зад нея. Озовахме се като в сандвич. Отвличането може и да беше представление, но можех да се закълна, че тези момчета го бяха правили и наистина.

Джипът пред нас зави и спря в края на моста и Бък наби спирачки на десетина метра от него.

Обърнах се и видях, че джипът зад нас спира току до бронята ни. Бренър също спря, после последният джип спря зад него и запусти моста. Добра работа на целия екип.

— Откъде да знаем дали тези са нашите... хора? — попита Кейт, която сигурно си мислеше, че всички бедуини изглеждат еднакво.

— Нашите бяха брадати и с бели роби — уверих я аз. — А момчетата в джиповете също са брадати и с бели роби.

Бък беше малко по-убедителен.

— Колите са на Муса и съм сигурен, че това са мъжете, които ни ескортираха снощи и днес.

— Обядвахме с тях — добавих аз.

И Муса все още работеше за нас. Нали така?

Автоматичният ми колт все още беше в джоба на елечето ми и свалях предпазителя.

По бреговете на потока няколко жени перяха, нагазили във водата момчета и мъже ловяха риба. Някои поглеждаха към петте джипа на моста — два „Хайлукс“ и три „Ланд Крузър“ — и сигурно се досетиха, че става дума за отвличане на гости (случва се непрекъснато), така че се извърнаха.

На пътя се появи голям камион, който спря при моста, но не наду клаксона, както правят в Ню Йорк. Търпение, Абдул. Бедуините отвличат туристи. Отнема само няколко минути.

Задната врата на джипа пред нас се отвори и от колата слезе бедуин с калашник. Погледнах назад и видях друг бедуин да върви към колата на Бренър.

Познах мъжа, който идваше към нас — Ясир, който беше опипал джамбията ми. Той насочи към нас работния край на калашника си, докато отваряше задната врата. Пъхна се бързо до мен, затръшна вратата и облегна автомата на гърдите си. Дулото беше на педя от главата ми.

Нямаше какво да ни каже, но пък и нямаше много за казване.

Джипът пред нас потегли и Ясир каза на Бък: „Яла нимше“. Да тръгваме.

Минахме покрай спрелия камион и погледнах към шофьора, който буквално бе скрил лицето си с длани. Така де, не е видял *нищо*! Сигурно е трудно да си ченге по тия места.

Конвоят с похитители и похитени продължи на север към Мариб, но преди да стигнем хотел „Билкис“, водещата кола зави наляво по черен път, водещ на запад към хълмовете, и останалите я последвахме.

Пътникът ни като че ли се поотпусна и каза нещо на Бък, който отговори.

— Господин Ясир казва, че се радва да ни види отново — преведе Бък.

— Правил ли си го и преди? — попитах Ясир.

Засега всичко изглеждаше точно и не долавях нищо нередно или подозрително. Колтът беше в джоба ми, автоматът на коленете ми, бронежилетката си беше на място и антената ми беше вдигната.

Като стана дума за това, радиостанциите ни изпращяха.

— Тук Чистка пет — каза гласът на Замо. — Чувате ли ме?

— Чистка три, чувам те отлично — отговорих аз.

— Всичко наред ли е?

— Засега.

— Тук също. Обаче тая работа смърди — каза той.

Можеше да е и по-зле. Отвлечането можеше и да е истинско. Или да стане истинско.

По черния път нямаше много трафик и по пръснатите ниви не се виждаха много хора, но забелязахме неколцина козари, накацали върху каменни огради — явно проявяваха интерес към вдигащия пушилка конвой от пет коли.

Бък побъбри с Ясир, който още изглеждаше малко нервен. Макар това да бе бедуинска територия, сигурно не искаше да се натресем на някой военен патрул или на полицията от Бюрото за национална сигурност, макар че вече им беше платено. Не ми се вярваше Ясир и приятелите му да се тревожат особено за Мухабарат, т.е. СПС, т.е. тайната полиция, която действаше предимно в градовете. Така или иначе имахме сделка с правителството, макар Ясир да не знаеше това, нито пък беше наясно каква е причината за сделката — защото американците щяха да видят сметката на шейха му, правейки услуга на президента Салех.

Другото нещо, занимаващо ума на Ясир, сигурно беше Ал Кайда. Но те занимаваха и моя ум. Напълно възможно бе някой вече да им е подшушнал за американците в хотел „Билкис“ и при руините и нищо чудно да бяха замислили свое похищение.

Но дори и да бяха наоколо, хората на Ал Кайда трябваше да отстъпят пред бедуините, които са по тези места от две хиляди години. Нали така?

Движихме се на югозапад. Виждах хълмовете отпред, което означаваше, че се връщаме в Крепостта на гарвана, както беше планът. Ако обаче бяхме тръгнали другаде, например към лагера на Ал Кайда, бях готов да съкратя пътуването.

— Никакви отклонения и никакви глупости от страна на Ясир — казах на Бък.

— Успокой се, моля те — отвърна Бък.

— Ще се успокоя в самолета.

— Ще се обадя на Чет — каза Кейт.

— Добра идея.

Тя отвори прозореца си и се подаде навън, за да установи връзка. Набра номера на Чет, но той не вдигна.

На Ясир като че ли не му пукаше, че използваме радиостанциите и сателитните телефони и че автоматите са ни в скутовете, така че може би не трябваше да съм толкова параноичен. Пътувахме към скривалището, към Крепостта на гарвана. Ако обаче откриехме Чет с прерязано гърло, това нямаше да е добър знак. Или обратното?

— Безпилотните самолети ни наблюдават — напомних на Кейт.

— А до теб седи бедуин с калашник — напомни тя на мен.

— Всичко върви по план — каза Бък.

Така си беше.

— В кой колеж си учил? — попитах Ясир.

Бък преведе, Ясир отговори й Бък ми каза:

— Той ти благодари за комплимента.

— Какъв комплимент?

— Казах му, че се възхищаваш на шивала му. Може да ти го подари. Тогава ще трябва да го носиш.

— Благодаря, Бък.

— И ако продължиш да ме караш да превеждам глупостите ти, ще те уредя и с белъто му.

Кейт реши, че това е смешно, и се почувствах щастлив, че започва да се отпуска.

Както и да е, отказах се от опитите да завържа разговор с Ясир и насочих вниманието си към посоката, в която пътувахме.

След десетина минути пресякохме широкия черен път, който разпознах като нашата писта, след което завихме надясно към платото, на което се издигаше Крепостта на гарвана.

— Опитай да се свържеш с Чет — каза ми Кейт.

Отворих прозореца, подадох се навън и набрах номера му.

Той отговори.

— Отвлякоха ни — казах му.

— Видях — отвърна той.

— Ако случайно си забравил, ние сме в двата малки джипа. Предай на пилотите.

— Благодаря. Нещо друго?

— Има ли прах?

Последва кратка пауза, после:

— Тази вечер няма прах. Би трябвало да пристигнете след петнайсет минути.

— Погрижи се бирата да е студена.

— Нещо друго?

— Не.

Облегнах се назад и се отпуснах.

Чет ме смяташе за забавен, но и досаден. Може би дори за малко тъпичък. И беше добре, че си мисли така. В затворите има много боклуци, които си бяха помислили същото.

Като бивше ченге обаче Бренър познаваше играта ми. Замо също може би виждаше зад майтапите, а Бък беше достатъчно прозорлив, за да схване начина ми на действие.

Естествено, Кейт ме беше виждала да се правя на тъп и забавен със заподозрени и с шефове. Трябва ти ум, за да се правиш на тъп. Така хората свалят гарда. И правят грешки.

Бък и Чет бяха мои колеги, сънародници и съотборници. Но не бяха доверени приятели. Всъщност бяха замислили нещо.

Стигнахме дерето в подножието на платото и поехме нагоре. На дневна светлина се оказа още по-плашещо.

Добрахме се до платото и се насочихме към Крепостта на гарвана.

Нямах представа колко време ще чакаме делегацията на Ал Кайда да бъде доведена с вързани очи, за да ни огледа и да потвърди кой сме. Но ако трябваше да стоя повече от седмица с Чет и Бък, смятах да се предам на първия джихадист, който влезе през вратата.

Дотогава трябваше да държа под око Чет и Бък. Особено Чет. Можех да изчакам и да видя дали не е дошъл тук, за да уреди стара сметка на ЦРУ с Кейт и мен. Можех и да се изправя открито пред него. Ако изчаках, можеше да стане твърде късно да му кажа, че знам, че е замислил нещо. Така че май трябваше да нанесе изпреварващ удар. Преди той да го е направил.

И тъй, конвойт мина през отворените порти, влезе в двора на Крепостта на гарвана и слязохме от джиповете.

Двамата бедуини не бяха прерязали гърлото на Чет и той ни поздрави.

— Изглеждаше идеално на монитора — каза той. — Надявам се достатъчно местни да са видели отвличането и новината вече да е стигнала до Ал Кайда.

— Ами ако местните или Ал Кайда знаят или подозират, че сме в Крепостта на гарвана? — попитах аз.

— Възможно е — отвърна Чет. — Но Ал Кайда няма да тръгне да се меси в бедуинско отвличане, нито да предприеме действия срещу крепост на шейх Муса.

Може би не. Но не бих искал да напускам това място, докато Пантерата и джихадистите му не са готови за пликчетата за проби.

Благодарихме на домакините си за приятното изживяване около похищението и се качихме на втория етаж на кулата, за да чакаме по-нататъшното развитие на нещата според инструктажа на Чет в Аден.

Чет беше взел една антена за сателитни телефони от микробуса и я бе закрепил на един от прозорците. Първата му работа беше да включи апарата си в един от жаковете на антената.

— Вече не ни трябва чисто небе, за да установяваме пряк контакт с контролната станция на самолетите.

Това беше добре.

— Нито пък с посолството, Лангли, Федерал Плаза, Вашингтон и всеки, който поиска да ни се обади — добави Чет.

Това вече смърдеше.

— Сателитната връзка понякога прекъсва, а има вероятност и да бъдем подслушани от СПС — предупреди ни той. — Дори Ал Кайда може да ни подслушва, ако разполага с необходимата техника. Затова ще използваме телефоните колкото се може по-малко. Сателитният радиосигнал от микробуса е много силен и зашифрован, така че връзката оттам е сигурна.

Иначе казано, това бе добре обмислена операция, но възможността за действие в тази обстановка бе силно ограничена. Чет обаче искаше всичко да проработи, да покаже, че ЦРУ е в състояние да нанася хирургически удари във враждебна територия, както демонстрираха така добре в началото на войната в Афганистан. Американските военни — и не само те — обаче искаха да видят американски кубинки на земята. Много американски кубинки. Установих, че в случая съм на страната на ЦРУ.

Е, след като видяхме новата сателитна антена, с какво можехме да се забавляваме? Може би да поиграем на стражари и апаши в шахтата за екскременти.

Тъкмо щях да предложа това, но Бък взе думата:

— Донесох малко списания, романи и кръстословици за убиване на времето.

— Случайно да има още коняк? — попитах Чет.

— Една бутилка за отпразнуване.

Ами да празнуваме тогава.

Всички седнахме по турски на килима — с изключение на Замо, който отново тръгна от прозорец на прозорец с пушката си и с бинокъл в ръка.

— Колко време ще е нужно на шейх Муса да се свърже с Ал Кайда? — попита Кейт.

— Ден или два — отвърна Чет. — Муса ще се престори, че не бърза, че обмисля възможностите си или че може би очаква да види дали Ал Кайда няма да се свърже с него и да се поинтересува дали случайно не знае нещо за отвлечени амрики. Всичко трябва да стане естествено и не е в наш интерес да се месим на Муса.

Да, но пък искаме Муса да си размърда задника.

— Пантерата може да е усетил жегата след атаката срещу „Хънт Ойл“ и има вероятност да е напуснал района — напомни ни също така Чет. — В такъв случай, когато Муса му предложи петимата отвлечени американци, Пантерата ще трябва да решава дали да се върне тук, или не, защото Муса няма да напусне земите си и да отиде при него с американските си пленници. Така че чакането може да се окаже дълго. Но съм уверен, че по един или друг начин Булус ибн ал Дервиш ще се озове в обектива на камерата на някой „Предатор“.

Може би. Проблемът обаче беше дългото висене.

— Колко време ще чакаме? — попитах.

— Колкото е необходимо.

Мътните да го вземат.

— А какво правим, когато рибата тон свърши? Стига, Чет. Какъв е максималният срок да седим тук и да решаваме кръстословици?

Чет се замисли за момент.

— Предлагам да му дадем две седмици. След това може да имаме проблеми със сигурността.

Да не говорим за проблемите с душевното здраве. Така де, две седмици в тъмница? Можеш да пипнеш някоя болест. Я по-добре да извикаме и Клеър.

— Решението не се взема единствено от нас — уведоми ни Чет. — Трябва да се консултирам ежедневно с Лангли. Ще импровизираме.

— Трябва да поддържаме контакт и с шейх Муса — напомних му. — Той е човекът, който има връзки с Ал Кайда.

— Няма да се обаждаме на Муса — отвърна Чет. — Той ще се обажда на нас.

— Арабите като цяло и бедуините в частност имат различно усещане на времето в сравнение с нас, западняците — уведоми ни Бък. — Те са в състояние да преговарят и по най-прост въпрос месеци наред. Няма да забавят да бързат.

Думите на Чет обаче бяха по-окуражаващи.

— С половината си американска глава Пантерата вероятно ще стигне до бързо решение — каза той. — Той е нетърпелив. И гладен.

— Аз също.

Значи се очертаваше дълго чакане. Или кратко. И най-добрият капан в крайна сметка зависи от онзи, когото се опитваш да заловиш в него.

Кейт имаше добър въпрос.

— Нашето изчезване... или отвличане... няма ли да бъде съобщено на медиите?

— В отдел „Публична информация“ в посолството има новинарско затъмнение — отвърна Бък и се усмихна. — Кое е престараване, тъй като ПИ така или иначе не съобщава много новини за Йемен. Колкото до душещите журналисти, в Йемен на практика няма западни кореспонденти. Единствено Би Би Си имат офис в Сана, но единственият репортер там е в продължителен домашен отпуск.

Относно йеменските журналисти или правителствените източници, те или не знаят нищо, или им е казано да не знаят нищо.

Ясно. Това наистина бе Забравената от времето страна и черната дупка на Близкия изток. Тук можеш да изчезнеш и да минат месеци, преди някой извън Йемен да забележи липсата ти.

— Ами приятелите и роднините няма ли да се разтревожат, че не получават никакви вести от нас? — попита Кейт. — И ако се опитат да ни потърсят?

— Ако имаш предвид родителите, си, приеми престоя ни тук за ваканция — казах й аз. Не, всъщност не го казах. Предпочетох да си държа устата затворена.

— Всеки от нас ще напише съобщение, което ще бъде доставено от работните ни места в Щатите до всеки в списъка — отвърна Бък. — Гледайте да пишете най-общи неща и не споменавайте, че сте отвлечени — добави и се усмихна. — Всички запитвания до работата ни от страна на приятели и роднини ще бъдат посрещани от посолството в Сана. Не би трябвало да имаме проблем да сме недостъпни за седмица-две.

— Аз не общувам с приятели и роднини в продължение на седмици — заяви Чет и добави: — Това си върви с работата.

Пък и на никой не му пука дали ще те чуе, или не. Всъщност дори са доволни. Това не беше мило от моя страна. Сигурно някой някъде обичаше Чет.

Между другото, на практика не знаехме нищо за личния живот на Чет, а и самият той не беше споменал нито дума по темата. Кейт обаче се възползва от изникналата възможност и го попита:

— Женен ли си?

Чет се поколеба за момент, после отговори:

— С жена ми се отчуждихме.

Може би беше свързано със странностите му.

— Съжалявам — каза Кейт типично по женски.

Жена му обаче едва ли съжаляваше.

— Това назначение и раздялата обтегна брака ни — призна Чет.

Не ще и дума. Честно казано, малко го съжалих. От друга страна, тук би могъл да има четири жени... или май само три. Вече си имаше една. Нали така?

Бък, който явно успяваше да запази брака си въпреки десетилетията зад граница (или може би именно заради тях), каза:

— Тази работа е трудна за семейния живот. Жертваме много за страната си и понякога не съм сигурен, че страната оценява това.

Понякога? Защо не никога? И на нас трябва ли да ни пука? Правим го поради други причини. Оценяването и благодарността не влизат в сметките.

— Нека бъдем оптимисти и приемем, че ще летим за дома, преди някой изобщо да разбере, че сме изчезвали — добави Бък във връзка с продължителността на престоя ни на това място.

Добре. Нека бъдем оптимисти.

Отворих книжка с кръстословици.

— Арабин, останал без муниции? Единайсет букви.

— Въздържател — отвърна Бренър, който явно знаеше лафа.

Беше време за вечеря и се угостихме с консервирана риба тон, студен зеленчуков микс и хляб тавва, прокарани с топла бутилирана вода. Чет завърши с цигара.

Светлината отслабваше и запалихме няколко газени лампи. Долу на двора отново бе време за молитви и бедуините се молеха гръмогласно, което ме накара да изпитам носталгия по Бруклин.

След молитвата Чет каза, че трябва да докладва за обстановката и ще използва сигурната радиовръзка в микробуса. Казах, че ще му правя компания, и двамата слязохме на двора, отключихме микробуса и влязохме.

Чет провери гласовата си поща и есемесите, докладва за обстановката (всичко е наред), прекъсна връзката, завъртя стола си към мен и попита:

— Искаш да говориш с мен ли?

— Да — отвърнах аз, но останах прав. — За Тед Наш.

Той кимна.

— Познавал си го.

Той отново кимна и каза:

— Но не много добре.

— Както кажеш. Ето каква е работата, Чет. Преди да се оженим, жена ми е имала връзка с Наш. — Погледнах го на слабата светлина от конзолата. — Знаеш ли това?

— Чувал съм.

— Значи случилото се може да е било повече лично, отколкото бизнес.

Той не отговори.

— От друга страна — продължих аз, — няколко секунди преди да умре Наш беше насочил пистолет към нас с Кейт и това беше бизнес. Знаеше ли това?

— Не съм запознат с подробностите.

— В момента те запознавам с тях. Ето още една. Наш участваше в тайна операция, която щеше да доведе до ядрена атака от страна на

Щатите срещу ислямския свят. Знаеше ли го?

— Дори да го знаех, нямаше да ти кажа. Но не го знаех — добави той.

— Сега вече ЗНАЕШ. Идеята може да ти звучи добре — пуснете им бомбата, както казах, а ти се съгласи. Но избиването на десетки милиони невинни хора и превръщането на Близкия изток в радиоактивна пустош не е особено добра идея.

Той се усмихна.

— Това е твое мнение.

— Да. И моето мнение бе онова, което се оказа от значение — казах аз. — С Кейт бяхме пленници на един побъркан, който се канеше да ни убие. И Наш знаеше това. Всъщност след като с Кейт видяхме сметката на побъркания, Наш се появи и се канеше да довърши работата на психаря. Нещата изясняват ли ти се?

— Отчасти.

— Искам да кажа, че става дума за самозащита, с може би малко лична история между участващите страни.

— Добре. Но какво общо има всичко това с мен? Или с тази мисия?

— Ти ми кажи.

— Добре. Нищо.

— Опитай отново.

Чет помълча за момент, после каза:

— Мисля, че разбирам как работи параноичният ти ум. И ако трябва да съм честен, разбирам, че може да стигнеш до някои шантави и погрешни заключения. Но...

— Никакви „но“, Чет. Да не мислиш, че съм достатъчно тъп да повярвам, че двамата с Кейт бяхме помолени да се включим в тази мисия само защото сме перфектни за работата?

— Ти *си* перфектен за тази работа, Джон. Както и Кейт.

— Да бе. Перфектност във всяко отношение.

Той ми зададе въпрос, който бих задал и аз самият:

— Ако наистина вярваш в онова, което намекваш, защо изобщо дойде тук?

— Защото, Чет, това е търбухът на звяра. И звярът си ти. А аз съм тук, за да говоря със звяра и ако се наложи, да го убия.

Той нямаше отговор на това.

— Когато изляза оттук, ще се свържеш с Лангли — посъветвах го. — И ще им кажеш, че сме разговаряли и че е по-добре да се приключи с този проблем.

Чет отново помълча.

— Ще предам разговора ни — каза накрая. — Но доколкото ми е известно, поканата към вас да участвате в мисията няма нищо общо със случилото се с Тед Наш. А с това, че сте добра стръв за Пантерата заради убийството на Лъва. Нищо повече или по-малко. Между другото, не обичам да ме заплашват — уведоми ме той.

— Не те заплашвам. А ти казвам, че надуша ли нещо гнило, или ако с Кейт стане нещо, си мъртъв.

Той започна леко да се вбесява и рязко отвърна:

— Ако с Кейт стане нещо, ще се погрижа същото да стане и с теб.

— Не и ако пръсна пръв шибаната ти глава.

Чет даде на заден и каза с овладян глас:

— Разбирам как можеш да стигнеш до подобно заключение... И знаеш ли какво? Може и да си прав. Но не мисля, че си. Но ако си прав, това няма нищо общо с мен. Не съм тук, за да уреждам сметки с теб или с жена ти. А да убия Булус ибн ал Дервиш. Аз не убивам американски граждани... е, с изключение на ал Дервиш.

— Радвам се да го чуя, Чет. И ако се измъкнеш оттук жив, това ще бъде, защото не съм те убил. Така че сметките са уредени. Кажи го на момчетата в Лангли.

Той кимна и каза:

— Трябва да пратя няколко шифрограми. Приключихме ли?

Обърнах се и излязох от микробуса.

Е, един проблем по-малко. Сега Чет знаеше, че аз знам, и можеше да го обмисли добре и да докладва на онзи, на когото му е хрумнала блестящата идея да ни прати с Кейт на това място, за да станем жертви на трагичен инцидент.

Винаги съм смятал, че ЦРУ ни е взело на прицел, след като Кейт видя сметката на Тед, а сега моментът и мястото изглеждаха подходящи Управлението да направи своя ход. И нищо от казаното от Чет не ме накара да си помисля, че греша. И тъй, за да отговоря по-подробно на въпроса му защо съм тук, щом съм си помислил това, отговорът е: „Защото не можеш вечно да бягаш от звяра“. Трябва да се

изправиш срещу него. На свой терен. И да го убиеш. Или, защото си цивилизован и защото звярът си има приятели, да сключиш сделка с него.

Надявам се Чет да беше разбрал сделката. Ако ли не, на връщане самолетът щеше да кара по-малко пътници.

Покрай липсата на електричество (с изключение на микробуса) нямаше какво толкова да се прави след залез-слънце. Освен това никога вече няма да смятам течащата топла вода за даденост. Нито стола или студената бира.

Не искам да кажа, че съм някакъв мекушав женчо. Аз съм градски боец. Да си градски е хубаво. Идва от град. А в градовете има електричество. Нали така?

Пък и можеше да е по-лошо. Можеше да е истинско отвличане. И сега да чакам да ми отрежат главата.

Както и да е, всички бяхме капнали, така че нямаше проблем да се проснем рано-рано в сламата. Разбрахме се да пазим на две смени по три часа — първо Бренър и Замо, после аз и Кейт, накрая Бък и Чет. Така щяхме да изкараме до сутринта. И трябва да посоча, че Пол Бренър осъществяваше желанието си да спи с Кейт — макар че сигурно не точно по начина, по който си го представяше.

С Чет не се върнахме към разговора ни тази вечер, което пък и не беше възможно в компанията на останалите. Все пак Чет успя да издебне удобен момент при шахтата за екскременти и ми каза:

— Съобщих за тревогите ти. — И добави: — Нямаше отговор.

Дрън-дрън.

— Разговарях с Чет за Тед Наш — казах на Кейт по време на смяната ни, докато се взирахме през прозореца в черната нощ.

Тя не отговори няколко секунди, после ми напомни:

— Аз щях да го направя.

— Справих се по по-различен начин, отколкото би го направила ти.

— Тоест?

— Тоест споделих с него подозрението си, че с теб бяхме поканени да дойдем в Йемен, за да може ЦРУ да се разплати с нас. Заради това, че видя сметката на Тед Наш.

Тя помълча известно време.

— Не е задължително да споделям подозрението ти. Просто е прекалено... безумно.

— Мислиш ли? Виж, не става дума само за това, че ликвидира Тед и че беше оправдана напълно. А и заради това, че двамата прецакахме плана на ЦРУ да пусне бомбата на исляма. А това си беше сериозно начинание. И ние *знаем* за него.

— Но си мълчим — като част от сделката.

— Да. Но това не е достатъчно добре за разтревожените типове в Лангли. По-добре е да сме мъртви.

Тя не отговори.

— И точно затова сме тук.

Тя отново не отговори, а ме попита:

— Какво друго каза на Чет?

— Ами, казах му, че ако с теб се случи нещо или ако дори си *помисля*, че ти кроят нещо, ще му пръсна тиквата.

— Не е трябвало да го казваш.

— Добре. Ще му кажа, че спокойно може да ни убие.

— Имам предвид, Джон, че може и да *грешиш* за всичко това.

— Ако греша — сгрешил съм, и никой няма да пострада.

— Не можеш да заплашиш живота на някого, без той да пострада. Особено ако въпросният човек не е направил нищо лошо. Или не знае нищо.

— Ясно. Но Чет го прие добре. След като се върнахме от микробуса дори беше любезен с мен. Не забеляза ли?

— Може да си толкова луд, колкото е и той.

— По-луд съм, бъди сигурна. Между другото, *ти* каза да се оглеждаме за тройна игра — напомних й.

Тя не отговори.

— Какво имаме в името? — продължих аз. — Защо това нещо се нарича „Чистка“? Защо двамата с теб сме тук?

— Добре. Схващам. Но... какво каза той?

— Нито потвърди, нито отрече подозренията ми. Всъщност каза, че разбира как мога да стигна до такова погрешно и параноично заключение и че е напълно възможно и да съм прав, но той няма нищо общо с това и че предположенията ми са неверни. Разбираш ли?

— Не.

— Май трябваше да си там. С две думи, извадих котката от торбата и Чет пусна шифрограма на своите хора в Лангли. Или направо е разговарял с тях. Така че си мисля, че сега имаме под петдесет процента шанс да станем жертви на приятелски огън или да бъдем затрити от Муса или Ал Кайда.

— В този бизнес миналото често се връща, за да те преследва.

Нищо не ме преследва. Проблемът ми настъпва тогава, когато миналото се връща да те убие. Като историята с Лъва. Като Тед Наш. Този бизнес е цикъл на вендета, който се повтаря безкрайно. Някой ден, може би когато остарее и се заседя прекалено много в люлеещия се стол, някой от миналото ще се добере до мен. Но не и днес. Не и тази седмица.

— Беше самозащита — казах аз, за да накарам Кейт да се почувства по-добре. — Ти спаси живота ни. Така че не го преживявай отново.

Тя кимна.

Изкарахме трите си часа пост и събудихме Чет и Бък. Чет всъщност вече беше буден. Може да е сънувал кошмар, че някой му реже гърлото, докато спи.

Петимата господа от А-отбора закусиха с осемте господа от пустинята долу на двора, а Кейт се възползва от момента на уединение, за да се измие с бутилирана вода.

Закуската беше същата каша, в която бедуините бяха добавили и риба тон. Предложих им малко антибиотици, но те отказаха.

След закуска Чет, Бък, Бренър и аз влязохме в микробуса и гледахме телевизия. И на двата екрана даваха повторение на вчерашното предаване — прекрасният Йемен от въздуха. Имах чувството, че летя.

Чет провери връзката и докладва ситуацията. От земния контрол не забелязваха необичайна активност в района. Бе просто поредният рутинен и спокоен ден в племенните земи и на територията на Ал Кайда. Това обаче бързо можеше да се промени.

Разходихме се из двора за упражнение, точно както излежавашите присъдите си обикалят затворническия двор. Преброих четиринайсет гущера.

— Питай домакините бедуини дали не могат да ни намерят футболна топка — казах по-късно на Бък. — И ги помоли също за малко истинска храна от Мариб. Аз плащам.

— Казаха ми, че им е забранено да напускат това място — уведоми ме той. — И никой не може да дойде тук, освен ако храната и водата не свършат. Всички сме изолирани до второ нареждане.

— Кога ще започнем да убиваме камилите и да ги ядем?

— Тук няма камили. Оттатък стената обаче има кози и домакините ни като че ли убиват по една дневно.

— Колко са останали?

— Достатъчно за дълга обсада.

Като стана въпрос за това, с Кейт и Бренър натиснахме Бък и Чет да се поинтересуват как вървят разговорите на шейх Муса с Ал Кайда.

Бък и Чет обаче единодушно решиха, че е твърде рано да пращаме съобщение до шейха.

— Ще е нелюбезно да го питаме — каза Бък. — Може би ще го направим след още няколко дни.

Чет беше съгласен с него.

— Да си играем ролята — каза той. — Трябва да изглеждаме доверчиви, спокойни и хладнокръвни.

Кой измисля тези кретении?

Както и да е, обядвахме на етажа на дивана, където и живеехме. Отново риба тон. Бък обясни оскъдните провизии от Вашингтон по следния начин:

— Не искаме да наблягаме на различията между нас и нашите съюзници бедуините.

— Това е идиотско, Бък. Би трябвало да се *радваме* на различията си.

— Освен това не бива да изглеждаме много добре, когато хората на Ал Кайда дойдат да ни видят — продължи Бък. — Би трябвало да ни хранят с козе месо и овес. — Той се усмихна. — Не можем да затлъстяваме, докато сме в плен.

Представих си как поредната комисия на ЦРУ е обсъждала това. Наистина си падат по пушечи и огледала и както открих току-що, вярват в играенето на роли. А отборът трябваше да погладува малко, за да заприлича на жертви на похищение. Да не говорим, че всички се нуждаехме от душ и бръснач.

Както и да е, нямаше за какво толкова да си говорим, без да ръсим глупости, така че всички един вид се оттеглихме в себе си, четяхме и решавахме кръстословици. Кейт се упражняваше много и г-н Бренър на няколко пъти се присъедини към нея, като се въртеше и навеждаше. Трябваше да извикам бедуините да видят това.

Имахме аптечка и Бренър помогна на Замо да си смени превръзката, а по-късно ни увери, че снайперистът бил добре. Може би наистина беше. А може би бе по-добре да го изведем оттук.

Освен това написахме въпросните успокояващи писма до приятели, роднини, брокери и тъй нататък. Съобщенията щяха да бъдат изпратени на имейлите на получателите.

Бък имаше предложение за заключителния абзац и той звучеше нещо от рода на: „За една-две седмици ще бъда в затънтен район без комуникации, но ако се налага да се свържете с мен, давам ви имейла на американското посолство. Може да не съм в състояние да отговоря веднага, но бъдете сигурни, че ще получа съобщението ви и скоро ще се свържа с вас“.

— Пиши на родителите си, че ми липсват — казах на Кейт.

Чет и Бък събраха бележките ни и ги занесоха в микробуса, за да ги пуснат по шифрованата връзка до посолството или Вашингтон — така и не казах ясно до кого точно.

— Досущ като тъпите пощенски картички, които трябва да пращаш на родителите си от лагера — казах на Кейт, Бренър и Замо.

С тази разлика, че в този случай нещата бяха малко зловещи.

Денят мина, бедуините се отзоваваха на зова за молитви и на телефонните си повиквания. Обикаляхме двора и изследвахме всички етажи на шестетажната кула, които бяха абсолютно еднакви, с изключение на открития мафраж с арките. Хубава гледка. За малко разнообразие се изпиках от мафража в шахтата за екскременти — шест етажа до партера с високата купчина лайна. Най-дългото пикаене в живота ми. Другият паметен момент от деня ми бе зареждането на средствата за комуникация в микробуса. Завладяващо е да гледаш как стрелката на индикатора пълзи нагоре.

Между другото, бедуините нито за миг не изглеждаха отегчени. Имаха неизчерпаем капацитет да седят и да дрънкат. А когато не говореха помежду си, говореха по мобилните си телефони. През целия ден правеха чай, молеха се и спяха, когато им се спеше. Практикуваха

някакво ритуално измиване във връзка с молитвите, но то изглеждаше по-скоро символично, отколкото сериозно търкане.

От време на време някой от тях се качваше на някоя каменна платформа и надничаше навън, но като че ли не приемаха охраната твърде на сериозно. Може би защото не вземаха на сериозно йеменската армия. И все още не разбираха новите момчета в квартала — Ал Кайда.

Освен това не мисля, че бедуините наистина разбираха, че безпилотните самолети ни наблюдават и че можем да виждаме на мониторите в микробуса онова, което машините виждаха от три километра височина.

Попитах Чет за това.

— Ако им покажа мониторите, ще разберат способностите, но не и технологията — каза той. — Също като с мобилните им телефони. Наясно са, че не е магия, но колкото по-малко знаят, толкова по-добре.

Правилно. Сигурен бях обаче, че шейх Муса е малко по-наясно с безпилотните самолети и ракетите им. Знаеше, че не иска да се появява на монитора с кръстче между очите.

Както и да е, сигурно можех да гледам на бедуините поетично и романтично като повечето западници, но в действителност те бяха само едни прости, открити и не особено стимулирани хора, които се радваха на дребни удоволствия като чашата чай. И осемте момчета в двора бяха щастливи да си седят тук и да не се трепят да тичат сред камили или кози, или пък да се мъчат да изкарат залъка си по мъртвите ниви.

Както каза Чет, имаха си Корана за четене (ако можеха да четат), оръжия и вяра. Както и малко кат, за да убиват времето и да си оправят настроението.

Като стана дума за това, Чет се уединяваше три пъти дневно на мафража и винаги се връщаше с усмивка на лице. Представих си как се спъва и пада в дупката за екскременти, за да се приземи в купчината лайна. Като едното нищо можеше и да се случи.

И за да сменя напълно темата: да си легнеш с жена не е кой знае какво, но да *не си* легнеш е *много* сериозно нещо. Капиш? Достатъчно за това.

Вечерта дойде и вечеряхме на открито с бедуините, за разнообразие. Овес, каша, коза, тавва, чай и риба тон. Консервирани

плодове за десерт. Бедуините харесваха сладките консервирани плодове и унищожиха по-голямата част от запасите ни.

На Кейт ѝ беше позволено да се присъедини към нас, ако е облечена с балто и хиджаб и стои настрана. На мен ми звучеше разумно, но тя не се съгласи. Бък обаче я прикани да вечеря с нас, макар и настрана.

— Това е голямо скъсване с обичая — обясни той. — Трябва да се възползваме от възможността да прехвърлим мост над пропастта между културите ни.

Съгласих се и добавих:

— Десетина метра разстояние ще е достатъчно.

Кейт неохотно се съгласи и се радвах, че е с нас на вечеря.

Както и да е, рано лягане, три часа на пост, неспокоен сън и изгрев. Никога преди не бях обръщал внимание на изгревите. Сега разбихах защо древните хора са почитали слънцето. Слънцето е живот. Нощта е смърт.

— Как я караш? — попита ме Кейт на третия или четвъртия ден, докато препрочитам етикета на една зеленчукова консерва.

— Вече дадох имена на всички гарвани — отвърнах аз. — А *ти* как я караш?

— Добре. Физически съм идеално. Но май започвам да развивам стокхолмски синдром. — Тя се усмихна. — Започвам да се идентифицирам с бедуините.

— Чудесни момчета са — съгласих се аз. — Макар никога да не са виждали лицето ти, знаеха, че от теб ще стане чудесна компания за вечеря.

Тя отново се усмихна.

— Окуражаващо е да открия, че все още си оставаш задник.

— Благодаря. — Всъщност знаех, че Кейт ще ме оцени по-пълно в тази мъжка страна.

Освен това забелязах, че новините не ми липсват. Нито пък спортните предавания. Когато си откъснат от цивилизования свят, минаваш през няколко дни абстиненция и един ден си даваш сметка, че всичко онова са пълни глупости. Какво значение има какво се случва във Вашингтон, Лондон, Москва, Ню Йорк или Кайро? На тях не им

пука какво правя аз. Все пак не бих отказал да разбера как се справят Янките през пролетния сезон. Но някой можеше да ми разкаже, ако случайно се върна. А пък ако не се върна, какво ми пука?

Като стана въпрос за връщане, нито Чет, нито аз споменахме повече за разговора ни в микробуса. Нямаше какво повече да си кажем, а и той нямаше да ми съобщи какво са му казали шефовете му в Лангли.

Вижте, може и много да грешах и в такъв случай просто нямаше какво друго да кажа или да направя. Но ако бях прав, Чет и хората му сега се опитваха да решат дали операция „Чистка“ не трябва да включи и Джон и Кейт.

Освен това би трябвало да са се досетили, че ако Джон Кори е знаел или е заподозрял още в Ню Йорк, че му се готви нещо, би трябвало да е оставил някъде едно от онези писма с надпис „Да се отвори единствено след смъртта ми“.

Може би наистина трябваше да го направя, но не го направих. Може би защото няха намерение да бъда убиван тук от ЦРУ. Или може би защото ако двамата с Кейт бъдем убити от Ал Кайда или Пантерата, не бих искал ЦРУ да бъде заподозрян в престъпление, което не е извършило. Каквито и да бяха чувствата ми към Управлението, в края на краищата те са нашата първа отбранителна линия, а аз съм предан и отговорен професионалист.

В ранния следобед на следващия ден, след салат и последната консерва риба тон, сателитният телефон на Чет иззвъня. Той отиде до прозореца, включи го към антената и отговори.

Заслуша се, каза: „Добре, благодаря“ и се обърна към нас.

— Безпилотните самолети са засекли три бели джипа, приближаващи към платото от север.

— Кой са според теб? — попита Кейт.

— Може да носят продоволствия... или да са хората, които очакваме.

— Муса защо не ни е предупредил? — попита Бренър.

— Той би предупредил своите хора, а не нас — отвърна Бък.

И наистина, в двора се надигна суматоха.

Всички отидохме до прозореца и видях, че осемте бедуини са скочили на крака с калашници в ръце, а един от тях говори по мобилния си. После четирима изтичаха към кулата и ги чухме да се качват нагоре.

Всички грабнахме своите М4 и заехме стратегически позиции около стълбището. Бък застана в горния им край с насочен напред автомат.

Четиримата бедуини тичаха нагоре и викаха развълнувано.

— От Ал Кайда идват да видят отвлечените американци — преведе Бък.

Чудесно. Ако очакваш с нетърпение визита от Ал Кайда, значи си наистина здравата отегчен.

Чет беше безкрайно щастлив.

— Пантерата ухапа — заяви той доволно.

Именно. Но Пантерата не хапеше Чет, който в качеството си на фантом всъщност не беше тук. Така че той се извини под предлог, че ще поддържа контакт с безпилотните самолети, и слезе да се качи в микробуса.

Сега трябваше да изглеждаме като похитени от бедуините, които, за щастие, се държаха добре с пленниците си.

Кейт покри косата и лицето си с черния шал, четиримата бедуини се качиха при нас и бързо прибраха повечето ни неща, в това число и сателитната антена на прозореца. Сигурно щеше да им е трудно да обясняват на момчетата от Ал Кайда защо ни търсят по телефона, така че изключихме сателитните и мобилните телефони, както и радиостанциите си.

Четиримата бедуини отнесоха багажа ни на горния етаж, наред с консервите и четивата. Оставиха ни само хляб и вода на пода. Приятелят ни Ясир и един друг бедуин навиха килима и също го качиха горе.

Бедуините искаха автоматите ни и пушката на Замо, но Бренър категорично отказа и скрихме оръжията под сламениците. Задържахме също скритите пистолети, като преместихме кобурите на кръста си. Наложих се обаче да свалим бронезилетките — онези от Ал Кайда можеха да се окажат достатъчно бдителни и да ги забележат. Кейт скромно ги скри в клозета.

Дадохме на бедуините часовниците си и паспортите, с които се бяхме регистрирали в хотел „Билкис“, но задържахме дипломатическите документи, в случай че се наложи да побегнем към саудитската граница.

Бяхме премисляли всичко това през последните няколко дни и като че ли не пропуснахме нищо.

— Одеятото на Чет — сети се Кейт.

Правилно.

Бък взе одеялото и го метна през прозореца. На негово място щях да го метна в лайняната шахта.

Е, дали изглеждахме като пленници, държани тук вече четири дни? Не знам, но определено *миришехме* като такива.

И едно последно нещо. Поизцапахме пода на мястото, където се беше намирал килимът, а Бък впечатли всички ни с уменията си, като предложи да наръсим и малко курешки.

— Ти се занимавай с това, Бък — казах му и той се отказа.

Чухме нещо откъм двора и всички отидохме при прозореца.

Портите бяха отворени и през тях мина бял джип. После втори и трети.

Ал Кайда беше тук.

Четиримата бедуини долу отвориха задните врати на джиповете и гостите слязоха. Бяха общо петима, с черни качулки, бели роби и сандали. Освен това бяха праметнали калашници на рамо. По тези места дори преговарящите със завързани очи носят оръжие.

— Би трябвало да се досетят, че ги карат нагоре до Крепостта на гарвана — отбеляза Бренър.

— Сред тукашните възвишения има много подобни места — увери ни Бък.

Това беше добре. Надявах се шофьорите бедуини да са били достатъчно хитри, за да разкарват тези задници в кръг поне няколко часа.

Както и да е, гледахме как поведоха петимата закачулени от Ал Кайда към кулата. Само внимавайте да не се блъснете в микробуса, който управлява безпилотните самолети.

И тъй, беше време да заприличаме на петима скъпи амрики, струващи сто хиляди долара.

Всички насядахме на голия дъсчен под. Отляво надясно се бяхме подредили Бренър, Замо, Бък, моя милост и Кейт в края. Четиримата бедуини изнамериха три вериги с пранги за краката. Отказахме любезното им предложение да ни закопчат и го направихме сами — Бренър и Замо си поделиха едната, а Бък и аз — другата. Кейт като жена си имаше отделна верига. Задържахме ключовете у себе си. Накрая събухме обувките и чорапите си и бедуините ги скриха под сламата.

— Разтъркайте стъпалата си по пода — напомни ни Бък. Правилно. Никога не подценявай интелигентността и бдителността на враговете. Те не са толкова тъпи, колкото изглеждат. И най-вероятно знаят как би трябвало да изглеждат петима нещастни пленници.

Разбира се, това можеше и да е номер и след около пет минути да се окажем истински пленници — или пък истински мъртъвци. Муса и хората му обаче бяха имали и други възможности да ни извъртят номер. Освен това ръцете ни бяха свободни и можехме бързо да извадим пистолетите си.

Някой извика на арабски от стълбището и нашето приятелче Ясир извика в отговор.

— Добре ли си? — попитах Кейт.

— Идеално съм.

— Дръж си главата наведена и гледай надолу — напомни й Бък.

След няколко секунди петимата закачулени от Ал Кайда и трима бедуини в ролята на водачи влязоха в помещението.

Бедуините подредиха петимата си гости в редица, рамо до рамо, на около метър и половина пред нас, след което махнаха качулките им една по една. И така се озовахме лице в лице с врага.

Делегацията на Ал Кайда приличаше на наказателен взвод, строен и с автомати на рамо.

Освен това петима бяха повече, отколкото бе нужно да идентифицират американците, така че това представляваше и някаква демонстрация на сила. Бедуините не би трябвало да го позволят, но го бяха направили, така че очаквах всеки момент момчетата от Ал Кайда да хванат желязото.

В дивана бяха останали четирима бедуини, сред които и Ясир, който, изглежда, играеше ролята на домакин.

Петимата амрики би трябвало да изглеждат уплашени, нервни, уморени и обезсърчени, което означаваше да гледат в земята и да си държат устите затворени, освен ако не ги заговорят. От друга страна, Ал Кайда знаеше, че не сме туристи, така че можехме от време на време да проявяваме малко непокорство.

Погледнах петимата бойци на Ал Кайда, застанали пред нас. Бяха млади — може би между двайсет и двайсет и пет, макар лицата им да бяха доста състарени от суровото време. Нямаха бради, но и не можеха да се нарекат гладко избръснати, и изглеждаха доста мрачни, макар че ситуацията би трябвало да им харесва.

Онзи отдясно обаче се усмихваше и ме гледаше, което ми се стори странно. И чак тогава го познах.

— Здравсти — каза ми Набеел ал Самад. — Помни ме?

Другарите ми завъртяха глави към мен. Четиримата бедуини, които не говореха английски, изглеждаха объркани, че човек от Ал Кайда се усмихва и говори на американския пленник. Хей, двамата с него сме яли кравайчета заедно.

Би трябвало само да кимна, но заговорих, за да могат съекипниците ми да разберат кой е този тип.

— С Набеел имаме работна закуска в Ню Йорк — казах аз. — Той имаше някаква важна информация за мен.

Набеел реши, че това е смешно, и преведе на другарите си, които също решиха, че е смешно.

Онова, което не бе смешно, бяха думите на Набеел.

— Еврейско деликатес за мен не смешно. Ти не смешен. Ти не върне никога дом.

Набеел имаше нужда от помощ с глаголите, но схванах, че от мен се очаква да оценя момента и посланието, което на малко по-нормален език беше „Е, детектив Кори, срещаме се отново. И този път ролите са разменени, нали, детектив Кори?“ Хе-хе-хе. Да ти го начукам.

Както и да е, влязох в ролята си и забих поглед в пода.

С две думи, веднага след като Държавният департамент бе подал искане за визи за мен и Кейт, информацията беше стигнала до Ал Кайда в Йемен. Случва се непрекъснато и обикновено това не е проблем за американски туристи, бизнесмени или дипломати, пътуващи за Сана. Освен ако имената им не фигурират в черния списък на Ал Кайда.

Е, веселата част приключи и дойде време за бизнес.

Набеел каза нещо на Ясир и той му подаде петте ни обикновени паспорта.

Набеел държеше някакви листа, които със сигурност бяха фотокопията на паспортите от хотел „Билкис“. Пусна документите и копията на четирите си приятелчета, които се заеха да ги изучават и да ни оглеждат.

Набеел, който ми се беше видял като приятен тъпчо в Ню Йорк, криеше в себе си и друг образ.

— Очи горе! — остро каза той на коленичилите амрики. — Гледа мен!

Всички погледнахме Набеел, докато другите АК задници сверяваха лицата ни с фотокопията и паспортите.

Естествено, Набеел идентифицира детектив Джон Кори, а останалите гении от Ал Кайда като че ли стигнаха до консенсус, че Бък, Бренър и Замо са същите амрики като онези от снимките. Проблемът беше Кейт, която бе увита в шала си.

— Сваля хиджаб — каза й Набеел.

Кейт махна шала от лицето си и петимата задници от Ал Кайда я зяпнаха продължително. Така де, колко женски лица бяха виждали през живота си?

Всички като че ли се съгласиха, че снимката на Кейт отговаря на лицето й, и Ясир прибра паспортите.

— Слага хиджаб! — нареди Набеел на Кейт.

След това извади още два листа и ги показа на Ясир. Ясир кимна и каза нещо на Бък на арабски. Бък отвърна на същия език, после ни каза:

— Имат копия и на дипломатическите паспорти на Джон и Кейт, вероятно от йеменското консулство в Ню Йорк. И искат да знаят къде...

— Млък! — извика Набеел и се обърна към всички ни. — Къде дипломатически паспорт?

— В посолството — отвърна Бък на английски.

— Ти лъже.

Ясир обаче се намеси и каза нещо: може би уверяваше Набеел, че бедуините са ни претърсили и не са намерили никакви дипломатически паспорти.

Ясир, Набеел и другите четирима задници от Ал Кайда заспориха и Бък започна да превежда с половин глас отделни откъси от разправията:

— Искат да ни претърсят... да претърсят сламата... и целия диван.

Естествено. Тези неща никога не минават така, както искаш или очакваш.

— Кой командва тук, по дяволите?

— Ясир като че ли губи контрол — каза Бък.

Страхотно.

Набеел прекъсна разправията, колкото да ни каже на двамата с Бък да млъкваме.

Бък обаче разбираше тези хора и каза с твърд глас нещо на Ясир. Различих думата „Муса“.

Ясир като че ли събра кураж, развика се на Набеел и другите лайняни глави от Ал Кайда и те млъкнаха.

Така де, кой командва тук? Я им покажи, Ясир. Хвърлих поглед към другарите си и видях, че са малко напрегнати. Докато Набеел и Ясир разговаряха, аз се обърнах с тих глас към Бренър, Замо и Кейт:

— Кажа ли: „Вади“, броят до три и знаете какво да правите.

Те кимнаха.

Както обича да посочва Кейт, понякога променям плана. Но само когато план А не върви добре. Така де, плячката на Пантерата се

намираше точно пред джихадистите му и изобщо нямаше да се учудя, ако се нахвърляха върху бедуините, за да ни отвлечат вече наистина. Или просто да ни видят сметката.

Така че ако се наложеше, щяхме да скочим на тези пет копелета и да ги попилеем, преди да са успели да посегнат към калашниците си. И това щеше да сложи край на преговорите и на операция „Чистка“, а за съжаление и на всичките ни шансове да изпарим Пантерата с „Хелфайър“. Но понякога трябва да помислиш първо за себе си и да се задоволиш с онова, до което се добереш — като тия петима джихадисти, които ставаха малко по-агресивни от приемливото.

Набеел и Ясир като че ли се поукротиха и продължиха да дърдорят.

Междувременно забелязах, че останалите четирима типове от Ал Кайда ни поглеждат, сякаш се опитват да определят дали сме истински, или отвлечени гости.

Делегацията на Ал Кайда оглеждаше и голямото помещение и хвърляше погледи към прозорците, за да разберат къде се намират. В Крепостта на гарвана? Или в някоя друга кула из хълмовете?

Голямата подсказка беше прозорецът зад тях, който гледаше към двора и най-вече към рибния микробус. Хей, Абдул, какво прави там онова чудо?

Тримата други бедуини се бяха наредили непосредствено зад типовете от Ал Кайда, за да ги държат в буквалния смисъл в строя, с глави и очи напред. Един от задниците обаче се опита да надзърне през рамо и с изненада и задоволство видях как стоящият зад него бедуин го фрасна с цевта на калашника си по главата. „Казах никакво надзъртане, задник. Опитай отново и ще ти размажа мозъка по пода“. Само така. Това е вашето шоу и вашият форт, момчета.

По-важното бе, че си личеше, че между двете групи няма никакви симпатии. Бедуините владееха тези места от две хиляди години; Ал Кайда се толерираше дотолкова, доколкото разбираше чии земи са това. Набеел обаче беше прекарал известно време в Амрика и беше забравил добрите обноски. Интересно, че именно Бък трябваше да напомня на Ясир, че Ал Кайда не е тарторът тук. Засега.

Но да се върнем към бизнеса.

— Какво прави тук? — извика ми Набеел. — Защо тук?

Отговори Бък — нали той трябваше да говори, а аз да стрелям.

— Ние сме служители от посолството и дойдохме да разгледаме руините.

— Лъже! — извика Набеел, както и се очакваше. — Защо отива Аден?

— По дипломатическа работа.

— Лъже! Как дошли Мариб?

— С кола.

— Казва в хотел, че идва от Сана.

— Знаеш, че дойдохме от Аден.

Набеел май осъзна, че английският му е доста ограничен, за да научи нещо съществено, така че се възползва от знанията на Бък по арабски и продължи да разпитва на този език. Чух думите ал Нумаир, Ал Кайда, Амрика, Сана, Аден и Мариб, дори и думата Гумдан.

Явно Набеел подозираше, че сме дошли тук да търсим ал Нумаир. И отговорът бе — че защо друго да идваме тук, малоумнико? Бък обаче нямаше намерение да издава каквото и да било. Естествено, не разбирах какво казва, но вярвах, че старият воин от Студената война ще се придържа към историята, колкото и малко вероятна да изглеждаше.

Освен това бях сигурен, че Набеел и другарите му, както и шефът му ал Нумаир, са адски бесни заради ракетната атака, убила приятелчетата им. Да не говорим за наританите им задници при инсталацията на „Хънт Ойл“. Ясно беше, че момчетата от Ал Кайда не са в добро настроение. Всъщност май горяха от желание да ни убият. Но първо трябваше да ни купят.

Набеел, несъмнено по заръка на шефа си, се опитваше да определи дали петимата амрики знаят или подозират, че Пантерата е в Мариб — и може би се опитваше да реши дали това не е някакъв капан, заложен от амриките с помощта на шейх Муса. И *това* беше истинският проблем. Набеел обаче нямаше да получи тази информация от амриките, освен ако не станехме пленници на Ал Кайда — а ние не бяхме такива. Засега.

Не е лесно да разпитваш чужди пленници, както лично се убедих при предишното ми идване тук, а също и неотдавна в затвора Гумдан. На Набеел като че ли му писна от отговорите на Бък, така че сложи край на разговора и каза нещо на Ясир.

— Сега Набеел иска да види с какво сме били въоръжени, когато са ни отвлекли.

Това беше знак да кажа: „Вади!“ и да им покажем оръжията си. Но може би беше по-добре да видя как Ясир ще се справи със ситуацията.

Ясир и Набеел като че ли отново започнаха да се разгорещават и Бък се възползва от виковете им, за да ни обясни положението.

— Ясир отказва да им покаже каквото и да било, освен нас. — И добави: — Познатият на Джон от Ню Йорк май надушва нещо гнило.

Е, това можеше да се очаква. В Ал Кайда не са съвсем идиоти. Искаше ми се Чет да беше тук, за да види и чуе всичко това. Можеше и да научи нещо — например колко непредсказуеми са хората.

Ясир също оставаше с впечатлението, че Набеел надушва нещо гнило, така че постъпи умно и изкрещя нещо на Бък, вероятно да млъква. После постъпи още по-умно — изрита Бък в гърдите и го събори по гръб. Всичко беше представление — поне така си мисля. Бък като че ли не пострада от лекия контакт между сандала на Ясир и гръдния му кош и се надигна. Лично аз щях да го изрита в топките — просто за да изглежда истинско, разбира се.

Набеел последва примера на Ясир, стана и пристъпи към Бък с намерението да го изрита или удари, но Ясир се разлюти, изблъска го назад и му се разкрещя.

Другите четирима от Ал Кайда изглеждаха готови да започнат сбиване, но тримата бедуини зад тях отстъпиха и насочиха автоматите си към главите им. Един от тях извика нещо, може би: „Само опитайте, лайна такива“.

Както и да е, на Ясир като че ли му писна от посетителите и изкрещя: „Имшее!“ Разкарайте се.

Бедуините започнаха да слагат черните качулки на куровите глави от Ал Кайда, но преди да дойде редът на Набеел, той ме погледна и каза:

— В Йемен умира. — После обеща и на сънародниците ми: — Умира. Но може би не умира. Може би иска умре.

Е, Набеел, *няма* да получиш работна виза за Америка.

Вече не бях сигурен дали ще примамим Пантерата да се срещне с шейх Муса, така че защо просто да не викна: „Вади!“ и да приключим с кучите синове? Нали така?

Хвърлих поглед към Бренър, който ме гледаше. Личеше си, че си мисли същото. Замо дори беше преместил дясната си ръка зад гърба си, готов за пукотевицата.

Но Бък, гласът на разума, който усещаше, че А отборът е на път да забърка голяма каша, каза тихо:

— Недейте.

„Вадете“ ли каза?

Делегацията на Ал Кайда вече бе закачулена и нямаше да има проблем да им видим сметката, но пък нямаше да е забавно, нито спортсменски. Пък и май идеята не беше от най-добрите. Така де, на бедуините едва ли щеше да им хареса, пък и може би все още имаше шанс Пантерата да си определи среща с Муса — стига Чет да беше прав, че Булус ибн ал Дервиш е склонен да рискува. Кейт май се оказваше права, че Ал Кайда може да надуши нещо. Колкото до недоверието на Бренър към бедуините, засега той грешеше. Но играта още не беше приключила.

Четиримата бедуини поведоха закачулените представители на Ал Кайда по стълбите и останахме сами.

Кейт първа свали оковите си и ги метна през помещението.

— По дяволите!

После прояви женската си страна и се обърна към Бък.

— Добре ли си?

Бък ни увери, че му няма нищо.

— Ясир ме ритна съвсем слабо.

Явно Ясир се владееше по-добре от мен.

Както и да е, всички се освободихме от оковите си и се изправихме.

Добре, всичко това бе представление, но петимата бойци на Ал Кайда пред нас бяха истински, калашниците им бяха истински и всички бяхме доста напрегнати. Сигурен съм, че има и по-добри начини човек да си вади хляба.

Отидохме при прозореца.

Делегацията на Ал Кайда вървеше през двора и минута по-късно вече бяха в трите джипа, които поеха към портата. Ариведерчи, задници.

— Можеше да мине и по-добре — каза Бък.

Мислиш ли?

— Трябваше да ги попилеem, мамка му — обади се Замо.

И може би това щеше да е най-добрият ни ход.

— Понякога е по-добре да оставиш кошутите и да изчакаш елена — каза Кейт, която от дете беше учена на лов от смахнатите си родители.

Съгласен. Трябва ни водачът на стадото.

— Значи това е информаторът, когото търсеше, преди да заминем? — попита ме Кейт.

— Да. Съжалявам, че го черпих кравай.

— Организацията на Ал Кайда в Америка е по-голяма, отколкото си даваме сметка — каза Бък.

Така си е. Но предвид няколкото милиона мюсюлмани в Америка това не би трябвало да ни учудва кой знае колко. Въпреки това беше зловещо, че Набеел беше дошъл да ме огледа. Следващия път, когато го видех, щях да го убия.

Чет не излизаше от микробуса, така че явно следеше мониторите.

Бренър зададе на Бък въпроса за шейсет и четири хиляди долара.

— Мислиш ли, че заподозрях нещо?

— Не знам — отвърна мъдрецът. — Но скоро ще разберем.

— Ако са заподозрели номер и ако Пантерата още иска да се срещне с шейх Муса, нищо чудно Булус ибн ал Дервиш да убие шейха, а също и нас — каза Бренър.

Мисълта не беше от най-веселите, но бе напълно реална последица от случилото се преди малко. Друга възможност бе Пантерата и шейх Муса да сключат сделка помежду си. В Йемен всички сделки са възможни.

Както и да е, ако Чет Морган не идваше при нас, ние трябваше да отидем при Чет Морган.

— Да излезем да подишаме чист въздух — предложих аз.

Сложихме си обувките и бронежилетките, взехме си автоматите, които носехме винаги, когато слизахме в двора. Този път обаче взехме и резервни пълнители. Ситуацията се беше променила и не мисля, че напълно разбирахме как точно или какво си мислят сега бедуините. Замо остана в кулата да покрива двора с пушката си.

Бък щеше да говори с Ясир, а всички ние щяхме да говорим с мозъка на операция „Чистка“ Чет, след което щяхме да решим какъв да

е следващият ни ход. Аз обаче вече знаех какво ще каже Чет. Да чакаме. И че следващият ход е на Пантерата.

Бък, Кейт, Бренър и моя милост влязохме в микробуса.

Чет седеше при конзолата и наблюдаваше трите джипа на мониторите. Погледна ни през рамо и попита:

— Как мина?

— Не много добре — отвърна Бък.

Чет избута назад стола си и го завъртя.

— Защо?

— Мисля, че подозират нещо — обясни Бък.

— Разбира се, че подозират — отвърна Чет. — Не са глупаци.

— Самият ти каза, че са глупаци — напомних му.

— Да. Но освен това са коварни и параноични. Ако Пантерата нямаше интерес да ви пипне, нямаше дори да изпрати тази делегация — увери ни той. — Човек не си прави уговорка да огледа кола, която няма намерение да купува.

Така си е. Но понякога отиваш да огледаш кола, която искаш да откраднеш.

Както и да е, Бък набързо разказа на Чет какво се бе случило. Чет го изслуша внимателно и отново ни увери:

— Ал Кайда просто действа прилежно. Трябва да защитават Пантерата и винаги действат с предположението, че е възможна двойна игра. Това е Близкият изток — напомни ни той.

Така си беше. Определено не се намирахме в Канзас.

— Значи познаваш онзи тип Набеел? — попита ме Чет.

— Той ме познава отпреди аз да се запозная с него. — Обясних за изтичането на информация от йеменското консулство в Ню Йорк. — Държавният департамент трябва да обяви персонала на цялото консулство за персона нон грата.

— Изтичането на информация може да е станало от Външното министерство в Сана — каза Бък, г-н Разузнавачът на Държавния департамент. — Харесваме персонала на консулството в Ню Йорк. Те продават информация и на нас.

Естествено. Това е игра. Двойно трупане на долари.

Имаше и по-важни теми от тази, че бях бесен, че съм черпил Набеел с кравай в Ню Йорк и съм му позволил да ме направи на глупак, така че казах:

— Мисля, че онези от Ал Кайда разбраха къде са ги докарали.

Чет като че ли отново не се впечатли особено и попита риторично:

— И какво ще направят?

Въпросът обаче не беше риторичен.

— Някоя нощ ще пратят сто джихадисти към Крепостта на гарвана и ще избият всички тук — отвърнах аз.

— Това ще означава война с шейх Муса, а те не искат да се въвличат в подобно нещо — отвърна Чет.

Бък се съгласи и обясни:

— Защищават ни не тези стени и оръжията. А гневът на всички бедуински племена.

— Както и безпилотните самолети — добави Чет.

— Добре — отстъпих аз. — Но нямаше да е зле да имаме още десетина-двайсет бедуини.

— Последното, което ни трябва, са още въоръжени бедуини — каза Чет на мен и на всички останали. — Ако нещата тръгнат зле или бедуините се обърнат срещу нас, можем да се справим с тези осемте. Но не и с повече.

— Шейх Муса е наш верен съюзник — напомних му.

— Така е — съгласи се Чет. — Но съюзите се променят. Всичко, което казах в Аден за шейх Муса, си остава вярно. За съжаление обаче бедуините имат навика често да променят решенията си.

Това имаше ли го на брифинга в Аден?

— В живота на бедуините номади няма константи — каза Бък, г-н арабистът. — Дори пустинята, през която пътуват, се променя. Единствената им константа е племето и те винаги правят онова, което е най-добро за оцеляването на племето. За щастие в момента най-доброто за племето на шейх Муса е съюз с американците. И е много важно той да продължи да смята така.

Докато не забием „Хелфайър“ в златния му шивал.

— Критичният момент е сега, когато племенният съвет на Муса разговаря със съвета на Пантерата, за да решат дали Пантерата иска да купи американците и дали ще сключи сделката лично — каза Чет. —

Тази дискусия може да създаде най-различни възможности, не всички от които са в наша полза.

— Да не съм пропуснал тази паметна бележка?

— Честен съм с вас — каза Чет на мен, Кейт и Бренър.

— Закъсняла честност не е честност, нито е от полза — отвърна Кейт.

— Дръжте под око бедуините тук — посъветва ни Чет. — Те са прости хора и ако видите промяна в отношението или поведението им, незабавно уведомете Бък и мен.

Всъщност бях по-заинтересуван от промяната в поведението на Чет.

Той смени темата и отново се обърна към мониторите.

— Трите джипа пътуват на север, към Мариб. Виждате ли ги? Бедуините ще оставят петимата членове на Ал Кайда в Мариб, откъдето са ги взели и където, за съжаление, те ще изчезнат в тълпите или в сградите. След това ще напуснат града поотделно, с автобус, камион или джип, каран от член или симпатизант на Ал Кайда или просто от някой, който се опитва да изкара няколко риала. Ще ги оставят при възвишенията тук и те ще се върнат пеша до лагера на Ал Кайда, който всъщност е един от лагерите на Муса, разположен е на около четирийсет километра оттук. Това е ефективен, начин да се измъкнат от наблюдението на самолетите, защото те ще ги изгубят в Мариб, а петима самостоятелно пътуващи мъже няма да събудят особен интерес, тъй като всеки мъж тук носи оръжие — обясни Чет. — За съжаление на Ал Кайда ние знаем къде се намира лагерът им, така че те губят много време и енергия в опит да се измъкнат от въздушното наблюдение.

Погледна ни и се усмихна.

Реших, че Чет е влюбен в безпилотните си самолети. Сигурно точно това беше съсипало брака му.

Чет се обърна към конзолата, въведе някаква команда и каза:

— Нарещдам на Предатор Едно да заеме позиция над лагера на Ал Кайда.

Мониторът показва сухото каменисто плато на запад от кулата. После самолетът зави обратно на часовниковата стрелка и видяхме палатки, съборетини и коли на един равен участък сред високи скали.

— Това е лагерът на Ал Кайда — каза Чет.

Виждахме и хора. И освен тях координати, които запомних. Защо ли? Защото човек никога не знае каква информация може да му потрябва.

Чет завъртя едно копче и образът се увеличи.

— Това беше и все още прилича на бедуински лагер. Има обаче и признаци, че вече не е такъв. Първо, повечето мъже в лагера не са облечени в традиционните за бедуините роби. Второ, *всички* са мъже. Няма жени, които бихте открили в обикновен лагер, нито пък деца. Трето, мъжете не седят и не дъвчат кат, нито пасат кози. А тренират с автомати. Освен това забелязахме минохвъргачка и ракетни установки, които не са типично бедуинско въоръжение. — И добави с усмивка: — А най-голямата подсказка е, че шейх Муса ни каза за местоположението на лагера, както и че го е дал под наем на Ал Кайда.

Точно. Въздушното разузнаване и анализ са впечатляващи, но нищо не може да се сравнява с човек на земята, който ти казва какво всъщност виждаш от въздуха.

— Защо Ал Кайда смята, че няма да се досетим за всичко това? — попита Бренър.

Чет сви рамене.

— Не мисля, че са наясно какво можем да видим от въздуха и че сме в състояние да анализираме видяното правилно. Освен това не знаят, че драстично сме увеличили броя на безпилотните самолети в Йемен.

Гледах картината на екрана и видях неколцина мъже в бели футехи. Значи тук беше живял Рахим ибн Хаям няколко месеца, преди да бъде пратен да атакува инсталацията на „Хънт Ойл“. Дори от въздуха това място приличаше на кенеф. По-добре за Рахим, че беше в затвора.

— Доскоро в лагера е имало около сто и петдесет мъже, а сега наброяваме около петдесет — продължи Чет. — Стотина джихадисти напуснаха лагера. Половината тръгнаха към посолството, а другата половина — към „Шератон“ в Аден.

Ясно. Може би останалите петдесет щяха да поемат към Крепостта на гарвана. Но Чет или пилотите, които следяха мониторите денонощно, щяха да забележат подобно раздвижване.

— Лагерът не е голям и ще стане много по-малък, след като изстребителите бомбардировачи прелетят над него — каза Чет. — Има

още пет подобни места в Йемен и трябва да започнем да елиминираме първо тях — защото ако не го направим, ще станат петдесет, после сто и тогава ще имаме истински проблем.

Точно така. Убий звяра в люлката му.

— Още не знаем къде е личното леговище на Пантерата и също както с Бен Ладен в Афганистан или може би в Пакистан, е почти невъзможно да открием няколко лица, които най-вероятно се крият в пещери. Така че трябва да измъкнем Пантерата от пещерата му и да го убием на открито. Рано или късно всички излизат на открито поради една или друга причина — добави той и ни погледна. — А вие, които току-що бяхте очи в очи с Ал Кайда, сте чудесна причина Булус ибн ал Дервиш да изпълзи от пещерата си.

Никой нямаше какво да добави към това.

— За малко да ги попилеем онези задници — признах аз.

— Щеше да е погрешен ход — каза Чет. — Знам, че наистина е изкушаващо. Само че имаме по-важна задача.

— И какъв е планът?

— Чакаме.

— Рибата тон свърши.

Чет дори не се усмихна.

— Почти съм сигурен, че Булус ибн ал Дервиш ще отговори на шейх Муса в рамките на следващите два или три дни.

Бък трябваше да говори с Ясир като арабин с арабин, така че излезе от микробуса. Кейт и Бренър доброволно предложиха да сложат в ред уютната си квартира и също си тръгнаха. Казах им, че след малко идвам.

След като останахме сами в микробуса, с Чет се гледахме мълчаливо няколко секунди.

— Няма проблем — каза ми той във връзка с предишната ни дискусия на четири очи. — И никога не е имало.

Чудесна новина. Наистина се почувствах ужасно, че съм такъв параноик, че заплаших Чет с убийство и тъй нататък.

— *Имаше* проблем — казах му обаче. — И ако *все още* го има, аз ще съм *твоят* проблем.

Той не отговори.

Оставих го да гледа мониторите и да мисли върху проблема си.

А отборът на операция „Чистка“, в това число и Чет, се събра на мафража, чиито високи открити арки предлагаха открит изглед към района на километри наоколо. Тези стражеви кули са били „Предатор“ на миналото хилядолетие. Хей, Абдул, там има един лош. Пусни един камък отгоре му.

Всички носехме автоматите и бронежилетките си, а Замо обикаляше по периметъра на мафража. Останалите стояхме върху килима от курешки.

— Ясир не може да определи дали делегацията на Ал Кайда се отнася с подозрение към това отвличане — започна Бък. — Каза обаче, че тези хора не му харесали, особено Набеел, ал Амрики.

Е, ако Набеел ал Самад е американец, значи аз съм бедуин. Но от гледна точка на един бедуин Набеел спокойно можеше да е и от Марс.

— Ясир смята, че единствено Набеел е йеменец — каза още Бък. — Останалите според него са от други места. Бедуините не се доверяват на подобни хора.

И чувствата бяха взаимни. Припомних си новите тревоги на Чет относно шейх Муса.

— Значи мислиш, че още можем да имаме доверие на Муса и хората му? — попитах.

— Бедуините практикуват примитивна форма на демокрация — отвърна Бък. — Което означава, че дори шейхът им да иска да мине на другата страна и да се съюзи с Ал Кайда, това не означава задължително, че хората му ще го последват.

Малко примитивна форма на демокрация няма да се отрази зле и на ФАТС.

Помислих си, че бедуините може и да не знаят, че Пантерата и свитата му ще бъдат изпарени от ракети „Хелфайър“, така че попитах Бък и Чет за това.

— Муса и хората му, които ще бъдат с него, определено са наясно какво ще се случи на срещата — отвърна Бък. — А ако един бедуин знае нещо, го знаят всички. Освен това те знаят, че отвличането

е привидно, така че разбират, че американците всъщност няма да бъдат предложени на Ал Кайда.

— Това е сериозен пробив в сигурността — каза Бренър, както беше казал още в Аден. — Достатъчно е само един бедуин да се разприказва пред Ал Кайда.

— Надяваме се, че всичко, което знаят бедуините, си остава сред тях — отвърна Чет. — Те са силно свързани с клановете си.

Да се надяваме. Иначе имаме проблем.

— От онова, което разбирам от разговорите си с тях, бедуините смятат, че една от целите на тази среща е да обсъдят важни въпроси, които трябва да бъдат решени между племената и Ал Кайда — каза Бък. — Шейх Муса постъпва мъдро с този подход и има убедителна причина Пантерата да се яви лично при него. Двамата главатари трябва да говорят лично. И дори да не стигнат до съгласие за американците, имат и други належащи въпроси за обсъждане като мъж с мъж и вожд с вожд.

Ясно. Като даването на лагера под наем на Ал Кайда. Муса е умен. Но пък пет милиона долара могат да те накарат дори да мислиш.

— Освен това знаем, че нито „Шератон“ в Аден, нито посолството в Сана са атакувани — добави Бък. — Аз, колегите ми от посолството и колегите на Чет смятаме, че Пантерата е спрял атаките, докато не вземе решението си.

Добра новина за всички в Аден и Сана, с изключение на хората като капитан Мак, които с нетърпение чакаха да се сбият с някого.

— Тези атаки могат да завършат с катастрофа за Ал Кайда — добави Чет. — И са признак за отчаянието или безразсъдството на Пантерата. Той обаче сега вижда по-лесен начин да отбележи точка.

— И знае, че все още може да заповяда атаките, след като се споразумее с Муса — продължи Бък. — Но, разбира се, той ще е мъртъв, ако се появи на срещата, и смятаме, че наследникът му най-вероятно ще отмени нападенията.

Е, не веднага. А някой ден.

Помислих си, че срещата на мафража е приключила, но Бък беше оставил най-доброто за края, както бе направил и при руините.

— Ясир ми даде запечатан плик, който му е дал Набеел — каза той и извади от джоба си дълъг бял плик.

Видях емблемата на хотел „Билкис“. Да не би да беше сметката ни?

— Набеел казал, че пликът е за детектив Кори, но аз си позволих да го отворя. Можеше да има антракс или бомба — Обясни Бък.

Дали да му благодаря, че е рискувал живота си, за да отвори пощата ми?

Бък извади от плика тесте снимки и ги подаде на Чет.

— Предупреждавам ви, някои не са приятни за гледане.

Чет погледна първата снимка и ми я подаде. Беше групова, пред колоните в руините, на Билкис. Най-вероятно това бяха белгийските туристи — две възрастни двойки, две по-млади двойки и красиво момиче, може би на шестнайсет или седемнайсет. Всички се усмихваха към обектива. В центъра на групата стоеше висок брадат бедуин с роба, шивал и джамбия. И също се усмихваше. Какво ли караше този убиец да се усмихва?

Пуснах снимката на Кейт, докато Чет ми подаваше втората. На нея момичето стоеше до бедуина — Булус ибн ал Дервиш, Пантерата — и двамата се усмихваха, макар да не се бяха прегърнали. Пуснах снимката на Кейт.

— Копеле мръсно — рече тя.

Следващите няколко снимки бяха на другите двойки и мъжа, когото смятаха за бедуин.

Естествено, знаех какво предстои, но въпреки това ми беше трудно да смеля веднага следващата снимка. Накрая разпознах една от по-възрастните жени. Лежеше на кафявите камъни. Гърлото ѝ беше прерязано от ухо до ухо, а около главата ѝ имаше локва кръв.

Зяпнах снимката. Очите на жената бяха отворени, а на лицето ѝ бе изписан ужас. Като нищо можеше и да е била жива, докато са я снимали.

— Какво има? — попита Кейт.

Дадох ѝ снимката и тя впери поглед в нея.

— О, Господи... О...

Бренър взе снимката от ръцете ѝ, погледна я и каза:

— Гадост.

— Искате ли да видите останалите? — попита Бък.

Чет взе снимките от ръката му, прехвърли ги бързо и ми ги даде.

Аз също ги прегледах бързо. Едни и същи снимки и на деветимата белгийци, мъртви и със завързани отзад ръце. Около тях имаше мъже, облечени като бедуини, но всъщност бяха джихадисти на Ал Кайда.

На една снимка видях мъж в долния край на стълбите, вероятно бутнат или опитал се да избяга. Друга беше на млад мъж, приличащ на арабин — вероятно екскурзоводът, който бе направил груповата снимка с белгийците и високия бедуин, който не се бе оказал бедуин.

Последната снимка беше на момичето. Очите му бяха широко отворени, а полуразтворените му устни изглеждаха много тъмни на фона на бялата, останала без кръв кожа.

Подадох снимките на Кейт и тя ги даде на Бренър, без да ги поглежда.

Замо беше дошъл да види какво става и Бренър му подаде тестето.

Замо метна карабината си на гръб, прегледа снимките и ги върна на Бренър без коментар, след което отиде под една арка и се загледа навън.

— Ясно е, че можем да идентифицираме мъжа, облечен като бедуин — каза Бък. — Към снимките нямаше никаква бележка, но намерих това...

Подаде ми визитка. Моя визитка, същата, която бях дал на Набеел в „Бенс Кашер Дели“ преди милион години. На гръба видях написано със собствената ми ръка *„Набеел ал Самад, среща с дет. Кори“*. И някой, явно г-н ал Самад, беше дорисувал усмихнато лице. Добра културна интеграция, Набеел. Задник мръсен.

Дадох визитката на Кейт и тя я погледна и попита, без да се обръща към някого конкретно:

— Защо са ни дали тези снимки?

Отговори Бък, при това не как да е, а на латински:

— *Res ipsa loquitur*. — И преведе: — Делата говорят сами за себе си.

Определено говореха. И разбиха посланието.

— Мисля, че това отговаря на въпроса ни какво ще направи Пантерата. Той не ни показва какво може да направи, а какво е направил. Показва ни и какво *ще* направи. С нас. Взел е решението си — заключих аз. — Ще се срещне с шейх Муса.

Всички се съгласиха, но аз все пак се запитах дали Пантерата няма да се опита да избегне срещата и да опита директния подход, като атакува крепостта.

Така или иначе, Булус ибн ал Дервиш имаше да отговаря за много убийства. И нямаше да го направи пред американски съд. Щеше да отговаря за тях тук, в Йемен, според местния обичай. Може и да не се беше родил тук, но тук щеше да намери смъртта си.

Осемте бедуини ни поканиха да вечеряме с тях, което бе добър знак, че все още сме техни почетни гости, тъй като гостоприемството на бедуините им забранява да убиват гостите си. Искам да кажа, от тяхна гледна точка всичко това бе голямо неудобство. Не само че им се налагаше да делят дневната си коза с нас, но и трябваше да се разправят с петима задници от Ал Кайда, които по някакъв екзистенциален начин представляваха заплаха за древния им начин на живот.

Облякохме се за вечеря — бронезилетки и оръжия за мъжете, балто, хиджаб, бронезилетка и оръжия за дамата.

Бък каза, че ще ни настигне, след като се обади по телефона. Аз също се извиних под предлог, че трябва да посетя шахтата за екскременти, така че Кейт, Бренър и Чет слязоха на двора. Замо си поръча козе и се качи на мафража.

Преди Бък да се обади и преди да напълня шахтата, го попитах от любопитство:

— Колко бедуини живеят наоколо?

— Не е имало преброяване от времето на Савската царица, но предполагам, че в и около провинция Мариб има около трийсет хиляди бедуини, които са около деветдесет процента от населението. Племето на Муса, мъже, жени и деца, са вероятно около десет хиляди.

Пресметнах наум.

— Пет милиона долара прави около петстотин на всеки мъж, жена и дете. Това е горе-долу колкото годишния им доход.

— Муса ще вземе лъвския пай, а освен това ще раздели част от парите с другите племенни шейхове като традиционен акт на любезност — уведоми ме Бък.

Всъщност Муса щеше да е мъртъв, но все пак попитах:

— Ами подкупи за правителствени служители?

— Ще има малко и за тях. Защо е този интерес, Джон?

— Защото пет милиона са много пари и добър мотив, но големите награди привличат други хора.

— Кого имаш предвид?

— Ами, сецдам се например за полковник Хаким.

— Съмнявам се, че американското правителство би платило на полковник Хаким, ако убие Пантерата — рече Бък.

— Щом плаща на Муса за главата на Пантерата, ще плати и на всеки друг за същата глава.

С изключение на нас. Ние сме на заплата.

— А йеменското правителство обявило ли е награда за смъртта или залавянето на Пантерата? — попитах.

— Да, но предлагат наши пари. Ал Кайда е наш проблем — напомни ми Бък.

— А награда за смъртта или залавянето на шейх Муса?

— Определено не.

— Защо?

— Защото ако правителството обяви награда за главата на *който и да било* племенен шейх, независимо колко силно иска да го види мъртъв, това ще предизвика въстание на племената в цялата страна.

— Значи американците ще видят сметката на шейх Муса като услуга за йеменското правителство. Муса е проблем на президента Салех, но и наша работа.

— Правилно. — Бък ме погледна. — Коя по-точно част не разбираш?

— Не разбирам как можем да помагаме на един корумпиран, брутален и вероломен диктатор и правителството му да се разправят с племенен шейх, който не ни е направил нищо и дори ни помага за един много важен въпрос.

— Вече обсъждахме това, Джон. Правил съм и по-лоши неща през Студената война — уведоми ме той. — Целта оправдава средствата.

Не отговорих, а продължих темата за премахване на хора.

— Знаеше ли, че Кейт е убила служител на ЦРУ?

Той кимна.

— Мислиш ли, че това е една от причините двамата с Кейт да сме тук?

— Не разбирам накъде биеш.

— Естествено, че разбираш.

Той не отговори директно, а каза:

— Мисля, че двамата с Чет вече сте обсъдили това.

— Правилно. И той ме увери, че няма проблем.

— Значи няма проблем.

— Камък ми падна от сърцето.

— Добре. Нещо друго да те тормози?

— Да. Искам да стана главатар.

Бък се ухили насила.

— Пантерата е един вид главатар, но никога не може да стане шейх. Ти също.

— И на главатар съм съгласен.

— Добре. Имам цикъл лекции за това.

Усмяхнах се. Лесно е да харесваш Бък. Но не и да му се довериш.

През отворения прозорец лъхна миризма на вечеря.

— Мирише ми на италианска наденица на празника на Сан Дженоаро в Малка Италия.

— Козе.

— Пак ли?

Всъщност нямах нужда да се отзовавам на позивите на природата, но Бък трябваше да проведе разговора си насаме, така че слязох в двора, където на шиш се печеше току-що заклана цяла коза. Добре. Мразя кози остатъци.

Бък се присъедини към нас мъничко по-късно, а Кейт каза, че ще вечеря в микробуса и ще наблюдава електрониката. Мисля, че се чувстваше неудобно на ергенска вечеря. Освен това генераторът в микробуса захранваше малък климатик, така че Кейт затвори вратата след себе с думите: „С това балто е много горещо. Наслаждавайте се на свежия въздух, господа“.

Точно така. Дузина вмирисани типове и печена коза. Какво друго да искаш от живота?

След простата, но просто ужасна вечеря се присъединихме към Кейт в микробуса и погледахме телевизия — Канал 1 показваше повторение на инфрачервената нощна картина на Крепостта на гарвана, а Канал 2 показваше пряко интересувания ни район или иначе казано — широка панорама на платото и околните низини. Там като че ли не се движеше нищо, ако не броим едно намаляващо стадо кози.

Чет заяви, че смята да спи в микробуса (който можеше да се заключва отвътре), за да е близо до екраните и в случай че получи обаждане от пилотите, които щяха да останат будни през цялата нощ. Идеята изглеждаше добра. Лек сън, Чет.

Останалите се качихме на дивана и съставихме график на постове — Кейт и аз поехме първа смяна, Бък и Бренър втора, а Замо трябваше да изкара трета смяна сам.

— Ще бъда честна с теб, Джон — каза ми Кейт по време на поста ни. — Онези мъже от Ал Кайда и снимките ме потресоха.

— Точно това е целта им. Но също така би трябвало да си разярена.

— Разярена съм... но... искам това да свърши.

— Всъщност можеш да си тръгнеш — казах й. — Като се замислиш, вече няма нужда от нас тук. Ал Кайда видяха стръвта и повече няма да ни срещнат. Следващото, което ще видят Пантерата и хората му, ще е шейх Муса и ракетите „Хелфайър“.

Кейт се замисли и кимна, но каза:

— Не отивам никъде без теб, а тъй като знам, че ще останеш, значи оставам и аз. — Погледна ме. — Трябва да видим всичко това до самия край.

Всъщност не беше задължително, но трябваше.

— Ако размислиш, със сигурност ще можем да те откараме до пистата на Мариб и оттам до летището в Сана или обратно в посолството — казах й аз.

— Темата е приключена.

— Добре. — Разделихме се и се загледахме през различни прозорци — аз на северозапад, а Кейт на югоизток.

Така си беше. Наистина вече можехме да се махнем. Между другото, същото се отнасяше за Бък, Бренър и Замо. Само Чет трябваше да остане, за да насочва самолетите и ракетите. И ако всичко минеше добре, после можеше да отиде сам да събере парчета от боклука. А дори това не беше абсолютно задължително за успеха на мисията.

Но, подобно на останалите, не можех да оставя Чет самичък тук. Така де, като махнем различията и егото си, ние си бяхме екип. Нали? Бяхме изминали дълъг път и всички искахме да сме тук, за да видим края. Освен това исках да видя какво е намислил Чет.

И ако трябва да съм честен, всички искахме да видим разкъсаните трупове на Пантерата и джихадистите му, да усетим миризмата на изгоряло месо и кост, да видим как с дистанционното управление сме постигнали онова, което бихме желали да направим лично и отблизо. И подобно на воините откак свят светува, искахме да отнесем доказателства за победата си в лагера — или в нашия случай, в лабораторията. Начинът на водене на война отдавна се е променил, но сърцето на война си остава все същото. Примитивно.

73.

На следващия ден не получихме вест от шейх Муса за Ал Кайда и започнах да си мисля, че не струваме сто хиляди долара, което бе тежък удар по егото ми.

Естествено, реалният проблем бе уговарянето на сделката, която трябваше да се сключи от първенци. А не от подчинени.

Помислих си, че много вождове от зората на историята са се озовавали в подобно затруднено положение. Дали да се явиш лично, като рискуваш другият вожд да ти е подготвил изненада? Или се правиш на храбрец и отиваш на срещата?

Предполагам, че решението зависи от това колко си храбър. Или тъп. Или параноичен. Или, в крайна сметка, доколко жадуваш онова, което ти се предлага.

На втория ден А отборът започна да се съмнява в моето заключение (и своята надежда), че Пантерата ще се съгласи на среща. Аз обаче продължавах да мисля за онези снимки. Посланието бе ясно — мразя Запада, мразя Америка и ще направя всичко необходимо, за да ви прережа гърлата.

В същия ден, накъде към три и половина следобед, получихме отговора.

Единият пилот прати радиосъобщение, че една „Тойота Ланд Крузър“ се изкачва по северния склон на платото към Крепостта на гарвана — с кодово име Точка А, ако някой случайно подслушваше.

А отборът се качи на мафража и загледа как джипът приближава откъм купчината скали, където хората на Муса пазеха северния подход към платото и крепостта.

Бедуините на двора, които бяха получили обаждане от бедуините на пътя, отвориха портите и белият джип влезе.

Петима въоръжени бедуини се изсипаха от тойотата и се запrikaзваха с осемте мъже в двора.

— Не карат храна и вода, така че явно носят съобщение — каза Чет.

Добро мислене като за ЦРУ. Но не бих имал нищо против няколко пилета.

Чет и Бък предложиха да слязат долу да разберат какво става.

— Трябва да видя и какво е положението в микробуса — каза Чет. — Прикривайте ни.

Е, аз ще прикривам Бък. Трябва да се оправяш сам, Чет.

Въоръжени и бронирани, Бък и Чет бързо слязоха по стълбите.

— Прикривай, но не се цели в никого — каза Бренър на Замо. — Същото се отнася и за вас — обърна се той към Кейт и мен. — Бъдете готови. Внимавайте да не разтълкувате нещо погрешно. Само аз ще давам заповед за огън.

Помислих си, че Бренър реагира малко прекалено на ситуация, в която не се долавя заплахата. Но *наистина* ставаше нещо — преходен момент в еднообразния ритъм на живот в Крепостта на гарвана.

Бък и Чет се появиха на двора и Бък тръгна право към бедуините, които вече бяха общо тринайсет. Това прави много калашници. Чет отключи микробуса и изчезна вътре. Никой не го спря, а това бе добър знак.

Бък говореше нещо на един от новодошлите, който май беше нещо като началник. Ясир също се включи в разговора, а останалите се бяха събрали наоколо и слушаха. При бедуините, когато началниците говорят, подчинените стоят и слушат. Също като на Федерал Плаза 26. Е, не точно.

Както и да е, Бък и бедуинът като че ли водеха нормален, макар и малко възбуден разговор.

Накрая Бък завърши с онова негово „иди си с мир“ и влезе в микробуса да докладва на Чет. Бедуините продължиха разговора си.

Бренър каза на Замо да остане на мафража и тримата — тоест аз, той и Кейт — слязохме в дивана, за да сме по-близо до ситуацията, каквато и да бе тя.

Най-сетне Бък излезе от микробуса и бързо тръгна към кулата.

Качи се при нас леко задъхан и ни съобщи:

— Бедуините казват, че Пантерата е пратил устно съобщение направо на шейх Муса. — Усмихна се. — Ще се срещнат след два часа, в шест следобед, за да обсъдят въпроси от взаимен интерес, а също и предложението на шейха за петимата американци. Пантерата споменал

това мимоходом, сякаш не е от първостепенна важност. Типичен похват за арабите при пазарлък.

При това нелош. „Хей, Абдул, да поговорим за ползването на камилските пасища. И между другото, колко искаш за жена си?“

Както и да е, новината наистина беше добра и всички плеснахме длани — дори Бък, който не беше съвсем наясно как се прави това.

Хвърлих поглед през прозореца и видях, че петимата новодошли са още тук.

— Ще останат ли? — попитах.

— Да — отвърна Бък. — Като допълнителна охрана, а също и за да ни откарат на мястото на срещата.

— Нали уж не искахме повече бедуини на двора — отбелязах.

— Това е тяхна собственост. Пък и те са на наша страна.

— Така е — съгласих се. — Но може би могат да са на наша страна и някъде другаде.

— Бедуините няма да останат дълго тук, ние също — увери ни Бък. — До успеха на мисията остават два часа и може би един час след това вече ще сме в самолета.

Да, и нямаше да е зле да вземем шейх Муса с нас. Очаквах го сериозни пари, а аз знаех един деликатесен магазин в Бруклин, който се продаваше. Пък и йеменското правителство щеше да се зарадва, все едно че е мъртъв. В реалния живот обаче щастливият край рядко е толкова добре нагласен.

Хрумна ми също, че онова, което движи Пантерата — омразата, желанието за отмъщение и прекалено многото отчайващи поражения, — е същото, което движи и Чет. А това са точно нещата, които замъгляват способността ти да преценяваш правилно.

Но за да съм по-позитивен (като Бък и Чет) и може би не толкова циничен както обикновено, възможно беше да виждаме онова, което щяхме да получим — мъртва пантера, загърбила инстинктите си и нахвърлила се върху месото.

— Какво си мислиш, Джон? — попита Бък, който явно не обичаше да ме вижда замислен.

— Нищо особено — отвърнах. — Какво прави Чет в микробуса?

— Координира всички аспекти на изненадващото убийство от въздуха — отвърна Бък. — Още два безпилотни самолета заемат позиции над колибата на козаря. Ще са готови за срещата. Два

самолета остават тук, над и около Крепостта на гарвана. Ще ни прикриват, докато пътуваме с хората на Муса до мястото на срещата, а после и кацането и излитането на самолета.

— Ясно. У кого са торбите и латексовите ръкавици?

— У Чет.

— Ако главата на Пантерата се запази цяла, мога ли да си я отнеса у дома?

— Интересуваме се предимно от пръсти за отпечатьци и ДНК проби — отвърна малко недоволно Бък.

— Ясно. — Обичам от време на време да не съм съвсем нормален и казах: — Надявам се онова лайно Набеел също да е там. Искам ташаците му в пликче.

— Джон, спри — не издържа Кейт.

— Извинявай. Превъзбуден съм.

Бренър, който беше виждал що е война лично и който може би лично бе вземал глава или ухо като трофей, премълча. Войната е ад, дами и господа, и никакви евфемизми не могат да променят естеството ѝ. Убий ги, преди те да те убият, а после празнувай.

— Ще оставя Замо да ни прикрива от мафража, а ние ще идем при Чет в микробуса — каза Бренър.

— Чет има нужда да остане сам за около час — каза Бък. — Това, което става сега, е строго секретно. Той разговаря с хора във Вашингтон по радиото и получава необходимите разрешения за действие.

Кейт зададе очевидния въпрос:

— Какво толкова казва, че не бива да го чуем?

— В общи линии всичко — отвърна Бък. — Всичко е устно, така че няма никакви протоколи и записи. Не може да има и свидетели на онова, което казва или чува. Чет говори по кодиран телефон, така че имената на хората във Вашингтон са открити, а не бива да ги чуваме — всъщност не бива да чуваме нищо.

Почти чувах Чет. „Хей, Дик, здрасти, Ралф, Чет се обажда. Е, готови сме да изпарим малко шибани джихадисти и да подпалим предателския задник на Пантерата с няколко свръхсекретни ракети «Хелфайър». Още ли нямате нищо против? Някакви проблеми от ваша страна?“

Абсолютно нормално. Защо тогава обаче Чет трябваше да е сам и никой да не го чува?

Имахме малко време за убиване, преди да ни бъде позволено да се качим в микробуса и да гледаме оформянето на драмата — пристигането на шейх Муса и веселите бедуини при колибата на козаря, пристигането на Пантерата и свитата му, целувката на смъртта, чаеното парти на килима и накрая шейхът влиза в колибата под някакъв претекст. А къде щяха да са хората му? Да се надяваме, не много близо до Пантерата и неговите хора, които щяха да бъдат ударени от четири насочвани с лазер ракети с по десет килограма експлозив всяка. Може би на всички бедуини щеше да им се наложи да се извинят и да идат да пикаят групово.

Детективите имат един стар принцип — никога не пропускай да забележиш очевидното.

А очевидното за мен бе, че на тази среща шейх Муса и хората му, заедно с Пантерата и неговите хора, щяха да бъдат застигнати от една и съща участ. Така че явно А отборът нямаше да пътува към кланицата, където някои от въпросните хора — бедуини и от Ал Кайда — можеха все още да са живи и здравата вбесени.

Ако очевидното бе вярно, тогава как ние, американците, щяхме да се измъкнем от Крепостта на гарвана с тринайсетте бедуини, които скоро щяха да научат от оцелелите какво се е случило с техния шейх и приятелчетата им? Нали така?

Е, да видим как ще се развият нещата. Можеше и да греша. Или да съм прав само наполовина.

Бък каза, че слиза да говори с бедуините и да се опита да разбере по-добре какво знаят за срещата между шейха и Пантерата, както и какви са инструкциите им.

Хубаво беше, че имаме в екипа си човек, който знае арабски. Без Бък нямаше да сме в състояние дори да започнем тази мисия. Следващия път, когато се пиша доброволец в територия на Ал Кайда, искам Бък да е с мен. Или може би някой друг, който знае арабски, но не ръси непрекъснато празни приказки. Или пък щеше да е най-добре просто да пропусна офертата.

Бък излезе и аз споделих загрижеността си, че ракетите могат да причинят косвени жертви на приятели, тоест на шейх Муса и хората

му, като по този начин ни поставят в опасна ситуация тук, в Крепостта на гарвана.

— И аз си мислех за същото — каза Бренър, който беше виждал неведнъж как бойни глави разкъсват хора на части. — Колкото и да са точни ракетите, при попаденията се разлитат шрапнели. Най-добре е да си колкото се може по-далеч от целта им.

— Защо не повдигна... не повдигнахме... този въпрос още на срещата в Аден? — попита Кейт.

— Мислех, че Чет знае какво говори — отвърна Бренър.

Е, знаеше, разбира се, но явно му се случваше да забравя детайлите.

— Мисля, че когато шейх Муса влезе в каменната къща, това ще е сигнал за Чет да нареди самолетите да изстрелят четирите ракети. Но може и да е сигнал за бедуините да си обират парцалите и да търсят прикритие — каза Бренър. — Ще имат четири, най-много пет секунди да го направят, преди четирийсет кила експлозиви и шрапнели да са превърнали района в кланица.

Едно, две, три, четири... мога да стигна и до съседната провинция, ако знам, че към мен лети „Хелфайър“.

— На Пантерата и хората му ще са им нужни няколко секунди да осъзнаят какво става, но преди да успеят да реагират, вече ще са в рая — обобщи Бренър.

Сигурно беше прав, обаче все пак казах:

— Но въпреки това може да има жертви от нашите.

Кейт и Бренър се замислиха.

— Господи, надявам се да не стане така — каза Кейт. — Иначе как ще се измъкнем оттук?

— Много бързо.

Като имахме това предвид, се качихме на мафража да поговорим със Замо и да го запознаем с положението. Бренър каза и че искал да ни покаже нещо горе. Може би нов вид курешки, смърдящи по-малко от глупостите, с които ни заливаха Бък и Чет.

Съобщихме на Замо добрата новина за сгледата между Пантерата и шейха и Бренър добави:

— Днес си отиваме у дома.

Замо, който не беше по приказките, само кимна.

После Бренър насочи вниманието ни към шахтата за екскременти и посочи една квадратна дупка в тавана точно над шахтата; дървените стени се издигаха на около два метра и половина, само на половината разстояние до високия таван на мафража.

— Това е отдушник — каза той.

Естествено. Лайната падат надолу, но миризмата върви нагоре.

— Изтласкай ме — каза ми Бренър.

Отидохме до полустената, аз го изтласках и той застана несигурно на върха на стената, пръстите му едва докосваха ръба на отдушника.

Дупката на клекалото на всеки етаж под нас беше достатъчно голяма, за да може човек да се напъха през нея и да скочи до следващия етаж — вече бях отбелязал, че това може да се използва като път за бягство. Само че нямаше как да паднеш направо през всички дупки върху купчината лайна. Нужно беше малко промушване и извъртане. Въпреки това предупредих г-н Бренър:

— Внимавай. До долу има двайсестина метра. Лайната може и да омекотят падането, но все пак...

— Благодаря. — Бренър се надигна на пръсти и се хвана с две ръце за ръба на отдушника, след което се набра през отвора и се озова на покрива.

Добри мускули от кръста нагоре. И сега какво?

Бренър коленичи до дупката и каза:

— Можем да го направим.

Видях краката и тялото му да се спускат през дупката и той увисна, хванал се за грубо одяланите дъски, после се залюля, пусна се и стъпи на пода.

— Горе има парапет, който може да ни осигури добра защита, ако се стигне до престрелка. Покривът може да издържи хеликоптер — добави Бренър, чиято последна война, тази във Виетнам, беше немислима без хеликоптери.

Това бе наистина добра новина, ако се озовем в капан на покрива и под обстрел.

— Нямаме хеликоптери в Йемен — напомних му все пак.

— Да, нямаме. Но сме само на двеста и седемдесет километра от летището в Наджран, отгатък саудитската граница. На по-малко от час път. Оттам излитат безпилотните самолети, а вероятно и нашият „Отер“ е там.

— Добре. И какво?

— Ако се наложи, можем да извикаме наш хеликоптер да ни вземе от покрива.

— Защо? — попита Кейт.

— Защото ако онези от Ал Кайда са се сетили къде са ги довели, може да решат да си спестят сто хиляди долара и покрай това да покажат на шейх Муса кой командва парада. Да не говорим, че така ще избегнат и срещата.

— Прав си — съгласих се.

— Освен това нашите съюзници бедуините малко ме съмняват — продължи Бренър. — Така че трябва да имаме план за измъкване.

А аз си мислех, че аз съм параноик. Това обаче не беше параноя. А План Б от Точка А.

— Май е по-добре да се измъкнем през границата с хеликоптер оттук до Наджран, отколкото със самолет от пътя — каза Кейт.

— Така е — съгласи се Бренър. — Но самолетът е на Компанията, а операцията е също на Компанията. Освен това хеликоптерът, независимо дали има, или няма обозначения, лесно може да бъде разпознат като американски, а това изобщо не влиза в плана. Ако обаче се появи неотложна ситуация тук или на мястото на атаката, ще ни трябва.

— Прав си — съгласих се. — Но един час чакане е много време.

— Така е. Но по-добре това, отколкото да не пристигне никой.

— А как ще извикаме хеликоптера? — попита Кейт.

— Обадох се по сателитния телефон на Ед Питърс в посолството и в момента той се опитва да намери координатите на американския

контингент на летището. Официално сме там като инструктори на Кралските военновъздушни сили на Саудитска Арабия, но всички знаят, че в Наджран имаме и хора на ЦРУ и Националната служба за сигурност, за да държим под око положението в Йемен — обясни Бренър. — Точно оттам ще дойдат и изстребителите, които ще унищожат лагера на Ал Кайда.

Интересно.

— Ще споделяме ли тази информация с Чет и Бък? — попитах аз.

— Готов съм да се обзаложа, че Чет и Бък вече разполагат с телефонния номер и честотата на началника на операциите в Наджран — каза Бренър. — А дори да ги нямат, могат да се свържат с ЦРУ там. Между другото, не споменаха нито дума за Наджран или за хеликоптери.

Така беше. Работата определено намирисваше, но може би не толкова силно, колкото си въобразяваше параноичният ми ум. Възможно бе за всичко, което не се връзва, да има някакво рационално и логично обяснение, свързано с националната сигурност. Но ако нещо кряка като патица, а упорито те уверява, че е белоглав орел, по-добре да внимаваш.

Обърнах се към Замо.

— Можеш ли да се набереш дотам?

— Че защо не?

— Защото ръката ти е преебана.

— Аз ще се кача пръв, ти втори, след което лесно ще изтеглим Замо и Кейт — каза Бренър.

Не пропуснахме ли Бък? Ами Чет?

— Мога да се набра — уведоми ни Кейт.

Погледнах стената на шахтата за екскременти. Както вече казах, беше висока към два метра и половина.

— Последния няма да има кой да го повдигне — отбелязах.

— Онзи шкаф ей там ще издържи тежестта на Замо, а той е най-тежкият от всички ни.

Май вече го бяха опитвали. Човек винаги може да разчита на военните да покажат инициатива и добри умения в решаването на полеви проблеми.

— Добре измислено и добра работа — казах на Бренър и Замо.
— Но да се надяваме, че изобщо няма да ни се наложи да се качваме горе. Между другото сигурно сте забелязали, че дупката на клекалото е достатъчно широка, за да можем всички, дори Замо, да се проврем през нея.

Бренър се прояви като експерт по жилищни кули.

— Направили са я така, за да могат по-лесно да изхвърлят кухненските боклуци и нощните гърнета. Освен това шахтата в тези кули наистина е примитивен аварийен изход.

Всеки ден научавах по нещо ново.

— Значи ако се наложи да слизаме по шахтата, вместо да се изкачваме, ще се справим — посочих аз.

Всички бяхме съгласни, че шахтата има множество приложения, но преди да разпуснем срещата повдигнах един може би спорен въпрос и казах на Бренър и Замо онова, което бях казал на Кейт.

След като момчетата от Ал Кайда дойдоха и видяха стръвта, всички ние бихме могли да се махнем оттук. С изключение на Чет.

Бренър кимна и каза:

— Мислех си за това в Аден.

И тогава щеше да е отличен момент да повдигнеш въпроса, Пол.

— Но — продължи Бренър и ни погледна — не мисля, че някой от нас смята да си тръгне.

— Така е — съгласих се аз. — Не искаме, но за протокола трябва да признаем, че останахме повече, отколкото е необходимо, независимо какво ще се случи през следващите няколко часа. Че сме останали, за да видим как ще приключи това.

Никой нямаше какво да добави, освен може би: „Храбро, но тъпо“.

И тъй, срещата на мафража беше разпусната, може би за последен път. С Кейт и Бренър слязохме в дивана и оставихме Замо да медитира върху абстрактната идея, че шахтите за екскременти водят нагоре и надолу, но че и в двата случая нагазваш здраво в лайната.

Всичко това ни даваше много материал за размисъл, но в основата на всичко бе мисията — да убием Пантерата. И едва след това да се безпокоим как да се измъкнем живи.

Време беше да се присъединим към Чет и Бък в рибния микробус на Мойсей, така че слязохме на двора.

Залязващото слънце хвърляше сянка покрай западната стена и тринайсетимата бедуини седяха или клечаха там, пиеха билков чай и бърбеха. На земята между тях имаше малки купчини зелени листа. Явно веселият час беше настъпил.

Влязохме в микробуса. Чет седеше в стола отляво и се взираше напрегнато в монитора. Бък се беше настанил в десния стол и правеше същото.

На екрана на Чет се виждаше къщурката на козаря. Резолуцията беше много висока, сякаш камерата се намираше на няколко десетки метра от постройката.

Екранът на Бък показваше по-висок и широк изглед на район с радиус два-три километра около колибата. Видях пет бели джипа, приближаващи от изток. Бедуини? Или Ал Кайда? Най-вероятно шейхът и хората му, които като домакини трябваше да са там по-рано, за да запарят чай.

Както знаехме всички, двата безпилотни самолета над колибата, освен видеокамерите имаха по две насочвани с лазер ракети, всяка с натъпкана с експлозивни бойна глава, готови да полетят, открият и унищожат всичко, върху което се е спряло кръстчето на мониторите. Страхотно.

Чет излезе от електронния си транс и се обърна към нас.

— Вижте. Шейхът пристига.

Вгледахме се внимателно в неговия монитор и видяхме петте джипа да спират на трийсетина метра от постройката, което бе повече от разстоянието, на което ни чакаха от самолета. Всъщност бяха достатъчно далеч от зоната на поражение, за да се разминат с гробището за автомобили.

Бедуините започнаха да слизат от джиповете. Преброих общо петнайсет души, всички с калашници. Всички, освен един — шейха. Муса изпъкваше с чистата си бяла роба и царствения шивал. Не можех

да видя лицето му, но благодарение на компютърното увеличение виждах огромния му клюн. Хвърляше поне половин метър сянка и сигурно си имаше отделен пощенски код.

Бедуините разтоварваха джиповете — три килима и нещо като щайги бутилирана вода и торби, вероятно с хляб и чай. Носеха и други неща, вероятно походни котлони и чайници, както и много чаши за чая — но не и кат за гостите от Ал Кайда. Като се изключи зеленото растение, разполагаха с всичко необходимо за йеменски пикник, дори мравки, в случай че някой е болен от малария. Естествено, и с калашници, защото по-късно щяха да нарушат традиционното бедуинско гостоприемство и да избият гостите, които не са били избити от американските ракети.

Шейх Муса се вмъкна в колибата с неколцина от хората си, а останалите бедуини започнаха да подготвят всичко за сгледата.

— Пантерата и хората му ще пристигнат след около час или повече — каза Чет. — Можеш да закъсняваш, но никога не бива да подраняваш.

Ако водеха и жени, нямаше да им се налага да се безпокоят, че ще подранят. Пардон. Не знам как ми мина това през главата.

Чет натисна един бутон на конзолата и каза:

— Картината се записва. За да можем да си пускаме отново и отново последните няколко секунди от живота на господин ал Дервиш.

Въпросът с жертвите от приятелски огън си оставаше и Бренър го повдигна.

Чет разполагаше с готов отговор:

— Двете страни не се смесват. От Ал Кайда си седят на техните килими или около колите си, бедуините също. Само шейхът и Пантерата ще седят заедно на отделен килим и ще разговарят насаме, а когато шейхът се извини и влезе в каменната постройка с неколцина от хората си, за да изведе американците, това ще е сигнал за бедуините да действат. Тогава ще дам заповед за огън и след четири секунди за господин ал Дервиш и може би за половината от хората му всичко ще е приключило. Бедуините ще довършат оцелелите. Обсъждахме това в Аден, забравихте ли?

Да, обсъждахме го, но Чет може би още беше пълен с гадости и всички там долу щяха да умрат. Или най-малкото да изгубят части от телата си. А после трябваше да се разкараме оттук. При това бързо.

Чет раздели екрана на две и лявата половина показва широк изглед към Крепостта на гарвана от втората двойка самолети, обикалящи над платото.

— Тук няма никой — отбеляза той.

Вярно. Не се виждаше войска на Ал Кайда, готова да щурмува крепостта. Това бе знак, че нещата вървят по план и че Пантерата ще се появи при колибата на козаря.

— Настъпи промяна в плана — прозаично добави Чет.

В главата ми забръмча предупредителен сигнал.

Той завъртя стола си към нас и ни погледна един по един.

— Добра промяна.

Сигналят забръмча по-силно. Освен това забелязах, че Бък е изненадващо мълчалив от самото ни влизане в микробуса. Дали се беше замислил за нещо? Или се безпокоеше за нещо?

— На най-високо ниво бе взето решение вие тримата да се махнете оттук. Още сега.

Никой от нас тримата не попита защо. Обяснението предстоеше.

— Ролята ви в тази мисия приключи. Всъщност приключи още когато делегацията на Ал Кайда ви видя.

Всички го знаехме, но Чет го споменава за първи път.

Той отговори на незададения въпрос:

— Във Вашингтон смятаха, че трябва да останете няколко дни след като онези от Ал Кайда ви видят, ако случайно се сетят къде са били отведени и ако следят крепостта, за да я атакуват или да видят дали не е останал някой. Но тъй като вече всичко е на мястото си и нещата вървят към завършек, отгоре искат да разделят екипа, за да са сигурни, че не държим всичките си яйца в една кошница.

Трите яйца, които щяха да бъдат поставени в друга кошница, отново не попитаха нищо. По-добре беше да оставим Чет да говори.

И той направи точно това.

— Ние с Бък ще останем, докато ракетите не си свършат работа. Ще задържим Замо за охрана. Ще си оставим и един „Предатор“. Другият ще следва вас. — Чет отново ни погледна. — Ще вземете един джип, ще слезете по северния склон и ще тръгнете към пистата в Мариб. Там ще ви чака чартърен самолет на Компанията, с който ще стигнете до едно място в Саудитска Арабия, после до международното

летище на Рияд и оттам до дома. Ако се постараете, можете да стигнете до пистата за по-малко от час.

Половин, час, ако аз карам. Еха. Звучеше прекалено добре, за да е истина.

— Някакви въпроси? — попита Чет. — Някакви проблеми?

— Смятаме да останем, докато всичко не приключи — заяви Кейт. — Ще отидем на мястото на атаката с вас и ще се махнем заедно оттук със самолета.

— Няма да се получи, Кейт — отсече Чет. — Това са заповеди отгоре. Но все пак оценявам отдадеността ти към мисията.

— Какъв е смисълът да си тръгваме сега? — попита Бренър. — Не разбирам *защо* трябва да се разделим.

— Защото може да се случи нещо, докато пътуваме към мястото на атаката или на самото място — обясни Чет. — Може да се появят проблеми и със срещата със самолета. Няма причина всички да поемаме този риск. По-добре е да се разделим, за да сме сигурни, че... ами че някои от нас ще успеят да се измъкнат.

Правилно. Но кои точно?

— Не искаме ситуация, при която мисията е успешна, но целият екип е изгубен — добави Чет.

Операцията мина успешно, но пациентът е мъртъв. Схванах.

— Мислиш ли, че е безопасно само една кола да пътува оттук до пистата? — попита Кейт.

— Пътищата са достатъчно безопасни по светло — увери ни Чет. — И не е нужно да се безпокоите, че ще станете принудителни гости на територията на шейх Муса. Колкото до Ал Кайда, през деня те си стоят в хълмовете. Ако се движите бързо, ще стигнете преди някой да се усети, че сте тръгнали, или да научи кои сте. Тези джипове по принцип са характерни за бедуините, а и прозорците са тъмни, но Кейт трябва да облече балтото си и да седи отзад. Освен това за всеки случай ще ви наглежда „Предатор“ и ще поддържа връзка по сателитния телефон. Пътуването до пистата е фасулска работа. Нещо друго безпокои, ли ви?

Подобно на Бък, аз също се бях умълчал странно, но вече не издържах.

— Някаква причина да нямаме ескорт от бедуини?

— Не ви е нужен — отвърна Чет. — А и ако трябва да съм честен, ако на мястото на атаката стане нещо нередно, последното, което ви трябва, е кола с бедуини, разговарящи с други бедуини по мобилните си телефони.

Чет като че ли беше искрено загрижен за безопасността и оцеляването ни. И заедно с Бък щяха да се нагърбят с опасната задача да отидат на мястото на клането и да свършат мръсната работа със събирането на проби и слагането на етикети на тленните останки на Пантерата и хората му; може би щяха да направят и малко снимки на мъртвите, както бе направил Пантерата при руините. Колкото до шейх Муса, той със сигурност щеше отдавна да се е махнал с хората си — или с джиповете, или на път за рая. Така или иначе, на Чет и Бък нямаше да им се наложи да се разправят с тях. Чекът е в пощенската кутия, шейх.

И дали Бренър, Кейт и моя милост трябваше да сме тук за всичко това? Не, но пък щяха да ми липсват кръвта и вътрешностите, димящите кости и месо. Не е честно.

— Някакви други притеснения? — попита Чет.

„Притеснения“ е дума, която би трябвало да ни накара да изглеждаме и да се чувстваме като нервни войници, които трябва да бъдат стегнати и да изпълняват заповеди. Подобно на повечето побъркани, Чет смяташе, че е най-умният в стаята — или в рибния микробус. Е, не беше. Аз съм.

Както и да е, погледнах Кейт, после Бренър. Предполагам, че в погледите и на трима ни се четеше приемане на ситуацията.

— Добре — казах на Чет. — Никакви притеснения.

— Не съм съгласна, но разбирам — каза Кейт.

— Аз също разбирам доводите. Замо обаче ще решава сам дали да дойде с нас, или да остане.

— Заповедите му са да остане и да осигури охраната — каза Чет.

— Изобщо не ми пука какви са заповедите му — отвърна Бренър. — Той не е твой подчинен. А мой и на ДСС.

Чет не отговори, а Бък не му обясни процедурите и протоколите на посолството.

— Добре — отстъпи най-сетне Чет. — Той решава.

Ние обаче, Кейт, Бренър и аз, няхаме възможност да решаваме. Беше ни наредено да се разкараме. Не от Чет, а от някой горе. Честно

казано, бях малко повече от разколебан относно това. Преднината по пътя към дома беше хубаво нещо, а пътуването до пистата на Мариб бе много по-безопасно, отколкото да останем тук за фойерверките. Въпреки всичко беше голямо разочарование и бях сигурен, че Кейт и Бренър споделят чувствата ми. Чет и ръководителите на мисията обаче бяха прави — ако се разделяхме, имаше по-голям шанс някой да се върне и да направи пълен доклад, пък и Вашингтон се нуждаеше от хора, които да поздравят.

— Вземете само най-необходимото и след десет минути искам да сте тръгнали — каза Чет. — Когато кацнете в Саудитска Арабия, ще предадете оръжията, бронезилетките и свързочните средства. Петнайсет минути след това ще летите, към летището на Рияд. Изгорете паспортите, които ви даде Бък, и вземете дипломатическите си паспорти за междуконтиненталния полет до Щатите.

Продължаваше да споменава полета към дома, сякаш по този начин можеше да ни накара да повярваме, че такъв полет ще има. Може би наистина щеше да има. А може би не.

— Наминете оттук, преди да тръгнете — каза той накрая.

— Няма да тръгнем, без да се сбогуваме, Чет — обещах му.

Той се усмихна.

— До скоро — казах на Бък.

Той кимна и се помъчи да се усмихне.

— До скоро.

Вече безработните членове на А-отбора излязоха от рибния микробус. Мисията беше изпълнена.

Върнахме се в кулата. Бренър извика Замо от мафража и му обясни положението.

— Ти решаваеш дали да останеш и да прикриваш Бък и Чет, или да тръгнеш с нас за Мариб.

Замо не изпадна в тежки размисли относно решението си.

— Работя за теб — отвърна той и му напомни: — Не ми плащат да вземам решения.

На Бренър обаче му плащаха да взема решения, така че му каза:

— Идваш с нас.

— Да се размърдаме — предложих.

Събрахме нужните неща в малките си сакове и оставихме всичко останало на бедуините, в това число моите чорапи и бельото.

Кейт нахлузи балтото над дрехите си, слязохме на нивото на добитъка и екскрементите и си направихме малка клада от паспорти и смачкани страници на списание, която Замо запали с кибрит от полевия си комплект за оцеляване. Уверихме се, че всичко е изгоряло, после излязохме на двора.

Бедуините още седяха и клечаха покрай стената. Може би си мислеха за приближаващата молитва по залез и умуваха за нова рецепта за козе месо.

Кейт покри лицето си с хиджаба, а Бренър с бедния си арабски като че ли благодари на домакините за гостоприемството им. Бедуините отвърнаха с „Ас-салаам алейкум“, без да се надигат от местата си.

— У а алейкум ас-салаам — отговори Бренър.

И ариведерчи.

Бренър каза нещо на Ясир и той стана и махна към паркираните джипове.

— Казва, че можем да вземем който си искаме — обясни Бренър.

— В кой е торбата с кат?

Бренър не го попита, но Ясир ни даде три шивала — онзи от собствената си глава и два на приятелчетата си.

— Това е подарък за спомен — каза Бренър.

А аз им оставях за спомен бельото си.

Бренър им каза, че всичко, което сме оставили — предимно багаж, дрехи и консерва зеленчуков микс — е за тях. И не, няма да получат пушката на Замо.

— Ще се видим в Ню Йорк — казах на Ясир. — В деликатесния на Бен. Шукран — добавих, което означава „благодаря“.

Метнахме саковете си в багажника на един джип и тръгнахме към рибния микробус с оръжия в ръце.

Чет и Бък още наблюдаваха екраните; Чет разговаряше с някого по радиото.

— Ще се обадя по-късно. Край — каза, когато влязохме.

Двамата с Бък станаха.

— Е, значи вземате Замо — отбеляза Чет.

— Да — без обяснения отвърна Бренър.

— Бедуините на двора са достатъчна охрана — каза Бък. — Ще вземем неколцина от тях до мястото на атаката.

Сбогувахме се, без да проливаме много сълзи, и се съгласихме, че А отборът си е свършил работата чудесно.

— Благодаря за професионалното представяне — каза ни Чет. — Невинаги ни беше лесно да работим заедно, но успяхме да загърбим различията си в служба на страната. — Погледна ме и се усмихна. — Бяхте истинско предизвикателство, господин Кори, но предпочитам да работя с човек като вас, отколкото с човек, който никога не противоречи на началството.

— Благодаря. — Хм. Защо все на мен се обръща особено внимание? От гимназията е така.

— Всички можете да се гордеете с работата си тук — добави Бък. — Благодаря, че участвахте доброволно и рискувахте живота си. Родината ще е поне малко по-сигурно място след смъртта на Булус ибн ал Дервиш.

— Имаме среща под часовника на „Гранд Сентръл“ — напомних му.

— Ще дойда — обеща Бък. — Ще поддържахме връзка.

— И аз ще се опитам да дойда — обади се Чет.

Не сме те канили, Чет. Но пък всеки, останал жив до края на деня, е добре дошъл.

Бък и дори Чет прегърнаха Кейт, след което всички се ръкувахме и си пожелахме късмет и наслука.

— Ас-салаам алейкум — каза Бък.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърнах с усмивка, връщайки се към онази първа среща преди цяла вечност.

Той се усмихна.

Излязохме от микробуса и се качихме в джипа. Бренър седна зад волана, Замо зае мястото на стрелеца, а двамата с Кейт се настанихме отзад. Господата бяхме взели шивалите си, но не изпитвахме нужда да си ги слагаме по това време на деня.

Ясир си надигна задника и изтича през двора да отвори портата. Всички му махнахме, а той като че ли се радваше, че си тръгваме. Но не толкова, колкото ние.

Бренър заобиколи Крепостта на гарвана, нашия дом далеч от дома, след което продължихме през каменистото плато към купчината скали в северната част, където бедуините пазеха подстъпите към укреплението.

Бренър следваше следите на другите коли, пътували от и до крепостта.

— Знаеш ли накъде караш? — попитах го.

— Надолу по северния склон... после по пътя за Мариб — след кратко колебание рече той и ни увери: — Бил съм на пистата и мога да я намеря.

— Добре.

Продължихме към северния край на платото.

— Не мога да повярвам — обади се Кейт.

— Но е вярно — каза Бренър. — След един час ще сме на борда на самолет на Компанията на път за Саудитска Арабия. Вероятно ще кацнем в Наджран.

— Някой не е ли... разочарован, че не останахме до края? — попита Кейт.

Тъй като поддържахме наистина контакт с чувствата си, Бренър и моя милост признахме, че би ни се искало да останем до бляскавия финал.

— От тактическа гледна точка има смисъл — каза Замо, който май беше прекъснал връзка с емоциите си. И добави: — Но смърди.

Вече виждах скалите и джиповете в края на платото пред нас. Хората на Муса се криеха на сянка под канарите.

— Намали малко — казах на Бренър.

Той намали и попита:

— Какво има?

— Следното, Пол. Относително неотдавна Кейт уби служител на ЦРУ. При самозащита. Знаеш ли това?

Той се поколеба, после каза:

— Чух.

— Добре. — И въпреки това си пада по нея? Смел мъж. Аз спя с едното око отворено. Майтап. — Мисля, че Компанията ще се опита да си го върне.

— Джон, не бива да обсъждаме това... — започна Кейт.

— Това е важно, Кейт. Не ме прекъсвай — срязах я и продължих: — И сякаш убийството на човек на Компанията не беше достатъчна неприятност, двамата неволно объркахме план на ЦРУ да превърне голяма част от Близкия изток в радиоактивна пустош.

В джипа се възцари пълна тишина.

— И тъй, Кейт и аз знаем тази голяма тайна и се заклехме да мълчим завинаги — продължих. — В замяна на това Компанията обеща да забрави инцидента с Кейт и оръжието! В ЦРУ обаче не работят по този начин.

— Да, не работят — съгласи се Бренър.

— Именно. Може и да забравят историята с убийството, но не и че има двама свидетели, знаещи за ядрения Армагедон, подготвян на Пясъчландия.

Бренър вече караше още по-бавно и като че ли се беше умислил. Накрая осъзна, че съм си казал рецитацията, и попита:

— И какво... какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че нито Кейт, нито аз, нито никой, който по една или друга случайност е с нас, няма да се измъкне жив от Йемен.

Никой не отговори, така че обясних:

— Именно затова двамата с Кейт сме тук. Това е идеалното място за убиване. Никой не отговаря пред никого за нищо. Същинска черна дупка. А това е операция „Чистка“ — добавих.

Бренър спря джипа; погледна в огледалото и попита:

— Кейт? Вярваш ли на това?

— Не — отвърна душевната ми половинка.

— Аз пък вярвам — обади се Замо, който обикновено нямаше мнение.

Готово. Разбрахме се.

Бренър зададе очевидния въпрос:

— Как смяташ, че... ще стане това?

— Ще стигна дотам по-късно. Мога обаче да те уверя, че ще се случи между това място и пистата на Мариб.

Последва мълчание.

— Защо според вас сме в този джип, извън Крепостта на гарвана и далеч от Чет и Бък? — попитах.

— Казаното от Чет е перфектно от тактическа и оперативна гледна точка — отвърна Бренър.

— Съвсем вярно, поради което параноята ми не би трябвало да се обади. И знаеш ли какво? Да кажем, че съм само седемдесет и три процента сигурен, че Чет иска да ни види сметката, на мен и Кейт имам предвид.

— Ако стоим тук цяла вечер, *наистина* могат да ни убият — каза Кейт. — Трябва да стигнем до летището.

Бренър зададе следващия логичен въпрос:

— Ако всичко това е вярно, какво общо имаме ние със Замо?

— Просто сте се оказали на неподходящото място в неподходящия момент — отвърнах. — Съвсем логично е да ви бъде наредено да тръгнете с Кейт и мен. В противен случай това би изглеждало подозрително. Колкото до Замо, той така или иначе нямаше да остане. Всичко онова бяха само дрънканици, за да прилича на тактически издържан план. Бък знаеше много добре какво ще кажеш и че Замо няма да остане с него и Чет. А ако останеше, Чет щеше да го убие с калашник, щеше да потули снайперистката му пушка и всичко щеше да изглежда като работа на бедуините.

Двамата се умълчаха.

— Просто не мога да повярвам, че със Замо трябва да бъдем попилени от собствените си хора само защото по една случайност сме с вас — рече накрая Бренър.

— А би трябвало. Има обаче още една причина да не си на подходящото място. От гледна точка на Чет, аз или Кейт може да сме споделили с теб подозренията си и следователно ти също си човек,

който знае прекалено много. А в този бизнес, ако знаеш неща, които не би трябвало да знаеш, се превръщаш в проблем за Компанията — напомних и на Бренър, и на всички останали. — Компанията е избрала много добре, когато е избрала Чет Морган да свърши тази работа. Той е побъркан — обясних, все едно вече не го знаеха.

Бренър, Кейт и Замо се замислиха. Май подозираха, че Джон не се нуждае толкова от бронежилетка, колкото от усмирителна риза.

Бренър обаче реши да избегне темата за параноята ми. Или пък искаше да я тества, не съм сигурен.

— Значи мислиш, че Бък също е замесен?

Труден въпрос. Отговорът бе, че Бъкминстър Харис е в бизнеса със заблудите от толкова време, че всъщност вече не знае какво е истина и какво си измисля. Границата за правилно и неправилно също му се беше размила. Освен това играта просто му харесваше. Сигурен бях, че харесва мен, Кейт и всички останали, но ако Чет поставеше пред него проблем, свързан с националната сигурност, а след това предложеше решение, Бък щеше да работи с него. Нищо лично.

— Трябва да е замесен — отвърнах накрая.

Е, Пол Бренър вече сигурно очакваше да заявя, че са ме отвличали и извънземни. Той обаче бе достатъчно умен, за да се разтревожи, както и достатъчно ченге, за да иска цялата информация.

— Дори да си прав... искам да кажа, според теб Чет се оказва един вид гений...

— Той е абсолютно побъркан — уверих всички. — Но е умен. Аз обаче съм по-умен. Нали така? — попитах половинката си.

Тя не отговори. Определено беше разстроена и се безпокоеше, че съм прекрачил ръба.

Бренър като че ли споделяше мнението й.

— Виж, всички сме подложени на силен стрес... — започна той.

— Добре — казах. — Карай. И да видим какво ще стане.

Бренър обаче не подкара, а ме попита:

— А какво *мислиш*, че ще стане?

— Мисля, че безпилотен „Предатор“, собственост на Централното разузнавателно управление и под оперативния контрол на Чет Морган в рибния микробус, ще изстреля ракета „Хелфайър“ по тази кола и ще убие всички в нея — казах аз. — Пилотът, който и да е той, няма да има представа какво прави, или най-малкото няма да е

сигурен, но ще изпълни онова, което му казва контролърът на място, или иначе казано, Чет.

Замо се обади пръв:

— Да. Това може да стане.

И още как.

— Компанията е избрала инцидент с приятелски огън, за да изпрати ясно съобщение, че не става дума нито за приятелски огън, нито за инцидент — поясних.

— Добре... и какво да правим? — попита Бренър след кратко мълчание.

— Онова, което няма да направим, е да продължим към пътя за Мариб. Защото ако го направим, няма да стигнем до пътя.

— Тогава защо изобщо сме в този джип? — попита Бренър. — Защо не ни каза всичко това още в крепостта?

— Ако ви бях казал, какво щяхме да направим?

— Да кажем на Чет и Бък онова, което ни каза току-що.

— Те поне щяха да ми повярват — отвърнах. — Ето обаче как стоят нещата. На първо място е мисията. Чет е готов да убие Пантерата. И ние ще го оставим да го направи. Няма обаче да му дадем възможност да предизвика инцидент с приятелски огън, докато пътуваме към Мариб.

Бренър като че ли кимна и аз казах:

— Да вървим.

Продължихме към скалите и пазещите пътя бедуини.

— Чет не е насочил „Предатор“ да ни следи, защото пилотът и другите контролиращи са видели, че се качваме в джипа, и няма да стрелят по нас. Ще прати самолет на позиция, когато реши, че вече се движим към пътя за Мариб. Ще каже на пилота да ни държи под око, а след това ще го информира, че джипът е потвърдена цел. И тогава ще изпълни бойния етап от полета и ще заповяда на пилота да поразил целта. Балтото на Кейт и шивалите ни ще бъдат споменати в доклада за инцидента като една от причините за погрешното идентифициране на хората в джипа като мишена — добавих. — Сувенирите често са опасно нещо.

Никой нямаше коментар по това, така че продължих:

— Някой би ли помолил някой от бедуините да откара колата надолу по склона към пътя за Мариб?

— Без мен — тутакси отвърна Замо.

— Лично аз трудно бих го направил... но... — почна Бренър и мълкна.

Кейт мълчеше.

— Ако не се случи нищо, значи си права и съм луд — казах й.

Тя се поколеба.

— Ами... не искам да умира невинен човек...

— Нали каза, че греша — настоях.

— Няма да взема такова решение.

— Добре. Аз ще го взема.

Бедуините при скалите ни наблюдаваха. Бренър спря до тях.

— Ще ми трябват познанията ти по арабски — казах му.

Двамата с него слязохме и всички си пожелахме мир.

Бяха петима, с калашници, и наблизо имаше бял джип като нашия.

— Кажи им, че ще им дадем много риали, ако някой от тях откара колата ни до пистата и вземе един амрики, който ни чака там.

Бренър ме погледна, поколеба се, после заговори на арабски.

Петимата бедуини закимаха разбиращо.

— Този господин ще го направи — каза Бренър и посочи един брадат тип на трийсет-четирийсет години.

Кимнах и се усмигнах на бедуина.

— Казва, че ще вземе своята кола — добави Бренър.

— Не. — Хванах го за ръка и го качих на един близък камък. — Виждаш ли онова там?

Бренър зяпна покрива на джипа. Върху прашната ламарина имаше някакво петно, по всяка вероятност кръв от коза.

— Господи... — промълви Бренър, без да откъсва очи от петното.

Слязох от камъка и го дръпнах да слезе и той.

— Е, Пол, какво мислиш?

За момент той изгуби дар слово, но после ми напомни:

— Ясир каза, че можем да вземем *коя да е* кола.

— Правилно. Избери си карта. Произволна карта. — И с риск, че казвам очевидното, добавих: — Всичките са белязани.

Той кимна.

— Можем да избършем мишената — казах му. — Или, тъй като колите на бедуините са общи, да разменим нашата с тази на господата, да продължим до пистата и да се надяваме, че няма да бъдем изпарени по пътя. Но не мисля, че на пистата ще ни чака някой. Затова предлагам да се върнем в Крепостта на гарвана и да се справим с това. — Погледнах си часовника. — Ще стигнем горе-долу по времето, когато Пантерата е на мушката на Чет.

Бренър, който сигурно бе виждал много смърт, но едва ли чак толкова много предателство и двойна игра, все още изглеждаше малко несигурен. Какво ти става, Пол?

Кейт и Замо също бяха слезли от джипа. Кейт погледна Бренър, после се обърна към мен.

— Какво става?

— Ти й кажи — казах на Бренър. Защото Кейт никога не ми вярва.

Бедуините ни наблюдаваха и сигурно се чудеха за какво ли си говорят смахнатите амрики, така че не беше добра идея да гледаме отново покрива и да вкарваме разни идеи в главите им. Бренър обаче обясни на Кейт и Замо:

— На покрива на джипа има червено петно. Прилича на кръв.

Замо, който бе боядисвал много хора в червено с лазерния си мерник, преди да ги прати в рая, схвана моментално.

— Мътните да ме вземат!

Добре казано.

Кейт е схватлива, но голям инат.

— Но Ясир каза... — започна тя.

— *Всички* са белязани — обясних й. — Не бяха, когато бяхме в кулата, иначе щях да го забележа, тъй като погледнах специално. Но когато слязохме да изгорим цивилните си паспорти, бедуините, несъмнено по искане на Чет, са белязали всички покриви с кръв. Може да са си мислели, че така слагат някакъв защитен знак на колите. Нали се сещаш, както се прави на Пасха с кръвта на агнето. От Изход — добавих с надежда.

Е, може би не бях съвсем точен, но в общи линии беше така. Или пък Ясир и приятелчетата му нямаха представа защо Чет им е дал няколко риала, за да направят нещо толкова шантаво. Досетили се бяха обаче да си държат устите затворени.

— Чет е помолил Ясир да ни даде шивалите, които ще бъдат споменати в доклада за инцидента — добавих.

Кейт ме погледна и за момент си помислих, че ще каже: „Извинявай, че се усъмних в теб“. Останах излъган.

— И сега какво ще правим? — попита тя.

Обясних, че пътуването до пистата по всяка вероятност е безполезно.

— Можем да кажем на този любезен господин да вземе белязаната за унищожаване кола и категорично да докажем, че Чет смята да ни види сметката — предложих. — Някой иска ли да види това?

Явно никой не искаше.

— Да се върнем в крепостта и да си поговорим с Чет и Бък.

Бренър се съгласи, но имаше резерви.

— Те ще отрекат всичко.

Кейт и Замо бяха на същото мнение.

Всъщност Чет и Бък наистина щяха да отрекат всичко, а ние нямахме доказателство, че не съм побъркан. И ако не се подчиняхме на заповедта и се върнехме в крепостта с обвинението, че Чет и Бък замислят да ни убият. Нещата можеха да се сговнят съвсем и щеше да ми се наложи да отговарям на обвинения в Щатите. Да не говорим, че Компанията определено щеше да се погрижи двамата с Кейт да станем жертви на някой фатален инцидент. Това означаваше, че не можем да се върнем в Крепостта на гарвана без доказателство. Не можехме обаче и да продължим към Мариб, не можехме и да останем тук.

— Ами нека типът да пробва — каза Замо.

Никой не каза нищо.

Въпросният тип, казваше се Емад, каза нещо на Бренър, но Бренър не му отговори.

Добре, все някой трябваше да вземе решение на живот и смърт. И също като на Бренър, и на мен ми плащаха за това. Но все пак...

Накрая реших.

— Добре. Емад да тръгне за пистата.

Нито Кейт, нито Бренър се съгласиха, но пък и не възразиха.

— Иначе никога няма да разберем със сигурност — обади се Замо.

Бренър се поколеба, после каза нещо на Емад и той се усмихна и се качи в джипа ни. Не поиска парите в аванс, но Бренър му напъха банкноти в ръцете и му каза нещо на арабски.

Честно казано, ставахме коварни и започвахме да приличаме все повече на лошите, но ако не друго, поне имахме съвест.

Емад ни помахаше и потегли надолу по склона.

Е, част от мен се надяваше да греша, но кръвта по покрива казваше, че съм прав. Всъщност всичко казваше, че съм прав.

Един от бедуините каза нещо на Бренър и той преведе:

— Пита дали не искаме да ни откарат обратно до крепостта.

Погледнах си часовника.

— Питай го дали можем да ползваме колата му.

Бренър попита. Нямахме проблем, така че им дадох последните си риали.

Този път карах аз, а Замо беше до мен. Кейт и Бренър седяха мълчаливо отзад.

След няколко минути видяхме крепостта. Спрях при едни скали отляво.

— Можем да гледаме оттук.

Слязохме от джипа и отидохме до ръба на скалите. Пред нас се откри ясна гледка към низините.

Замо вдигна пушката си и нагласи мерника на максимално увеличение.

— Виждам го.

С Бренър и Кейт направихме същото с по-слабите мерници на автоматите си.

Видях джипа с Емад да вдига пушилка на километър и половина от нас, в посока на север към шосето за Мариб.

По черните пътища през сухите ниви нямаше много трафик и не беше трудно да следим самотната прашна следа дори когато джипът се превърна в малко петънце, а после и в точка.

Колкото повече време минаваше, без колата да се превърне в огнено кълбо, толкова повече започвах да си мисля, че май съм изгубил.

Никой не говореше, но си представях какво си мислят Кейт и Бренър — горкият Джон, съвсем се е смахнал. Замо обаче гледаше през оптичния мерник, сякаш следеше талибански генерал. Беше

неподвижен като статуя и дишаше толкова бавно, че си помислих, че е изпаднал в транс.

С половин сърце се надявах, че не съм пратил невинен човек на смърт, но докато секундите се изнизваха, таях и надеждата някой пилот да държи джипа на мушка и да чака заповедта на Чет да атакува целта.

След три или четири минути изгубих джипа от поглед. Кейт и Бренър също го изгубиха и свалиха автоматите си. Замо обаче продължаваше да го следи.

— Може да е след малко — казах.

Никой не отговори.

— Изгубих го — каза Замо и свали карабината си.

— И сега какво ще правим? — попита Бренър.

— Ще стоим тук и ще чакаме бяла димна следа — отвърнах сухо.

Поредното мълчание. Замо обаче се взираше в далечния хоризонт вече не през мерника си, така че последвахме примера му.

— Да помолим някой от бедуините да ни откара до пистата — предложи Кейт.

— Или да се върнем пеша до крепостта и да кажем, че колата ни се е развалила и ни трябва друга — обади се Бренър.

Сарказъм ли долових в гласа му?

— Можем да видим димна следа на цели трийсет километра оттук — казах аз.

— Нямам намерение да чакам половин час — уведоми ме Бренър и се обърна към Кейт. — Моля те, поговори с мъжа си. Трябва да вземем решение.

— Джон...

— Млъкни.

Седнахме на скалата и загледахме небето. Лудият тип командваше. Или трябваше да му се угажда, докато не дойде на себе си — или докато не се обърнат срещу мен.

Продължихме да чакаме, но само аз и Замо не откъсвахме вниманието си от небето. Кейт и Бренър току се споглеждаха.

Моля те, Господи, нека се окажа прав, че ЦРУ иска да убие мен и жена ми. Толкова много ли искам?

По-малко от две минути след като изгубихме прашната диря, синьото небе бе раздрано от тънка бяла следа. Миг по-късно на

хоризонта блесна оранжева светлина, но без звук.

— Целта поразена — каза Замо. И добави: — Мътните да ме вземат.

Бренър стана, но не каза нищо.

Кейт също се изправи и се загледа към черния стълб, който започна да се издига над хоризонта.

— Боже мой...

Не знаех дали се обръща към мен, но после тя ме погледна.

— Не мога да повярвам...

Птиците по полята долу внезапно полетяха; миг по-късно до нас достигна приглушен тътен като от далечна гръмотевица и замря, оставяйки след себе си пълна тишина.

— Копелета мръсни — каза Бренър, без да откъсва поглед от черния стълб.

— Май Джон се оказа прав — обади се Замо.

Май да.

— Горкият човек... мъртъв е — тихо каза Кейт.

Никой не отговори.

— Добре, да се върнем и да поговорим с Бък и Чет — каза Бренър.

— Ще си помислят, че виждат призраци — отбелязах аз.

Качихме се в джипа и потеглихме.

Карах бързо, но не чак толкова, че да привлече вниманието на пилота на предатора, чиято работа бе да следи околностите на Крепостта на гарвана. Дори да ни забележеше да приближаваме, той щеше да види просто бедуинския джип, така че нямаше да е нужно да се обажда на Чет.

Колкото до Чет и Бък, в момента мониторите им несъмнено бяха свързани с двата безпилотни самолета над колибата на козаря. Единият екран би трябвало да е разделен, за да насочва другия „Предатор“ към евентуалната мишена в джипа (нас), и Чет току-що бе дал заповед за унищожаването на целта. Запитах се дали е усетил буца в гърлото си, когато е видял как съекипниците му политат във въздуха.

Вече се намирахме на няколко метра от крепостта. Бях забелязал, че бедуините рядко поставят постове по стените или в двора — това беше работа на амриките в кулата. Не видях никого по стената пред нас.

На петдесет метра от крепостта завих, за да подходя към портата от източната страна.

— Имаме ли план? — попита Бренър.

— За подобна ситуация няма планове — отвърнах. — Понякога се налага просто да стреляш светкавично.

В буквалния смисъл.

— Те трябва да умрат заради онова, което направиха — обади се Замо.

Добър план.

— Аз давам заповед за огън... но можете да стреляте, ако стрелят по вас — напомни ни Бренър.

Или ако ми се иска да изпразня цял пълнител в двете копелета. Но първо трябваше да се уверим, че Чет е изпълнил мисията и е убил Пантерата.

Спрях при портата — беше затворена — и обърнах колата към края на платото и пътя, по който бяхме дошли за първи път в този

кенеф. Оставих двигателя включен и всички слязохме бързо, без да затваряме вратите.

Кейт махна балтото си, за да се движи по-свободно и да може да стига до резервните пълнители.

— Рокендрол — каза Бренър, което означаваше да превключим на автоматичен.

Настоях да вляза пръв и сам. Вдигнах резето, откряхнах портата и се промъкнах в двора.

Бедуините още бяха там, където ги бяхме оставили — седяха до западната стена, бърбеха и дъвчеха. Забелязах също, че всички коли все още са тук: Чет и Бък не бяха тръгнали за мястото на атаката, което означаваше, че тя все още не се е състояла. Погледнах си часовника — 18:15, което означаваше, че Пантерата или е закъснял, или изобщо няма да се появи.

Бедуините ме забелязаха, но никой не изглеждаше изненадан, макар че неколцина като че ли започнаха да обсъждат връщането ми.

Вратата на микробуса беше затворена и двигателят не работеше, но чувах бръмченето на бензиновия генератор.

Направих знак на Кейт, Бренър и Замо да влязат и им казах да се държат нормално, което означаваше да тръгнат небрежно през двора към микробуса. Бедуините ни гледаха и може би бяха нещастни, че Кейт е облечена като мъж.

Спряхме при затворената врата на рибния микробус на Мойсей и видях, че катинарът липсва. Някой беше вътре, както и очаквах. Надявах се, че и двамата са там.

Е, не исках да прекъсвам Чет, докато е в режим на изненадващо убийство, но не можехме и да стоим тук и да се усмихваме на бедуините.

Бренър кимна към вратата и прошепна:

— Хайде.

Точно така. Чет и Бък щяха да бъдат неприятно изненадани, че ни виждат, но имаха работа за вършене и щяха да я свършат. После можехме да обсъдим някои други въпроси.

Насочих автомата си напред, Бренър и Замо отвориха вратите и аз скочих в микробуса.

За съжаление вътре нямаше никого.

Бренър и Кейт влязоха след мен, а Замо остана навън да държи под око бедуините.

— Къде са те? — попита Кейт.

Определено не и тук. Конзолите обаче работеха и мониторите бяха включени, сякаш двамата бяха излезли само за минутка.

Отидохме в предната част на микробуса и погледнахме екраните. Левият — този на Чет — показваше в близък план колибата на козаря; десният беше разделен — едната половина показваше общ изглед към колибата, а на другата се виждаше бял джип, пътуващ по черен път.

Пред очите ни върху джипа се появи електронен мерник и няколко секунди по-късно колата изчезна, за да се смени от ярък оранжев проблясък, последван от черен пушек и летящи отломки. На екрана се появи съобщение: „Целта поразена“.

Тогава видях в левия ъгъл по-малък надпис „Повтори“. Картината се появи отново и нашият джип с Емад зад волана беше унищожен от ракета „Хелфайър“. Ох.

— Мръсници! — изръмжа Бренър.

— Вижте — каза Кейт.

Погледнахме екрана на Чет, който също повтаряше запис, и загледахме мълчаливо как шейх Муса, заобиколен от половината от петнайсетте си мъже, върви отляво надясно към друга група мъже, които вървяха отдясно наляво.

Двете групи спряха в средата на килима и след известно колебание шейх Муса хвана ръката на Пантерата и я целуна. Пантерата на свой ред целуна ръката на шейх Муса.

Не разбрах дали са се прегърнали, или не, защото кръстчето на екрана стана по-ярко, появи се електронно съобщение „Огън“ и образът се смени с оранжево сияние, последвано от черни отломки, пушек и огън. Примигнаха думите „Целта поразена“.

Бях сигурен, че всички, в това число шейх Муса и хората около него, са мъртви или смъртно ранени. Същото се отнасяше и за г-н Булус ибн ал Дервиш. Пантерата бе мъртъв.

— Мисията е изпълнена — казах аз.

— Чет е убил и шейха — рече Бренър.

Кейт посочи електронния часовник и каза:

— В осемнайсет и... преди седем минути.

Точно. И тези картини бяха препратени във Вашингтон — на ръководителите на мисията в Лангли, а може би и в Белия дом. И всички ликуваха. Пантерата беше мъртъв. Поздравления, Чет и Бък. И после Чет и Бък са излезли от микробуса. Но къде бяха отишли? Може би да вземат някои неща от дивана, после да скочат в някой джип и да се разкарат оттук.

Погледнах екрана на Бък и видях отново записа, но този път от по-висока и широка перспектива, показваща всички коли на бедуините и Ал Кайда, паркирани на известно разстояние от колибата. Още две ракети удариха почти едновременно и поразиха двете групи хора и машини. Вторичните експлозии на резервоарите запратиха във въздуха горящи отломки. Трета ракета улучи покрива на колибата, в случай че някой се е скрил вътре, и каменните стени се срутиха.

— Къде са Чет и Бък? — отново попита Кейт.

Не знаех, но със сигурност се бяха разкарали бързо оттук — възможно бе някой бедуин да е оцелял при атаката и да съобщи на другарите си, че американците са убили шейха им. Но къде бяха отишли съекипниците ни?

— Всички коли са тук — посочих аз.

— Значи трябва да са в кулата — заключи Кейт.

— Може би... но трябва да се махнем, защото бедуините тук могат да научат...

И тогава си спомних, че Чет смяташе да се отърве от безценния си микробус.

— Самолетът над крепостта всеки момент ще вдигне микробуса във въздуха.

Бързо излязохме от целта, но не искахме да стряскаме бедуините, така че не тичахме. Бренър тръгна към портата, но аз го спрях.

— Трябва да видим дали Чет и Бък не са в кулата.

Той се поколеба за половин секунда, после кимна и тръгнахме бързо към кулата. Омразата и жаждата за мъст наистина замъгляват преценката. Би трябвало да сме в джипа и да се носим с пълна скорост надолу по дерето, колкото се може по-далеч от тук. Първо обаче трябваше да си уредим сметките с двамата ни съекипници.

Когато стигнахме на десетина метра от вратата на кулата забелязах, че двама бедуини говорят по мобилните си, и веднага се сетих какви са тези обаждания — някои техни другари наистина бяха оцелели при ракетната атака и сега казваха на приятелчетата си в Крепостта на гарвана, че амриките са изпържили шейха им и всички около него.

Бедуините се обърнаха към нас, после всички започнаха да стават. Вече нямаше абсолютно никаква причина да се държим нормално, така че побягнахме към кулата.

Пуснахме Кейт първа в тесния вход. Замо влезе след нея, после Бренър. Погледнах през рамо и видях, че бедуините тичат към нас. Викаха нещо и насочваха калашниците си към мен.

Тъкмо се вмъквах във входа, когато въздухът беше раздран от оглушителен гръм, последван от вторичната експлозия на резервоара на рибния микробус. Ударната вълна ме събори на земята. Усетих как земята се разтърси под мен. Изправих се и без да кажем нито дума, всички се втурнахме към стълбата.

Не си спомням да съм изкачвал стъпала, но след няколко секунди бяхме минали през складовото ниво без прозорци и се намирахме в дивана, с готови за действие оръжия.

Замо изтича до клозета и изрита вратата, но вътре нямаше никого. Другото, което липсваше в дивана, бе шкафът и аз споделих това с останалите, които стигнаха до същото заключение като мен — нашите липсващи съекипници бяха тръгнали към покрива или вече бяха там и очакваха хеликоптер.

Погледнахме през прозореца към двора. Микробусът се беше превърнал в горяща купчина изкривен метал, от който се вдигаха облаци черен пушек. Дворът беше осеян с горящи отломки и като че ли трима бедуини бяха убити или ранени. Другите десет изглеждаха зашеметени, щураха се напред-назад или стояха замаяни и мълчаливи.

После един от тях погледна нагоре, забеляза ни на прозореца, посочи и извика.

Друг пусна дълъг откос и куршумите рикошираха от камъните над нас. Без да чакаме заповедта на Бренър, двамата с Кейт отвърнахме на огъня с автоматите си, после Бренър изблъска Кейт от прозореца и изпразни цял пълнител към бедуините долу.

Не направихме точно преброяване на телата, но останах с впечатление, че сме свалили около половината от останалите десет, в това число Ясир, който рухна пред очите ми.

— Съжалявам — тихо казах аз.

За съжаление останалите бедуини бяха стигнали до кулата и се намираха точно под нас. Време беше да се махаме, а имахме само един път за отстъпление.

Втурнахме се нагоре по каменните стъпала, следвани от виковете на бедуините зад нас.

Бренър стигна пръв до следващия етаж и извика:

— Чисто е!

Останах да прикривам Кейт и Замо, които се затичаха нагоре. Точно тогава откъм стълбището изтрещя калашник. Друг откос пробие дебелия дъски на пода недалеч от мястото, където се намирахме.

Отвърнах с откос през дъските, а Кейт стреля надолу по стълбището. Това като че ли укроти за момент бедуините и ние се затичахме по следващите стъпала и после по следващите, до нивото под мафража.

Дотук нямаше никаква следа от Чет и Бък, но те би трябвало да са на мафража или на покрива. Или прилагаха някой от старите си трикове, така че пуснах откос по дървения клозет, изритах вратата и погледнах надолу през дупките, но не видях никого.

После погледнах нагоре и през дупката на мафража видях отдушника в тавана. Стори ми се, че някаква сянка мина през слънчевата светлина, и пуснах къс откос през отдушника, но никой не отвърна на огъня.

Излязох от клозета и казах:

— Мисля, че са на покрива.

В същия момент чухме мощен тътен в далечината и всички се обърнахме към гледащия на запад прозорец. Последва втора експлозия, после трета и някъде далеч в небето се вдигна черен пушек.

— Това е въздушният удар срещу лагера на Ал Кайда — каза Бренър. — Вероятно изстребител бомбардировачи от Наджран,

натоварени с еднотонни бомби.

Прекрасно. Не могат ли да пуснат и някоя по-малка върху Чет и Бък?

Грохотът на експлозиите продължаваше да се носи през прозорците и преброих десет взрива, преди всичко да утихне.

Е, това беше краят на лагера на Ал Кайда — но имаше и други, а щяха да се появят и още. Пантерата обаче беше мъртъв, а задници като него не могат да се заменят така лесно, както един лагер наборници джихадисти.

— Трябва да се качим на мафража — казах аз.

Преди да тръгнем към стълбите, Кейт извика: „Вижте!“ и посочи към прозореца в северната стена.

Погледнахме и в далечината видяхме хеликоптер. Идваше към Крепостта на гарвана.

Бренър прикриваше стълбището и стреляше на единична надолу, но бедуините не отвръщаха на огъня му. Сигурно също гледаха хеликоптера.

Замо го погледна през оптичния мерник и каза:

— „Блек Хок“. Няма отличителни знаци, но трябва да е наш... Виждам двама стрелци на вратите...

Чудесно. Кавалерията беше тук. За съжаление не за нас; хеликоптерът беше пристигнал по разписание — или с няколко минути закъснение — да спаси предателските задници на Бък и Чет. Двамата бяха забравили да споменат тази част от плана, но Бренър се беше сетил за нея, макар и с малко закъснение.

Е, когато хеликоптерът стигнеше до покрива, щеше да открие двама мъртъвци.

— Да вървим! — казах и всички се затичахме към стълбите точно в мига, когато дълъг откос мина през дъските на пода около нас, последван от друг, идващ отгоре.

Поведох останалите до мафража и се пръснахме покрай четирите стени с гръб към каменните колони, които поддържаха арките. Шкафът беше до дървената стена на шахтата за екскременти и потвърждаваше онова, което вече знаехме.

Насочих автомата си към тавана и всички последваха примера ми. Като че ли никой нямаше угризения да направи със съекипниците ни онова, което те се бяха опитали да направят на нас. Освен това си

имахме и петима или шестима бедуини, опитващи се да ни убият, и можеше да не се измъкнем живи, за да видим раздаването на правосъдие — така че трябваше да го раздадем тук.

Тъкмо се канехме да стреляме по тавана, когато някой извика нещо на арабски. Трябваше ми секунда да осъзная, че гласът идва от отдушника.

Не знаех какво казва Бък, но Бренър явно го разбра и извика:

— Не са бедуини, Бък! Ние сме! Живи и здрави. Изненадан ли си?

Мълчание.

Е, може би не беше зле Бък и Чет да научат, че все още сме живи и здрави, но не особено доволни от съекипниците си. После можехме да ги убием.

— Слизай долу — извиках към отдушника. — Трябва да поговорим.

Този път отговори Чет:

— Качете се горе. — И ни уведоми, в случай че не сме го разбрали: — Идва хеликоптер, който да ни евакуира.

Нас? Пълни глупости, както винаги.

Нов автоматичен откос отдолу нацепи старото дърво на пода и куршумите се забиха в тавана над нас. Ние обаче се намирахме по периметъра на мафража, застанали там, където дъските лежаха върху дебели греди и зидария, така че бяхме в относителна безопасност. Засега.

— Хвърлете пистолетите и автоматите си през дупката — извика Бренър. — После коленичете при отвора с ръце на главите.

Бившето ченге Бренър се опитваше да направи арест. Бившето ченге Кори се опитваше да направи два трупа.

Бък извика през дупката:

— Пол, не знам какво мислиш или какво...

— Млъквай, Бък! — посъветва го Пол. — Затвори си шибаната уста и си домъкни задника тук. Ти също, Чет!

— Долу има бедуини — отвърна Бък. — Да не сте полудели? Качвайте се тук. Ще ви подадем ръка.

Бък печелеше време, докато пристигне хеликоптерът, а Бренър беше решен да ги задържи и да се качи на въпросния хеликоптер с пленниците си.

Вече ми беше дошло до гуша.

— Имате три секунди да хвърлите оръжията си — извиках на Бък и Чет. — Иначе ще вентилираме покрива и ще натоварят на хеликоптера трупове ви.

Отговор не последва.

— Едно, две...

Всички вдигнаха автоматите си към тавана.

— По моя команда — каза Бренър и извика на Бък и Чет: — Последен шанс!

Но преди Бренър да каже: „Огън“, някой друг започна да стреля. Беше хеликоптерът, който виждахме през голямата арка, гледаща на север. Машината вече се намираше много по-близо и двамата стрелци пускаха дълги картечни откоси към кулата. Всички се проснахме на пода, когато червените трасиращи куршуми влетяха през арките и почнаха да се забиват в колоните и да рикошират из целия мафраж. Един изгубил скорост куршум удари ръката ми, после друг улучи бронезилетката ми отстрани и ми изкара въздуха.

Чет явно поддържаше радиовръзка с хеликоптера и им беше казал, че под него има лоши типове и че се нуждае от защита. Психопатите са хитри.

Хвърлих поглед към арката и видях хеликоптера на стотина метра от нас. Приближаваше бързо. Нов откос се изсипа в мафража и всички се присвихме, докато трасиращите куршуми профучаваха над нас или улучаваха колоните и рикошираха от каменните стени.

Претърколих се по гръб и изпразних пълнителя си в покрива с надеждата да видя капещца през дупките кръв. Бък и Чет обаче сигурно се бяха лепнали за парапета и ако бяха умни, вероятно си носеха бронезилетките. Въпреки това смених пълнителя и стрелях отново. Бренър и Кейт направиха същото, но после от хеликоптера отново откриха огън и трябваше да се свием покрай стените. Междувременно Замо лежеше по корем до стълбището и стреляше надолу със снайперистката си карабина, колкото да покаже на бедуините, че не сме изгубили интерес към тях.

Вече не виждах хеликоптера и разбрах, че се намира над кулата и се кани да се спусне на покрива. Добрата новина бе, че не можеше да стреля през арките от този ъгъл, нито през покрива, докато Бък и Чет бяха там. Лошата бе, че ние не можехме да стреляме през тавана към

Бък и Чет и да рискуваме да улучим хеликоптера. Така де, четиричленният екипаж на машината си нямаше представа каква е ситуацията. Знаеха само онова, което им бе казал Чет, а Чет беше лъжец.

Чувах трясъка на роторите на увисналия над покрива хеликоптер. След не повече от минута Чет и Бък щяха да полетят към въздушната база в Наджран, а на нас щеше да ни се наложи да се разправяме с вбесени бедуини, чийто шейх беше убит от двамата горе. Мамка му.

Трясъкът на роторите се засилваше, после чух глухия удар на плъзгачите в покрива.

На Чет и Бък щеше да им се наложи да дават обяснения в Наджран и на всяка спирка по пътя си към Вашингтон — но те бяха убили Пантерата и това щеше да направи някои хора щастливи, а щастливите хора не задават твърде много въпроси.

За съжаление на Чет и Бък останалите от А-отбора бяхме все още живи и имахме друга история за разказване. Сега трябваше само да останем живи, за да я разкажем.

— Когато излети, хеликоптерът ще открие огън, за да се прикрие — каза Бренър.

Точно така. Значи трябваше да се омитаме. Стълбището не беше опция, така че без да казваме очевидното, се насочихме на прибежки към шахтата за екскременти.

Когато стигнахме до вратата на клозета, двигателят на хеликоптера изрева и воят на роторите се промени — голямата машина се издигаше от покрива. Почти веднага два пороя червени трасиращи куршуми пробиха покрива и се забиха в центъра на етажa.

Отдолу се чу отведен огън — бедуините стреляха по хеликоптера през прозорците. Отговори им дълъг откос на картечница, който свали за момент натиска върху нас.

Бързо се напъхахме в тесния клозет и Бренър каза, че ще тръгне пръв и ще осигури долния етаж. Надявах се никой бедуин да не използва клекалото. Той се провря в дупката, увисна на пръсти и скочи колкото се може по-тихо, след което се отпусна на коляно и насочи автомата си към вратата.

Чувах се още откоси на калашници — бедуините продължаваха да стрелят по хеликоптера, който вече би трябвало да е извън обхвата

на автоматите им. За момента нямаше много добри новини, освен тази, че бедуините несъмнено смятаха, че всички американци са се натоварили в машината. Уви, няхаме такъв късмет.

Трябваша ни няколко минути да скочим етаж след етаж, дупка след дупка, до последното ниво под дивана, точно над ароматното ниво с лайната.

Вече всички се бяхме набутали в клозета и Бренър долепи ухо до вратата.

— Не чувам нищо.

Оцелелите бедуини или бяха на горните нива, или бяха слезли на двора, което не беше добре.

Изборът ни бе или да излезем от клозета и да слезем по стълбите, или да скочим през последната дупка и да се приземим в купчината лайна, което в този момент не изглеждаше толкова лош вариант. И по двата пътя щяхме да стигнем до най-долното ниво, но не и да се доберем до джипа и да се разкараме оттук. За целта можеше да ни се наложи да елиминираме останалите бедуини, а ако трябва да съм честен, не исках да убивам още от тях. Не исках обаче и те да убият нас. Всъщност, тъй като вече бяхме попилели куп бедуини и тъй като нашите ракети бяха пратили на оня свят шейха и приятелчетата им, щяхме да сме късметлии, ако просто ни убият.

— Не можем да останем тук — прошепна Кейт. — Може насам да идват още бедуини.

Добър довод. Не искахме да си имаме вземане-даване с още вбесени местни, нали?

Докато обмисляме следващия си ход — стълбите или свободно падане в лайната, — чухме над нас в дивана стъпки и гласове на арабски. Май бедуините бяха решили, че сме изчезнали, и сега тършуваха из нещата, които бяхме оставили.

Е, имяхме шанс да се махнем, преди да тръгнат надолу, и всички го разбяхме.

Стълбището беше по-бързо и по-чисто от лайнияния маршрут, така че отворих вратата и бързо прекосихме тъмното помещение, използвано за складиране на сено, слама и тъй нататък. Замо спря, колкото да запали една купчина сено.

Стигнах пръв до стълбището и се втурнах надолу, като вземах по три-четири стъпала наведнъж, после се претърколих по пръстения под,

застанах на коляно и покрих тесния вход с автомата си.

Кейт слезе втора, следвана по петите от Бренър и Замо.

Изправих се, отидох бързо до вратата и надникнах към опустошения и осеян с тела двор. Част от отломките още димяха и единствените хора навън бяха мъртви.

Дадох знак, че е чисто, посочих портата и се втурнах през двора, следван плътно от Кейт, Бренър и Замо.

Стигнах до портата, рязко спрях, обърнах се и клекнах да покрия двора и кулата. През каменните стени се процеждаше пушек.

Точно когато Кейт стигаше до отворената порта, на прозореца на дивана се появи фигура и откри огън. Кейт се просна на земята. Застанах между нея и кулата и пуснах дълги откоси към прозореца. Погледнах Кейт, която вече се изправяше. Нямаше кръв, така че явно куршумът бе посрещнат от бронежилетката ѝ.

— Бягай! — извиках ѝ.

Кейт и Замо изтичаха през портата, а Бренър се обърна и изпразни пълнителя си към прозореца. Пушекът вече бълваше здравата от кулата и през прозорците на дивана се виждаха танцуващи пламъци.

Сложих нов пълнител и го изпразних в петте коли на двора, куршумите пръскаха гуми и стъкла. Бренър направи същото и един „Хайлукс“ избухна в пламъци. Време беше да се омитаме.

Изтичахме през портата и видях, че Замо вече е зад волана, а Кейт се подаваше през задното стъкло и ни прикриваше. Скочих до нея и затръшнах вратата, докато Бренър сядаше отпред. Още преди да затвори вратата си, Замо натисна педала до дупка и полетяхме през равния терен към дерето.

С Бренър свалихме прозорците, подадохме се навън и се обърнахме към портата.

Двама бедуини изскочиха през нея и ние открихме огън, като улучихме единия и накарахме другия да се метне под прикритието на каменната стена.

След минута бяхме на ръба на платото и Замо намали и рязко зави надясно, после наби спирачки, когато предните колела на джипа се плъзнаха през ръба и надолу.

Замо продължи по стръмния лъкатушещ терен. Караше по-бързо от безопасното, но пък не бе моментът да мислим за пътни произшествия.

Слънцето вече беше увиснало над хоризонта зад нас и дерето, което се намираще източно от платото, тънеше в сенки и беше трудно да се вижда напред.

След няколко минути бясно каране Бренър се обади:

— Надупчихме всички джипове, така че преследвачите ни би трябвало да ни гонят пеша.

Замо отпусна малко газта и отвърна:

— Хубаво, че се сети да ми го кажеш.

Не може да каже, че се отпуснахме, но поне отново бяхме в състояние да дишаме.

Погледнах Кейт. Изглеждаше чудесно, като се вземе предвид всичко станало. Тя всъщност запазва самообладание при престрелка, губи го само с мен.

— Добре ли си? — попитах я.

— Изкара ми въздуха... добре съм... — Погледна ме. — Сега вече можеш да го кажеш.

По-изискан мъж би казал: „Обичам те“, но аз не съм чак толкова изискан и казах съвсем искрено:

— Нали ти казах, мамка му.

— Обичам те — отвърна Кейт.

Бренър, който мислеше за по-важни неща, се обърна към нас.

— Някой да има някакви идеи?

— Можем ли да стигнем до пистата в Мариб? — попитах.

— Може би — отвърна той. — А може би не. Там кацат само редки чартърни самолети и обикновено пустее.

— Ще бъдем ли в безопасност в хотел „Билкис“? — попита Кейт.

— Не, освен ако не искаме да се натъкнем на някой като полковник Хаким или на самия него, ако случайно е дошъл в Мариб.

Не изгаряхме от желание за подобни срещи.

— Колко далеч е Сана? — попита Кейт.

— На четири часа път, но със същия успех би могла да е и на Марс — отвърна Бренър. — Навсякъде по пътя има пропускателни пунктове и няма начин да стигнем, без да ни спре някой, с когото не искаме да се срещаме.

Значи забравяме План В. Или беше План Г?

Замо продължаваше надолу по дерето, което ставаше по-широко и не така стръмно.

Едва ли има нужда да казвам, че се намирахме наскре нщотото и че най-близкото безопасно място бе саудитската граница, която, ако се съдеше по местоположението на базата Наджран, се намираще на около 280 километра на север по права линия. Ние обаче не летяхме като гарвани — Чет и Бък бяха по летенето.

Попитах Бренър за границата.

— Няма да успеем да минем покрай йеменските военни патрули — каза той.

— Имаме дипломатически паспорти — напомних му.

Той игнорира опита ми да разведрия обстановката.

— Най-доброто засега е да намерим къде да се скриеи и да измислим как да се разкараме на зазоряване.

Кейт имаше по-добра идея.

— Да се опитае да се свържем с посолството с телефоните.

Еврика.

Извадих телефона си и свалих прозореца да си подам главата навън, но Бренър ме поля със студена вода.

— Съжалявам, че го казвам, но Бък и Чет вече със сигурност са съобщили на НСС, че сателитните ни телефони най-вероятно са във вражески ръце, и от службата вероятно са се обадили на доставчика незабавно да прекъсне услугата.

Мамка му. Включих сателитния телефон и той светна, но така и не получих сигнал свободно.

За всеки случай опитахме всички, но телефоните ни бяха мъртви.

План Г — или Д — също беше отишъл по дяволите.

— А инсталацията на „Хънт Ойл“? — предложих аз.

Бренър се умълча за момент.

— Това може да е единственият ни ход — каза после. — Инсталацията се намира на около два часа път на североизток от град Мариб и е единственото място в провинцията, където можем да намерим други американци. Въоръжени американци. Пътуването през нощта обаче не е безопасно. А и охраната на инсталацията ще открие огън, ако опитае да приближим в тъмното. Така че трябва да изчакаме до зазоряване.

Това звучеше обещаващо, но успя да разведрия обстановката в джипа съвсем малко. Току-що бяхме излезли от ада с подпалени задници и се радвахме, че сме живи. Оказа се обаче, че сме успели

само да минем от центъра на ада до следващия кръг. Абсолютна и тотална гадост. Бяхме стигнали дотук благодарение на съобразителността и куража си, без никакъв късмет или помощ от никого, и заслужавахме почивка. Трябваше да се случи нещо добро.

Това обаче не беше страната на доброто, а на недоброто. Излязохме от дерето и пред нас, на черния път, същия, който водеше до колибата на козаря, изникна конвой военни коли.

— Мамка му — изсумтя Замо.

Началото на пътя май приличаше на края му.

Когато към теб се движи военен конвой и пътят, на който се намиращ, е единственият наоколо, нямаш много начини да избегнеш срещата, освен ако не продължиш офроуд, а това може да приключи с порой от куршуми.

Виждах американски джипове пред конвоя, следвани от четири камиона, които можеха да поберат поне стотина войници.

Явно бяха реагирали на ракетната атака и сега пътуваха към Крепостта на гарвана. Но защо? И кои по-точно бяха те?

Решихме да се изправим очи в очи с тях, така да се каже, а нататък да импровизираме.

— Би трябвало да имаме сделка с йеменското правителство — напомних на спътниците си. — Както и свобода на действие в Мариб.

— Тази информация дойде от Чет и Бък — посочи Бренър.

— Прав си. — И може би сделката беше приключила с качването на Чет и Бък в хеликоптера.

Замо отби вдясно, а конвоят продължи да пълзи по средата на пътя. Когато стигнахме на стотина метра от първата кола, Бренър каза на Замо да спре.

— Да се надяваме, че някой от тях говори английски. Но ако няма такива, ще направя всичко възможно да се разберем с тях.

Конвоят също спря. Колите не бяха боядисани в кафявото и жълтеникавото на йеменската армия; бяха покрити с камуфлажната синя шарка на Националното бюро за сигурност, известно също като Сините гадове.

— С теб ще слезем да се срещнем с тях — каза ми Бренър. — Кейт и Замо ще останат в колата и ще ни прикриват.

— Закачете сателитните си телефони за елеците — посъветва ни Кейт.

Добра идея. Телефоните не работеха, но пък йеменците не знаеха това.

Дипломатичния Бък го нямаше, така че решихме да си вземем автоматите. Сложихме ги на гърдите си, готови за действие. Можехме

да вземем неколцина с нас на оня свят.

С Бренър сляхме от колата и тръгнахме към водещия джип, платен с моите данъци.

Сега забелязах черен пушек, издигащ се в далечината. Това би трябвало да е мястото на ракетната атака — хора и коли още горяха и нямаше съмнение, че конвойт вече е видял касапницата.

— Помисли как да кажем на арабски на тези задници, че ни пазят десетина въоръжени с ракети самолета и че пръстите на пилотите не са от най-послушните.

Бренър кимна.

Един човек слезе от втория джип и тръгна към нас. Още отдалече го познах — полковник Хаким от страховитата тайна полиция. Беше с камуфлажна униформа и носеше калашник, също готов за действие. Обичам въоръжените срещи. Обикновено не се проточват много.

Стигнахме на няколко крачки от полковник Хаким и спряхме.

Бренър му козирува небрежно и полковникът отвърна по същия небрежен начин. Погледна обаче сателитните ни телефони; сигурно си мислеше за американското посолство или пък за пилотите, които следяха мониторите си и пръстите ги сърбяха да натиснат копчетата за изстрелване на ракетите.

Бренър и Хаким си пожелаха мир на арабски, макар и не особено искрено, а аз казах „Буенос диас“, тъй като това е единственият чужд език, който познавам.

Хаким пренебрегна поздрава ми и се обърна към Бренър.

— Какво правите тук?

— Знаете какво правим тук, полковник — отвърна Бренър.

— Нима? И откъде мога да знам?

— Карай по същество — казах на Бренър. Така де, тези шибаняци можеха да говорят и на храст, докато храстът не умре от досада.

— *Вие* какво правите тук? — попита Бренър.

Полковник Хаким се засегна от въпроса и заяви рязко:

— Това е *моята* страна, господин Бренър. А не вашата. И аз задавам въпросите.

Бренър реши да последва съвета ми и започна по същество.

— Ние сме на одобрена от йеменското правителство мисия да открием и задържим лидера на Ал Кайда Булус ибн ал Дервиш,

известен като Пантерата. Не го ли знаете?

Естествено, Хаким отговори:

— Какво знам си е моя работа.

Пълен задник. Но беше дошъл сам при нас и не стреляше, така че това означаваше, че сигурно си мисли, че сме на несигурна почва. А можеше да означава също, че иска нещо от американците. Хей, всички, го правят. При това не искат съвет или любов, а пари.

Така че реших да говоря по същество.

— Приемам, че сте били на мястото на атаката — казах и кимнах към черния пушек зад него. — Ако ни ескортирате дотам и ако ни помогнете да идентифицираме трупите на Ал Кайда, ще се погрижим да получите дял от петте милиона долара награда за смъртта на Пантерата.

Той явно искаше да чуе точно това и лайняното му поведение леко омекна.

— Да не би да сте в положение да правите подобно предложение? — попита, като се обръщаше към мен, а не към Бренър.

Не, но ти имаш сто пушки зад себе си, така че съм готов да те лъжа цял ден.

— Ще направим всичко по силите си да бъдете компенсирани за помощта ви — каза Бренър.

Това пък що за лъжа беше? Стига, Пол. Кажи му, че чекът е в шибаната пощенска кутия. Така де, сега *не е* време за истина, справедливост и американски подход.

Полковник Хаким като че ли вече си падаше повече по мен, отколкото по Бренър.

— Колко? — попита ме той.

Какво ще кажеш за едно манго в задника? Не? В такъв случай...

— Два милиона и половина.

Хаким би трябвало да работи около две хиляди години, за да изкара подобни мангизи, но се показва като алчно лайно и продължи да се пазари.

— Три милиона.

— Не — отвърнах. — Трябва да платим на бедуините. Половината за тях, половината за теб.

— А вие? — попита той.

— Нито цент. Получаваме чек за заплата на всеки две седмици.

Той като че ли не ми повярва, но това си беше самата тъжна истина.

Полковник Хаким обмисли офертата ми и накрая каза:

— Ще ви отведа там, където желаете да отидете.

Желаех да отида в Ню Йорк и може би Хаким можеше да ми помогне да стигна там.

— Намираме се под наблюдението на безмоторни самолети — уведомих го. — Капиш?

Определено разбираше, понеже каза:

— Да тръгваме.

Заръча ни да следваме неговия „Хъмви“ и двамата с Бренър се върнахме в нашия „Ланд Крузър“.

— Какво става? — попита Кейт.

— Полковник Хаким ще ни води на мястото на атаката — отвърнах.

Обясних на нея и Замо за страхотната сделка, която сме сключили, и Кейт ми напомни:

— Не си оторизиран да обещаващ пари, амнистия, имунитет...

— Просто днес не ми се иска да ме арестуват и да стрелят по мен.

— Хаким е или билетът ни да се махнем оттук, или най-лошият ни кошмар — каза Бренър. — И в двата случая е по-добре да го поддържаме щастлив и заинтересуван от нашето благополучие.

— Но той няма да ни пусне, докато не си получи парите — посочи Кейт.

— Да имаш случайно празен чек? — попитах я. — Или по-добра идея?

Замо реши, че е смешно. Като в добрите стари времена.

— Ще измислим нещо с посолството — увери я Бренър.

— Освен това Хаким си мисли, че ни дават по телевизия „Предатор“ — добавих аз.

— Добре — рече г-ца Мейфийлд. — И може би наистина ни дават.

Може би. Надявах се само Чет вече да не е режисьорът на шоуто.

Както и да е, военният джип на Хаким обърна, следван от друго хъмви. Промушихме се покрай камионите и поехме на изток по правия черен път към черния пушек в далечината.

Третото хъмви и четирите камиона също потеглиха, но продължиха към платото.

— Защо според теб са тръгнали към Крепостта на гарвана? — попитах Бренър.

— Сигурно действат по сигнал.

— Какъв сигнал?

— Ще питаме полковник Хаким — отвърна Бренър.

Който е честен и открит колкото Чет и Бък. Всички тук мъкнеха по един огромен чувал врели-некипели.

С две думи, това не беше планът, който Чет беше изложил пред нас в Аден, а както казах още тогава и както се уверихме по-късно, в плана на Чет имаше повече неща, отколкото той споделяше. И както се увери самият Чет, аз също си имах свои планове. И както се уверихме всички, човек планира, а Бог се смее.

Част от плана на Чет обаче беше проработила. Пантерата беше мъртъв, а Чет и Бък бяха герои; още по-хубавото бе, че щях да видя какво е останало от Булус ибн ал Дервиш. Бях изминал дълъг път, за да стигна дотук.

— Можем да вземем доказателства от мястото на атаката — казах на Бренър, докато пътувахме към колибата на козаря. Можехме да се отбием в някой „Севън Илевън“ за пликчета.

— Ще оставим СПС и БНС да направят това, а също да ни снимат. Така полковник Хаким ще си помисли, че си е заработил своите два и половина милиона — отвърна Бренър.

— Точно. — И шейх Муса си беше въобразявал, че си заработва своите пет. Дори аз вече нямах доверие на американците.

Трябваша ни по-малко от двадесет минути да стигнем на мястото на атаката, но можех да я видя и надуша доста преди това.

Двата джипа на Хаким отбиха по пътеката към колибата и спряха.

Всички слязохме от колите и продължихме пеша към останките от постройката. Миризмата на изгоряла гума и бензин се засилваше, както и тази на овъглени тела. Кейт закри лицето си с хиджаба.

Въпреки ентусиазма ми да видя това гледката беше малко потресаваща. Повечето тела бяха цели, макар и разкъсани от шрапнели — тела на бедуини в пропити с кръв роби и тела на членове на Ал Кайда с футехи. По земята лежаха пръснати калашници, сандали, шивали и дори мобилни телефони.

Там, където бяха паднали ракетите, земята бе почерняла и във всички посоки имаше пръснати човешки останки. Спомних си какво ми беше разказвал един стар ветеран от Виетнам за точното преброяване на жертвите след въздушен или артилерийски удар. „Броиш ръцете и краката и делиш на четири“.

Бренър, който беше виждал подобни неща, не изглеждаше потресен; Замо също. Кейт обаче бе малко изкарана от равновесие, а онези от БНС я зяпаха, така че Замо я отведе обратно при джипа.

Полковник Хаким заговори пръв:

— Виждате какво се е случило тук. Отцепих района и ще съдействам на американските власти по всякакъв начин.

— Бихме искали да снимате всичко, а също хората ви да съберат образци от телата на всички членове на Ал Кайда, които могат да бъдат идентифицирани по облеклото — каза Бренър.

Хаким като че ли не го разбра.

— Това пък защо ви е?

— Разполагаме с ДНК на Булус ибн ал Дервиш — обясни Бренър. — Семейството му живее в Америка.

Полковник Хаким не отговори и на Бренър му се наложи да дава още обяснения.

— Така ще можем да идентифицираме ал Дервиш, а също и по пръстовите му отпечатащи, ако бъдете така добри да съберете колкото се може повече пръсти.

Полковник Хаким отново не отговори, така че аз взех думата.

— Нужна ни е положителна, научно доказана идентификация. Доказателство, че ал Дервиш е умрял при атаката.

Този път полковник Хаким кимна.

— Всички са умрели. Никой не се е измъкнал.

Е, не беше така. Поне един бедуин беше оцелял и се беше обадил на приятелчетата си в Крепостта на гарвана. Така че имаше вероятност да са оцелели и други бедуини, а може би и членове на Ал Кайда. Макар че едва ли сред тях беше Пантерата, който се беше намирал под прицела на първата ракета.

— Пантерата е мъртъв — каза Хаким.

Двамата с Бренър се спогледахме: Нещо тук не беше наред.

— Успяхте ли да го идентифицирате? — попитах.

Полковникът махна към парчетата от човешки същества, сякаш казваше: „Ти майтапиш ли се?“

— Намерих шивала на шейх Муса — каза той. — За мен това е достатъчно доказателство, че е мъртъв.

Лично аз бих се задоволил с носа, но... добре, шейхът е мъртъв, а това е точка в полза на президента Салех. Става дума обаче за *Пантерата*, полковник. За лошия.

Закрачих бавно през зоната на поражението. Имаше много запазени глави, прикрепени или не към телата си, но около половината от тях бяха брадати, а повечето лица бяха обезобразени от шрапнелите или изгарянията. Сигурно и собствената майка на Пантерата нямаше да го разпознае. Освен това се оглеждах и за Набеел, който при

последната ни среща имаше мърлява брада, но хората изглеждат различно, когато са мъртви.

Една глава лежеше по лице върху парче килим и я сригах, за да я обърна. По-голямата част от лицето липсваше.

Бренър дойде при мен, по-далеч от Хаким, и каза тихо:

— Или не схваща какво му казвам, или си имаме проблем с разпознаването.

Кимнах и си спомних видеозаписа. Шейх Муса се беше поколебал за момент, преди да хване ръката на Пантерата и да я целуне. Дали Муса беше несигурен относно самоличността на госта си? За мен повечето брадати мъже изглеждат еднакво, та какво остава за брадати араби. Със същия успех можеха да носят и хиджаби. Явно и Муса беше имал момент на съмнение.

Полковник Хаким дойде при нас и каза:

— Можете да се поздравите за успешната атака.

Добре. Браво на нас.

— Съветвам ви да съберете каквото ни трябва и да го откарате колкото се може по-бързо на летището в Сана — каза му Бренър. — Там ще ви чакат.

— И вземете малко лед от Мариб — добавих. — В хотел „Билкис“ сигурно имат.

Така и така не им трябваше лед за коктейли.

— Това, което искате, е светотатство — уведоми ни полковник Хаким. — Всички тези останки трябва да бъдат погребани възможно най-бързо, съгласно изискванията на религията ни.

Досещах се какво предстои и не исках да водя религиозни спорове с този тип, затова казах:

— Вижте какво, полковник, хайде да бъде ясно и лесно за всички ни. Вземате кичур коса от всяка глава и брада, номерирате ги и ги доставяте в посолството. Ние ще направим ДНК тестове и ще си получим парите. Как ви звучи?

Полковник Хаким не успя да измисли някакво възражение, но все пак каза:

— Мисля, че се опитвате да промените уговорката.

— Ни най-малко — уверих го. — Плащаме куп пари за мъртви главатари на Ал Кайда. Вие обаче не можете да ми кажете коя от тези глави е на ал Дервиш. Нали така?

— Знаете, че е бил тук. И знаете, че всички тук са мъртви. Ерго и тъй нататък.

— Не знаем дали е бил тук — посочих. — Нито пък вие.

И вече започвах да си мисля, че не е бил. По дяволите.

Стояхме и се опитвахме да измислим как да решим въпроса. Вонята на отворени коремни кухни и изгоряло месо беше нетърпима и се смесваше с острата миризма на димящи коли и гориво. От всичко това стомахът ми се обръщаше. Всеки, който си мисли, че войната е страхотно занимание, трябва да помирише нещо подобно.

— Трябват ни само малко косми — напомних на полковник Хаким. — Така че няма да има неуважение към мъртвите. Става ли?

— Това е невъзможно.

Дрън-дрън, Хаким.

— Имаме проблем — казах на Бренър.

Той кимна и зададе на полковник Хаким въпроса, който беше повдигнат в джипа.

— Накъде отивахте с конвоя си?

— Това е моя работа, господин Бренър.

— Работата ни е обща — напомни му Бренър.

Полковник Хаким не отговори и сигурно си мислеше, че двата и половина милиона му се изплъзват. Можеше също да си мисли, че щом ще изгуби парите, защо да не се отърве и от нас. Или пък да ни отвлече за откуп и да представи похищението като работа на племената. В Йемен всичко беше възможно.

— Отивах към Крепостта на гарвана — каза накрая Хаким.

Бренър кимна.

— Защо?

— Има оцелял от атаката — призна полковникът. — От Ал Кайда. Каза ми, че един бедуин от Крепостта на гарвана, някой си Ясир, когото сигурно познавате от престоя си там, се е обадил на Ал Кайда по мобилния си и им е казал, че американците не били отвлечени и че всъщност са гости на шейх Муса.

Двамата с Бренър се спогледахме.

— Както казах, достатъчна е една къртица, а къртица се намира винаги — рече Бренър.

Така си е. И обикновено е човекът, когото подозираш най-малко. И как е щял да се облажи Ясир заради това, че ни е натопил? Може би

със стоте хиляди, които Пантерата щеше да плати на Шейх Муса за американците. А това щяха да са много повече пари за него, отколкото делът му от петте милиона на шейха. Е, алчният Ясир беше мъртъв и вече не съжалявах особено, че съм му видял сметката.

— Гениалният план на Чет се оказа пълен провал — казах аз. — Не е взел предвид човешкия елемент.

И как би могъл? Самият той не беше човек.

Бренър се съгласи и добави:

— Дори планът му да ни убие не успя.

Това беше почти смешно.

С две думи, ако е знаел, че всъщност сме гости на шейх Муса, Пантерата е знаел също, че американците няма да са в колибата на козаря при срещата между него и шейха, както и че самата среща е измама и капан.

— Пантерата не е тук и не е мъртъв — казах аз.

Бренър кимна и погледна новия ни партньор полковник Хаким.

— Не разбирам защо отивахте към Крепостта на гарвана.

Полковник Хаким като че ли се опитваше да спаси поне нещо от наградата си.

— Оцелелият от Ал Кайда ми каза също, че джихадистите от лагера на Ал Кайда сред хълмовете се готвят да атакуват крепостта и да заловят американците.

— Май го знаехме от самото начало — казах на Бренър.

Бренър кимна, после попита Хаким:

— И какво щяхте да правите при крепостта?

— Намерението ми беше да ви се притека на помощ — отвърна полковникът.

Какъв приятен човек. Изпълнява дълга си. Всъщност ако полковник Хаким беше тръгнал да прави пари, това беше добър начин да постигне целта си. Аз обаче се съмнявах, че е искал да се бие с Ал Кайда. Най-вероятно се е надявал да стигне до Крепостта на гарвана преди Ал Кайда, за да арестува или атакува традиционния си враг — бедуините — и да обяви, че е спасил американците от неприятеля. И че усилието му заслужава известно количество американски долари.

Не се беше получило, но полковник Хаким продължаваше да се опитва да измисли как да направи пачка. Пантерата беше жив, така че

това също не бе проработило, а спасяването на американците от бедуините се беше провалило. И какво му оставаше?

— Оценяваме намеренията ви, но както виждате, не се нуждаем от спасяване — каза му Бренър.

— Човекът от Ал Кайда, който оцеля при атаката, ми каза, че бедуинът Ясир му съобщил, че в Крепостта на гарвана имало шестима американци — каза полковник Хаким.

— Двама си тръгнаха — уведоми го Бренър.

Хаким се позамисли, после каза:

— Май видях от платото да се вдига пушек.

Е, това беше дълга история, така че я съкратих и я сведох до обяснението:

— Имахме проблем с бедуините.

Хаким кимна и сподели:

— Коварни са.

Пълни аматьори са, полковник. В сравнение с теб.

— Според оцелелия от Ал Кайда джихадистите трябвало да започнат атаката си срещу крепостта след срещата с шейх Муса — добави полковник Хаким. — Но само ако американците не присъстват на тази среща.

— Ясно. Жалко, че я пропуснахме.

Жалко също, че и Пантерата я беше пропуснал. С две думи, той беше готов да жертва куп свои хора, за да види дали срещата е капан, както си и беше, а самият той се беше скрил някъде другаде.

— Пантерата ли е трябвало да води атаката срещу крепостта? — попитах.

— Зададох същия въпрос на оцелелия от Ал Кайда, но той не знаеше — отвърна Хаким.

Ясно. Пантерата предпочиташе да не споделя. Благодарение на което все още беше жив.

— Хората ми не съобщават да са се натъкнали на сили на Ал Кайда по пътя до Крепостта на гарвана — каза Хаким.

Защото силите на Ал Кайда в лагера бяха превърнати на хамбургери от американските ВВС. Това обаче не му влизаше в работата.

Спомних си как внезапно бяхме станали несимпатични на бедуините в двора на крепостта.

— Знаем, че при атаката е имало и оцелял бедуин — казах на Хаким. — Обадил се е на приятелите си и им е съобщил за случилото се тук. Къде е този човек?

— За съжаление умря от раните си — уведоми ни Хаким.

— Рани от ракета или от дупка от куршум в главата? — поинтересувах се.

Полковник Хаким реши да изясни нещата за протокола и лично за мен:

— Няма значение.

Наистина хладнокръвен и корав кучи син.

— Направихме тази сделка — американците и моето правителство — и тя беше успешна — продължи полковник Хаким.

— Получихте си мъртвия шейх, но не мисля, че ние получихме мъртва пантера — отвърнах.

— Мисля, че и вие сте получили своето — каза Хаким. — Но ако не сте, това не е нито по моя вина, нито по вина на моето правителство.

Правилно. Вината беше на Чет. Всъщност Чет беше изпързалия от йеменското правителство. Те бяха знаели, че ще си получат мъртвия шейх, и изобщо не им беше пукало дали американците ще си получат своята мъртва пантера. Сега се бяхме оказали завинаги в лайнияния списък на бедуините, а Пантерата все още беше някъде наоколо.

— Онзи оцелял от Ал Кайда още ли е жив, или е умрял от рана от куршум? — попитах.

— Мисля, че още е жив — отвърна Хаким.

Продължаваше да се опитва да сключи някаква сделка, но нямаше какво толкова да предложи. Въпреки това реших да си затворя очите.

— Ако човекът от Ал Кайда е още жив и ако можем да разговаряме с него, уговорката ни си остава.

Иначе казано, няма да получиш нищо.

Полковник Хаким кимна и ни поведе към второто хъмви.

Качихме се в откритата каросерия. В нея лежеше възрастен мъж с бяла брада, който не изглеждаше такъв късметлия, какъвто всъщност бе. Освен това не приличаше на джихадист, а по-скоро на бедуин, но беше гол, така че нямаше как да се ориентирам по дрехите му.

Някой го беше превързал и раните му не изглеждаха много тежки; нямаше изгаряния, така че явно не се бе намирал близо до експлозиите. Трепереше и си помислих, че едно одеяло няма да му се отрази зле, но БНС и СПС не бяха прочути с грижите си за ранените си пленници, както се бях уверил в Гумдан.

В каросерията имаше пейки и полковник Хаким ни покани да седнем. Самият той се настани срещу нас.

Раненият мъж беше в полусъзнание, но Хаким го свести с ритник.

Човекът отвори очи. Хаким му каза нещо на арабски и онзи отговори.

Мъжът явно искаше вода и Хаким повика някакъв от БНС, който дойде с манерка и лисна малко от съдържанието ѝ върху лицето на пленника. Хаким взе манерката и каза:

— Този човек се представя като Алтаир, което означава реещ се в небето орел.

По-скоро приличаше на умиращ паток, но както и да е.

Алтаир гледаше мен и Бренър и останах с впечатлението, че не ни харесва. Може би беше свързано по някакъв начин с ракетите „Хелфайър“.

— Не прилича на джихадист — казах на Хаким.

— Алтаир, когото познавам по име, е пръв съветник на ал Дервиш — уведоми ни полковникът. — Приятел на фамилията ал Дервиш. И може би не е истински член на Ал Кайда.

Интересно. И какво ли е посъветвал Пантерата относно срещата? Бренър явно си мислеше същото. Обърна се към Хаким.

— Попитайте го защо е дошъл тук, щом е смятал, че американците ги няма и че срещата може да се окаже капан.

— Вече го питах — уведоми ни Хаким. — Каза, че не вярвал на информацията на Ясир.

Явно не беше повярявал, в противен случай сега нямаше да е тук и в такова окаяно положение.

— Алтаир лично ли е разговарял с Ясир? — попитах.

— Вече го питах — повтори Хаким. — Каза, че получил съобщението от един джихадист, който се бил чул с Ясир.

Ясно. А откъде Ясир е имал телефонния номер на джихадист от Ал Кайда? Нека помисля. Е, може би от същия, който му е дал онези

снимки.

— Ясир се е обадил на човек на име Набеел ал Самад, нали? — попитах аз.

— Всъщност името е точно това — отвърна Хаким. — Откъде знаете?

— Аз съм детектив. Това предупреждение било ли е предадено на ал Дервиш?

— Разбира се — отговори Хаким. — Алтаир ми каза, че му го е съобщил лично.

— А джихадистите знаели ли са?

Хаким погледна Алтаир, после отново се обърна към мен.

— Каза ми, че били знаели, но не съм сигурен, че е вярно.

Ясно. Пантерата е запазил информацията за себе си и е бил единственият, който е реагирал на предупреждението. Изпратил е подставено лице, което да го представлява, и е използвал хората си, за да види какво ще стане на срещата. Ако няма капан и ако американците са налице, всичко е наред. Ако обаче е клопка, откриването ѝ е щяло да му струва само десетина от бойците му. Не беше кой знае колко за Пантерата, който попиляваше живота на хората си за каузата — а тя беше най-важното нещо за Булус ибн ал Дервиш.

Пантерата обаче беше изпратил на срещата най-малко един старши съветник — Алтаир, приятел на семейството му. Защо? Може би е бил готов да рискува стареца, за да изглежда срещата убедителна. И явно Алтаир е бил готов да рискува заради шефа си. И ако срещата е била легитимна, Алтаир е щял да съветва подставеното лице как да се пазари с шейх Муса.

Бренър стигна до същото заключение.

— Алтаир е бил готов да поеме голям риск заради шефа си, а шефът му е бил склонен да изпрати него и хората си на среща, приличаща на капан.

Именно. Пантерата наистина искаше американците и не му пукаше кого трябва да изложи на риск, за да се добере до тях — стига да не рискува самият той.

Спомних си какво ни беше казал Рахим ибн Хаям в Гумдан за стила на работа на Пантерата и се обърнах към Хаким.

— Кажете на този тип, че шефът му е страхливец. Че излага хората си на опасност, а самият той се крие в дупката си, също както

при атаката срещу инсталацията на „Хънт Ойл“. Кажете на Алтаир, че не дължи вяроност на ал Дервиш.

Хаким кимна и преведе, а Алтаир отговори, като ме заплю. След това прояви нахалството да поиска още вода. Полковник Хаким, самото възплъщение на състраданието, изля манерката върху лицето му. Добра тренировка за даване.

— Предполагам, че сте го питали къде се намира Пантерата — казах на Хаким.

— Разбира се. Отговори, че не знае.

— Вярвате ли му?

Хаким сви рамене.

— Само малцина избрани знаят къде е скривалището на Пантерата.

Естествено. И тип като Алтаир би трябвало да е един от избраните. Реших да сменя темата.

— Питайте го дали Набеел ал Самад е бил тук.

Алтаир чу името и отговори на Хаким.

— Набеел ал Самад не е бил тук — преведе полковникът.

Мътните да го вземат. Искан топките на Набеел в пликче. Но щях да го намеря някой ден. Може би в Ню Йорк.

Като ветеран от войната, Бренър поиска да знае къде се е намирал Алтаир по време на самата атака.

Хаким попита и Алтаир отговори. Хаким се усмихна.

— На стареца му се допикало и отишъл зад каменната ограда. Казва, че Бог го спасил.

Или простатата му. Или в последния момент се е сетил, че килимът на заместника на Пантерата и шейх Муса може да не е сред най-безопасните места наоколо. И че е време да препикае камъните.

— Какво ще правите с този човек? — попита Бренър.

— Вероятно ще го застрелям — прозаично отвърна Хаким.

— Може да затворите в Гумдан, да го закръпите и да продължите разпитите — предложих аз.

— Той няма какво повече да каже — увери ни Хаким.

— Йеменското правителство не обича да държи затворници от Ал Кайда — уведоми ме Бренър. — От Ал Кайда си имат начин да се измъкват от затворите и да злепоставят властите, или да радикализират

другите затворници — обясни той. — Така че повечето биват убивани при залавяне или умират по време на разпитите.

Звучеше ми малко грубо, но ми хрумна по-добра идея и се обърнах към Хаким.

— Ако Алтаир наистина е старши съветник на Пантерата, както казвате, то той със сигурност знае къде се крие шефът му.

— Може и да е така, но няма да ни каже дори да го подложим на мъчения — отвърна Хаким. — Или дори ако му говорите лоши неща за шефа му.

— Опитайте друг подход — посъветвах го. — Предложете му свобода и, да кажем, сто хиляди долара. Американците ще гарантират свободата му и парите.

Хаким се замисли и май видя шанс да гушне парите за себе си, след което пак да застреля Алтаир. Така че направи офертата. Алтаир не отговори, но пък и не плю.

— Напомнете му отново, че ал Дервиш е пратил него и хората си като овце на заколение — казах аз.

Хаким сви рамене и преведе на Алтаир, който отново не отговори. Когато не отговарят, значи има напредък.

— Може би Пантерата си мисли, че старец като него може да бъде жертван — добавих аз. — Кажете му го.

Хаким го направи и Алтаир затвори очи, с което даде да се разбере, че няма какво повече да каже.

Е, сега какво? Помислих си, че щом си партньор с полковник от СПС, изгледите ти за успех са по-добри. И ми хрумна идея.

— Трябва да се изпикая — казах и скочих от каросерията.

Бренър ме последва.

— Как искаш да продължим? — попитах го.

— Трябва да се свържем с посолството колкото се може по-скоро, за да докладваме за състоянието си и за случилото се тук — отвърна той.

— Точно така трябва — съгласих се.

— В такъв случай първата ни работа утре е да стигнем до посолството.

— Да. Но си мисля, че Чет и Бък са си отворили плювалниците някъде и може да си имаме известни проблеми в посолството.

Например да бъдем заключени в бомбоубежището в очакване на шефа на тукашния отдел на ЦРУ.

— Не мисля, че си прав за проблема... но така или иначе, двамата със Замо трябва да докладваме в посолството лично — отвърна Бренър и се замисли. — Ти и Кейт обаче бихте могли да отидете направо на летището в Сана и да хванете първия полет извън Пясъчландия.

— Добра идея. Аз обаче имам друга. Готов ли си?

Той кимна предпазливо.

— Мятаме Алтаир в джипа и го откарваме при хълмовете. Той ни показва къде е лагерът на Ал Кайда, а ние му показваме какво могат да правят еднотонни бомби. И че ако Пантерата е бил в лагера, най-вероятно е мъртъв, а ако не е бил, трябва да умре, защото е задник, страхливец и абсолютно некомпетентен некадърник. После ще го помолим най-любезно, да ни покаже къде е скривалището на Пантерата. И ако го направи, ще го спасим от полковник Хаким, ще му дадем една хубава награда и ще го пратим на Бахамите. Какво мислиш?

— Мисля, че си луд.

— Добре. Виж, Пол, Алтаир е единствената ни връзка с Пантерата и съм сигурен, че дъртият кучи син знае къде се спотайва онзи задник. Просто трябва да опитаме.

Бренър се замисли за момент.

— Идеята всъщност не е ужасна, но определено не сме оторизирани да си измисляме наши си мисии.

— Защо не? Някой е оторизирал Чет да ни разкара, така че можем да правим каквото ни скимне.

Бренър пое дълбоко дъх.

— Нямаме подкрепления, логистична помощ и комуникации, а освен това муниципите ни са малко.

— Имаме си обаче нов партньор. Той разполага с всичко необходимо и ще го вземем с нас. Хаким е оторизиран да прави каквото му скимне — добавих.

— Всъщност Хаким би трябвало сам да направи това.

— Хаким е некомпетентен, вероятно мързелив и не дава пет пари за Ал Кайда или Булус ибн ал Дервиш — посочих аз.

— Но пък иска наградата.

— Точно така. И затова ще дойде с нас. И без това ни е нужен преводач.

Бренър мина в мислителен режим и започна да претегля всички за и против дали да се махне от кенефа, или да нагази в него още по-дълбоко.

— Алтаир може и да не издържи пътуването.

— Изглежда добре. Як дърт пръч е той. Или орел. Пък ако умре — умре. По-добре, отколкото да получи куршум в главата от Хаким.

— Мисля, че престоят ти тук е бил по-продължителен от разумното — уведоми ме Бренър.

— Луд съм си от години. Когато се върнеш у дома, *ти* ще си дадеш сметка колко си бил смахнат тук.

Той се усмихна насила, помисли и каза:

— Добре... ако Хаким е съгласен и ако дойде с нас, да опитаме.

— Добре. Значи ще завършим мисията.

— Ами Кейт? — попита Бренър.

— За нищо на света не би пропуснала това.

Бренър понечи да коментира това, но полковник Хаким, който искаше да разбере какво са намислили новите му партньори, дойде при нас и попита:

— И какво ще правите сега?

— Радвам се, че се поинтересувахте.

Обясних му плана си и той ме изслуша мълчаливо, като от време на време кимаше.

— Ако успеем да убием или заловим Пантерата, ще се погрижа да получите трите милиона, които искате — уверих го. — Бедуините ни помогнаха, но един от тях ни предаде и Пантерата е жив.

Така че майната им.

Полковник Хаким пак кимна, но отбеляза:

— Старецът може да не издържи подобно пътуване.

— Е, ако не издържи — не издържи.

— Знаете ли къде се намира въпросният лагер? — попита полковник Хаким.

— Алтаир знае — уверих го.

— Но няма да ни каже.

— Сигурен съм, че можете да го накарате да ни каже.

— Може би. Имам една идея къде може да е.

— Добре. А аз случайно имам координатите му. Имате ли карта на този район?

— Разбира се.

— Е, в такъв случай на практика сме там.

Полковник Хаким се отдалечи и двамата с Бренър тръгнахме към нашия джип.

— Ами Замо? — попитах аз.

— Той обича да търси джихадисти из планините.

— Естествено. Кой не обича?

И тъй, операция „Чистка“ продължаваше, макар и без Чет, Бък и Вашингтон. Никакви сложни планове, никакви високи технологии, никакви Джон и Кейт в ролята на стръв. Просто типове из хълмовете, опитващи се да се избият един друг по старомодния начин.

С Бренър обяснихме плана на Замо и Кейт и те го приеха без много въпроси. Колкото повече се замисляш за дръзки идеи, толкова повече проблеми откриваш. И ако продължаваш в същия дух, ще стигнеш до неприятната истина — това е адски опасно. Така че защо да мислиш? Просто го направи.

Наложи се да поговорим допълнително, за да убедим полковник Хаким да вземе не сто души, а само едно хъмви, тъй като става дума за тайна мисия, а не за инвазия.

Сега Хаким беше в джипа с шофьора си и с две мутри от СПС и Алтаир. Старецът не искаше да се вози с нас, но един от хората на Хаким го зашемети с тазер и го метна в задното отделение. За сметка на това пък Алтаир сега бе облечен, нахранен, напоен и жив.

Хаким ни осигури радиостанции. Напуснахме мястото на атаката и поехме обратно към възвишенията и залязващото слънце.

Хаким водеше, а ние го следвахме с нашия джип. Замо караше, аз бях на мястото на стрелеца, а Кейт и Бренър седяха отзад.

Основният план бе първо да открием лагера на Ал Кайда, защото всички бяхме съгласни, че пещерата на Пантерата не може да е много далеч от него. Лагерът беше добра отправна точка и, подходящо място да убедим Алтаир да издаде скривалището на шефа си.

Полковник Хаким ни беше дал военна топографска карта и Бренър, който беше добър в разчитането на тези неща, сега я изучаваше с Кейт. Бях им дал координатите на лагера на Ал Кайда, които бях запомнил от монитора, и бяхме сложили знак на картата.

— Много труднодостъпен терен... — каза Бренър. — Няма пътища, но може да има някакви пътеки, които не са отбелязани тук.

— Видяхме няколко коли на екрана, така че трябва да има и нещо като път — напомних му.

Бренър се съгласи, но още не беше убеден.

— Въздушният удар може да е причинил свлачища.

— В такъв случай ще вървим пеша. Между другото, скоро ще се стъмни. Обади се на партньора ни и му кажи да настъпи газта.

Бренър се свърза с Хаким по радиостанцията и каза:

— Трябва да увеличим темпото, полковник.

— Скоростта е добра — отвърна Хаким.

— Малко по-бързо — настоя Бренър и прекъсна връзката. — Такива са и йеменската армия, и полицията, и правителството. Прекалено бавни, прекалено предпазливи и винаги идват прекалено късно.

— Не мисля, че Хаким прелива от ентузиазъм — подметнах.

— Защо да не прелива?

— Защото е държавен служител.

— Ние също сме държавни служители — напомни ми Бренър и добави: — Той иска парите. Но не иска да го убият, докато ги спечелва.

— За нас важи същото.

Продължихме по дългия прав път към платото с Крепостта на гарвана, от което започваха възвишенията. От горящата кула продължаваше да се издига пушек.

— Защо подпали сеното? — попитах Замо.

— Защото гори.

— Аха. — Е, край с мечтите на Бък за екзотичното хотелче „Гарвановата крепост на султана“. И край на надеждите за добри отношения между американци и бедуини.

Замислих се какво ли става в наше отсъствие. Не се съмнявах, че Чет е скалпил добра история за гаф с приятелски огън по джиба, макар че нямаше да му е лесно да я пробута. Единствените, пред които можеше да говори честно, бяха хората от Компанията, които го бяха пратили на операция „Чистка“. И те щяха да му покрият задника, защото Чет беше герой в Лангли, а Бък — във Фоги Ботъм. Новината за инцидента вече беше написана и широката общественост щеше със задоволство да научи, че Булус ибн ал Дервиш, американският предател и архитектът на атаката срещу „Коул“, е бил елиминиран с ракета „Хелфайър“. За съжаление при един отделен, но свързан с операцията инцидент четирима неназовани американци изчезнали безследно в Йемен.

Но както вече споменах, ако се върнеха живи, тези американци щяха да разкажат друга история. Надявах се, че в края й щях да хвърля главата на Пантерата на масата.

Приближавахме подножието на платото и след кратка радиоконференция с Хаким решихме да не минаваме през Крепостта на гарвана, а да продължим напред и да заобиколим платото от север, след което щяхме да навлезем във възвишенията на четирийсет километра западно оттук, недалеч от труднодостъпното място, където бе скрит лагерът на Ал Кайда.

Излязохме от пътя, теренът стана малко по-неравен и джипът на Хаким намали скоростта.

— Надуй му клаксона — казах на Замо.

Бренър предпочете радиостанцията и подкани Хаким да нареди на шофьора си да натиска педала по-енергично.

Пътувахме през сухи ниви и пасища. Всеки път, когато стигяхме до каменна ограда, Хаким намираще портата и я разбиваше с бронята си, като освобождаваше стотици кози.

Отне ни цял час да изминем четирийсетте километра в подножието на хълмовете и оттук виждахме как платото продължава още на север, препречвайки пътя ни.

Бренър направи справка с картата и каза:

— Хълмовете стават по-високи и единственият път през тях е шосето между Сана и Мариб, което ще ни отклони от курса. Трябва да навлезем във възвишенията някъде тук... но на картата не виждам никакви пътища или пътеки...

— Рахим ибн Хаям каза, че е стигнал до лагера с кола — напомних му.

— Ако познаваш необозначените пътища, може и да стане — отвърна Бренър. — Аз обаче виждам едни дерета, които може и да се окажат достъпни за коли с четворна предавка.

— Страхотно. — Виждал съм подобно нещо в реклама на джипове. — Да го направим.

Бренър се свърза с Хаким, който спря и всички слязохме, за да обсъдим терена.

Замо също се оправяше добре с картите и дори Кейт беше минала някакъв курс по разчитането им. Аз мога да разчитам картата на метрото и лесно мога да си намеря задника с двете си ръце, но съм пълен невежа по отношение на топографските карти. Приносът ми беше да напомня на А-отбора, че сме видели в лагера коли и че те все някак са стигнали там.

Докато специалистите се съветваха за маршрута, отидох до военния джип да проверя Алтаир, който лежеше под едно одеяло в задното отделение и държеше бутилка вода. Не изглеждаше страхотно, но пък и цветът на кожата му не беше на смъртник и като че ли дишаше нормално.

— Дръж се, старче. Бог те е спасил, за да ни помогнеш да намерим Булус ибн ал Дервиш.

Щом чу името, Алтаир поклати глава.

Върнахме се в колите си и този път поведохме ние. Бренър седна на моето място до Замо и му каза да навлезе в едно плитко дере.

— На картата има една уади — обясни той. — Това е поток, който тече от възвишенията през дъждовния сезон. Мисля, че от ерозията дъното трябва да е гладко и нагоре по хълмовете.

— Коритото би трябвало да е покрито с дребни камъни, които ще ни осигурят добро сцепление — каза Кейт, която беше родена и израснала из необятните американски простори и разбираше от тези неща.

— Също като онази уади, която минава като магистрала през средата на Сана — обадох се аз.

— Точно така — потвърди г-н Бренър.

Май *наистина* бях прекарал прекалено дълго тук.

Навлязохме в дерето и Замо пое към хълмовете. Не беше трудно да следваме пресъхналото корито и след петнайсетина минути се озовахме в нещо като клисура или долина между две високи плата. Коритото стана по-стръмно.

Непрекъснато се обръщах да проверя дали полковник Хаким е все още зад нас. Нямаше да се учудя, ако кучият син реши да превключи на задна и да продължи по този начин чак до Сана. Той обаче ни следваше плътно, подбуждан от дълга, честта, родината и парите.

Слънцето определено залязваше и небето на изток се смрачаваше, но на запад все още имаше светлина. След около час пътувахме в здрач, но изгряващият полумесец освети слабо мъртвите сухи хълмове, който почти заблестяха под лунните лъчи.

Нямахме много за казване. От време на време Бренър и Хаким разменяха по няколко думи по радиото. На няколко пъти си помислих,

че ако по хълмовете са останали джихадисти, тук долу сме идеални мишени за тях.

— Как си? — попитах Кейт.

— Все още идеално.

Сигурен бях, че ребрата й са здраво натъртени от онзи куршум в бронежилетката. Понякога можеш да се сдобиеш със счупено ребро, а грозната синина си е задължителна. Както обаче казваме, по-добре насинен, отколкото мъртъв.

Състоянието на ръката на Замо не беше любимата му тема за разговор, така че не го питах. От начина, по който държеше кормилото обаче си личеше, че е изтръпнала. Надявах се, че няма да му се наложи той да пръсне черепа на ал Дервиш от километър разстояние. Или да сваля някой задник, решил да се упражнява в стрелба по нас.

Коритото вече беше много тясно и теренът ставаше все по-стръмен и по-неравен.

— Стигаме до мястото, където дъждовната вода се събира в поток — каза Бренър.

— И?

— И теренът пред нас е непредсказуем. Спокойно може да се издигне и като стена.

— В такъв случай ще продължим пеша — каза Кейт.

— Точно така — съгласих се аз. Както казваше майка ми, „Бог първо е направил краката, а после автомобила“. Всъщност няма истинско доказателство за това твърдение, но ако е вярно, сигурно то е причината за педала на газта. Какви бяха тези идиотии, дето се въртяха в главата ми?

Продължихме напред и изкарахме късмет, тъй като не се озовахме пред стена, когато стигнахме билото.

И ето го пред нас.

Спряхме, слязохме от колите и застанахме на ръба на склона. Под нас в далечината имаше низина с размерите на четири-пет футболни полета, сгушена между извисяващите се хълмове. Точно както я бяхме видели на монитора на безпилотния самолет.

Сега обаче лагерът изглеждаше различно. Цялата низина димеше, сякаш някой печеше земята. Преброих дванайсет огромни кратера с диаметър десетина-дванайсет метра и достатъчно дълбоки, за да не виждам дъната им.

— Добре пуснати бомби — отбеляза Бренър.

Точно това си мислех и аз. *Какво?*

— Виждате ли колко равномерно са разположени кратерите? — продължи той. — Няма застъпване. Пилотите направо са застлали целта с дванайсет еднотонни бомби. Красота. От доста време не бях виждал подобно нещо.

— Изглежда страхотно — съгласих се аз. — Останал ли е някой жив там долу?

— Не. Взривът изсмуква кислорода — обясни той. — А ударните вълни пръсват дробовете ти и понякога превръщат мозъка ти в пихтия.

Уау.

— Случва се понякога да намериш оцелели, но те са истински зомбита... — с отнесен глас продължи Бренър. — Кръв тече от ушите, носа и устата им...

— Да... ами... добре пуснати бомби.

— Не е добре да слизаме долу — добави Замо. — Може да има неизбухнали боеприпаси като мини или гранати. Може да са се привели в готовност от ударните вълни и ако ги настъпиш или нещо такова, ще те пратят във въздуха.

— Полезна информация.

Междувременно полковник Хаким и трите му мутри от СПС стояха настрана и гледаха поразите на американците. Нямах представа какво минава през главите им, но би трябвало да са впечатлени, а също и разтревожени. Можеха да видят бъдещето.

От поразената цел се носеше парлива миризма на изгоряло гориво и стопен метал. Трябваша ми няколко секунди, за да я разпозная. Миризмата на Близнаците.

— Разплата — каза Кейт, която досега не бе произнесла нито дума.

Стояхме и гледахме димящите огньове и зейналите в земята черни дупки, осветени от ярката луна; мъничко от рая и много от ада.

Сега оставаше да намерим леговището на Пантерата и ако го заварим там, да го убием.

Мутрите измъкнаха Алтаир от военния джип и го сложиха да седне на земята с лице към лагера на Ал Кайда в низината. Никой не му каза нищо и го оставихме да гледа. Външно Алтаир не показва никаква емоция, само се взираше мълчаливо в осветените от луната кратери и димящи останки. Накрая сведе глава.

Бренър се обърна към полковник Хаким.

— Кажете му, че американците ще направят същото с всички лагери на Ал Кайда в Йемен.

Хаким, който вероятно имаше присъствие в тези лагери, се поколеба, но накрая преведе.

Алтаир не отговори.

— Всички долу са мъртви — продължи Бренър. — Всички, отишли с Алтаир да се срещнат с шейх Муса, са мъртви. Много от джихадистите, атакували инсталацията на „Хънт Ойл“, също са мъртви.

Хаким отново преведе и Алтаир отново не отговори, а продължи да гледа в земята.

— А Пантерата, който причини цялата тази смърт, е жив — добави Бренър.

Хаким преведе и този път Алтаир отговори.

— Казва, че Пантерата е бил в лагера, значи той също е мъртъв — преведе полковникът.

— Дрън-дрън — заявих аз. — Кажи на кучия син, че за следваща лъжа ще опита отново тазера.

Хаким кимна и му съобщи добрата новина.

Алтаир не отговори.

— Ако Пантерата е мъртъв, Алтаир спокойно може да ни каже къде е скривалището — добавих аз.

Хаким кимна и преведе, но Алтаир отново нямаше отговор.

Добре, тазерът беше пръчка, но имаше и морков.

— Кажи му, че ако ни покаже къде е скривалището на ал Дервиш, американците ще му платят сто хиляди долара и ще го пратят

навсякъде, където пожелае.

Хаким преведе и трите мутри от СПС като че ли проявиха жив интерес. Ако те знаеха къде се крие Пантерата, щяха да го издадат на мига за сто хилядарки и билет за някое място по-далеч от този кенеф.

Алтаир обаче не прояви интерес.

— Казва, че ал Дервиш е умрял в лагера, че не иска американските ви пари и че ще умре в Йемен — преведе Хаким.

— Това може да се уреди.

Е, дотук с моркова. Време беше за пръчката.

Хаким си помисли същото и кимна на една мутра, която удари стареца във врата с електрически ток.

Алтаир изрева и падна на земята, замята се и накрая остана да лежи неподвижно.

Кейт се извърна и тръгна обратно към джипа.

— Продължавайте да му задавате същия въпрос и ако получавате същия отговор, повторете процеса — каза Бренър на Хаким. — Рано или късно ще ни каже къде е скривалището на ал Дервиш. Само не го убивайте, нали?

Хаким, който не се нуждаеше от съвети или окуражаване относно изтезаването, зададе отново въпроса на Алтаир, но старецът не отговори и мутрата го смуща с тазера в слабините.

Хаким повтори процедурата още два пъти и накрая Алтаир изгуби съзнание.

— Възможно е да не знае къде се намира скривалището — каза полковникът.

Е, това *наистина* беше възможно, но още не бяхме стигнали дотам.

Бренър погледна лежащия в безсъзнание Алтаир, наведе се и провери пулса му, след което каза:

— Той е... добре.

Може би мъничко посивял.

Е, ако Алтаир не умреше тук, Хаким така или иначе щеше да го убие. Опитвахме се да спасим живота на старчето, но то ни създаваше трудности.

Дръпнах се от Хаким и мутрите му и Бренър ме последва.

Замо, който поне шест пъти ни бе казал в джипа, че няма вяра на Хаким и хората му, стоеше при колите с готова за стрелба пушка. Аз

също нямах вяра на Хаким, но всички бяхме тук, за да правим бизнес.

— Алтаир знае къде е скривалището на ал Дервиш и щеше да ни каже, ако си мислеше, че шефът му наистина е мъртъв — казах аз.

— Правилно — съгласи се Бренър.

— Не реагира добре на моркова и пръчката, така че... — Замислих се. — Така че трябва да пробваме друг подход.

— Може би с повече моркови и по-дебела пръчка.

— Не. Ние мислим по един начин, а Алтаир — по друг.

Кейт видя, че тазерната сесия е приключила, и дойде при нас.

— Някакъв напредък?

— Не. Прави се на корав.

— Стига му с тазера.

Съгласих се.

— Този тип не иска да издаде шефа си и заради това да отиде в ада. Нали така? Предпочита да вземе експресния асансьор до рая.

Бренър кимна.

— Не става въпрос за избор между живот и смърт. А за това каква смърт търси.

— Правилно. Значи трябва да му помогнем да стане мъченик.

— Как? — попита Кейт.

— Не знам. Хаким обаче знае.

Въпросният господин дойде при нас и попита:

— Какво ще правим сега?

— Полковник, струва ми се, че Алтаир не иска да умре като предател и страхливец — казах аз. — Прав ли съм?

Хаким, който може би беше и едното, и другото, се позамисли, но накрая кимна.

— Може и да е така.

— Тогава? Как да сключим с него такава сделка, която да му позволи да ни каже каквото искаме, но в същото време да го допусне в рая?

На Хаким отново му се наложи да помисли.

— Трудно. Вие сте причината за упоритостта му — уведоми ни той и обясни, без да има нужда: — Вие сте... неверници. Той не може да ви предаде шефа си, защото ще иде в ада.

— Ясно. Това го схващаме.

Всъщност Алтаир трябваше да го спомене лично между тазерите в орехчетата. Щеше да си спести много болка, а на нас — много време. Да не говорим за цялото неудобство. Е, на момчетата от СПС не им пукаше — те вършеха тези неща и по време на почивките си. Но пък може би болката беше част от пътя към спасението.

Хаким прекъсна мислите ми:

— Да не забравяме и въпроса с парите. Алтаир ги отхвърля, но ще ги поиска за семейството си. Това е едно от нещата, които притесняват мъчениците за исляма. Семействата им. Така че Алтаир ще ми каже фамилията си и ще му обещае, че семейството му ще получи парите — разбира се, в замяна на информацията, която искате.

Хаким мислеше много за пари, но този път май беше на прав път.

— Добре — казах аз. — И как ще постигнем това?

— Първо, трябва да му предложим два начина да умре — замислено отвърна полковник Хаким. — Единият ще е куршум в главата, още сега. Ще умре като победен, като пленник, а не като мъченик, умрял в джихад и отишъл направо в рая. И без обещание за пари за семейството му.

Схванах.

— Другата възможност е да умре в джихад и да стане мъченик на вярата — продължи Хаким. — Това обаче е по-трудно да се уреди.

Може би трябваше да го предизвикам на бой с ножове? Но старецът можеше да изкара късмет и вместо него аз да се отправя за рая.

— Оставете го да иде в лагера — обади се Замо, който стоеше до колите и който беше прекарал известно време в ислямски страни.

Така ли?

Хаким реши, че идеята може и да си струва.

— Да, така ще може да бъде с мъртвите мъченици, със своите джихадисти. Ще се моли сред тях и ще намери покой.

Страхотно. Първо обаче трябва да каже: „Сезам, отвори се“ при пещерата.

— Когато говорих с него по-рано, той вярваше в две неща — продължи Хаким. — Че Бог не го е спасил напразно и че не е постигнал мъченичество като бойците си.

Ясно. Чувството за вина на оцелелия. Можехме да му помогнем да се оправи с това.

— Говорете пак с Алтаир — каза Бренър на Хаким. — Само не забравяйте какво искаме от него.

Хаким каза, че напълно ни разбира, и добави:

— Не забравяйте какво аз искам от вас.

Как бихме могли да забравим?

Бренър, Кейт и моя милост отидохме при Замо до джипа, за да се разкараме от очите на Алтаир.

Мутрите на Хаким вдигнаха стареца на крака, дадоха му вода и Хаким му заговори.

След десетина минути полковникът дойде при нас.

— Алтаир каза, че според него Булус ибн ал Дервиш е бил в лагера и е умрял тук.

Това не беше новината, която исках да чуя.

— Каза също — продължи Хаким, — че тъй като смята, че шефът му е мъртъв, може да разкрие мястото, където е живял.

Така беше по-добре. Май всички разбяхме, че Алтаир лъже самия себе си, но понякога трябва да правиш това, за да спасиш душата си. Аз например ям хамбургери на Разпети петък и ги наричам вегебургери. Така де, не можеш да баламосаш Бог, но пък можеш да баламосаш себе си.

Върнахме се при ръба. Алтаир вече се препъваше надолу по склона към лагера на Ал Кайда. Отиваше си у дома.

— Той ще умре тук — каза полковник Хаким. — И това е добре.

Даже много добре.

— Или Бог отново ще го пощади и някой ден отново ще чуем за него.

— Надявам се, че няма да стане. — Но сделката си е сделка, и като стана дума за това, се обърнах към Хаким. — Къде е скривалището на Пантерата?

Хаким погледна към хълмовете отвъд низината и посочи.

— Там.

— Можете ли да бъдете малко по-конкретен?

Хаким стана конкретен и ни попита:

— Виждате ли онзи връх там? Дето прилича на корабно платно?

Да не би да ни упътваше към Ноевия ковчег?

Трудно бе да различим подробностите на лунна светлина, но ми се стори, че разбрах какво точно сочи полковникът. Замо се притече на

помощ с мерника си за нощно виждане и каза:

— Виждам го. На три километра оттук, от другата страна на един неравен участък.

Кейт и Бренър също гледаха през оптичните мерници на автоматите си и потвърдиха, че го виждат ясно. Чудесно.

— Алтаир каза, че имало пътека, започваща от другата страна на лагера — уведоми ни полковник Хаким. — Ако успеете да я откриете, тя ще ви отведе до другата страна на планината и ще продължи нагоре към пещерата на Булус ибн ал Дервиш.

Фасулска работа. Или поредният куп глупости.

— Сигурен ли сте, че Алтаир казва истината? — попитах.

— Човек никога не може да е сигурен. Той обаче се закле и вярвам, че не лъже. — Хаким кимна замислено. — Разбра, че трябва да се отплати за онова, което му давам.

Тази страна май започваше да става разумна.

— Разбирам, че няма да дойдете с нас — каза Бренър.

— Не виждам защо да идвам — отвърна полковникът. — Освен това имам задължения другаде.

Да бе. Да плуваш в басейна на хотел „Билкис“. Така или иначе не исках Хаким и мутрите му да идват с нас, а и останалите споделяха нагласата ми. Можехме да се справим сами, освен ако Пантерата не разполагаше с взвод джихадисти.

— Според вас ал Дервиш сам ли е? — попитах Хаким.

— Според Алтаир ал Дервиш е мъртъв — отговори полковникът. — Но ако не е, се крие в онази пещера и е сам или най-много с един-двама доверени хора. Но не повече. — И махна с ръка към лагера: наемкваше, че едва ли са останали много джихадисти, които Пантерата би могъл да покани в дупката си.

Е, единственото, което оставаше, бе разговорът за парите.

— Независимо дали ще намерим Пантерата, или не, ще бъдете възнаграден, както се разбрахме — казах на Хаким.

— Три милиона долара.

И едно малко манго в задника ти.

— Точно така.

Бренър потвърди уверенията ми и добави:

— Ще си уредим среща в Сана. В американското посолство или във вашия кабинет. Съответните хора от моето правителство ще се

погрижат за наградата ви.

Вдигнах крак, защото потокът лайняни приказки вече стигаше до глезена ми.

Възможно бе Бренър да опита да уреди *нещо* за Хаким и предполагам, че в това нямаше нищо лошо. Както при Алтаир, към купищата лайняни приказки трябва да добавиш и малко шоколадов сладолед. Все още не се бяхме махнали оттук и Хаким можеше се окаже пречка или решение на проблема ни.

Хаким се обърна към Бренър.

— Ако се случи да заловите ал Дервиш или да го откриете мъртъв и нямате как да го откарате до Сана, ще бъда в хотел „Билкис“.

Не се и съмнявах. И хотелът нямаше да поиска нито риал от един полковник на СПС. Животът е хубав, ако си полицай в полицейска държава. Помислих си, че имам правилната работа, но в неправилната страна.

— Благодаря, полковник — отвърна Бренър. — Ще ви уведомя.

Всъщност, ако откриехме Пантерата, единственото нещо, което щяхме да транспортираме, щеше да е кутрето му. Останалото можеше да си гние сред хълмовете.

— Довиждане — казах аз. Мразя дългите сбогувания.

Кейт обаче си оставаше докрай състрадателна дама, така че попита:

— Казахте ли на Алтаир, че за семейството му ще бъдат положени грижи?

— А, да. Казах му, но не споменах за американски пари — отвърна полковник Хаким. — Така че ще трябва да обсъдим и това.

Не мисля, че Чичо Сам щеше да даде сто хилядарки на семейството на един терорист, но пък можеше да плати нещо на Хаким и полковникът да се погрижи за това. Довиждане.

Хаким обаче не беше свършил.

— Фамилното име на Алтаир е ал Дервиш — уведоми ни той.

Не знаех какво да отговоря, затова казах:

— До скоро.

Полковник Хаким и г-н Бренър си отдадоха взаимно чест и типовете от СПС се качиха във военния джип, който им бях купил.

И тъй, ето ни тук. Най-сетне сами.

Казват, че самото пътуване е целта, но това не е вярно. Пътуването си е пътуване; целта е краят. И ние наближавахме края на това пътуване. Също като Булус ибн ал Дервиш.

Взехме всичко необходимо от джипа и затрамбовахме.

Прекият път до началото на пътеката, ако изобщо я имаше, бе през лагера на Ал Кайда, но той представляваше адска територия с бомбени кратери, димяща земя и трупове, без да броим неизбухналите боеприпаси. Затова тръгнахме покрай низината, с хълмовете отдясно и овъглените руини отляво.

На всеки стотина метра Замо поглеждаше през мерника, за да огледа терена около нас. Веднъж погледна надолу към лагера и каза:

— Виждам стареца. Броди насам-натам.

Тъкмо го изрече, когато проехтя силна експлозия и всички се проснахме на земята.

— Старчето задейства нещо — рече Замо.

Е, дано да беше на път към някое по-добро място от това.

Продължихме напред. Теренът бе истинско предизвикателство с безбройните склонове и сипеи. Под краката ни се търкулваха дребни камъчета.

Отне ни половин час да заобиколим лагера на Ал Кайда и да стигнем до отсрещната страна, където би трябвало да започва пътеката според Алтаир, който вече не можеше да бъде разпитван допълнително.

Спряхме да си починем. Замо ни даде пушката си, за да можем да извършим така нареченото „ориентиране и преценяване на терена“.

Погледнах през оптичния мерник, който осветяваше нощта с шантаво зеленикаво сияние, сякаш си бях сложил цветни очила. Бях минавал на обучение с подобни уреди, така че окото и мозъкът ми свикнаха бързо с монохромната картина и успях да преценя, че цялото място е пустош, по-страшна и от тази на луната. Нямаше дори кози. И никаква следа от Ноевия ковчег.

Погледнах през димящата низина към мястото, от което бяхме тръгнали. Белият „Ланд Крузър“ още си беше там, което бе добър знак, че сделката ни с дявола още е в сила.

Подадох пушката на Кейт и тя я насочи към върха с формата на платно и каза:

— Остават ни около два километра.

Продължихме, като се оглеждахме за пътеката, която би трябвало да пресечем, ако вървим по ръба на низината. Теренът обаче беше толкова каменист, че едва ли щяхме да забележим никакви следи. Освен това ми хрумна, както вероятно бе хрумнало и на останалите, че Алтаир може да е изпързелял полковник Хаким или Хаким да е изпързелял нас, за да може да се разкара оттук и да отиде на някое по-приятно и безопасно място. Обещах ли му пари за вече извършените услуги? Или за резултати?

Разредихме се на по няколко метра един от друг и тръгнахме обратно в търсене на пътеката, взирахме се в земята на слабата лунна светлина.

Дадох си сметка, че пътеката, ако изобщо съществува, няма да е добре отъпкана. Съмнявах се, че Пантерата е канил по стотина джихадисти всяка вечер на бридж и пури в пещерата си. Съмнявах се също, че е слизал много често до лагера. Така че всъщност не търсехме пътека, а по-скоро място, от което да започнем да изкачваме хълмовете.

Кейт с нейното маниакално внимание към мръсни подове забеляза нещо и каза с онзи тих глас, с който трябва да се говори на вражеска територия:

— Вижте.

Отидохме при нея и тя посочи с дулото на автомата си нещо, което едва ли щеше да се набие на очи другаде. Тук обаче, на лунната светлина, то издаваше човешко присъствие. Капачка на пластмасова бутилка.

Кейт я взе и я заразглежда, сякаш бе намерила диамант. Всички се съгласихме, че е сравнително нова и че мърлячът, който и да е той, ни е оставил маркировка.

Значи ако обърнехме гръб на лагера на Ал Кайда, щяхме да имаме отправната точка към мястото, до което трябваше да стигнем.

Така че загърбихме низината и поехме към хълмовете.

Кейт беше запазила капачката за сувенир и се оглеждаше за още като Хензел и Гретел, търсещи сияйни камъчета на лунната светлина.

Оглеждахме се и за вървящата към капачката бутилка, но така и не я открихме.

Не разполагахме с втора точка, която да свържем към капачката, но с напредването ни маршрутът стана по-ясен, тъй като започна да се стеснява между два склона като фуния.

Теренът стана по-стръмен и камъчетата под краката ни вдигаха шум. Не искахме да се издаваме, така че намалихме темпото.

Взехме един завой и стръмната пътека изведнъж свърши. Пред нас имаше огромна купчина камъни, които препречваха пътя.

Приблжихме я. Личеше си, че са нападали съвсем скоро. Или Бог ни казваше да се връщаме, или свличането бе причинено от дванайсетте тона експлозиви, разтърсили земята като изригващ вулкан.

Замо предложи да използва катераческите си умения и Бренър взе пушката му, а снайперистът се закатери нагоре с автоматичния си колт в ръка.

Нямаше съмнение, че ако е бил в пещерата си по време на бомбардировката, Пантерата е чул и усетил въздушния удар и вероятно си е дал сметка, че е изгубил базовия лагер и всички в него. Едно обаждане до лагера по сателитния телефон би било достатъчно, за да потвърди това.

Нямах представа какво си е мислел или чувствал, когато пещерата е започнала да се тресе около него, но се надявах да е осъзнал, че светът му изведнъж е станал много по-малък. Това и липсата на новини от колибата на козаря явно му беше казало, че е сам и с проблеми. Може би беше разбрал, че Пърт Амбой в крайна сметка не е чак толкова лошо място.

— Чисто е — с висок шепот обяви Замо.

Бренър метна снайперистката пушка през рамо и всички се закатерихме по камъните.

Отгоре видяхме продължаващата пътека и върха отдясно.

Замо си взе пушката и огледа терена.

— Нищо не помръдва... не откривам оптичен мерник, насочен към мен... Има нещо като дълбока клисура, която прерязва пътеката... на около шестстотин метра... виждам каменна колиба... — Насочи вниманието си натам. — Нищо не се движи около колибата...

Бренър взе пушката и също погледна през мерника.

— Възможно е да е стражеви пост... между базовия лагер и пещерата...

„Възможно е“, което означаваше, че сме на прав път.

— Можем да заобиколим — каза Бренър.

— Да видим дали няма някой вкъщи — предложих аз.

Спуснахме се по купчината колкото се може по-тихо и продължихме напред.

Нищо не помръдваше, освен нас. Нощната тишина се нарушаваше единствено от хрущенето на камъчета под обувките ни. Заради високия терен около нас започнах да си въобразявам, че някъде горе ни дебнат хора и че всеки момент тишината ще бъде разцепена от изстрели. Чия тъпа идея беше да дойдем тук?

Бяхме се разпръснали, но приближих до Кейт и я тупнах окуражаващо по гърба, след което продължих напред.

Замо — вървеше пръв — вдигна ръка. Всички спряхме и се отпуснахме на коляно, готови за стрелба.

Бренър отиде до Замо и двамата погледнаха един след друг през мерника.

Бренър ни направи знак да се приближим и ние с Кейт тръгнахме приведени напред.

На петдесетина метра пред нас се намираше клисурата, а в нея беше каменната постройка.

— Аз ще проверя — прошепна Бренър.

Е, щом настояваш... Спомних си обаче чия беше идеята, така че сграбчих Бренър за ръката и ясно му дадох да разбере, че ще отида аз. Кейт поиска да дойде с мен, но тая нямаше да я бъде.

— Прикривайте ме — прошепнах.

Тръгнах на прибежки напред и стигнах до ръба на клисурата, без да откъсвам поглед от каменната постройка. Проснах се на земята и погледнах през оптичния мерник надясно, където клисурата се спускаше между два хълма. Луната се беше издигнала високо в небето на юг и хвърляше добра светлина върху северния склон. Горе като че ли не помръдваше нищо. От лявата ми страна беше дъното на клисурата и колибата.

Насочих мерника към постройката. Подобно на повечето по тези места, тя нямаше прозорци, а само тесен проход без врата. Груба стълба водеше към равния покрив и от мястото ми се виждаше, че горе няма никой. Ако това беше стражеви пост, стражът се намираше вътре, което беше безсмислено от гледна точка на бдителността.

Спуснах се по задник в клисурата, като разделях вниманието си между постройката и всичко останало.

На дъното клекнах между две скали и надникнах към постройката. Имаше два подхода — предпазлив, предпочитан от повечето, и я-да-действаме-бързо, предпочитан от мен. Скочих и се втурнах към входа.

Не очаквах да открия някого вътре, така че когато се спънах в лежащото на пръстения под тяло, бях изненадан точно толкова, колкото и онзи, в когото се бях спънал.

Вътре беше тъмно като в рог, ако не се брои светлината през отвора. Видях, че онзи се изправя едновременно с мен. Беше събуден грубо, така че не бе в най-добрата си форма, но успя да изрита инстинктивно и ме улучи в корема. Сграбчих босото му стъпало, извих го и той тупна на пода и се хвърли към вратата, като пътъм грабна нещо като автомат.

Метнах се отгоре му и той се просна на земята, но отново се опита да изпълзи като гущер навън. Фраснах го здраво в лицето. Вторият ми удар му счупи носа и типът рухна в очакване на броенето.

Изправих се, изскубнах калашника от ръцете му и стоварих приклада в главата му, за да видя дали е забелязал, че е обезоръжен.

Чух нещо отвън, лепнах се за стената отляво на входа и стиснах дръжката на своя М4.

Отвън се възцари тишина. Зачаках. Знаех, че екипът ми ме прикрива отгоре.

— Джон?

— Тук съм. Абдул лежи на прага.

Съекипниците ми влязоха, като прекрачваха проснатия тип.

Нямаше много за казване, освен че типът най-вероятно беше член на Ал Кайда, а не невинен цивилен, и че е заспал на поста си.

Издърпахме го по-далеч от входа и го облегнахме в един ъгъл.

Замо го обискира, докато Бренър го осветяваше с фенерче с червен филтър. Типът имаше 9-милиметров „Браунинг“ и сателитен телефон, а също така счупен нос, сцепена устна и окървавено лице. Преди Бренър да изгаси фенерчето, Кейт го взе и насочи лъча към лицето на пленника. Бива я с физиономииите, дори когато имат нос като камба.

— Набееел — каза тя.

Наистина беше той. Това заслужаваше да се полее. Замо отвори една бутилка и плисна вода в лицето на Набеел, после наля малко между устните му и го шамароса.

Набеел изкашля вода и едва-едва повдигна клепачи.

Нямахме много време за приказки, така че извадих джамбията си и я опрях в гърлото му. Отляво на врата му имаше лепенка, сякаш се беше порязал при бръснене или някой се беше опитал да привлече вниманието му с нож.

— Длъжник си ми за онова кравайче — казах му.

Очите му се фокусираха и в тях се изписа истински ужас. Почувствах се кофти, сякаш аз бях терористът.

— Виж какво, Набеел — казах му. — Можеш да избираш дали да живееш, или да умреш. И под умиране имам предвид, че ще ти резна гърлото като зрял пъпеш. Разбра ли ме?

Той кимна, без да мърда врата си.

— Къде е ал Дервиш?

Набеел се сети какво предстои и каза:

— Моля не убива и аз казва къде той.

— Не, задник, аз казва. Ти ще ми кажеш къде е. Къде?

— Той... той в... магара...

— Пещера — каза Бренър.

— Къде е тази пещера.

— Тук. Близо.

— Можеш ли да си по-конкретен?

— Аз казва... не далеч. Върви... върви към слънце...

— На запад?

— Да. Запад. Вижда къде върви. Нагоре.

Бренър продължи на арабски, после преведе:

— Казва, че ал Дервиш е с двама души. Страж на някаква скала и втори вътре в пещерата.

Да се надяваме, че стражът няма мерник за нощно виждане, макар че най-вероятно имаше. Нищо чудно обаче и той да беше заспал. Ако не спеше, щяхме да го приспим ние.

— Вярваш ли му, че са само двама?

— Скоро ще разберем — отвърна Бренър.

Зададе на Набеел още няколко въпроса на арабски и английски и Набеел заяви, че всъщност никога не бил стъпвал в пещерата, но че

входът ѝ е на хълма с характерния връх във формата на корабно платно. Това се връзваше с думите на Алтаир, така че вероятността да е поредната лъжа донякъде намаляваше.

Останах изненадан, че Алтаир и Набеел издават шефа си, и вече започвах да си мисля, че онези, които познават Булус ибн ал Дервиш, не го обичат. Също като някога в Щатите.

— Този тип не трябва ли да докладва за обстановката? — попита Замо.

Бренър преведе въпроса на арабски.

— Казва, че трябва и че е готов да се обади на ал Нумаир още сега.

Всички се съгласихме, че е по-добре Пантерата да не научава от Набеел, че всичко е наред — имаше шанс Набеел да каже кодовата дума за „Опрели са пистолет в главата ми“. Липсата на новини от постовия понякога означава, че постовият спи.

Набеел се опита да потвърди сделката живот вместо смърт и ни предложи да ни упъти до скривалището на шефа си, но да водиш със себе си враг на тайна мисия никога не е било умно.

Както и да е, ако имахме повече време, с радост щяхме да помъчим Набеел с новината, че приятелчетата му са направени на парчета при срещата с шейх Муса. Да не говорим, че лагерът му е превърнат в място за токсични отпадъци. Освен, това носех снимките на белгийците и с удоволствие бих ги натикал една по една в гърлото му. Но основното при Набеел ал Самад беше, че вече беше престанал да бъде полезен.

Е, беше дошъл моментът, който бихме искали да избегнем. Време бе да се сбогуваме с Набеел.

— Ще го обездвижи и ще му запуша устата — каза Замо.

Всички кимнахме и излязохме от колибата. Секунда по-късно чухме кашлянето на заглушител и Замо излезе от постройката, като вкарваше нов патрон в цевта.

Никой не каза нищо, докато снайперистът мятеше калашника на Набеел на рамо. Продължихме напред.

Кейт забеляза, че клисурата е осеяна с пластмасови капачки и други следи от човешко присъствие, и заключихме, че това е място за срещи, нещо като амфитеатър. Може би тук Пантерата беше

окуражавал бойците си. Ако наистина беше така, пещерата му не би трябвало да е далеч.

Излязохме от клисурата и продължихме нагоре. Този път водех аз, но Замо ме следваше отблизо и оглеждаше терена отпред, отстрани и зад нас.

Намирахме се на стотина метра от подножието на високия хълм, където би трябвало да се намира пещерата, и усетих ръката на Замо върху рамото ми. Приклекнах и го погледнах. Той оглеждаше нещо нагоре по склона.

Подаде ми пушката си и посочи като куче птичар. Погледнах в посоката, към която сочеше протегнатата му ръка. Приблизително в средата на склона имаше скала, на която бе седнал мъж в тъмни камуфлажни дрехи и нещо като карабина на колене. Докато се фокусирах върху него, мъжът вдигна оръжието и започна да оглежда терена под себе си. За миг проблесна стъкло на оптичен мерник и двамата със Замо се проснахме зад близката скала.

Докато връщах пушката на Замо, Кейт и Бренър изпълзяха до нас.

— Снайперист — казах аз.

Двамата кимнаха и замръзнаха на място.

Замо беше насочил пушката си към снайпериста. Бренър допълзя до него.

— Не можем да мръднем, без да ни види — каза Замо. Иначе казано, искаше разрешение да стреля.

Всички разбяхме, че ако Замо елиминира този тип, ще има още един мъртъв страж, който няма да съобщи за нас. От друга страна, като че ли нямаше друг изход от положението.

Бренър се замисли за момент, после каза:

— Ликвидирай го.

Замо като че ли остана доволен от заповедта.

Също като всички нас, Замо знаеше, че има само една възможност, в буквалния смисъл на думата. Заглушителят щеше да прикрие изстрела му, но ако пропуснеше целта си, куршумът щеше да улучи камък и дори най-некадърният снайперист щеше да се сети, че по него са стреляли и не са го улучили. И докато Замо презареди и се прицели отново, неприятелят щеше да се е скрил зад камъка и да е вдигнал тревога. А после щеше да започне да стреля по нас.

Снайперистът се намираше на петстотин, дори може би шестстотин метра нагоре по склона, в ефективния обхват на мерника на Замо. Изстрелът обаче нямаше да е от лесните заради тъмнината и защото неравният терен изкривява преценката за разстояние до мишената.

Всички бяхме неподвижни като камънаците около нас, докато Замо се прицелваше от коляно. Наоколо нямаше достатъчно висока скала, на която да подпре пушката си, така че се целеше без опора, а си личеше, че има проблем с наранената си лява ръка. Нямаше да издържи дълго в едно положение. И наистина, Замо свали пушката, после отново се прицели и отново се отказа.

Господи. Хайде, човече. Можеш да го направиш. И го направи бързо, преди онова копеле отново да започне да оглежда терена.

Замо пое дълбоко дъх, после стана, пое отново дъх, задържа го и стреля.

Отпусна се на коляно и вкара нов патрон.

— Цел? — попита Бренър.

Замо го погледна, сякаш не можеше да разбере въпроса. После каза:

— Целта поразена.

Така де, защо да си правиш труда да стреляш, ако няма да улучиш?

Е, Замо беше доволен от себе си, а аз смятах, че сме страшни късметлии — нещо, което не можеше да се каже за Пантерата.

— Трябва да действаме, преди Пантерата да е чул цялата тази тишина — предложих.

Всички се съгласиха с мен и тръгнахме тихомълком и предпазливо по пътеката, която се виеше около подножието на върха с платното отгоре. След стотина метра Замо спря до някакъв тесен процеп, погледна нагоре и каза:

— Тук. Не виждам вход на пещера обаче... ами нещо като скален корниз...

Погледнах нагоре през оптичния мерник и различих скални пластове, които се издаваха от хълма и хвърляха сенки по склона. Входът на пещерата можеше да е под някой от тях.

Планът ли? Ако Чет и Бък бяха с нас, щяхме да останем тук цяла седмица с карти и диаграми, после да се обадим на Хауард и да го

помолим да звънне във Вашингтон за разрешение. Аз обаче имах подобър план — да се качим горе, да намерим пещерата, да убием Пантерата и да слезем долу.

Бренър обаче имаше някои добавки — Замо трябваше да остане тук и да ни прикрива, а ние тримата да потърсим входа, но само един от нас да влезе вътре. И кой по-точно? Е, ами който го е измислил.

— Внимавайте за опънати жици — прошепна Бренър. — Може да е заложил сигнални ракети или експлозиви.

Благодаря за предупреждението.

Тръгнах пръв, Бренър беше зад мен, а Кейт остана последна. Пътеката минаваше предимно по плоски скали, подобно на стръмно стълбище, разчистено от камъни. От време навреме по някой камък все пак се търкулваше и вдигаше ужасен шум, за който знаех, че не е толкова силен, колкото го чувах в главата си.

Бях доволен от малкия М4, който напълно отговаряше на рекламата си — лек и компактен и със сигурност щеше да свърши отлична работа в пещерата. Луната беше достатъчно ярка да осветява пътя, но не и да различим опъната жица, така че напредвах внимателно, като опипвах ръбовете на каменните стъпала.

Напредвахме бавно, но идеята бе да изненадаме Пантерата, без да бъдем изненадани ние от някоя жица и да бъдем направени на парчета. Или най-малкото да задействаме сигнална ракета, която щеше да ни освети като попаднали в светлините на фарове елени, след което да последва откос от АК-47.

Нямаше начин да знаем със сигурност дали има някакви подобни капани по пътя към пещерата, но ако аз живеях на подобно място, със сигурност щях да се погрижа да заложа на пътеката нещо, което да ме предупреждава за посетители.

И ето го наистина. Напилах го с ръката си — опъната жица на петнайсетина сантиметра над широкия корниз, на който ми предстоеше да изпъля.

Обърнах се и дадох знак на Бренър, който бе на три метра зад мен, като използвах сигнала за опъната жица, който, ако случайно се интересувате, е като пантомима, в която опъвате ластик.

Бренър кимна. Обърнах се и внимателно прекрачих странично жицата. Не можеш да я срежеш, защото освобождаването на напрежението ще задейства капана. Затова я оставяш, маркираш я и

продължаваш напред. Увих жицата с бялата си носна кърпа и продължих нагоре.

Бренър преодоля капана, Кейт го последва.

Намирахме се приблизително по средата на склона, който бе висок някъде около четиристотин и петдесет метра. Постепенно обаче преставаше да е толкова стръмен и в резултат ставаше по-трудно да видим какво ни очаква след поредното скално стъпало.

Зърнах с периферното си зрение нещо отдясно и замръзнах. Някакъв човек седеше на петнайсетина метра от мен, на същото стъпало, на което се намирах. Трябваша ми няколко секунди да осъзная, че това е снайперистко гнездо и че мъжът, който се бе облегал на скалата, не помръдва, защото е мъртъв.

Дадох знак на Бренър, който предаде сигнала на Кейт, и двамата се изкатериха на стъпалото под мен, откъдето можеха да видят мъртвеца.

Тръгнах странично надясно и стигнах до седналия мъж, чиято глава бе отметната назад, сякаш се взираше в луната. Видях, че Замо е улучил целта си право в гърдите, малко вдясно от сърцето, но въпреки това фатално.

Пушката, която лежеше до него, имаше характерната форма на съветската снайперистка карабина „Драгунов“ и вероятно си беше точно такава. По-важното бе, че оръжието имаше оптичен мерник за нощно виждане, който все още светеше, и аз посегнах да го взема.

Изведнъж тишината се разцепи от пронизителен писък, от който подскочих. Звънящите телефони винаги ме стряскат, а този така и не спираше. Е, не беше сателитният ми телефон, който бе умрял, така че трябваше да е на снайпериста, който също бе мъртъв. Ако арабският ми беше по-добър, щях да отговоря и да докладвам, че тук цари мъртвешко спокойствие.

Телефонът най-сетне замлъкна и аз погледнах надолу към Бренър и Кейт. Явно снайперистът беше пропуснал да докладва, Набеел също, и онзи, който ги търсеше — може би не друг, а Пантерата, — започваше малко да се тревожи. И имаше основателна причина. Ние обаче вече също имахме проблем. Но нямаше какво друго да направим, освен да продължим нагоре и да се отървем от него.

Бренър яростно жестикулираше, че той трябва да мине пръв, и Кейт кимаше утвърдително и ми правеше знаци да ида при нея. Аз обаче бях твърде напред, за да отпадам толкова близо до финала, и продължих нагоре с новата си снайперистка пушка. Стигнах до следващия корниз и използвах оптичния мерник, за да огледам склона.

На по-малко от десет метра от мен имаше огромен навес, дълга скална плоча, която играеше ролята на покрив на дълбок тъмен заслон — пещера. Фокусирах мерника и видях някакво движение в мрака.

Изведнъж от навеса се появи фигура с калашник в ръка и аз се прицелих в нея. Докато натисках спусъка, осъзнах, че фигурата носи балто. Куршумът я улучи точно там, където се целех, право в сърцето. Автоматът полетя във въздуха, докато фигурата политаше назад и падаше на земята.

Копелето, което още бе вътре в пещерата, вече знаеше местоположението ми и преди да успея да се прикрия, видях проблясъците от дулото, а половин секунда по-късно чух кухия трясък на калашник, стрелящ на автоматична. Трасирац куршум одраска бедрото ми, друг ме улучи в бронежилетката и ме запрати на долното стъпало. Пушката отлетя нанякъде. Трябваша ми няколко секунди да си поема дъх и когато вдигнах глава, видях зелени трасиращи куршуми да прорязват тъмнината точно над мястото, на което лежах.

Кейт и Бренър отвърщаха на огъня, но бяха останали с малко патрони след престрелката при Крепостта на гарвана и не бяха превключили на пълен автоматичен. Стрелбата от пещерата спря, Кейт и Бренър също прекратиха огъня. Изведнъж стана много тихо.

Лежах по гръб на скалата и не виждах Бренър или Кейт, но можех да видя всеки, който се появи на стъпалото над мен, а автоматът ми беше на гърдите ми, готов за стрелба по всичко, което се движи.

Само един калашник бе стрелял по нас и приех, че това е Пантерата. Другият човек, споменат от Набеел, явно бе жената. Не знаех коя е, приятелка или съпруга, но подобно на всички жени тук, животът ѝ нямаше стойност и ал Дервиш я беше използвал, за да привлече огъня. Готин тип. И сега се чудеше дали съм жив, или мъртъв. Името на тази игра е търпение, измама и изненада, а аз съм добър в две от трите.

Минутите се изнизваха и започвах да се тревожа, че ал Задник се опитва да ни излезе във фланг или по-лошо, че може да е поел нагоре

по хълма към някакво друго скривалище. Но ако беше заел добра позиция, Замо можеше да забележи подобно движение и да вземе мерки. Въпреки това Пантерата имаше преимущество, че се намираше на по-висок терен.

Когато те улучват, отначало невинаги го усещаш и аз не бях почувствал нищо, но сега болката ядеше лявото ми бедро и пулсираше в гърдите ми там, където бронижилетката бе поела втория куршум. Усетих и малко топла кръв, но не течеше на тласъци. Все пак бедрото ми щеше да започне да изтръпва, когато първоначалният шок отmine и тялото каже: „Улучиха те, тъпако“.

Мина още минута и вече започвах да се тревожа, че Бренър или Кейт също са били улучени, но точно в момента не можех да мисля за подобни неща. Не можех и да лежа тук цяла нощ и да чакам Пантерата да направи своя ход или да се пръждоса. Поех дълбоко дъх, надигнах се бързо и пуснах дълъг откос нагоре по склона. Куршумите рикошираха от скалите, а аз залегнах, смених пълнителя, претъркоших се надолу по склона, станах и отново открих огън.

Никой обаче не отвърна на стрелбата ми и отново се възцари тишина. Бръкнах в джоба на елека за нов пълнител и открих, че съм останал без патрони. Мамка му.

Извадих колта и останах да лежа напълно неподвижно. Не можех да се сетя какво е намислил онзи задник, но паническата му стрелба се беше сменила с предпазливо мълчание. Или вече се намираше в съседната провинция.

— Булус! — извиках. — Задник! Лайноядец!

Той не реагира на името си, така че се отдалечих максимално по стъпалото, все така по гръб, тъй като само така можех да виждам над себе си, без да вдигам глава.

— Задник! — извиках отново. — На теб говоря, Булус. Разбираш ли английски?

Отговор не последва.

Добре, време беше.

— Прикривайте ме! — извиках и се втурнах нагоре по склона, докато Кейт и Бренър отдясно откриха огън с автоматите си. Тичах на зигзаг по равните корнизи към широкия вход на пещерата, като пътьом стрелях няколко пъти с пистолета. Бренър и Кейт пускаха дълги преградни откоси в и около пещерата и куршумите рикошираха около

мен, но не привличах никакъв ответен огън, така че кучият му син или беше изчезнал, или се криеше, или бе мъртъв.

Стигнах до надвисналата скала, прескочих мъртвата жена и се претърколих през рамо във входа на пещерата. Останах да лежа неподвижно на една страна и вперих поглед в мрака.

Осъзнах, че лежа на много смрадливо одеяло. Под навеса проникваше малко лунна светлина и когато очите ми свикнаха с тъмното, видях, че в прахта и по килима има нещо като лагерно оборудване. Значи вонящата дупка наистина бе леговището на Пантерата, ума зад атаката срещу „Коул“, лидера на Ал Кайда в Йемен и мишената на най-голямата сила на света. Нали разбирате, очаквах нещо подобно, но след като вече се бях озовал тук ми бе трудно да повярвам, че този кенеф е мястото, където Булус ибн ал Дервиш, ал Нумаир, Пантерата, живее, крои плановите си и управлява.

Г-н ал Дервиш опря дулото на калашника си в главата ми и на перфектен английски каза:

— Хвърли оръжието на земята. Веднага!

Хвърлих колта на няколко стъпки от мен.

Той се бе отдръпнал, за да не мога да сграбча цевта на автомата.

— Ръцете на тила.

Сложих ръце на тила си. Къде се губеха Кейт и Бренър?

— Кой си ти? — попита той.

— Най-лошият ти кошмар.

— Не, аз съм *твоят* най-лош кошмар.

— Отвеждам те у дома, Булус. Мама те чака — напомних му.

Той ме срита в кръста.

— Колко още са с теб?

— Повече, отколкото с теб. Всичките ти хора са мъртви.

Той нямаше какво да отговори на това и последва дълго мълчание.

— Как намери това място?

— Един реец се орел ми каза. Алтаир — преведох му, ако случайно не ме е разбрал.

Той не отговори, така че влязох в полицейската си роля.

— В капан си, Булус. И ако не се предадеш, ще умреш.

— Не смей да използваш името ми.

Лайноядец ли? Реших да направя нещата официални.

— Арестуван си.

Той реши, че това е смешно.

— И как се казва арестуващият? Като американски гражданин имам право да знам името ти.

Задник.

— Джон Кори от Антитерористичната спецчаст.

— Значи най-сетне ме намери. Или аз намерих теб? Къде е жена ти, господин Кори?

— А своята? Да не е умряла?

Мислех си, че това ще го извади от равновесие и ще се опита да ме изрита отново, което този път нямаше да му се размине, но той не реагира. Може би имаше още жени.

— Да не би да си въобразяваш, че тази пещера има само един вход? — попита ме вместо това. — За глупак ли ме мислиш?

Да, определено те мисля за глупак и да, смятах, че пещерата има само един вход. Но явно май бяха поне два. Мамка му.

— След десет минути аз ще съм от другата страна на хълма, ти ще си мъртъв и всеки, който ме последва през пещерата, ще се натъкне на мини и ще бъде разкъсан — уведоми ме той.

Ама наистина мамка му.

— Така че ще се сбoguвам с господин Кори, а задочно и с госпожа Кори.

Сигурен бях, че няма да стреля, защото знаеше, че отвън има и други, които ще се втурнат вътре и ще открият огън. Значи щеше да го направи тихо, с джамбията си.

Рязко се завъртях по задник и видях, че наистина държи ножа в дясната си ръка, автоматът му беше метнат на рамо и посягаше с лявата си ръка към косата ми. Краката ми го улучиха под коленете и той изгуби равновесие и падна настрани.

Извадих своята джамбия, която той не беше видял. Пантерата изпълзя по-далеч от мен и смъкна автомата.

Преди обаче да успее да го насочи към мен, аз се хвърлих отгоре му и го притиснах с цялата си тежест. Той се замята, опита се да намери поза за стрелба, но нямах намерение да му позволя подобно нещо. Беше изпуснал джамбията си, но сега посягаше към нея. Успя да сграбчи дръжката, замахна и заби острието в гърба ми. Осъзна, че не

се получава нищо, и замахна отново, като този път се целеше във врата или главата ми.

Отвърнах с добрия стар ритник с коляно в топките, който разфокусира вниманието му, после опрях извитото острие на джамбията си в гърлото му под гъстата брада.

— Помни „Коул“, задник такъв.

Погледите ни се срещнаха за момент, после натиснах силно и прокарах острието през гърлото, през югуларната вена и двете сънни артерии. Топлата кръв блисна по ръката ми.

— Имаш право да мълчиш — уведомих го.

Продължих да натискам, режах месо, трахея, мускули и сухожилия, докато не стигнах до гръбначния стълб, който разделих с острието и продължих, докато ножът не опря пода на пещерата.

Надигнах се, поех дълбоко дъх, сграбчих главата му за косата и я вдигнах.

— Разплата, шибан кучи сине. Разплата за момчетата на „Коул“, разплата за убитите мъже, жени и деца, лайно миризливо. Разплата...

— Джон... Джон... успокой се... успокой се... спри... — викаше Кейт.

Бренър хвана отрязаната глава за косата, издърпа я от ръката ми, хвърли я на пода на пещерата и каза:

— Да вървим.

Кейт хвана ръката ми и аз се изправих.

Да вървим. У дома. Такъв е планът.

ДЕВЕТА ЧАСТ НЮ ЙОРК

Големият четиристранен часовник показваше 18:50. Повечето служители вече бяха заминали за предградията, но пристигащите влакове докарваха свежа кръв — публика за театрите, участници в партита и други от близо и далеч, които се изсипваха всяка вечер в Манхатън през „Гранд Сентръл“.

Помислих си, че е малко мелодраматично да чакаш под часовника, използван в толкова много филми като място за среща на влюбени двойки. Часовникът обаче беше сборно място и за десетки хиляди войници, моряци и летци, прибиращи се при семействата си, така че ставаше.

Бък не беше в състояние да дойде, но като джентълмен от старата школа прати извиненията си, с което показва не само добри маниери, но и невероятна наглост.

Други новини от фронта. Двамата с Кейт официално бяхме уведомени, че г-н Чет Морган от Централното разузнавателно управление бил улучен от куршум на бедуин, докато се опитвал да ни спаси с хеликоптер „Блек Хок“. Не го помнех точно по този начин, но така или иначе г-н Морган починал от раната си преди хеликоптерът да стигне до базата Наджран.

Това бе втората смърт на служител на ЦРУ, за която ми съобщаваха; първата бе на споменатия вече Тед Наш, който всъщност официално умря два пъти, преди Кейт наистина да му види сметката. И имах чувството, че Чет Морган също ще възкръсне и отново ще ми се обади. Ако ли не, аз щях да му се обадя.

Замо също не можеше да дойде, тъй като бе в продължителна отпуска по болест и се възстановяваше от раната си в Лас Вегас. Надявам се късметът все така да продължава да му се усмива.

Бяхме поканили също Хауард Фенстърман и Клеър Нолан, които се бяха сближили през трите седмици, откакто се бяхме разделили. Двамата с удоволствие биха се отзовали, но новите им задължения в Сана ги възпрепятстваха да си вземат домашен отпуск точно сега.

Обещаха обаче, че ще са в Ню Йорк за празниците — вероятно за всички, които празнуваше Хауард.

На теория сбирките изглеждат добро нещо, като сбирките на випуска от гимназията, но в действителност невинаги ти се иска да виждаш хората, които свързваш с определени моменти и места от житейския си път. Спомените са хубаво нещо и трябва да се пазят и отбелязват с картичка или бърз имейл, а не да се развалят с реални срещи. Клеър обаче можеше да бъде изключение.

Освен с нея очаквах с нетърпение да се видя и с Пол Бренър. Г-н Бренър беше в домашен отпуск във Вирджиния, но както бях предсказал, щеше да се връща в Йемен. Някои хора просто не могат да се наситят на купона. Така де, този тип беше отишъл за втори тур във Виетнам. Един ден някой тур в някой кенеф щеше да го убие, но засега той беше щастлив, че е жив и предизвиква смъртта. Предполагам, че мога да кажа същото и за себе си и може би дори за Кейт, но... Е, няма но. Отново бяхме на Федерал Плаза 26, аз с нов тригодишен договор, а Кейт с гаранция за още три години в града, който бе започнала да обича, с мъжа, когото обичаше и търпеше. Имам предвид себе си.

Но ако ни писнеше, доскучаеше или ни дойдеше до гуша от номерата на Том Уолш, имаше още десетина други адски дупки, където действаше ФАТС, и нищо не ни пречеше да се пишем доброволци в някоя от тях. С надеждата, че няма да ни се наложи да караме отново курсове на Държавния департамент по запознаване с културните особености. Резултатите от последния не бяха много добри.

Двамата с Кейт гледахме как Пол Бренър и дамата му вървят по мраморния под на главната чакалня. Те забелязаха високия часовник, а после и нас, и си запробиваха път през тълпата.

— Много е привлекателна — каза Кейт.

Не бих могъл и да очаквам по-малко от мъж с добър вкус за жени.

Помахахме, те също помахаха, после се срещнахме, стиснахме си ръце или се прегърнахме, а Бренър ни представи на дамата си.

— Чувала съм много за вас — съобщи тя на Кейт и на мен.

Не можех да кажа същото, но тя изглеждаше приятна жена и се качихме в „Майкъл Джорданс Стейк Хаус“, където се направих на глупак и си поръчах Розова пантера с лед.

Дамите отидоха да си напудрят носовете.

— Бък — каза Бренър.

Не отговорих.

— Нима ще оставим това просто така? — попита Бренър.

— От нас се очаква да повярваме, че Бък е бил неволен съучастник.

— Не беше неволен.

Така си беше. Но Бъкминстър Харис беше служил добре и с чест на страната си още когато съм ходел прав под масата.

— Не искам да го видя опозорен публично — казах аз.

Бренър кимна, после се поинтересува:

— А какво ще кажеш за мъртъв насаме?

— Каквото и да решиш, с теб съм.

Дамите се върнаха и поръчахме още по едно. Виждах, че Кейт харесва дамата на Бренър, която се казваше Синтия. Научихме, че Пол и Синтия са се запознали на работа, също като мен и Кейт. Синтия Сънхил беше от армията, отдел „Криминални разследвания“, и беше поискала командироване в Йемен. Успех.

Когато сервитьорът се върна, аз отново попитах за коктейла си. Кейт завъртя очи. Бренър се разсмя.

Прекарахме хубава вечер и накрая се разделихме с обещанието да се видим отново, което бе неизбежно поради насрочената среща за разбор в ЦРУ във Вашингтон. Очертаваше се интересно преживяване.

Колкото до поздравленията от благодарната нация, такива не бяха насрочени.

Хей, та ние сме късметлии, че имаме работа. Нали така?

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо, най-искрени благодарности на Джейми Рааб, изпълнителен вицепрезидент и издател от „Гранд Сентръл Пъблишинг“, която се хвана и на допълнителна работа като редактор на този роман. Джейми беше неуморна, търпелива и прецизна и тази книга стана по-добра благодарение на решителните ѝ редакции и мъдри съвети. Случва се да имаме разногласия по писанията ми, но и двамата винаги се съгласяваме, че крайният продукт е чудесна комбинация от нейния ин и моя ян.

Благодаря също на Харви-Джейн Ковал, известна и като Ейч Джей, която загърби пенсионирането си в „Гранд Сентръл Пъблишинг“, за да работи върху поредната книга на Демил. Ейч Джей е маестро в граматиката, пунктуацията, правописа и проверяването на фактите и благодарение на нея не изглеждам неграмотен. През последните десет книги имаме традиция да отпразнуваме редактирането на последната страница с няколко Блъди Мери. Наздраве, Ейч Джей.

Една книга се нуждае от много редакторски очи и умове, така че благодаря и на Роланд Отеуел, който работеше внимателно и прецизно върху последните ми няколко ръкописа. И защото ръкописите ми винаги закъсняват и трябва да се отпечатаат за вчера, Роланд работи дълги часове, за да ги подготви за принтера. Благодаря, Роланд, за чудесно свършената работа.

Тъй като сме на фирмена вълна, бих искал да благодаря и на Дейвид Йънг, председател и главен изпълнителен директор на „Хачет Бук Груп“. Дейвид отделя време от натоварения си график да чете ръкописите ми, макар това да не му влиза в длъжностната характеристика. Или му харесват писанията ми, или иска да види за какво плаща. Благодаря му също и за неговото приятелство и добрия му вкус за шотландско уиски.

Винаги, когато пиша, се обръщам към приятели и познати с молба за помощ за технически подробности, професионален жаргон и

всички други дреболии, от които писателят се нуждае, но не може да ги открие в книги или в интернет.

Пръв в тази категория е детектив Кени Хийб (НЙПУ, от запаса), бивш член на Обединената антитерористична спецчаст, който в момента се занимава с нещо подобно, макар че не мога да се впускам в подробности. Кени е посещавал Йемен в реалния живот с ОАТС и неговият опит, спомени, бележки и снимки бяха безценни за мен при изграждането на света на тази книга. Кени, благодаря за помощта ти, но най-вече за това, че благодарение на работата ти Америка е в безопасност.

Трябва да кажа, че всички грешки относно, факти или процедури, свързани с полицейската работа, антитерористичните операции и свързани с тях неща са резултат или на погрешното разбиране на информацията от моя страна, или на решението ми да си позволя малко повече драматизъм.

Друг, видял Йемен с очите си, е Мат Лонгоу, който е посещавал страната с много по-мирни цели от тези на Джон Кори. Мат е съквартирант на сина ми Алекс в колежа и е обиколил много арабски страни. Страшно много ми помогна относно арабската култура и исляма. Включих го като герой в книгата с мисълта, че той представлява едно по-младо поколение, което може да помогне за дефинирането на бъдещите ни отношения с ислямския свят и да прехвърли мост през културната пропаст между двата свята. Мат, благодаря за помощта и ценните ти сведения.

Много от романите ми са спечелили от помощта на приятеля ми от детство Томас Блок, капитан от авиацията (пенсионер), дописник и редактор в авиационни списания и съавтор на „Мейдей“ с мен, както и самостоятелен автор на седем други романа. Макар Том да се пенсионира като капитан от авиацията, той не се е оттеглил от писането, което не изисква толкова добро зрение и бързи рефлексии. Неотдавна Том издаде седмия си роман „Капитанът“, който можете да откриете на сайта му www.thomasblocknovels.com.

Много благодарности и на чудесната жена на Том Шарън Блок, бивша стюардеса от „Браниф Интернешънъл“ и „Ю Ес Еъруейс“, която внимателно прочете ръкописа и направи отлични предложения, а също така гледаше за грешки в правописа и пунктуацията ми. Уменията ѝ като читател са безценни както за мен, така и за Том, тъй като и

дватамата имахме навика да се разсейваме в часовете по английски език в училище. За какво сме си мислили е друга история, но и двамата знаехме, че някой ден ще имаме до себе си дама, която ще знае как се правят корекции.

Благодаря също и на Джон Кенеди, заместник-комисар (от запаса) от полицейското управление в окръг Насау (Ню Йорк), арбитър при трудови спорове и член на щатския съд на Ню Йорк. Джон е чел и ми е помагал за всички романи за Джон Кори и подхожда към тази задача с уникалната си комбинация от умения и познания на полицаи и юрист. Джон е моята връзка с реалността и ако каже, че нещо не е логично или правилно от процедурна гледна точка, аз го пренаписвам — или се позовавам на правото си на писател да си измислям.

Тази книга нямаше да се появи без всеотдайната и тежка работа на двете ми помощнички Даян Френсис и Патриша Чичестър. Пиша романите си на ръка, но от години никой не е в състояние да разчете почерка ми и бях започнал да си мисля, че трябва да се науча да използвам пишеща машина или компютър, ако искам да ме издават отново. Но тогава се появи Даян, а после и Патриша. Двете могат да се справят с ужасните ми драсканици и да ги привеждат в нормален вид, така че и аз да съм в състояние да прочета какво съм написал. Освен това Даян и Патриша четат ръкописа страница по страница и техните коментари, проверяването на фактите и корекциите на грешките са, меко казано, изумителни. Благодаря ви за това, както и че вкарвате ред в живота и графика ми.

Както и при десертите, най-доброто е за края — и това е съпругата ми Санди Дилингам Демил, която дели с мен всички агонии и екстази на писателския труд. Нейната подкрепа и окуражаване ме издърпаха през някои тежки периоди, а редакторските ѝ предложения и бележките по полетата са в буквалния смисъл последната дума за ръкописа ми преди той да бъде изпратен на издателя.

Дватамата със Санди празнуваме десетата си година заедно и целият ни съвместен живот е един добре композиран и прекрасно написан любовен роман.

Споменатите по-долу хора направиха ценни дарения за благотворителност в замяна на това някои герои в романа да носят техните имена:

Хауард Фенстърман, който направи дарение на фондация „Крон & Колит“; и Джон Замойски — Замо, подпомогнал образователната фондация „Ървингтън“.

Надявам се да останат доволни от измислените си образи и да продължават чудесната си работа за достойни каузи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.